

Tiểu thuyết

GIÔNG TỐ THẢO NGUYỄN

Janet
Dailey

CITY CP VH VĂN LANG
Nhà xuất bản
VĂN LANG

Vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Giông Tố Thảo Nguyên

Janet Dailey

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

PHẦN MỞ ĐẦU
CHƯƠNG I
CHƯƠNG II
CHƯƠNG III
CHƯƠNG IV
CHƯƠNG V
CHƯƠNG VI
CHƯƠNG VII
CHƯƠNG VIII
CHƯƠNG IX
CHƯƠNG X
CHƯƠNG XI
CHƯƠNG XII
CHƯƠNG XIII
CHƯƠNG XIV
CHƯƠNG XV
CHƯƠNG XVI
CHƯƠNG XVII
CHƯƠNG XVIII
CHƯƠNG XIX
CHƯƠNG XX
CHƯƠNG XXI
CHƯƠNG XXII
CHƯƠNG XXIII
CHƯƠNG XXIV
CHƯƠNG XXV
ĐOẠN KẾT

MỤC LỤC:

PHẦN MỞ ĐẦU
CHƯƠNG I
CHƯƠNG II
CHƯƠNG III
CHƯƠNG IV
CHƯƠNG V
CHƯƠNG VI
CHƯƠNG VII
CHƯƠNG VIII
CHƯƠNG IX
CHƯƠNG X
CHƯƠNG XI
CHƯƠNG XII
CHƯƠNG XIII
CHƯƠNG XIV
CHƯƠNG XV
CHƯƠNG XVI
CHƯƠNG XVII
CHƯƠNG XVIII
CHƯƠNG XIX
CHƯƠNG XX
CHƯƠNG XXI

[CHƯƠNG XXII](#)
[CHƯƠNG XXIII](#)
[CHƯƠNG XXIV](#)
[CHƯƠNG XXV](#)
[ĐOẠN KẾT](#)

PHẦN MỞ ĐẦU

Trụ sở Tổng công ty Maresco có văn phòng tại Port Worth là toà nhà kiến trúc cao tầng hiện đại, xây dựng bằng kính và đá granit. Nhưng chủ nhân của toà nhà, đồng thời là Chủ tịch Hội đồng quản trị. Max Rutledge thích tuyên bố rằng Dallas sẽ có nhiều nhà chọc trời cao hơn nữa, vì thành phố Fort Worth rất lăm của nhiều tiền. Có nhiều người giàu đến bạc tỉ.

Phòng điều hành của ông ta đặt tại tầng trên hết của toà nhà, chiếm cả một bên tầng lầu. Trong phòng làm việc của ông ta có rất ít bàn ghế. Việc trang trí trong phòng rất sang trọng, nhưng đơn sơ, vì cần có chỗ rộng rãi cho chiếc xe lăn của chủ nhân di chuyển.

Sức mạnh, giàu có, uy thế. Rutledge có hết tất cả các thứ ấy.

Không ai biết rõ điều này hơn Harold Bennett, người hầu cận đồng thời là y tá riêng của ông. Gã là người được ông ta tin dùng, nên gã có thể đi vào phòng ông chủ mà không đợi ông gọi. Gã dừng lại khi đi qua khỏi cửa, đợi ông chủ chú ý đến. Nhưng Rutledge ngồi quay lưng ra cửa, chiếc ghế lăn quay mặt ra bức tường kính, ông ta cúi người tới trước.

Bennett đằng hắng to hơn. Khi thấy ông chủ vẫn không trả lời, gã lên tiếng:

- Xin lỗi, thưa ngài.

Chiếc ghế da có gắn động cơ phát ra tiếng kêu ù ù nho nhỏ, quay lui ông ta nhìn gã.

- Có chuyện gì thế? – Rutledge quắc mắt hỏi

- Ông không trả lời cho cô thư ký khi cô ấy gọi đến qua máy nội đàm báo buổi họp lúc mười giờ ba mươi đang đợi ông.

- Hoãn lại bữa khác. Tôi đang bận

Không nói một tiếng, Bennett đến bàn làm việc, trả lời qua máy cho cô thư ký biết lệnh của ông chủ, rồi dừng lại mắt lo lắng nhìn ông. Chỉ mới mấy tháng mà mái tóc của ông bạc nhiều và bộ mặt già nua hốc hác hơn trước. Nhưng chính thái độ cau có và trầm tư của ông ta làm cho Bennett bối rối hơn hết.

Gã phân vân không biết hiện giờ chuyện gì đã làm cho ông chủ có thái độ buồn lo như thế này. Bỗng gã thấy tờ báo mở rộng nằm trên bàn. Gần phía dưới trang báo có đăng một bài ngắn. Bennett đọc mấy trang đầu.

“Công việc điều tra về cái chết của Boone Rutledge do dao đâm vào ngực hôm nay đã được công bố. Boone là người con trai của tỷ phú Max Rutledge nổi tiếng ở Texas. Toà án đã phán quyết đây là trường hợp tự vệ của Quint Echohawk, cháu ngoại của Chase Calder, chủ nhân của trại chăn nuôi Triple C danh tiếng ở Montana...”.

Bài báo còn nữa, nhưng Bennett đã biết nội dung. Gã nhìn vào số trang, họ đăng trang bảy, gã nói với vẻ ngạc nhiên.

- Thế mà tôi đã mất rất nhiều tiền của trong vụ này đấy – Rutledge đáp, rồi ra dấu chỉ tờ báo – Ném nó đi. Rồi tìm Donovan hiện ở đâu, cho tôi biết số điện thoại của anh ta để tôi tiếp xúc với anh ta.

- Donovan? – Bennett biết chủ muốn gặp anh ta để làm gì – Ông muốn đuổi theo gia đình Calder. Tại sao thế? – Gã buộc miệng nói mà không suy nghĩ – Ông đã thấy việc điều tra đưa ra quyết định rồi. Boone là người dùng dao tấn công Echohawk. Gia đình Calder không có lỗi trong cái chết của anh ấy.

- Không có lỗi! – Rutledge gầm lên phần nộ - Con trai tôi chết! Nó là thằng điên và đồ nông nổi, nhưng nó là con của tôi. Lạy Chúa, chúng phải trả giá cho việc này!

CHƯƠNG I

Mặt trời chiều đã ngả về phía tây, rắc ánh sáng lên bầu trời Montana mênh mông bát ngát, điểm vài đám mây dài như đuôi ngựa. Mùa xuân phủ lên cánh đồng rộng màu lục non tươi mát, toả hương thơm trong không khí, tạo cho cảnh vật một sức sống mới mạnh mẽ và trong lành.

Jessy Calder bước ra khỏi chỗ ngồi phía trước chiếc xe tải nhỏ, bà hít vào phổi làn không khí trong lành của chốn đồng nội. Trên ô cửa của chiếc xe có nhãn hiệu Triple C phóng to. Bên dưới là hàng chữ in lớn: “Công ty Chăn nuôi Calder”.

Đối với người xa lạ, Jessy Calder ít có nét gì cho người ta thấy bà hiện là người chỉ huy trại chăn nuôi rộng trên một triệu mẫu có hàng rào ranh giới hẳn hoi. Như thường lệ, bà vợ goá của con trai ông Chase Calder mang ủng chăn bò, mặc quần jean xanh và đội mũ vành to màu nâu. Chiếc áo sơ mi màu trắng do thợ may đo ủi phẳng phiu là trường hợp ngoại lệ duy nhất trong lối ăn mặc để làm việc của bà.

Những đường nhăn nhỏ quanh khoé mắt và khoé miệng cho thấy bà đã quá tuổi năm mươi, thế nhưng bà vẫn chưa mất vẻ thanh tú của thời son trẻ. Mái tóc bà đã ngả sang màu bạch kim thay thế cho màu đen lóng lánh trước kia.

Không ai phủ nhận Jessy Calder là người đẹp với phong thái trầm tĩnh đậm nét. Trong phong thái đó, người ta thấy nơi bà toát ra dáng dấp của người có uy quyền nữa.

Jessy quay lui, lấy chiếc áo khoác bằng da lộn cắt theo kiểu miền Tây để trên ghế ngồi ở trước cabin, rồi đóng cửa lại. Tiếng rít lên của chiếc xe tải lớn chạy bon bon trên đường liên bang làm cho bà quay mắt nhìn ra xa lộ cắt hai cánh đồng thoai thoải chạy xa tít về phía bắc.

Đây là vùng đất rộng lớn trải dài dưới bầu trời mênh mông. Người lạ sẽ nhìn thấy vùng đất này có vẻ đơn điệu buồn tẻ, không có những mô nhô lên xuống. Nhưng Jessy đã sinh ra và lớn lên trên các cánh đồng vắng vẻ này. Bà biết đây là những cánh đồng chảy đầy phù sa, đồng thời bà cũng biết có thể người ta sẽ gặp nhiều khó khăn, bất ổn trên các cánh đồng này.

Vùng đất này không chịu khuất phục trước bất kỳ ý muốn nào của con người. Nhưng với những ai đã chọn con đường cùng sống với nó thì đây là mảnh đất đầy hứa hẹn. Trại Triple C sống được lâu dài trên vùng đất này, đã nói lên bản lĩnh biết sống thích hợp với nó.

Với vẻ luyến tiếc, bà quay mắt khỏi vùng đất mênh mông để nhìn vào sổ xe đậu trên bãi xe có lát đá của khách sạn. Bà không thấy có chiếc xe quen thuộc nào. Bà cau mày khi đi đến chỗ người chăn bò đứng đợi mình trên vỉa hè, người chăn bò cao lêu nghêu.

Ông ta thường được mọi người biết đến với cái tên Laredo Smith, nhưng đã từ lâu Jessy biết đấy không phải là tên thật của ông ta, bà cũng biết ông ta là người có quá khứ khiến nhiều

người lo sợ. Ở trang trại Triple C, mọi người vẫn sống theo quy luật miền Tây cổ. Họ sống bằng luật lệ bất thành văn, tức là một người được phán xét bằng hành động của họ trong hiện tại, chứ không bằng việc họ làm trong quá khứ. Trong nhiều năm qua Laredo đã chứng tỏ cho mọi người thấy ông trung thành và thực hiện đúng theo luật lệ ấy. Ngoài ra, bà còn yêu ông ta, điều khiến cho bà hơi kinh ngạc, nhất là mỗi khi bà nhớ rằng người chồng quá cố của mình mới là người đàn ông duy nhất bà yêu.

- Tôi không thấy xe tải nhỏ của Trey đâu hết, - bà nói với Laredo ám chỉ đến cậu con trai hai mươi bốn tuổi của mình và là người thừa kế trại Triple C. - Nó rời khỏi trại trước chúng ta kia mà. Tôi chắc thế nào nó cũng đã đến đây rồi. Laredo cười, nụ cười làm sáng cặp mắt xanh, ánh sáng long lanh âu yếm khiến trách. - Cậu ấy đi với Tank Willis và Johnny Taylor mà. Tôi thấy sau xe của Trey chất đầy lều và túi ngủ, nên tôi đoán họ sẽ dựng lều để ngủ trong khu đất hội chợ. Tôi nghĩ của Johnny lẫn Tank đều không muốn tốn tiền thuê phòng ngủ khách sạn đâu, nhất là khi họ không có kế hoạch làm thêm vào cuối tuần.

- Tôi không ngạc nhiên về chuyện ấy, - Jessy đáp, miệng cười chua chát.

- Tôi biết bà không ngạc nhiên, - Laredo trả lời một cách vui vẻ. - Nói tóm lại, bà tìm ra lúc nào tốt hơn hay chỗ nào tuyệt hơn cho những thanh niên chưa vợ đến vui chơi, hò hét nhảy múa và ngày lễ hội Mardi Gras lừng danh của giới chăn bò chưa? - Ông ta móc bàn tay dưới cánh tay của bà, cúi người gần bà và nói nhỏ bên tai bà: - Có lẽ cả trai già cũng thích đến đó.

Jessy cười vì câu nói của ông buồn cười, tuy nhiên dưới câu nói hài hước ấy có ẩn chứa ý nghĩa sâu sắc.

Lễ Mardi Gras của giới chăn bò là bí danh mà dân địa phương dùng để nói đến ngày hội Bán Ngựa Chứng hàng năm tại Miles City, ngày hội có truyền thống tổ chức vào cuối tuần thứ ba trong tháng Năm. Lễ hội diễn ra trong ba ngày, một phần để dành cho việc bán đấu giá và một phần dành cho giới chăn bò trở tài cưỡi ngựa chứng hùng dũng. Các chủ trại chăn nuôi khắp nơi trong vùng mang cả ngựa lẫn bò chứng đến Miles City. Những người cưỡi ngựa và bò, nhiều người là dân chăn bò trong vùng, cưỡi chúng nhảy ra khỏi cầu vượt. Sau đó con vật được bán đấu giá. Những con nào được xếp loại hùng dũng - thổ ngữ của giới chăn bò gọi là chum chân nhảy ác chiến - thường sẽ được giới con buôn mua với giá cao để dùng vào các buổi thi đấu của giới chăn bò. Còn những con khác sẽ được bán với giá rẻ hơn.

Đối với dân chăn bò ở địa phương, cơ may thắng giải trong việc trở tài thi đấu là điều rất hấp dẫn, và những lễ hội khác được tổ chức cùng với việc bán đấu giá, lễ diễu hành và khiêu vũ ngoài đường phố làm cho ngày hội này lôi cuốn mọi người gấp bội phần. Trời đã sang xuân, hết những ngày đông dài lạnh lẽo, người từ khắp nơi xa xôi kéo đến để vui chơi, tiệc tùng khiến cho người trong thành phố Miles cũng đông gấp đôi.

Khi Jessy và Laredo đi vào tiền sảnh của khách sạn, một cặp vợ chồng già khoảng năm mươi tuổi đang đứng ở nơi bàn đăng ký. Người đàn ông lên tiếng hỏi với vẻ nôn nóng:

- Ít ra anh có thể hỏi xem giúp các khách sạn khác có nơi nào còn phòng ở được không?

- Khởi cần hỏi, - người nhân viên đáp. - Bây giờ ở Miles City không còn nơi nào còn phòng đâu. Có lẽ ông bà nên đi xa hơn xuống dưới đường này may ra mới có nơi còn phòng trống. - Chuông điện thoại reo, cắt ngang lời của nhân viên tiếp tân. Anh đưa tay nhắc máy, mới hai vị khách đi chỗ khác, vẻ ân hận nhưng cương quyết, - Xin lỗi quý vị. - Anh ta quay sang nhìn Jessy. - Chào bà Calder, xin bà đợi cho một lát.

Khi cặp vợ chồng mệt mỏi từ xa đến, rời khỏi quầy với vẻ tức giận, Jessy lên chiếm chỗ của họ, còn Laredo đứng sang một bên, chống khuỷu tay lên mặt quầy, hơi nghiêng người nhìn ra

phía cửa vào tiền sảnh. Người nhân viên sau khi nói chuyện điện thoại xong, anh ta để trước mặt Jessy tờ mẫu đăng ký và cây bút.

- Xin hỏi con trai tôi đã đến chưa? – Bà hỏi

- Dạ chưa

- Vậy tôi đăng ký cho nó luôn – Jessy điền vào tờ mẫu, bà dừng lại nửa chừng, hất đầu về phía Laredo – Laredo ở chung phòng với nó, vậy nên đưa cho anh ấy cái chìa khoá phòng. – Bà nói, rồi nhắc người nhân viên: - Chúng tôi đặt trước hai phòng gần nhau.

- Dạ đúng như thế ạ, - anh ta đáp sau khi kiểm tra trên máy tính, rồi tiếp tục nạp vào máy số thẻ chìa khoá phòng bằng điện tử - Bà có nghe dự báo thời tiết cho biết trời sẽ trong xanh vào cuối tuần phải không? Những người kỳ cựu tuyên bố trời thường mưa vào dịp lễ hội Bán Ngựa. Chúng năm nay sẽ sai rồi.

Jessy nhếch mép cười, nụ cười méo xệch. – Anh đang nói với người chủ trại chăn nuôi. Mùa xuân năm nay khô hạn, tôi ước gì có trận mưa như trút.

- Sang năm có lẽ trời sẽ mưa. - Người thư ký nhún vai với vẻ đành chấp nhận mình thua cuộc.

Khi thủ tục đăng ký xong xuôi, tiền sảnh khách sạn rộn ràng lên vì có nhiều người mới đến để đăng ký và từng đám khách đợi người trong nhóm để cho đủ để cùng đi dự tiệc. Một cô gái tóc vàng mắt đen, mí mắt tô đậm tách ra khỏi một nhóm người đợi đủ người để đi dự tiệc, bước qua tiền sảnh đến gặp Jessy và Laredo. Jessy nhận ra ngay đấy là cô Kelly Ramsey mười tám tuổi, con gái của một công nhân cũ tại trại Triple C, đồng đội trực hệ của giới chăn bò nguyên thuỷ làm việc cho trại.

- Chào bà Jessy. Chào ông Laredo. - Lời chào của cô gái nhẹ nhàng, quen thuộc. - Trời không mưa. Bà có tin không? Nhưng ông trời chắc biết chúng ta cần mưa, - cô gái vội nói thêm, như thể cô ta chợt nhớ người mình đang nói là ai.

- Đúng thế, - Jessy đáp, đưa mắt nhìn quần áo của cô gái đang mặc. Chiếc áo rộng ngắn cũn cỡn để hở bụng, chiếc quần jean lưng xệ, hai ống quần te tua dưới lái và chật bó sát vào người. Chiếc áo khoác bằng vải jean bạc màu trông như kiểu áo của dân bụi đời. Nhưng Jessy không nói gì về trang phục của Kelly, bà nhớ cảnh bà thường cãi cọ với con gái bà, Laura, em song sinh của Trey, về cách ăn mặc khi nàng còn tuổi vị thành niên.

Nhưng Laredo không nín được, ông ta cười, khiển trách:

- Mặc quần áo như thế tối nay cô sẽ lạnh cho mà xem.

Kelly cười, không nao núng. - Bố tôi cũng nói như thế. - Mắt cô ta láo liên nhìn xung quanh hai người như muốn tìm ai. – Trey không đi với bà à?

- Không. Nó đi trước chúng tôi, - Jessy đáp.

- Ồ. - Miệng cô ta mím lại với vẻ thất vọng, nhưng chỉ trong một thoáng thôi. Rồi cô ta lấy lại vẻ tự nhiên và nói tiếp: - Chắc thế nào tôi cũng gặp anh ấy tại hội chợ. Bây giờ chúng tôi đến đây. Hẹn gặp bà ở đây sau.

Cô ta vẫy chào rồi quay lui với gia đình cô. Jessy đưa tay vẫy chào gia đình Ramsey, và họ đưa tay đáp chào lại, rồi cùng đi ra cửa. Nhưng Jessy vẫn nhìn theo Kelly.

- Chắc cô ta để ý đến Trey, - bà nói với Laredo

- Bà mới nhận thấy phải không? – Ông ta cười, nụ cười thích thú

- Anh biết hết mọi việc. – Bà lắc đầu thất vọng khi nhận ra điều này. - Nhiều lúc tôi nghĩ anh biết chuyện xảy ra trong trại Triple C nhiều hơn cả tôi nữa.

- Ấy là vì bà bận quá nhiều công việc nên không nghe những chuyện người ta bàn tán xôn xao khắp nơi trong trại. Vả lại, không có cô thiếu nữ nào ở cách đây trong vòng năm trăm dặm mà không muốn ném thông lọng vào cổ con trai bà.

- Tôi chỉ hy vọng nó chọn được người thích hợp khi đến lúc. – Và bà hy vọng chuyện này còn lâu. Nhưng Jessy nghĩ rằng quyết định này không phải do bà mà có được.

- Có phải bà lo rằng cậu ấy điên khùng lấy phải người vợ đào mỏ không? – Laredo hỏi. – Bà đừng lo việc này. Bà đừng quên Trey đã học nơi người em của mình những mưu mô của đàn bà. Thỉnh thoảng cậu ấy thấy Laura dùng trò bịp bợm trong mưu mẹo của mình khi để lừa những anh chàng ngây ngô nhẹ dạ. Khi tiếp xúc với phụ nữ, cậu ấy khôn ngoan hơn tuổi của mình nhiều.

- Phải. – Jessy đồng ý đáp. – Tôi đã nói cho anh nghe chuyện Laura gọi điện vào đêm qua chưa?

- Chưa. Nhưng chúng ta hãy ra ngoài kia rồi sẽ nói. – Laredo đề nghị, vì khi ấy nhiều người đi vào khách sạn và trong số này có nhiều người quen biết. - Chỗ này bây giờ đông hơn quán rượu vào tối thứ bảy. Chúng ta nên ra xe lấy hành lý rồi lên phòng kéo mắc kẹt ở tiền sảnh này mất.

- Chuyện này không sao đâu. – Jessy đáp, nhưng bà không phản đối khi ông đưa bà đi qua dòng người để ra ngoài, chỉ đủ cho bà có đủ thì giờ gạt đầu, chào xã giao những người quen biết của mình.

Bước sang về phía bên vai phải của bà, Laredo hỏi:

- Cô dâu mới làm ăn như thế nào?

- Laura cư xử tốt, ra vẻ con hiền dâu thảo. Một tiếng “Sebastian nói”, hai tiếng “Sebastain đề nghị”.

- Tôi nghĩ thấy thế mới gọi là tình yêu, - ông trêu ghẹo. Hai người đi đến chiếc xe tải nhỏ của trại.

Jessy không để ý đến lời đùa bỡn của ông. – Tôi rất mừng khi thấy nó được hạnh phúc. Tôi chỉ ước một điều là nó ở đâu đó gần đây hơn. Nước Anh xa quá, cách một nửa lục địa và một đại dương.

Cả bà và Cat đều đang sống trong cảnh vườn không nhà trống phải không? – Laredo nhận xét với vẻ láu lỉnh. Cát là em chồng của Jessy, Catherine Calder Echohawk. Cat chồng chết đã một năm nay, cô dọn về ở tại Trại Triple C chăm sóc bố già, ông Chase Calder. - Thoạt tiên Laura lấy chồng vào tháng 11. Rồi Quin buộc chân vào tháng 4. Bây giờ bà phân vân không biết Trey có bước theo hai người ấy không. – Ông đưa tay lấy cái xách có dây rút trong xe vừa đưa mắt nhìn Jessy, ánh mắt cười cợt, rồi nói tiếp. – Đúng là ghét của nào trời trao của ấy.

Laredo gật đầu chỉ cho bà thấy chiếc xe tải nhỏ vừa chạy vào bãi đỗ xe của khách sạn. Ba chàng chặn bờ ngồi sát vai nhau trước cabin, mặt che khuất dưới mũ, và bóng tối lơ mờ trong xe khiến cho người ngoài không nhìn thấy rõ mặt họ. Nhưng Jessy dễ dàng nhận ra con trai mình trong số họ, ngay cả trước khi xe dừng lại và cả ba bước ra khỏi xe.

Chàng trai đứng cao trên 1m80, cao hơn người có tầm vóc trung bình rất nhiều, vai rộng, ngực nở, nhưng trẻ trung, dáng dấp dẻo dai của người thường xuyên cưỡi ngựa. Nhìn vào đôi mắt ẩn trong hốc mắt sâu và nét mặt xương xẩu, người ta biết ngay chàng là người của dòng họ Calder. Vẻ khỏe mạnh rắn rỏi ấy là dấu ấn của dòng dõi này.

Khi Jessy mới sinh Trey, bà hãnh diện lấy tên ông nội để đặt tên cho cậu, vì ông ta là gia trưởng của gia đình, đây là ông Chase Benteen Calder. Ông sơ của cậu cũng có tên ấy, cụ là người đầu tiên của dòng họ Calder lập lên trại Triple C cách đây 120 năm. Nhưng trong những tuần đầu mới chào đời, chú bé được đặt cho cái bí danh là “Trey Spot”, sau rút ngắn thành Trey. Và chàng có tên là Trey từ ngày đó.

Khi Trey đi đến chỗ Jessy, bỗng có tiếng của Kelly Ramey gọi chàng. – Trey, em theo anh đến hội chợ được không?

Laredo thấy người của Trey căng thẳng, có vẻ cảnh giác, nhưng chàng nở miệng cười, từ chối một cách lịch sự.

- Xin lỗi. Không đủ chỗ. Tôi có Tank và Johnny cùng đi.

Rõ ràng cô ta không muốn nghe câu trả lời như thế. Cô do dự một lát, như thể đợi chàng thay đổi ý kiến, nhưng không thấy Trey nói gì nữa, cô ta thấy chỉ còn cách chấp nhận câu trả lời của chàng với thái độ vui vẻ là khôn ngoan hơn hết.

- Không sao, - cô ta đáp, rồi quay lui chiếc xe tải nhỏ có cabin kép của gia đình Ramsey. - Hẹn sẽ gặp anh ở đây.

Trey vội quay lui, nhìn Laredo. Ánh mắt ngầm bảo cho ông biết chàng không quan tâm đến cô gái, không muốn cô ta đi theo mình. Laredo cúi đầu để dấu nụ cười khi Trey đi đến phía hai người.

Khi đến bên họ, chàng hỏi mẹ:

- Mẹ và chú ấy mới đến à?

- Mẹ và chú ấy đến lâu rồi, đã đăng ký lấy phòng xong xuôi rồi, - Jess đáp, bà nhìn cậu con trai cao dềnh dàng với ánh mắt đầy thương yêu và hãnh diện.

- Như thế tức là bây giờ con chỉ còn có việc lấy chìa khoá thôi. – Chàng cười, nụ cười vô tư lự, thoái mái của tuổi trẻ.

Khi Trey đưa tay lấy cái vali trên tay Jessy, bà để cho chàng xách mà không phản đối – bà tin bất cứ người nào, bất kể là ai, chắc cũng đều có hành động như thế. Nhưng đây là con trai của bà giúp mẹ, chứ không phải người làm trong trại xách hành lý cho chủ.

Trey nhìn nhanh vào sàn xe để kiểm soát xem có gì còn sót chưa lấy không. Chàng hỏi:

- Ông nội quyết định ở nhà à?

- Ông nói, phải có người ở nhà để canh chừng đồ đạc trong trại. – Laredo đáp. – Ông ta

không nhắc lại lời của Chase Calder, mà nói với vẻ rất thản nhiên: - Dù sao, đi cũng chẳng ích lợi gì. Tất cả những người lớn tuổi như ông thì hoặc là ở trong nhà dưỡng lão hay đã ra nằm ngoài nghĩa địa rồi.

- Có lẽ hội chợ sẽ đông đúc vào ồn ào, tôi nghĩ ông nội không đi là phải, nhưng tôi không thể không nghĩ đến ông ấy. - Giọng Trey vừa chứa chan tình thương yêu vừa biểu lộ lòng kính nể đối với ông nội.

Điều này không ngạc nhiên. Khi bố Trey chết, chàng mới biết đi chập chững, Chase đã thay con trai nuôi dưỡng và dạy dỗ cháu nội. Ngay khi còn nhỏ, Trey đã học theo phong cách sống của ông nội, nghĩa là người có dòng máu Calder phải sống cao quý, với tiêu chuẩn cao hơn những người khác. Chàng sẽ không được đặc ân đặc quyền gì hết, không được du di, không có uy thế gì đặc biệt, vì chàng là con trai, là người thừa kế. Chàng phải làm những việc khó khăn, gian khổ. Trong thời gian trưởng thành, Trey thường được giao cho những công việc dơ bẩn nhất, nặng nề nhất, thường được giao những con ngựa bất kham nhất trong chuồng, và làm những việc với thời gian lâu nhất. Chàng phải tự mình giải quyết những khó khăn gặp phải, phải dùng đôi bàn tay và trí óc của mình để đương đầu với những khó khăn đó.

Trey không biết mẹ và ông nội đã buộc chàng làm việc như thế, làm tuy nặng nhọc nhưng không thúc đẩy chàng đến chỗ kiệt sức và suy sụp tinh thần, là để chuẩn bị cho chàng đến tuổi tiếp thu cai quản trại Triple C.

Tạo dựng nên một trang trại có tầm cỡ như các trang trại tại các bang miền Tây của thời miền Tây cổ là việc làm không phải dễ, và giờ đây duy trì giữ gìn trang trại ấy cho được tốt cũng là điều khó khăn. Trey đang đứng trước công việc khó khăn gian khổ ấy, nhưng chàng vẫn cố hết sức để hoàn thành sứ mệnh. Có lẽ Chase đã để gánh trách nhiệm này lên vai Trey, hay là chàng tin chính mẹ và ông nội đã muốn chàng phải giải quyết cho được việc này.

Với tuổi 24, Trey gánh các trách nhiệm trên vai một cách thoải mái của người quen với công việc nặng nhọc. Trách nhiệm này không làm lu mờ bớt ánh sáng trong mắt chàng, ánh sáng tươi vui, hồn nhiên của tuổi trẻ, ánh sáng quyết đoán và hơi cuồng nhiệt. Trey đã kiểm chế được phần lớn sự cuồng nhiệt trong lòng, nhưng vẫn còn phần nào tính cách ấy trong người chàng.

- Mẹ nên nghe chuyện ông nội nói vào tối qua. Ông nhắc lại những chuyện rất kỳ quái đã xảy ra trong các cuộc bán ngựa chứng trước đây. - Trey nói với mẹ, ánh mắt chàng sáng lên với vẻ say sưa kỳ lạ. - Ông còn nói cho con biết cái thời mẹ thay chỗ của chú Mike trong cầu vượt để cưới con ngựa chứng mà chú ấy mang ra bán. Ông nội nói khi mũ của mẹ bay đi, mái tóc vàng xoã xuống quanh mặt, mọi người trong trường đấu như muốn đứng tim.

Laredo nhìn bà, miệng mỉm cười, vừa thích thú vừa hiếu kỳ. - Có đúng như vậy không?

- Tôi đã liều mạng làm thế, - Jessy xác nhận, vẻ không ân hận mà cũng không kiêu hãnh, xem như đây chỉ là trò chơi tinh nghịch đại dốt của tuổi trẻ. - Mấy ông anh trai của tôi đã thúc giục tôi làm việc này.

- Theo ông nội thì mẹ đã cưới được trong tám giây, và nếu ban giám khảo không loại mẹ ra thì chắc mẹ đã có điểm cao nhất vào hôm đó.

- Chuyện ấy đã lâu rồi, - Jessy nói, muốn cắt ngang chuyện ấy đi. Để chàng khỏi nhắc lại chuyện cũ nữa, bà hỏi: - Cái gì làm cho con đến khách sạn trẻ như thế?

- Johnny và Tank muốn xem trước chỗ nào nên cắm trại cho chắc chắn, - Trey đáp, rồi chàng cười tươi và nói tiếp: - Mẹ biết Johnny rồi...làm bất cứ việc gì, anh ta cũng không đòi nào chịu

bỏ ra một xu. – Hai tiếng còi ngăn từ xe tải nhỏ vang lên khiến Trey quay mắt nhìn về phía các bạn ở cách chàng một đoạn ngắn. - Chắc mẹ biết họ giục con nhanh lên chứ? – Chàng hỏi mẹ với vẻ thản nhiên, nhưng cũng quay người bước đến cửa, vừa sải chân vừa ngoái đầu lui và nói tiếp: - Họ rất nôn đến hội chợ và xem việc rút thăm của họ vào tối nay ra sao.

- Tank thường không cười bò mồm kia mà, - Jessy ngạc nhiên nói.

Trey dừng lại để giải thích: - Johnny khuyên anh ta cười. Người nào cười được bò dữ ra sân đấu sẽ được trả vài đôla, và Johnny thuyết phục Tank rằng anh ta sẽ có cơ may 50 -50 rút thăm trúng con bò không hung dữ. Dĩ nhiên Tank đã biết số bò người thầu khoán chở đến để đấu trong năm nay, kể cả hai con bò trong trại trong trận chung kết quốc gia các đây 2 năm, anh ta đang sợ sẽ rút thăm trúng các con ấy.

- Chắc anh ta ngần ngại vì lý do ấy, - Laredo nói, giọng đùa bỡn.

- Đúng như thế. – Trey nhìn người đàn ông lớn tuổi với nụ cười thật tươi trên môi ra vẻ đồng ý, rồi đưa tay đẩy cách cửa mở ra. Bỗng chàng dừng lại, đứng sững suốt nửa tông phải cô gái da ngăm đen đang đi ra. Laredo tránh sang một bên cho Jessy đi trước, ông thấy rõ cảnh hai người gần như va nhau. Ông thấy hai người nhìn nhau kinh ngạc, ánh mắt trao nhau giữa đôi nam nữ xinh đẹp, và ông nghĩ giữa họ có dòng điện giao cảm truyền cho nhau.

Cô gái da ngăm đen lấy lại bình tĩnh, thì thào lời xin lỗi: - Xin lỗi anh, - và Trey tránh đường cho cô ta đi qua mặt anh và ra chỗ đậu xe, mắt chàng dán theo nàng không rời một chút. Ánh mắt có vẻ mê mẩn, say đắm, đúng là ánh mắt của kẻ si tình.

Khi cô gái đã biến mất trong đám đậu xe trong bãi, Laredo nói: - Trông anh như bị sét đánh.

- Thật giống như thế, - Trey đáp rồi quay qua hỏi họ: - Ai thế nhỉ? Mẹ có biết không? – Chàng nhìn Jessy và hỏi.

- Chưa bao giờ mẹ thấy cô ta, - bà đáp nhanh.

- Con cũng chưa, - Trey nhìn ra nhà xe lần cuối cùng, vẻ ưu tư rồi nhìn Laredo và Jessy cười. – Nhưng cô ta thật tuyệt.

Cuộc gặp gỡ chỉ diễn ra trong thời gian ngắn, nhưng Trey cảm thấy sắc đẹp của cô gái đã thu hút chàng rất mãnh liệt. Chàng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn, hoang mang, bất ổn, như vừa đánh mất một cái gì quý báu. Trước đây chàng đã gặp nhiều phụ nữ đẹp, nhưng lần này chàng bị sắc đẹp của cô gái này cuốn hút quá mạnh liệt.

Như mọi khi Trey dùng hoạt động của thể xác để xua đuổi những tư tưởng bất an trong lòng. Chàng phải đi chậm lại một lát để cho mắt quen với ánh sáng trong khách sạn, yếu hơn ánh sáng mặt trời chói chang ở ngoài kia rất nhiều.

Khi chàng đến quầy tiếp tân, các chủ nhân của trang trại láng giềng đã lấy chìa khoá phòng của họ xong. Vẻ nôn nóng bức bối cố hữu lại xuất hiện trên mặt chàng, mặc dù chàng chỉ đợi người nhân viên xong việc trong một lát thôi.

Sau khi gật đầu chào các lán giềng với trang trại của mình, chàng nói với nhân viên khách sạn:

- Tôi là Trey Calder. Mẹ tôi đã đăng ký cho tôi rồi.

- Tôi nhớ rồi, Trey. Chìa khoá của anh đây. – Anh ta lấy một chìa khoá để trên quầy cho

chàng.

Trey đưa tay lấy chìa khoá, rồi ngằn ngừ một lát, tự nhiên chàng buộc miệng hỏi như có một cái gì trong lòng thúc giục chàng: - Khi tôi đi vào, tôi gặp một cô gái có nước da ngăm đen đi ra, ông có thể cho tôi biết cô ấy là ai được không?

Người nhân viên lắc đầu: - Xin lỗi anh, tôi quá bận việc, nên không nhớ đã gặp cô ta lần nào.

- Cô ta mắt xanh, cao chừng 1m70. – Trey cố nhớ thêm những chi tiết đặc biệt, nhưng chàng chỉ nhớ là chàng chú ý đến đôi mắt xanh đậm và đôi môi he hé đầy đặn. – Tóc cô ta dài, - chàng nói thêm, nhớ mang máng khuôn mặt da ngăm ngăm đen.

- Cô ta đẹp, phải không?- Người nhân viên cười thông cảm. Lòng bùng giận, nhưng Trey không biết chàng giận mình hay giận anh chàng nhân viên khách sạn. Lại một lần nữa, chàng làm ra vẻ như việc chàng hỏi cô gái là để cho vui thôi, không có gì quan trọng. - Chắc anh không biết cô ta là ai nhỉ.

Chàng lấy chìa khoá, bỏ đi ra cửa, lại tìm cách để xua đuổi hình ảnh cô gái ra khỏi tâm trí.

CHƯƠNG II

Bãi thi đấu rất ồn ào, náo nhiệt. Một số ít chỗ ngồi trong khán đài lộ thiên trống trải, và khán giả không ngồi - họ mang ủng, mặc quần jean xanh, đội mũ chăn bò – đi loang quang trên thềm khán giả, hoặc là làm quen với nhau, hoặc là đứng sắp hàng tại những gian hàng giảm giá. Phần nhiều họ không chú ý lắm đến đấu trường. Tiếng người nói chuyện ồn ào vang lên khắp nơi.

Trên loa phóng thanh, người bán đấu giá cao giọng rao giá đều đều trong khi con bò mộng màu xám chạy một mình trong đấu trường, người cưỡi nó đã bị hất xuống đất. Con bò này thuộc giống Brahman, to lớn, cục bườu trên lưng nhô cao, cái yếm lủng lảng dưới cổ. Sau khi miễn cưỡng húc sừng vào anh hề giải nguy trong đấu trường đã ngồi yên trong thùng, con bò chạy đến các cánh cổng mở rộng để vào trong các bãi quây ở phía bên kia đấu trường. Đến đây cuộc trả giá đã xong, người bán đấu giá gõ mạnh cái búa xuống.

- Đã bán xong! - Lời tuyên bố dứt khoát vang đến tai đám đông. Lại một lần nữa mọi con mắt đổ dồn ra đấu trường để đợi con bò khác xuất hiện ngay sau khi người xướng ngôn mới nói xong câu nói: - Fred, ông đã mua được con bò tốt.

Quanh các cầu vượt, nhiều công việc dồn dập chuẩn bị để đưa con vật bán đấu giá khác ra trình diện, hầu hết đều tập trung vào cầu vượt số hai. Hai bên lan can cầu vượt, nhiều người chăn bò bu lại rất đông. Nhóm người chuẩn bị đang giữ dây thòng lọng dưới chân con vật, còn số người cười thú ra biểu diễn đã sẵn sàng chuẩn bị để thi đấu ngoài đấu trường. Con bò mộng chống đối cả với những người chăn bò đang cố giữ chúng bên trong cầu vượt lẫn không gian chật hẹp của cầu vượt nhốt chúng, bằng cách húc sừng vào cầu vượt và dậm chân rầm rầm lên sàn ván, mũi thở phì phò liên tục.

Trên lối đi phía sau cầu vượt có rất nhiều người, Trey đứng sau cầu vượt số hai, chàng nghe đám đông bàn tán ồn ào, câu được câu mất. Không khí rất căng thẳng. Mùi phân bò hoà lẫn với

bụi bặm quen thuộc xông lên mũi chàng.

Người chăn bò đứng trước chàng, trông có vẻ lo sợ ra mặt, đang kiểm tra rất kỹ cái áo giáp trên người.

- Tôi ước gì có cái mũ sắt của những người cưỡi bò chuyên nghiệp mà đội. – Tank Willies nói với giọng thêm thường. Mặc dù khi ra đời anh được đặt tên là Marvin, nhưng khi lớn lên anh ta lại say mê lặn lội trong bể chứa nước cho bò ngựa, nên người ta đặt cho anh bí danh là Tank.

- Cậu khỏi cần đồ ấy, - Taylor mắng, giọng lúng búng vì cả búng thuốc nhai nằm bên má trái của anh ta.

-Ồ khỏi à? Này, cặp sừng con bò ấy ác liệt lắm, - Tank đáp với vẻ nóng nảy.

Johnny không lưu tâm đến lời bạn, anh ta lắc đầu.

- Nếu cậu đội mũ sắt không quen, cái mũ nặng sẽ làm cho cậu té nhào đầu. Vả lại, con bò cậu cưỡi sẽ rất dễ chịu. Nó sẽ nhảy hai cú ra khỏi cầu vượt rồi quay vòng theo phía trái. Cậu chỉ việc vững tay ngồi cho ngay là khỏi rút.

- Tôi không biết tại sao tôi lại nghe theo lời khuyên của cậu. – Tank càu nhàu, đây không phải là lần đầu. – Đáng ra tôi nên cưỡi ngựa chứng mới phải.

Trey cười xoa và nói: - Nếu thế thì anh cứ nghĩ là anh đang cưỡi con ngựa chứng có sừng là được.

Tank thấy câu nói đùa của Trey không có gì đáng vui.

Cánh cổng ở cầu vượt số hai mở ra, thả con bò và người cưỡi trên lưng nó. Tank phải cưỡi bò tiếp sau đó, thời gian để khuyên bảo - đầy thiện chí nhưng không có kết quả - đã hết. Anh ta leo lên lan can cầu vượt, đỉnh thúc ngựa sau gót giày kêu leng xeng.

- Tank, anh sẽ thành công. – Trey vỗ tay lên lưng anh ta, miệng động viên.

Tank nhếch mép nói với Johnny:

- Lạy chúa, tối nay cậu phải trả tiền bia.

Trey thấy trên lan can một bên đấu trường có chỗ ngồi còn trống, chàng bèn đu người leo lên ngồi ở đấy. Chàng thấy người cưỡi bò ở cầu vượt số hai bị bò hất văng xuống đất.

Sau khi người xướng ngôn tuyên bố: - Không đủ giây, - trong đám đông lác đác có vài tiếng vỗ tay.

Trong khi đó, Tank tụt xuống cầu vượt, cách lưng con bò trắng có vài tấc. Cặp sừng của con bò rộng gần bằng bề rộng của cầu vượt. Khi người bán đấu giá hô giá bán, giọng nhịp nhàng, Tank nắm sợi dây buộc con bò kéo mạnh. Con bò thở phì phò, quay cái đầu khổng lồ, đánh mạnh cái sừng vào một bên lan can.

- Yên. Hãy yên đi, - Tank nói, nhưng chẳng có ích gì, và đợi một lát cho con bò đứng yên trước khi kéo mạnh sợi dây thêm một chút.

Con bò nhảy dựng lên, các vó chân trước cao lên tận đỉnh cầu vượt. Sáu bàn tay, trong đó có

bàn tay của Johnny, lôi Tank lên cho anh khỏi bị nguy hiểm. Trong khi đó, người nhiếp ảnh gầy gò, đội mũ lưỡi trai, mặc áo vest có nhiều túi, chụp nhanh hai bức ảnh cảnh vừa xảy ra, rồi chạy khỏi chỗ ngồi của mình ở đầu cầu vượt.

Khi bốn chân của con bò đã ở trên mặt đất lại rồi, Tank lại tụt xuống gần lưng con bò hơn, nét mặt vừa cương quyết vừa cáu giận. Khi người bán đầu giá hô xong giá con bò trước, Tank nắm chặt mấy ngón tay mang găng da quanh sợi dây. Khi con bò cảm thấy sức nặng của người cưỡi nó đè lên lưng, nó liền chuyển dịch, các cơ bắp căng lên cuộn cuộn.

Với bàn tay rảnh đưa lên trời, Tank không để cho con bò có cơ hội nhảy thêm lần nữa trong cầu vượt. Anh gật đầu ra dấu cho người giữ cửa, người này mở rộng cánh cửa ra.

Con bò giống Bahman khổng lồ phóng ra khỏi cầu vượt.

- Tank, cố ngồi trên lưng nó! – Trey hét to, Johnny leo lên ngồi trên lan can bên cạnh chàng.

Johnny còn nhìn con bò và người bạn trên lưng nó, anh ta nói: - Theo anh thì tôi có nên nói cho cậu ấy biết con bò đó rất nguy hiểm đối với người chăn bò nào đi bộ không?

- Cậu ấy sắp tự mình tìm biết về chuyện ấy... ngay bây giờ rồi, Trey đáp, miệng cười toe toét.

Sau khi nhảy lên hai cú thật mạnh ra khỏi cầu vượt, con bò quay về bên trái giữa không trung khiến cho Tank phải nhào về bên phải. Ánh sáng của máy chụp hình chớp lên liên tục từ đầu đó phía sau vai trái của Trey, chụp ảnh con bò quay lồng lộn và cảnh Tank bị văng ra khỏi con bò, bay trong không khí.

Khi con bò trắng quay lui tìm anh, một anh hề cứu nguy trong đấu trường chạy đến giữa con bò với người cưỡi bò bị té xuống đất. Con bò tạm thời bỏ mục tiêu ban đầu, xông tới tấn công anh hề, trong khi đó, một anh hề thứ hai đến lôi Tank đứng dậy, đẩy anh về phía hàng rào, mắt vẫn theo dõi con bò.

Tank đưa mắt nhìn về phía con bò để xem nó có đuổi theo anh không, rồi đâm đầu chạy về phía hàng rào. Bước chân của anh không nhanh nhẹn bằng những anh hề, nên con bò liền trông thấy anh.

- Coi chừng, Tank! – Johnny hét lên để cảnh cáo Tank, vừa khi ấy anh nghe thấy tiếng vó chân của con bò nện thình thịch trên mặt đất đang tiến đến gần anh.

Tank quên hết mệt mỏi, chạy nhanh đến hàng rào, con bò hung dữ đuổi theo sau lưng anh. Trey sợ bạn không leo lên kịp, chàng cúi người, chụp vào sợi thắt lưng ở phía sau của Tank, kéo mạnh anh ta lên bên trên lan can hàng rào chiếm mất chỗ của người nhiếp ảnh. Con bò húc đầu vào hàng rào khiến cho hàng rào rung mạnh, rồi nó quay lui ngoài đấu trường.

Tank liền cao giọng chửi thề, như muốn nói mình cưỡi bò hung dữ không đến nỗi tồi. Trey liếc mắt thấy người nhiếp ảnh nằm dài dưới đất, máy ảnh đưa lên cao cho khỏi hư, nhưng hình ảnh của nhiếp ảnh gia không giống như trước đây, chàng bèn quay mắt nhìn thẳng vào người nghệ sĩ.

Chiếc mũ lưỡi trai đã bay mất, để lộ mái tóc nâu lấp lánh dưới ánh mặt trời. Người nhiếp ảnh gầy ốm hoá ra là phụ nữ. Trey liền nhảy xuống khỏi hàng rào, bước đến gần cô ta khi cô vừa ngồi dậy, nhưng mái tóc lảng mướt xoã xuống che kín khuôn mặt cô.

Chàng nắm cánh tay cô ta, giúp cô đứng lên. Mãi cho đến khi đã đứng thẳng người, cô ta mới thả cái máy ảnh ra để nó treo trên sợi dây mang trên vai. Cô phủi bụi sau quần.

- Cô không sao chứ, thưa cô? – Chàng hỏi, chỉ mong sao trông thấy được mặt cô ta.

Cô gái đưa tay vén mái tóc dài sang một bên và nhìn chàng. Trey ngạc nhiên khi thấy trước mắt mình là cô gái mà chàng đã gặp ở khách sạn. Đúng là cặp mắt xanh đã làm rung động trái tim chàng, cặp mắt như luồng gió mát trong lành thổi vào lòng chàng, khiến chàng ngây ngất.

- Tôi không sao, - nàng đáp. Rồi cô gái nhận ra chàng, nàng hơi nhếch mép cười. – Chúng ta lại gặp nhau.

- Thật là vận may của tôi. – Trey nghĩ rằng chưa bao giờ chàng nói thật lòng mình như thế này, vì chàng say sưa nhìn những chi tiết trên mặt nàng, điều mà chưa bao giờ chàng làm với cô gái nào khác, như cặp lông mày uốn cong trên mắt nàng, đôi gò má thanh tú và cái cằm nhỏ xinh. Chàng nhìn vào ánh mắt dạn dĩ, chân thật của nàng. - Lần đầu gặp nhau tôi quên hỏi tên cô.

- Tôi nhớ không nói cho anh biết. – Nàng cười, nụ cười châm chọc, chua cay. – Tên tôi là Sloan.

- Chỉ Sloan thôi à? – Chàng hỏi

Nàng nhìn vào cặp mắt chàng, ánh mắt dò xét, cẩn trọng.

- Tôi nghĩ thế là đủ rồi, - nàng đáp rồi đưa mắt nhìn quanh dưới chân nàng.

- Tên tôi là Trey, - chàng tự giới thiệu, rồi cúi xuống lượm cái mũ lưỡi trai. – Cô tìm cái này phải không?

- Cảm ơn. – Nàng lấy cái mũ lưỡi trên tay chàng, đập vào chân để phủ bụi, rồi ngậm cái mũ lưỡi trai vào giữa hai hàm răng để đưa tay bới tóc lên đỉnh đầu để khi đội mũ lên cả mái tóc dài sẽ nằm khuất dưới mũ.

Mặc dù Trey đã được giáo dục là không nên xâm phạm vào lãnh địa của người đàn ông nào khác, nhưng thấy cô gái như không muốn nói thêm về lý lịch của mình, nên chàng hỏi:

- Có phải cô đã thuộc về một người nào rồi phải không?

- Phải, - nàng đáp, nhưng chàng thấy không có chiếc nhẫn nào trên ngón tay nàng hết. Khi nàng đội cái mũ lên búi tóc, nàng nhìn Trey với vẻ hiếu kỳ. – Anh không hỏi tôi thuộc về ai chứ?

- Dù cô thuộc về ai, tôi cũng không muốn nghe câu trả lời của cô. – Câu trả lời của chàng cộc lốc... phản ứng của một tâm trạng bồn chồn thất vọng khi chàng biết nàng đã có chồng.

- Tôi không nói tôi thuộc về người đàn ông nào, - nàng đáp với giọng châm biếm.

Chàng chau mày, một đường nhăn nhỏ hiện ra trên trán chàng.

- Vậy thì thuộc về ai?

Nàng hếch cằm lên, vẻ hơi hãnh diện.

- Tôi thuộc về tôi.

Chàng bỗng cảm thấy lòng nhẹ nhõm, liền chụp ngay cơ hội ngàn vàng nàng vừa cho biết,

chàng hỏi:

- Đêm nay khi rời khỏi đây, cô có đến tham dự lễ khiêu vũ ngoài đường không?

- Anh mời phải không?- Nàng nghiêng đầu sang một bên, nhìn chàng đắm đắm như để có xem chàng có phải là loại đàn ông nguy hiểm cho phụ nữ đi một mình không.

- Phải, tôi mời cô, - Trey đáp

Nàng suy nghĩ một lát, rồi quyết định:

- Tôi sẽ gặp anh ở đâu?

- Tại sân khấu nơi có ban nhạc ngồi được không?

- Được, chỗ ấy tốt đấy. - Nàng đưa cái máy ảnh lên, thổi bụi bám vào mặt kính, rồi nhìn chàng. - Bây giờ tôi phải tiếp tục làm việc. Hẹn sẽ gặp anh ở đấy.

- Tôi sẽ đợi cô, - chàng đáp và nàng đến hàng rào của đấu trường, nhìn vào các hoạt động thi đấu bên trong. Trey lăm bắm một mình vừa đủ cho mình nghe tên mà nàng vừa giới thiệu với chàng: Sloan.

Trey nghĩ tên nàng thật kỳ lạ. Nhưng cái gì nơi nàng cũng có vẻ kỳ lạ hết, chắc có lẽ vì chàng thấy mình say mê cô gái. Lần này chàng chú ý đến chiếc áo len cổ lọ dưới chiếc áo vest rộng thùng thình, cái quần kaki chật và đôi ủng đế gầy dùng đi bộ.

Có ai đẩy chen lấn vào vai chàng. Tiếng ồn ào náo nhiệt của đấu trường này giờ chỉ vắng vắng bên tai chàng, bây giờ bỗng ồn ào trở lại. Trey liền đảo mắt tìm Johnny và Tank. Chàng thấy hai người đứng bên kia lối đi, đang đợi một người đi cho rộng, vì những người chặn bò đang đi tấp nập trên đường sau các cầu vượt. Chàng bèn đến bên các bạn.

Khi chàng thấy Tank đứng lom khom, thoa tay lên đầu gối bên phải, chàng nhớ cảnh Tank bị con bò hất lộn nhào trong đấu trường. Chàng hỏi anh ta:

- Đầu gối ra sao?

Johnny mau miệng trả lời, không cho đấy là thương tích trầm trọng: - Ồ, cậu ấy chỉ trẹo đầu gối sơ sơ thôi.

- Làm sao cậu biết tôi chỉ đau sơ sơ? - Tank hỏi, quắc mắt nhìn bạn. - Đầu gối của tôi chứ đâu phải đầu gối của cậu ta! - Anh ta nhìn Trey nói. - Đấy là con bò cuối cùng trong đời tôi, tôi sẽ không bao giờ cưỡi bò nữa. Anh đừng tin lời Johnny nói với anh.

- Này cậu, - Johnny chống đối, - cậu rút thăm như thế là may mắn rồi đấy.

Câu nói của bạn khiến cho Trey nhớ đến vận may của mình khi gặp được cô gái da ngăm đen có cặp mắt màu xanh. Sloan. Chỉ nghĩ đến cái tên thôi là lòng chàng đã nôn nao, rạo rực. Chàng ngoái đầu nhìn lui, thấy ngay nàng. Nàng đang cúi đầu, bận thay cuộn phim mới để chụp cảnh đang diễn ra trong đấu trường, nàng làm việc một cách thành thạo của một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp. Nghĩ đến chuyện tối nay sẽ gặp nàng, chàng cảm thấy lòng hân hoan, sung sướng.

Johnny nói gì đấy với chàng, khiến chàng quay mắt khỏi nàng. Sau đó, chàng nhìn lại thì nàng đã đi chỗ khác. Mấy phút sau, chàng thấy nàng xuất hiện ở đằng xa dọc theo hàng rào.

Johnny thuộc nhóm cuối cùng cưỡi bò. Tank khoan khoái khi thấy anh ta bị bò hất nhào xuống đất chỉ sau một phần tư giây, thời gian quá ngắn so với thời gian đạt thành tích là tám giây. Tank còn sung sướng hơn nữa là Johnny bị con bò dẫm lên người. May nhờ có áo giáp che chỗ nên anh ta chỉ bị bầm tím một cái xương sườn thôi.

Khi họ đi ra xe tải nhỏ đậu ở bãi xe trong đấu trường, Tank chọc tức bạn: - Thở đau lắm phải không John? - Anh ta hỏi, giọng giả vờ tỏ ra thương xót. - Đừng lo. Chỉ bị bầm tím chút xíu thôi.

- Cảm ơn đi, Tank - Johnny nghiêng răng rít lên trả lời.

- Tốt nhất là nên hoạt động luôn. Ngồi yên một chỗ sẽ rất lâu lành, - Tank nói, lên giọng khuyên Johnny chính lời anh ta đã khuyên Tank hồi nãy.

Nhiều lần, Trey muốn góp ý các bạn, đùa bỡn với họ cho vui, nhưng trí óc chàng cứ nghĩ đến cô gái mắt xanh có tên là Sloan. Giọng nói của nàng dịu dàng êm ái cứ vang lên trong đầu óc chàng, giọng nói rất độc đáo, không có âm điệu gì của người miền Tây hết. Chàng cứ thấy hiện rõ trước mắt hình ảnh nàng nhìn chàng, ánh mắt sáng long lanh, sinh động, nhưng vẫn có nét gì cảnh giác, thận trọng. Chàng cũng nhớ mái tóc mượt như nhung của nàng có vẻ như muốn mời gọi chàng vuốt tay lên đó.

Khi ba người đi về phía bãi đậu xe, gồm đủ các loại xe và toa kéo chở súc vật, bóng đêm bắt đầu đổ xuống. Trey nhìn lui đấu trường và khu vực có khán đài đã lên đèn sáng sủa, chàng thấy khách đến xem, các đấu thủ và công nhân làm việc đi ra khỏi khu vực hội chợ, lòng hy vọng sẽ trông thấy Sloan. Đa số đều đội mũ chăn bò, số khác để đầu trần. Chàng không thấy ai đội mũ lưỡi trai hết.

Chàng nhớ là ngay sau khi nhóm cưỡi bò tranh cao cấp thi đấu để giành phần thưởng vào tối nay xong, chàng không thấy nàng đâu hết. Có thể nàng không ở lại để xem cho hết cuộc thi đấu.

- Trey, anh đang tìm ai phải không? - Johnny hỏi, vẻ ngạc nhiên.

- Không tìm ai hết. - Câu trả lời của bạn chỉ nhằm mục đích làm cho chàng chú ý nhìn về phía trước.

- Có lẽ anh ấy kiểm tra xem có phải Kelly đang đi theo sau lưng anh ta hay không, - Tank lên tiếng, vẻ rụt rè.

Johnny liền đưa ra ý kiến của mình. - Mùa xuân vừa rồi, khi cô ta mời anh đến dự buổi khiêu vũ ở trường, tôi đã nói anh nên từ chối là hay hơn hết. Bây giờ cô ta đã có chiếc thông lọng để trông vào cổ anh.

Trey không muốn cương quyết cự tuyệt cô ta. Sau những lần đùa bỡn trêu ghẹo cho vui, chàng không có ý đồ gì hết. Trey nghĩ rằng con đường hay nhất là làm chệch hướng đi của cô ta thôi.

- Anh có biết tại sao cô ta làm thế không? - Chàng hỏi, giọng hơi căng một chút. Họ đã thấy chiếc xe và cùng đi về phía đó.

- Vì cô ta hy vọng sẽ trở thành bà Calder sau này, chứ sao nữa, - Tank nói.

- Anh lầm rồi, - Trey bình tĩnh đáp, ánh mắt hiện rõ vẻ tinh nghịch. - Cô ta dùng tôi để làm

cho Johnny ghen đấy thôi.

- Tôi à? – Johnny nhìn chàng vẻ sửng sốt.

- Đây là chiến thuật xưa nhất trong trò bịp bợm của phụ nữ, - Trey đáp- Tôi đã thấy em gái tôi dùng phương pháp này rất nhiều lần.

- Kelly không quan tâm đến tôi đâu. – Nhưng giọng Johnny hơi có vẻ hy vọng.

Trey cố nín cười, chàng nói tiếp. – Anh đừng đùa. Cô ta để ý đến anh. Tại sao anh không mời cô ta đi chơi để xem thử tình hình ra sao?

- Johnny mới con gái đi chơi à? Thật là hết người! – Tank lên tiếng. - Chắc anh biết cậu ấy không làm được việc ấy đâu. Phải không Johnny?

- Im mồn đi, Tank. – Johnny mắng rồi leo lên cabin.

Trey leo lên sau tay lái, cắm chìa khoá vào ổ, khởi động xe. Sau khi Tank leo lên cabin, ngồi sát bên Johnny, đóng cửa xe lại, Trey nói: - Tiện thể xin báo cho hai cậu biết, tối nay hai người phải tự tìm phương tiện riêng mà về đấy.

- Tại sao vậy? – Johnny cau mày hỏi.

- Vì tối nay tôi có hẹn rồi. – Trey bật đèn trước xe, quay tay lái cho xe chạy ra phía cổng trường đấu.

- Từ khi nào vậy? – Tank ngạc nhiên hỏi thêm. Hồi nãy anh có nói gì về chuyện hẹn hò với ai đâu.

- Ấy là vì tôi không nói.

- Cô nào thế? – Tank hỏi. vẻ càng kinh ngạc hơn.

- Không phải với Kelly chứ? – Johnny hỏi, nhìn chàng với ánh mắt nghi ngờ, giọng có ý hơi ghen.

- Không, không phải Kelly, - Trey đáp, chàng cười đảm bảo.

- Vậy thì ai...? Tank hỏi, rồi anh ta búng ngón tay. – Cái cô nhiếp ảnh mà anh đã nói chuyện... cô ấy phải không?

- Phải

Tank cười nho nhỏ. – Anh không bỏ sót một người nào!

- Nhưng cô ta là ai? – Johnny hỏi. – Cô ta có tên chứ?

- Sloan – Trey lái xe ra quốc lộ, nới đuôi theo đoàn xe chạy về hướng thành phố.

- Đây là tên hay họ? – Johnny cau mày hỏi tiếp.

- Tôi chưa biết nhưng sẽ hỏi. – Nghĩ đến chuyện gặp lại Sloan, chàng cảm thấy lòng hân hoan sung sướng.

Đến gần thành phố, xe cộ bị tắc nghẽn, dồn lại đông đúc, vô trật tự, vì cả một khu vực dài ba khối phố trên đường Main được phong tỏa để tạo thành sân chơi cho đủ loại người. May cho Trey là chàng tìm được chỗ đậu xe cách đây vài khối phố.

Khi ba người đi đến, mọi người đang hoạt động sôi nổi, người này khiêu vũ, kẻ khác chèn chèn âm ỉ. Ngoài những con hẻm im lặng, đường phố chính ồn ào như chợ, kẻ nói người cười, âm nhạc khuếch đại oang oang, tất cả tạo thành một nơi hết sức náo nhiệt.

Johnny và Tank quyết định đi kiếm gì uống giải khát. Họ tách ra khỏi Trey đi uống bia, để chàng một mình đến cái sân khấu dựng lên tạm thời, ở đấy có ban nhạc địa phương chơi nhạc. Nhiều cặp chen nhau ra khu vực khiêu vũ ở trước sân khấu, ôm nhau quay cuồng theo điệu nhạc, tạo thành một biển mũ. Khán giả đứng xung quanh bên ngoài dày đến hai, ba lớp.

Trey chen vào tận vòng trong gần sân khấu, nhìn những khuôn mặt gần đấy với vẻ hăm hở. Nhưng Sloan không có trong số họ.

Chàng đợi và nhìn. Bài hát này xong tiếp đến bài hát khác, rồi bài khác, nhưng chàng vẫn không thấy Sloan đâu. Lòng bồn chồn, chàng cố mở to mắt nhìn xa hơn. Chàng đi quanh sân khấu, đi vòng khu vực khiêu vũ, mắt nhìn khắp nơi, nhìn những người mới đến. Chàng gặp một số người quen, vài người trao đổi vài câu vài lời với chàng, nhưng không ai biết tâm trạng của chàng.

Một bàn tay nắm vai chàng với vẻ thân thiện. Chàng quay nhìn, thấy Johnny và Tank đang mỗi người cầm một ly bia trên tay.

- Vẫn chưa thấy cô ta a? – Tank hỏi.

- Cô ta hẹn sẽ đến đây, - chàng đáp nhưng lòng đã bắt đầu thấy lo lo.

- Dĩ nhiên cô ta sẽ đến. – Johnny lên tiếng. – Có người phụ nữ nào dám lỗi hẹn với chàng trai nhà Calder đâu.

Thông thường thì Trey đồng ý với anh ta, nhưng trong trường hợp này, Sloan không biết chàng là con nhà Calder, trừ phi có ai nói cho nàng biết. Dĩ nhiên chàng không tự nói cho nàng biết điều này.

- Tôi xin đề nghị như thế này, - Tank nói rồi dừng lại uống một ngụm bia. – Chúng tôi đi xuống theo đường này. Nếu gặp cô ta, chúng tôi sẽ dẫn cô ta đến cho anh.

- Cậu có biết cô ta như thế nào không? – Johnny nhìn Tank với vẻ ngạc nhiên.

- Dĩ nhiên tôi biết. Nào, ta đi. – Tank nắm cánh tay Johnny, quay anh ta lui, miệng chửi thề vì bia trào ra khỏi ly một ít.

Trey ngần ngừ một lát, rồi đi về phía ngược chiều với họ. Xa khỏi khu vực khiêu vũ, trong có vẻ như người ta tụ tập thành từng nhóm hay thành từng toán hai, ba người, cho nên chàng dễ nhìn vào họ để tìm ra nàng. Nhưng trong các nhóm này, thường chỉ có đàn ông với nhau thôi.

Rồi Trey thấy nàng đi đến phía chàng, ánh đèn neon trên tấm biển hiệu của quán rượu chiếu sáng mái tóc mượt mà của nàng, lòng chàng rộn rã niềm vui, máu chảy nhanh trong huyết quản. Chàng sải chân bước nhanh đến phía nàng.

Nàng nhoẻn miệng cười. – Anh quên nói sân khấu nào. Vì có đến ba sân khấu.

Nụ cười tươi thắm trên môi và ánh mắt rạng rỡ của nàng như thổi nam châm thu hút chàng. Sự chờ đợi hồi hộp, lòng lo sợ hoang mang và nỗi mong muốn đã quện lấy nhau, thúc giục Trey hành động.

Chàng đưa tay ôm eo nàng, kéo nàng đến gần mình và cúi đầu đặt lên môi nàng nụ hôn thật mạnh, thật lâu, khẳng định sự khao khát của chàng đối với nàng. Nụ hôn bất ngờ làm cho nàng ngạc nhiên, yên lặng, bàng hoàng, nhưng không dài lâu. Khi Trey ngẩng đầu lên, cảm giác ấm áp vẫn còn lưu lại trên môi nàng.

Qua đôi mắt nheo lại một nửa để che giấu cảm giác ham muốn trong lòng, chàng nhìn khuôn mặt nàng đang ngẩng lên để nhìn mình, ánh mắt nàng biểu lộ lòng ngây ngất say đắm. Chàng nhích lui một chút để giữa hai người có một khoảng cách nhỏ, nhưng tay chàng vẫn không buông eo nàng. Ngón tay cái của chàng áp lên bụng nàng, chàng cảm thấy mạch máu nàng đập nhanh. Máu nàng chảy nhanh chứng tỏ nàng cũng bị nụ hôn của chàng kích thích, làm cho nàng ngây ngất.

- Tôi đã quyết định phá cả thành phố để tìm cho ra cô, - chàng nói bằng giọng khàn khàn.

- Việc tìm ra tôi chắc không khó. - Sloan đáp. - Dù sao anh cũng đã biết chỗ tôi ở rồi.

- Tôi quên mất. - Trey đáp với nụ cười méo xệch. - Vì thế cô đã làm cho tôi bức mình hết sức.

Nàng cười dịu dàng, rồi đưa tay thoa nhẹ lên khoé môi chàng. - Môi anh dính cả son.

Chàng ngậm chặt môi, cảm thấy son láng mượt trên môi mình, nhưng không có mùi vị gì hết. - Cô cũng dùng son không có hương vị. - Chàng lấy lưng bàn tay lau son dính trên môi. - Cô em của tôi nói rằng đàn ông nên thưởng thức cô gái, chứ không nên thưởng thức son phấn.

- Anh có chị em gái à? - Sloan hỏi. Đây là một phần gia đình của chàng mà nàng muốn biết. - Cô ấy lớn hơn hay nhỏ hơn anh?

- Nhỏ hơn tôi một chút. - Chỉ nhỏ hơn chưa đầy 2 phút nhưng Trey không nói ra làm gì chuyện chàng và cô em gái là cặp song sinh. Chàng bèn chuyển sang đề tài khác, về vấn đề trang phục của nàng. Nàng đã thay chiếc áo vest rộng thùng thình có nhiều túi và chiếc quần màu xanh nước biển. - Cô đã đẹp máy ảnh và thay áo quần.

- Các thứ ấy quá dơ vì bụi trong đấu trường. - Nàng trả lời một cách tự nhiên khiến Trey ước chi chàng có nhiều thời gian hơn để về khách sạn tắm rửa, thay áo quần. Nhưng chàng sợ không đến đây đúng giờ. Nàng nhướn miêng cười, nụ cười tự châm biếm mình. - Đây là buổi khiêu vũ ngoài đường đầu tiên của tôi, nàng nói. - Cho nên tôi phải hỏi người nhân viên khách sạn nên mặc quần áo gì. Ông ta khuyên tôi nên mặc bình thường thôi.

- Đây là buổi khiêu vũ ngoài đường lần đầu tiên của cô à? Nếu thế thì đã đến lúc tôi chỉ cho cô cách thức để khiêu vũ. - Trey cười thật tươi, di chuyển sang một bên, quàng cánh tay quanh eo nàng, kéo nàng đi theo chàng vào khu vực khiêu vũ.

Nàng liếc mắt nhìn chàng và nói:

- Báo cho anh biết là tôi nhảy không giỏi đâu nhé.

Chàng nhìn nàng với ánh mắt ngưỡng mộ. - Tôi ngạc nhiên khi nghe cô nói thế. Cô có vẻ là người khiêu vũ giỏi. - Chàng dẫn nàng đi qua chỗ hở giữa đám khán giả, rồi quàng tay ôm nàng, nắm lấy cánh tay nàng đưa ra. Ban nhạc đang chơi bản nhạc có điệu chậm, rất hợp với

Trey. - Đừng lo sợ về bước chân, - chàng nói, miệng cười tự nhiên. - Người ta bày ra trò khiêu vũ là chỉ tạo cơ hội cho đàn ông ôm đàn bà vào lòng thôi (câu này hay thật).

Nàng cười, nụ cười dịu dàng và đầy vẻ thích thú. – Theo tôi thì chính phụ nữ nghĩ ra trò khiêu vũ này trước. Các cô muốn quyến rũ đàn ông bước ra sàn nhảy, phải không? – Nàng trêu.

- Tôi nghĩ có lẽ cô nói đúng. - Mặc dù nói thế, nhưng chàng không nghĩ như điều mình nói, vì chàng cảm thấy chính chàng muốn dụ dỗ nàng ra sàn nhảy.

Chàng nhận thấy nàng rất cân xứng với chiều cao của mình. Nàng để nhẹ bàn tay lên vai chàng một cách tự nhiên, như thể bàn tay đã từng để lên đây nhiều lần rồi. Nghĩ đến chuyện ấy, Trey thấy vui sướng trong lòng, chứ không hề phân vân thắc mắc.

Mỗi bước, mỗi động tác quay người, khiến cho họ càng xích lại sát nhau hơn, tự nhiên họ tìm cách áp vào nhau cho xứng hợp với hoàn cảnh.

Trey không thể nào không chú ý đến bộ ngực tròn trịa áp vào người chàng hay là hơi thở ấm áp phả vào má vào cổ chàng. Chàng cảm thấy đau nơi háng, bèn thả mấy ngón tay nàng ra và xoè bàn tay để sau lưng nàng. Chàng hơi quay đầu nhìn mái tóc mượt mà xoã trên thái dương bên phải. Mùi tóc thơm phảng phất ngấm vào mũi vào óc chàng.

Trey thấy bản nhạc mau hết quá, chàng buộc lòng phải nói lỏng tay, để rộng khoảng cách giữa hai người.

- Cô nhảy như thế mà nói nhảy không giỏi à? – Chàng nói.

Nàng nhìn Trey, ánh mắt long lanh

- Tôi nghĩ đấy không phải là khiêu vũ

- Cô phản đối phải không? – Chàng nhướn mày hỏi, mặc dù chàng biết đấy là lời đùa bỡn của nàng, nhưng chàng nghĩ câu trả lời của nàng rất có ý nghĩ đối với chàng. Trước đây mỗi khi chàng tán tỉnh cô gái nào, không bao giờ chàng cho đây là chuyện quan trọng. Bây giờ chàng nhận thấy chàng tỏ ra nghiêm túc hơn bao giờ hết.

- Không phải thế. – Sloan đáp và nàng nở miệng cười cởi mở

- Tốt, - chàng nói, vừa khi ấy nhạc trỗi lên điệu khác, điệu tempo nhanh hơn – Chúng ta sẽ nhảy điệu nhạc nhanh hơn. Cô có thể nhảy quay cuồng trên sàn được không?

- Tại sao không? – Nàng đáp, nhún vai tự nhiên

Chàng ôm nàng rồi quay tròn, hoà lẫn vào nhiều cặp đang nhảy, mỗi cặp đều chọn cách đi phối hợp nhau cho đúng với điệu nhạc. Như Sloan đã báo cho chàng biết, nàng khiêu vũ không giỏi, nhưng chẳng ai thèm lưu tâm, họ quay cuồng, cười, quay tít, va chạm vào nhiều cặp khác mãi.

Khi cái chũm choe đánh cái cuối cùng, Sloan nhào vào người Trey, cười không ra hơi. - Thật quá tiến bộ đối với tôi.

Trey cười hể hả: - Cô đã cố tỏ ra cố gắng rất nhiều.

- Đây là lời động viên các đấu thủ cười bò hãy cố gắng. Tôi đã nghe người ta nói thế ngoài đấu trường. – Sloan nhìn chàng chăm chú và nói tiếp: - Tôi không biết đêm nay anh cười bò

như thế nào.

- Tôi không cười. – Tay càng vẫn quàng quanh vai nàng để giữ nàng đứng bên cạnh mình.
- Thật à? – Nàng mở to mắt, ngạc nhiên
- Tôi quá cao không thể ngồi lâu trên lưng những con thú hung dữ được, - Trey giải thích.
- Tại sao? Tại sao cao lại không cưỡi bò được.

- Vì trọng lượng của tôi sẽ ở trên cao, nghĩa là rất khó ngồi vững trên lưng bò khi nó muốn hất mình ra khỏi lưng nó. – Chàng cười, nụ cười vui vẻ nhưng thành thực. – Khi nào đến màn ném dây bắt bò, tôi mới cùng các người chăn bò khác có tầm vóc cao ra sức trở tài.

Bây giờ nghe anh nói tôi mới nhớ, hầu như người cưỡi bò nào cũng cao dưới 1m80. Khi thấy anh ở phía sau các cầu vượt, tôi cứ tưởng anh sẽ cưỡi bò.

- Hai người bạn của tôi cưỡi
- Và anh đến để động viên họ? – Sloan nói.

- Đúng như thế đây. - Tiếng vĩ cầm vang lên, điệu chậm chậm và êm dịu suốt suốt. - Bản nhạc này có vẻ hợp với bước chân của cô. Chúng ta nhảy chứ?

Nàng cười trả lời, quay vào vòng tay chàng. Lần này, nàng đưa cả tay ra sau gáy chàng, đầu mười ngón tay vào nhau. Hai bàn tay chàng để trên eo nàng, họ chuyển dịch tại chỗ theo điệu nhạc du dương nhịp nhàng, hai thân hình chạm vào nhau thoải mái, như đã thân quen từ lâu.

Có người vỗ tay lên vai chàng. Hơi bức mình vì bị làm gián đoạn giây phút mê ly, Trey cau có nhìn về phía bên trái, bỗng chàng thấy Tank đang khiêu vũ với một cô gái trong thành phố.

- Tôi thấy anh đã tìm ra cô ấy, - Tank nói nghiêng đầu về phía Sloan.

Trey gật đầu, mỉm cười chiếu lệ để trả lời anh ta.

Như thường lệ, Tank không giữ được lâu chuyện gì anh ta biết. Nên anh ta hớn hỏ, nói với chàng ngay:

- Johnny đã mời được người anh nói, họ đang nhảy kia kìa. – Anh ta đưa ngón tay cái chỉ về phía một cặp đang nhảy ở phía trước họ tại vòng ngoài hết.

Trey nhìn theo ngón tay của anh ta, chàng thấy Johnny lắc qua lắc về như cái máy nhịp đánh không ngừng. Và cô gái tóc vàng đang lắc lư theo anh ta không ai khác hơn là Kelly Ramsey.

- Trông anh như đang bắt đầu cuộc đời mới. – Tank nhìn Trey với ánh mắt thích thú, rồi dìu người cùng nhảy đi chỗ khác.

- Những người ấy là bạn anh, phải không? – Sloan hỏi

- Đúng thế, - chàng đáp, mắt nhìn theo đôi trai gái như là đối tượng không đáng cho chàng nói thêm, nhất là với Sloan.

Nhưng nàng không cùng quan điểm với chàng. – Trông có vẻ như anh đang làm công việc mai mối cho họ.

- Tôi chỉ đùa cho vui, nhưng chuyện lại xảy ra thật bất ngờ.

Sloan nhìn cặp đang nhảy đầu kia, và Trey cảm thấy mừng thầm.

- Tôi ngạc nhiên là cô ta không chóng mặt, - nàng nói, giọng hoàn toàn kinh ngạc, Trey ngửa ra sau để cười. - Đây, thật đấy, - Sloan nói tiếp để bảo vệ ý kiến của mình, rồi bật cười với chàng, mới đầu hơi ngượng ngập, nhưng sau đó cười thoải mái.

Họ cùng nhau đùa vui suốt thời gian còn lại của buổi tối, khi thì quay cuồng trên sàn nhảy, khi thì đi trên đường phố đông đúc để tìm trò chơi khác. Rất nhiều lần, Trey bị nhiều người quen gọi tên. Nhiều người, chàng chỉ đưa tay vẫy để chào họ; có người chàng phải trao đổi vài lời rồi đi tiếp.

Đến nửa đêm, người thừa bót, do những gia đình có con nít phải ra về, chỉ còn lại những người thích chèn chèn vui chơi, họ ở lại để ăn nhậu cho trọn đêm. Cho nên tiếng ồn ào không những giảm bớt mà còn tăng thêm.

Trey hướng Sloan đi khỏi hai người chặn bót có vẻ đã uống quá nhiều bia. Họ đổi hướng đi lên vỉa hè, ở đây họ gặp phải một nhóm cười bỏ của trại Triple C, họ dẫn vợ hay bạn gái theo. Thấy Trey, họ liền nhận ra chàng ngay.

- Đây, Trey, - một người nói lớn. - Chúng tôi đi uống bia đây. Đi với chúng tôi cho vui.

Trey chưa kịp từ chối thì Sloan đã nói:

- Tôi không đi được. Xin lỗi, tôi xin kiếu.

- Hẹn lát nữa, - Trey trả lời và đưa tay vẫy chào nhóm người, rồi quay qua nói với Sloan. - Tôi cũng không nhận lời mời của họ.

- Không phải tôi không muốn tham dự, - nàng đáp. Nhưng tôi chỉ muốn ngày mai không buồn ngủ. Cho nên bây giờ tôi phải về để đi ngủ.

Nghe nàng nói xong, Trey nghĩ rằng chàng không muốn gì hơn ngoài việc đi đâu đó cho được yên tĩnh, xa khỏi tiếng âm nhạc oang oang, xa khỏi tiếng cười đùa và giọng lè nhè của những người đã ngà ngà say, đến nơi nào không có ai cả ngoài chàng và nàng.

- Tôi phải đưa cô đến chỗ xe cô đậu...để đảm bảo cho cô được an toàn, chàng nói.

Nàng không phản đối, làm dấu chỉ về phía nam

- Xe tôi đậu ở đằng ấy.

CHƯƠNG III

Khi họ đến góc đường một bên bị phong tỏa, có người gọi Trey. Chàng ngẩng đầu chào lại và cứ tiếp tục đi.

- Ở đây có nhiều người biết anh, - Sloan nói, liếc mắt nhìn chàng.

- Hầu hết họ đều là bạn bè hay hàng xóm, - Trey đáp, giọng nhún nhường rồi nói tiếp: - Gia đình tôi có trại chăn nuôi nằm ở phía Bắc nơi này.

- Không hiểu sao tôi quên chuyện anh không phải là người xa lạ tại vùng này như tôi, - nàng nói, giọng hơi buồn rầu.

Đến đây họ ngừng nói vì đã đến chỗ có hai người cảnh sát kiểm tra để xem họ có ra về khỏi khu vực bị phong tỏa với chai lọ gì mở nắp hay không. Việc khám xét chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Qua khỏi hàng rào chắn, họ đi vào con đường bên, ánh sáng và tiếng ồn mờ nhạt sau lưng họ. Nhưng Trey vẫn không tìm được sự riêng tư, yên tĩnh như chàng mong muốn. Chàng thấy nhiều bóng người đi từng cặp, vừa đi vừa hát nghêu ngao trên đường đến chỗ đậu xe của họ.

Chàng nhìn một bên mặt của Sloan, thấy rõ những đường nét hài hòa trên mặt và nụ cười hé nở trên môi nàng. Chàng hỏi nhỏ: - Cô nghĩ sao về chuyện khiêu vũ trên đường phố đầu tiên này?

Nàng nhoẻn miệng cười. - Hơi cuồng nhiệt và ồn ào quá. Nói thật với anh, chưa bao giờ tôi thấy có rất nhiều người ham vui như thế này, và trong khi vui chơi, họ bất cần việc mình có thể trở thành lỗ bịch đối với người khác. - Nàng dừng lại một lát rồi nói thêm: - Tôi hơi ngạc nhiên là không thấy có vụ ẩu đả nào xảy ra. Theo người nhân viên khách sạn cho biết thì chuyện xô xát nhau thường xảy ra luôn trong những dịp như thế này.

- Đúng là họ thường như thế, - Trey đáp, chàng nhớ cảnh vài người ẩu đả do người em gái của chàng gây nên khi cô ta còn tuổi vị thành niên, đó là không kể đến những lần chàng đến giải cứu cho em đã bị đánh bầm mặt. - Nhưng bây giờ có nhiều cảnh sát giữ trật tự rồi. Mỗi khi có ai to tiếng với nhau, họ liền nhảy đến ngăn chặn ngay.

Trước mắt họ, có một cặp đang đứng bên cạnh chiếc xe tải nhỏ đậu bên lề đường, cãi nhau về việc ai sẽ lái xe. Người phụ nữ nhất quyết anh chàng đi với chị ta đã say, không thể lái xe được, và người đàn ông không chịu nghe lời chị ta. Khi Trey và Sloan đi qua mặt họ, vấn đề vẫn chưa giải quyết xong.

Khi họ băng qua ngã tư đường, Trey hạ thấp giọng nói:

- Nếu đánh cược, tôi sẽ đặt tiền vào người phụ nữ.

- Chị ta có vẻ cương quyết, phải không? - Sloan đồng ý

- Đồng ý, chị ấy sẽ thắng.

- Xe tôi đậu kia kìa. - Nàng chỉ vào chiếc xe hơi nằm bên kia đường giữa hai chiếc xe tải nhỏ.

Cả hai phía đều không có xe cộ lưu thông, Trey dẫn nàng qua đường, nhắm vào chiếc xe hơi của nàng mà đến. Sloan lấy trong túi áo khoác ra chùm chìa khóa kêu leng keng. Trey thấy hai người chặn bò chếch choáng đi về phía họ, chàng nghiêng răng bực tức.

Sloan mở khóa cửa bên tay lái, quay mặt nhìn chàng, nhưng Trey không để cho nàng nói lời chia tay, chàng lên tiếng trước:

- Xe tôi đậu bên kia góc đường. Đợi một chút, tôi đi qua bên ấy lấy xe, rồi sẽ đi theo cô về khách sạn. - Chàng đưa tay mở cửa xe cho nàng, rồi khuyên: - Vào xe xong, nhớ khóa cửa xe lại.

- Tôi luôn luôn làm thế. – Câu trả lời tự nhiên của nàng khiến chàng biết nàng có thói quen cẩn thận như thế, như muốn nói cho chàng biết nàng thận trọng ngay khi đi đâu một mình lần đầu.

Sau khi nàng ngồi vào tay lái, Trey đẩy cửa xe đóng lại, đợi thêm ít giây để nghe tiếng khóa cửa. Trey thấy nét mặt nàng hân hoan khi nhìn chàng đứng nán lại. Đồng thời, chàng nhận thấy chỉ nhìn nàng thôi bản năng bảo vệ phái yếu bùng lên mãnh liệt trong lòng chàng.

Trong thời gian lái xe về khách sạn, Trey có thì giờ để suy nghĩ về nhiều chuyện. Và Sloan cũng thế, có nhiều chuyện nàng suy nghĩ đến. Chuyện họ nghĩ đến nhiều nhất là họ biết về nhau rất ít, nhất là tên họ của hai người, họ rất muốn biết.

Đối với Trey, chàng rất ngại nói ra cái họ Calder, vì chàng biết người nghe sẽ kinh ngạc, thèm thuồng. Còn đối với Sloan, nàng không muốn chàng biết về nàng quá nhiều, vì chàng là người hoàn toàn xa lạ với nàng.

Chàng khao khát biết hết về nàng. Không có chi tiết nào về nàng là không quan trọng đối với chàng. Tuy nhiên, ngay sau khi cặp mắt xanh đậm ấy nhìn vào chàng, chàng lại không quan tâm đến việc muốn biết các chi tiết đó. Nghĩ thế chàng cảm thấy hơi lo... vì trước đây, chưa có người đàn bà nào tác động mạnh đến chàng như thế.

Khi họ đến khách sạn, Trey liền đến bên nàng ngay. Chàng thấy người nhân viên trực đêm rất nhanh mắt, thấy họ đi vào tiền sảnh ngay và ghi chép vào sổ liền. Khi họ đi vào hàng lang sáng mờ mờ, chàng cảm thấy người căng thẳng, lòng bồn chồn nôn nóng.

- Cô đã có kế hoạch cho ngày mai chưa? – Chàng hỏi giọng thắc mắc, liếc nhìn nhanh Sloan, nhưng nàng có vẻ không chú ý đến thái độ căng thẳng của chàng.

- Tôi sẽ cùng với máy ảnh đi tìm những hình ảnh lạ trong đoàn trình diễn, - nàng đáp rồi nhìn chàng với vẻ hiếu kỳ. – Anh có tham gia trong đoàn diễn không?

- Không. – Chàng đáp và không ngờ câu trả lời của chàng tuôn ra một cách đột ngột như thế, nhưng có cái gì đấy khiến cho chàng không thể kiềm hãm nó lại, và không thể giữ cho lòng ham muốn không khỏi bị dầy vò.

- Đến nơi rồi, nhìn chàng với vẻ duyên dáng tự nhiên. – Tôi đoán ngày mai thế nào tôi cũng gặp anh tại đấu trường.

Giọng nàng bây giờ có vẻ lãnh đạm, như thể nàng muốn đẩy chàng ra một khoảng cách xa. Trey dừng lại, người căng thẳng phản đối, chàng nghĩ chàng không thể làm ra mặt lãnh đạm với nàng được. Chàng không muốn che dấu tình cảm của mình về vấn đề này.

- Tôi nghĩ là ngày mai không thể đến sớm để chúng ta chóng gặp lại nhau. Sự thật là thế.

- Cám ơn. – Nàng cười, mắt long lanh sáng với vẻ thích thú. Rồi nụ cười tắt dần, nhưng còn đọng chút nuối tiếc, ân hận. – Tôi cũng mong chóng đến ngày mai.

Nhưng câu trả lời có vẻ nói lên vì lịch sự, vì tư cách tốt...và Trey không thích lối nói ngoài môi như thế.

- Tôi hy vọng là cô mong thật, vì tôi thích đêm nay chấm dứt được hoàn hảo như khi mới khởi đầu. – Chàng không rời mắt khỏi mặt nàng, lòng nơm nớp lo sợ những dấu hiệu tế nhị của người phụ nữ mà chàng quá yêu thích này.

Thay vì quay mặt đi hay cúi đầu để tránh nụ hôn như lúc mới gặp nhau, nàng lại nhìn vào môi chàng, rồi nhìn lên mắt chàng, đầu nghiêng nghiêng mời gọi.

Trey không đợi nói lên lời. Một tay chống lên tường gần đầu nàng, một tay ôm một bên cổ nàng nâng mặt nàng lên, chàng cúi xuống hôn lên môi nàng. Chàng thưởng thức hơi ấm của môi nàng, và được nàng hôn đáp trả lại, nụ hôn cháy bỏng tận cõi lòng.

Tuy nhiên chàng không ôm nàng vào lòng, vì chàng sợ nếu tiến xa hơn nữa, Sloan sẽ không bằng lòng. Với nụ hôn say mê, chàng cảm thấy nàng nhích người sát vào chàng thêm. Hay tay nàng chạm lên lồng ngực chàng như thể để giữ cho được quân bình.

Hai thân thể cọ sát vào nhau khiến Trey mất hết tự chủ, chàng ôm nàng vào lòng, thân hình nàng áp sát vào người chàng. Chàng nghiêng ngấu môi nàng, khiến đôi môi hé mở, lưỡi nàng chờ đợi lưỡi chàng để kết đôi với nhau.

Hơi nóng toả ra, ham muốn dâng cao. Hai tay chàng di động trên người nàng, khi thì vuốt ve khi thì sờ soạn như muốn ăn tươi nuốt sống nàng. Vuốt ve nhiều thì đòi hỏi nhiều.

Hai tay nàng xoè rộng trên ngực chàng để chống lại đòi hỏi của chàng. Rồi nàng quay đầu để tránh nụ hôn, và lửa tình cũng dịu xuống.

Nàng nhìn lên mặt chàng, ánh mắt gay gắt đầy thách thức.

- Khuya rồi. - Lời nàng cương quyết, yêu cầu chàng phải tỏ ra mình là người có tâm hồn cao quý.

Ngay lúc ấy, Trey không biết tâm hồn mình có cao quý không. Một phần, chàng nghĩ mình có thể thay đổi tâm trí. Nhưng bản năng cảnh cáo chàng đừng đẩy Sloan vào cái thế nàng chưa chuẩn bị để làm theo yêu cầu của chàng.

Mặc dù không muốn, nhưng chàng cũng phải buông tay.

- Hẹn cô ngày mai

- Ngày mai, - nàng vội lặp lại rồi dứt chìa vào ổ khoá phòng.

Trey bỏ đi với vẻ miễn cưỡng, vì chàng sợ sẽ đi theo nàng vào phòng. Chàng nghe phía sau có then cửa bật mở, và chàng cố sải chân bước nhanh.

Những tấm màn dày che ánh sáng từ bên ngoài lọt vào trong phòng của khách sạn, tạo cho căn phòng tối tăm kỳ lạ. Thế nhưng, Laredo thức dậy trước khi ánh sáng từ ngoài hành lang lọt vào phòng. Ông có thói quen rất tỉnh ngủ. Cho nên khi nghe tiếng then cửa bật ra nho nhỏ là ông tỉnh giấc.

Nhìn thấy bóng người cao, vai rộng, lưng thon ông biết ngay đấy là Trey. Ông không giả vờ ngủ, liền lên tiếng nói với chàng:

- Bật đèn lên cho sáng. Trong phòng tối như mực.

Tiếng nút đèn bật lên trả lời ông. Đèn sáng chiếu rõ chiếc bàn ở đằng góc xa của căn phòng, Trey đóng cửa, khoá lại cẩn thận. Laredo quay người để tránh ánh đèn chiếu vào mắt và nhận ra cái radio có đồng hồ hiện số trên bàn ngủ. Ông ngạc nhiên, phải nhìn lại những con số màu

xanh lục hiện lên trên mặt đồng hồ thêm lần nữa.

- Chưa đến một giờ kia mà. – Laredo nói và quay mắt nhìn Trey, ánh mắt tỉnh táo. - Cậu thường bỏ về nhà lúc ba giờ sáng. Có chuyện gì khác thường à?

- Chỉ về sớm một đêm thôi. – Trey lấy mũ ném lên trên chiếc tủ thấp và dài, hướng mặt về phía hai chiếc giường đôi. Xong, chàng quay đi. – Tôi đi tắm rồi sẽ vào ngủ.

Tuy chàng nói không nhiều, nhưng dựa vào giọng nói và nhìn vào vẻ mặt trầm ngâm của chàng, Laredo biết Trey đang có chuyện bận tâm. Chàng biến mất vào trong phòng tắm và đóng cửa lại. Mấy giây sau, Laredo nghe tiếng nước vòi sen phun mạnh.

Nước tiếp tục chảy mạnh trong nhiều phút khiến Laredo cười thầm, ông tin chắc đã có người đàn bà nào đó gây cho Trey chuyện nhức nhối này. Vòi sen thường là phương thuốc duy nhất để làm dịu cơn đau đốn thuộc loại này.

Khi Laredo bắt đầu thiu thiu ngủ, nước vẫn còn chảy.

Laredo thức dậy cũng do tiếng nước chảy, nhưng với âm thanh khác hơn. Lần này nước chảy chậm, chứng tỏ nước chảy ở vòi bồn rửa. Ông nhìn giường Trey ngủ ở bên cạnh mình, chăn và vải trải giường nhàu nhò lộn xộn, chứng tỏ người ngủ không được yên giấc. Laredo nhìn sang đồng hồ, mới chưa đầy 6 giờ sáng.

Ông tung chăn ngồi dậy, bước ra khỏi giường. Trong buồng tắm phát ra tiếng ken két vì vòi nước được khoá lại, tắt nước. Cửa phòng mở, Trey bước ra, hai tay cài khuy nút áo sơ mi.

- Sáng nay cậu dậy sớm cùng lúc với mặt trời. – Laredo nói, ông ngửi thấy mùi nước hoa hăng hắc Trey thường dùng sau khi cạo râu.

- Tôi muốn ăn điểm tâm sớm. – Trey vừa bỏ áo vào quần vừa đi đến lấy mũ.

Trey hành động có vẻ vội vã. Nhớ lại chuyện vòi sen phun nước mạnh và lâu vào tối hôm qua, bây giờ lại thấy chàng hấp tấp, Laredo nghĩ đã có gì thôi thúc Trey thức dậy sớm như thế nào. Có lẽ là đàn bà, ông nghĩ.

- Tôi có biết cô ta hay không? – Ông ta hỏi. – Có phải cô gái da ngăm đen mà cậu đã gặp hôm qua không?

Trey nhìn ông, nhoẻn miệng cười. – Có lẽ.

- Có lẽ cái con khỉ. – Laredo khiển trách chàng không chịu nói cho rõ.

Trey đội mũ, đi ra cửa, vừa nói: - Gặp chú sau.

Laredo gọi theo: - Đừng quên công việc đấy. Buổi họp với các người điều tra đã được ấn định vào lúc 11 giờ 30. Jessy muốn cậu có mặt trong buổi họp

Ra đến gần cửa, Trey quay lui, cau mày hỏi:

- Họp hôm nay à?

- Lúc 11 giờ 30.

- Được rồi. – Chàng mở cửa, bước ra hành lang, rồi đóng cửa lại.

Trey đi theo con đường tối hôm qua để đến phòng của Sloan. Mắt chàng ánh lên vẻ quả quyết, và bước chân mạnh dạn, hăng hái. Chàng gõ cửa, đợi một lát, rồi gõ lại.

Có tiếng ngái ngủ từ trong phòng vọng ra nho nhỏ. – Ai đấy?

- Trey đây, - chàng đáp, giọng rõ ràng, chắc nịch.

Im lặng một lát, chàng nghe có tiếng thỉnh thoảng kỳ quái. Rồi cửa mở ra chỉ rộng chừng ba tấc, và Sloan xuất hiện vẫn mặc chiếc áo khoác ngủ. Mái tóc đen rối bù, nàng nhìn chàng với vẻ bối rối, mắt còn ngái ngủ.

- Anh làm gì ở đây? Nàng cau mặt hỏi.

Chống một tay lên thành cửa, Trey cười, đáp: - Tôi muốn xem cô mới dậy lúc sáng sớm như thế nào. – Chàng đưa mắt nhìn mặt nàng, thấy đôi môi không tô son ngậm kín thành một đường mềm mại.

Trán nàng nhăn thêm một chút. – Anh điên rồi.

- Có lẽ cô nói đúng, - Trey đáp. – Tôi chỉ biết khi ngủ tôi chỉ nghĩ đến cô và khi thức dậy tôi liền nghĩ đến cô. Đi ăn sáng với tôi được không?

- Chưa được 6 giờ mà.

- Tôi biết. Nhưng cả hai chúng ta đều dậy rồi, nên chúng ta có thể cùng ăn sáng với nhau. – Ánh mắt long lanh của chàng chứng tỏ giọng chàng có vẻ không đúng như sự thật.

Sloan lắc đầu, tựa vai vào thành cửa, miệng hơi hé ra như muốn cười. – Tôi đành nhận lời mời thôi. Nhưng tôi cần vài phút để chuẩn bị.

- Không thành vấn đề, - Trey đáp, lòng mừng khắp khởi. - Chỉ hỏi cô một câu thôi. Cô uống gì cho buổi sáng.

Nàng sung sướng khi nghe hỏi, ngần ngừ một lát rồi đáp: - Tôi thường uống một cốc lớn cà phê. Nhưng tôi biết ở Miles City không có cà phê hiệu Starbucks, nên cho tôi cà phê với kem là được rồi.

- Tôi sẽ chuẩn bị cà phê đợi cô. – Chàng đứng thẳng người. - Đợi cô ở tiền sảnh...hai mươi phút nữa. Như thế đủ cho cô chuẩn bị không?

- Nửa giờ đi, vì tôi còn phải tắm nữa.

- Vậy nửa giờ, Trey đồng ý rồi bước lui một bước. - Nhớ mang theo áo khoác. Giờ này trời lạnh đấy.

- Tôi sẽ mang theo.

Quay lui, Trey đi đến tiền sảnh. Chàng muốn huýt sáo nhưng tự kiềm chế, chỉ nhoén miệng cười thôi. Buổi sáng không khí trong lành thơm tho.

Sloan đi vào tiền sảnh quá giờ hẹn chưa đầy 3 phút. Trey đẩy cái nắp nhựa trên cốc cà phê

của mình ra sau, lấy lên một cốc khác giống thế, và đứng dậy đón nàng.

Bây giờ nàng không còn là người phụ nữ đầu bù tóc rối, mắt sùm sụp vì mới thức giấc khi nàng ra mở cửa cách đây 30 phút. Sloan trông gọn gàng tươi tắn, áo quần bình dị nhưng ra vẻ nhà nghề nhờ cái áo khoác do thợ may cắt mà nàng đã mặc cùng với quần jean và áo kín cổ mềm mại.

Tóc nàng được chải hết ra phía sau, kẹp gọn sau gáy bằng chiếc kẹp lớn màu vàng, hài hoà với đôi hoa tai cùng màu óng ánh. Lông mi đen hơn, làm tăng màu sắc của mắt. Nhưng chính đôi môi hồng óng ánh mới làm cho Trey chú ý. Đôi môi khép kín vào nhau trông dịu dàng, ấm áp, có sức quyến rũ lạ thường.

Nếu hai tay chàng không bận, chắc chàng đã ôm hay nắm lấy tay nàng. Nhưng chàng bước gần đến nàng, thu ngắn khoảng cách giữa hai người.

- Xin lỗi vì đã đến trễ. - Lời xin lỗi thốt ra dịu dàng. - Tôi bận sấy tóc cho khô.

- Không sao. - Chàng đưa cho nàng cốc cà phê kem. - Cà phê đúng như yêu cầu của cô, cô...- Chàng dừng nửa chừng rồi nói tiếp. - Cô không cho tôi biết tên họ của cô.

- Tên họ là Davis, - nàng đáp nhanh, mắt long lanh. - Sloan Davis.

- Tôi là Trey Calder, - chàng tự giới thiệu và một lần nữa đưa cốc cà phê cho nàng.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt ngạc nhiên vì nhớ ra họ này.

- Có phải họ Calder ở Montana không?

Trey đã gặp nhiều người có ý ngạc nhiên khi nghe tên gia đình chàng như nàng bây giờ. - Thế hệ thứ 5, - chàng đáp. - Chắc tôi khỏi hỏi cô đã nghe về trại chăn nuôi Calder hay chưa?

- Ai mà không nghe, - nàng đáp, vẻ hơi châm biếm.

- Hầu như mọi người ở Montana đều nghe. - Chàng quay qua chỉ vào cửa ra. - Sẵn sàng đi chứ?

- Sẵn sàng.

Cả hai cùng đi ra cửa. Sloan không đợi Trey mở cửa, nàng đẩy cửa bước ra ngoài. Trời lạnh, mặc dù mặt trời đã lên, nhưng không khí vẫn chưa ấm. Hình như không khí mát lạnh đã làm tăng cường sinh lực cho các giác quan.

Trey ra dấu chỉ chiếc xe tải nhỏ mà chàng vừa đậu trước cổng. Lần này chàng mở xe, giữ cửa cho nàng leo lên cabin, rồi đi vòng qua bên cửa tài xế, bước ngồi sau tay lái.

Khi chàng lái xe ra khỏi chỗ đậu, vào đường chính, chàng nhìn Sloan, thấy nàng thận trọng uống một hớp cà phê nóng. Chàng cảm thấy hân hoan, nhìn nàng ngồi bên cạnh chàng. Thật là một cảnh tượng hiếm hoi, mới mẻ, giống như ngày mới bắt đầu vậy.

Chàng đưa một tay mở nắp đầy cốc cà phê của mình, uống một ngụm. Lúc này trời còn sớm, nên xe cộ trên đường ít, họ đi nhanh hơn.

Khi họ đi qua nhà hàng ăn thứ ba, Sloan ngạc nhiên đưa mắt nhìn Trey. - Chúng ta ăn sáng ở đâu?

- Một nơi yên tĩnh khuất tịch. Tôi biết nơi đó. – Trey không muốn nói rõ nơi họ đến ăn sáng, nên chàng đổi đề tài nói chuyện: - Cô quê ở đâu?

- Louisiana, gốc ở đấy. Ít ra tôi cũng sinh ra ở đấy.

- Quê ở Louisiana, mà cô không nói giọng miền Nam rõ ràng. – Chàng nhìn lướt qua nàng, nhớ rằng đêm qua chàng không hỏi gì về gia cảnh của nàng hết, nên sáng nay chàng muốn biết về nàng nhiều hơn.

- Ấy là vì tôi sống ở nhiều nơi từ khi còn nhỏ. Ngay bây giờ tôi đang có ngôi nhà trên bãi biển Maui, đó là ngôi nhà chính của tôi.

- Cô sống ở Hawaii à? – Chàng kinh ngạc hỏi.

- Phải. – Nàng đáp và cười. – Anh có vẻ ngạc nhiên.

- Đúng thế. – Trey thấy chẳng cần giấu giếm chuyện này làm gì. – Tôi cứ tưởng cô làm cho tờ báo nào trong vùng.

- Tôi là nhiếp ảnh gia tự do.

- Vậy nhà nhiếp ảnh tự do từ Hawaii đến chụp ảnh cảnh bán đấu giá ngựa chứng ở Miles City để làm gì? – Chàng rất muốn biết chuyện này, nhưng dĩ nhiên chuyện này không quan trọng bằng chuyện chàng không muốn Sloan ra đi khi cuộc bán đấu giá kết thúc.

- Tôi đang làm một cuốn sách bằng tranh khổ lớn nói về truyền thống của giới chăn bò trở tài cưỡi ngựa như là giới chăn bò trở tài ở Calgary và những Ngày Khai Hoang ở Cheyenne – cũng như việc bán đấu giá ngựa chứng ở Miles City. Công việc của tôi là cung cấp tranh ảnh, rồi người khác dựa vào ảnh tôi chụp mà viết.

Nàng nói có vẻ như nàng là người chuyên nghiệp. Trey không tin nàng là nhiếp ảnh chuyên nghiệp trong việc này. Nhưng chàng đủ khôn ngoan để nhận ra rằng việc nàng đến đây không phải là vô cớ.

- Chắc cô rất thành thạo trong nghề, - chàng kết luận.

- Phải, - nàng đáp gọn lỏn.

- Tôi nghĩ chắc cô phải giỏi, nếu không cô sẽ rất khó kiếm sống với nghề này. Đây là nghề có sự cạnh tranh rất ác liệt. Phải chăng nghề này có gì lý thú khiến cô theo đuổi.

Chàng hỏi trong khi Sloan đang uống một hớp cà phê nữa. Nàng nuốt xuống và gật đầu. – Tôi yêu nghề này từ khi mới 9 tuổi. Tôi được tặng cái máy ảnh vào ngày sinh nhật, và tôi say mê nghệ thuật nhiếp ảnh từ ngày đó. – Nàng ngồi ra ngoài mép ghế, vai tựa vào cửa sổ xe, người hơi nghiêng về phía chàng, hai tay ôm quanh cốc cà phê nóng. Khi chàng rẽ sang con đường khác, nàng nhìn tới trước. Bỗng nàng ngồi thẳng dậy vì kinh ngạc. – Đây là đường đến trung tâm nghệ thuật. Chúng ta đến đây là gì?

- Có một khu công viên nhỏ đẹp tuyệt vời nhìn ra sông Yellowstone. Đây là nơi picnic rất lý tưởng, - Trey đáp, vừa liếc mắt xem phản ứng của nàng.

Nàng cười, vẻ ngạc nhiên. – Ăn điểm tâm picnic. Đây là lần đầu tiên. - Một lát sau Sloan đưa mắt nhìn chỗ trống dưới chân và giữa hai người. - Đồ ăn đâu nào?

- Tôi để sau chỗ ngồi.

Nàng nghiêng nhìn chàng. – Sau khi rời khỏi phòng tôi, chắc anh bận lắm.

Trey cười nhỏ. – Thú thật là nếu cô đến tiền sảnh đúng giờ, chắc cô phải đợi tôi.

- Lần sau tôi sẽ không cần sấy tóc cho khô làm gì. – Nàng dựa người ra ghế, ánh mắt long lanh sung sướng.

Không có câu nào làm cho Trey vui sướng hơn câu Sloan vừa nói. Câu nói như báo cho chàng biết sẽ có “lần sau” nữa.

CHƯƠNG IV

Ánh mặt trời sáng lấp lánh trên mặt cỏ ẩm sương, làm tăng thêm màu lục non. Cách đây vài mét, dưới chân bờ đá cao, sông Yellowstone uốn khúc chảy về hướng Nam. Bên kia bờ sông, cánh đồng cỏ thoải thoải chạy dài xa tới tận chân trời.

Ngon gió nhẹ thoảng qua, hất góc tấm vải trên mặt cỏ lên, tấm vải dày vừa dùng làm mặt bàn vừa che lấp cỏ ẩm ướt ở dưới. Sloan ngồi xếp bằng trên đồng cỏ, một tay cầm cái bánh sừng trâu giòn đã ăn hết nửa cái, một tay cầm cái ly nhựa chứa đầy rượu sâm panh trộn với nước cam.

Bánh sừng trâu chất đầy trên các bao giấy dùng đựng bánh. Bên cạnh bao bánh là hộp nhựa đựng dâu tây tương phản với màu đen bóng của chùm nho để trên chiếc khăn giấy.

Bên cạnh đấy, cái thùng bằng giấy cứng có nhiệm vụ như một cái hòm mây. Hiện nó đựng chai sâm panh đã mở nút, hộp giấy đựng nước cam, phích cà phê, ít sữa, nhiều khăn, ly giấy và muỗng nĩa bằng nhựa.

Trey ngồi đối diện với Sloan, chống một tay lên tấm vải. Một chân duỗi thẳng, còn chân kia co lại làm chỗ tựa cho cánh tay dựa lên đầu gối. Cái gì nơi chàng cũng khỏe mạnh, từ cái xương hàng hàm rắn chắc cho đến từng thớ thịt cuộn cuộn trên thân thể. Chàng không có vẻ là loại người ăn bánh sừng trâu và thưởng thức hoa trinh nữ vào buổi điếm tâm.

- Tôi phải thú thật là khi anh lôi cái bao giấy ấy ra, tôi cứ nghĩ chắc trong bao là bánh quy và xúc xích trứng. Có phải anh thường ăn điếm tâm như thế không?

Chàng cười, nụ cười tình tứ với ánh mắt long lanh làm chàng trông có vẻ mạnh mẽ và đầy thách thức. – Tôi thường chọn ăn điếm tâm thịt chiên với trứng. Nhưng tôi nghĩ phụ nữ mà uống cà phê buổi sáng bằng ly cối thì có lẽ thích ăn thứ gì nhẹ hơn, giống như dân Châu Âu.

- Có lẽ anh đã nghĩ đúng. Chỉ có thiếu một thứ là sữa chua. Tôi nói không sai đâu, - nàng vội nói thêm, đưa ngón tay huơ huơ trước mặt. – Theo tôi thì như thế này là quá đủ rồi.

- Tôi sung sướng được cô bằng lòng.

- Hết sức bằng lòng.

Mắt chàng bỗng trở lên nghiêm trang. - Vậy sau khi xong việc ở đây cô sẽ làm gì? Cô sẽ bay

về Hawaii à?

- Có lẽ thế. – Nàng cắn miếng bánh khác, đưa ngón tay út nơi bàn tay cầm bánh để lau những mẩu bánh vụn dính trên môi.

- Tôi đã nghĩ thế. – Chàng gật đầu. – Nhưng biết đâu cô có thể ghé lại đâu đó thăm gia đình.

Sloan lắc đầu, bỏ hết miếng bánh còn lại vào miệng.

- Tôi không có gia đình. Bố mẹ tôi đều đã mất, tôi là con duy nhất, và hai ông bà đều không có gia đình. Tôi phải mất một thời gian dài mới quen với cuộc sống cô độc này. – Nàng nhìn nhanh sang chàng. – Có lẽ anh thấy chuyện này kỳ lạ, phải không?

- Không lạ gì. Bố tôi mất khi tôi mới biết đi chập chững. Tôi không nhớ gì về ông hết.

Lời của chàng rất phù hợp với nàng. Vì nàng mất bố mẹ khi mới lên 6, nên ký ức của nàng về họ rất sơ sài.

- Chắc anh lớn lên không được thoải mái, - nàng nói nhớ đến thời thơ ấu buồn bã của mình.

- Tôi có ông nội. – Chàng mỉm cười, nụ cười đầy thương yêu, nhưng chính cặp mắt sáng long lanh mới nói đến tình cảm sâu đậm của chàng đối với ông nội. Tôi được đặt tên theo ông nội... giống như ông đã được đặt tên theo tên của ông nội ông. Chase Benteen Calder. Ông nội là người gọi tôi là Trey để cho người ta khỏi nhầm khi trong nhà có hai người cùng tên. Gọi như thế rất dễ nhầm lẫn, - chàng vừa hất đầu vừa nói. - Chỉ có một người có tên Chase Calder là được.

Sloan luôn là người muốn biết thấu đáo các chi tiết của một vấn đề, nàng cau mày hỏi tiếp: - Anh không quên ông sơ của anh chứ? Tên ông ấy cũng là Trey Calder.

Theo ông nội nói thì ông ấy không dùng tên ấy. Mà ông dùng tên Bentten.

- Tại sao thế? – Nàng hỏi.

- Tôi không biết. – Trey đáp vẻ hời hợt, chàng uống hết rượu sâm panh trong ly thành từng ngụm nối tiếp nhau.

Chàng nhìn cái ly nhựa trống không một lát. Rồi hình như lòng bất an, bồn chồn; chàng co chân, nhìn nàng đi cùng về phía các thùng picnic.

- Tôi có chuẩn bị một ít cà phê. Cô uống không?

- Bây giờ thì không, - Sloan đáp.

Nàng nhân cơ hội Trey không để ý mà quan sát chàng. Nàng nhớ lại những lần gặp chàng vào ngày hôm qua, mới đầu ở khách sạn, và sau đó tại đấu trường cưỡi bò. Khi mới gặp, nàng cứ nghĩ Trey là anh chàng chần chừ to lớn, có hàm bạch và nụ cười làm cho phụ nữ dễ xiêu lòng. Dĩ nhiên nàng cũng không tránh khỏi rơi vào tình trạng ấy. Nhưng bây giờ nàng thấy chàng có nhiều nét đáng chú ý hơn nữa.

Khi chàng đề nghị gặp nàng tại buổi khiêu vũ trên đường phố, nàng đã bốc đồng bằng lòng nhận lời mời - một phần để tránh cuộc sống đều đều nhàm chán thêm một đêm nữa trong khách sạn, một phần vì muốn biết về cảnh khiêu vũ ra sao; và một phần vì nụ cười duyên dáng, hấp dẫn của chàng. Mọi nguy hiểm về cá nhân hình như không đáng kể, vì vũ hội khiêu vũ diễn

ra ở chỗ công cộng và nàng có phương tiện đi lại tự túc .

Sloan quyết định nàng sẽ vui chơi buổi tối với chàng nhưng phải né tránh sự tấn công của chàng chặn bỏ si tình này. Thế nhưng buổi tối hoá ra không diễn tiến như ý định của nàng, mặc dù nụ hôn khi mới gặp nhau có tính nhiệt tình lúc ban đầu hơn là do mưu mẹo mà ra.

Người đông đúc, ồn ào và tiếng âm nhạc oang oang khiến cho họ ít nói chuyện với nhau. Sloan thấy việc này rất tuyệt cho nàng vào lúc ấy. Rồi sau đó, khi chàng hôn nàng ngoài phòng khách sạn, nàng cảm thấy rung động cả cõi lòng. Nụ hôn say đắm làm cho nàng ngây ngất, bây giờ nhớ lại nàng vẫn còn cảm thấy rất thú vị.

Nhìn chàng rót cà phê nóng từ trong bình thuỷ ra, Sloan lại phải công nhận chàng giống người chặn bỏ không sai một ly. Chàng có thân hình của người cưỡi ngựa, vai rộng, bụng thon, bắp thịt cuộn cuộn, gân guốc. Và chàng còn có dáng dấp của người cưỡi ngựa, dáng đi của người thường ngồi trên lưng ngựa hơn là đi bộ.

Nhìn bề ngoài, chàng như người của thời cổ đại, sức lực cường tráng, ý chí sắt đá. Trey rất đẹp trai, gương mặt chàng có nhiều đường nét và góc cạnh như tạc, đầy cương nghị, nhưng mỗi khi cười nét cương nghị ấy biến mất và nó trở lên dịu dàng, khiến cho phụ nữ phải nín thở.

Thế nhưng chàng không phải là người chặn bỏ bình thường. Việc chọn chỗ ăn sáng hôm nay đã nói lên Trey có tinh thần phóng khoáng. Ngoài ra nó còn cho thấy chàng là người biết suy nghĩ cẩn thận và chu đáo. Khi đã khám phá ra nhiều đức tính quý báu của chàng, Sloan phân vân không biết chàng có thể là người yêu lý tưởng được không.

Sau khi đã vắn chặt cái nắp bình thuỷ cà phê, Trey để nó lại vào thùng và đi đến với chàng. Sự hiện diện của chàng ở bên nàng cùng với những điều nàng suy nghĩ trong óc, đã làm cho mạch máu trong người nàng chảy loạn xạ. Để che đậy sự hồi hộp này, Sloan bỏ miếng bánh cuối cùng miếng rồi đưa tay lấy khăn lau.

Trey lấy một nắm dâu tây, đưa cho Sloan chọn.

- Ăn một trái chứ?

Đưa tay làm dấu và miệng nhai nhóp nhép, nàng gần như muốn nói rằng nàng đã ăn đầy miệng rồi. Chàng cười gật đầu thông cảm, rồi ngắt cọng của trái dâu, và lần lượt từng trái một, chàng ăn hết cả nắm.

Khi Sloan uống vào một ngụm cocktail sâm panh để nuốt hết số bánh trong miệng, Trey nói:

- Thật là một buổi sáng tuyệt vời!

- Đúng vậy. – Nàng đưa mắt nhìn cánh đồng trải dài ở bên kia sông Yellowstone. - Ước gì tôi có mang theo máy ảnh.

- Đây là chuyến đi đến Montana đầu tiên của cô phải không?

- Không, nhưng những lần trước đây, tôi thường ở trong núi hay là ở Glacier Park. Núi non thường vĩ đại và đẹp, nhưng ở đây...có nét vĩ đại khác.

- Đất đai vĩ đại và bầu trời vĩ đại, - Trey đồng ý đáp.

Nhưng chàng không nhìn vào đâu hết. Nàng cảm thấy ánh mắt chàng nhìn vào mặt nàng, như mơn trớn vuốt ve. Nàng ngượng ngùng, tự hỏi không biết nàng cảm thấy gì. Như mọi khi,

mỗi lần thần kinh bị căng thẳng, Sloan lại làm việc gì đó cho bận tay. Nàng lấy một trái dâu to, chín mọng, ngắt cọng vứt đi.

- Do đâu mà cô cái tên Sloan kỳ lạ như thế? – Trey hỏi. - Chắc là có câu chuyện gì đấy mới sinh ra tên này.

- Không có chuyện gì hết, mà chỉ vì một lý do thôi, tôi cần cho anh biết tên hoàn toàn đầy đủ của tôi là Sloan Taylor Davis. Tên con gái của mẹ tôi là Sloan, còn Taylor là tên con gái của bà nội tôi. Chuyện này xem như tục lệ của nhiều gia đình ở miền Nam. Vì thế mà khi anh gặp người nào, anh biết ngay gốc gác quá khứ của họ. Thành ra gặp một phụ nữ miền Nam có cái tên là Campbell hay là Fallon hay Sloan là chuyện không phải lạ lùng gì.

- Như thế cô phải nghĩ đến việc ghép tên người chồng tương lai của cô vào nữa chứ, - Trey đưa ý kiến, giọng hơi châm biếm, - cô có nghĩ đến chuyện đặt cho con gái cái tên như là Lipshitz hay Bumgartner không?

Sloan cười. – Tôi không nghĩ đến chuyện ấy, nhưng anh nói đúng. Dĩ nhiên tôi sẽ không đặt tên cho con gái tôi với họ Davis của tôi.

- Thế là hay. – Chàng ngắt một chùm nho lớn.

- Tôi nghĩ vậy. – Sloan ngắt trái dâu tây. Nước dâu chảy xuống cằm, nàng liền đưa tay chặn lại. - Tại sao anh không nói loại dâu này nhiều nước thế? – Nàng than phiền, vội vã để cái ly sang một bên rồi lấy khăn lau. Cô không hỏi. – Trey dùng răng cắn cọng nho vứt đi và bỏ trái nho vài miếng.

Sloan thản nhiên nhìn chàng ăn nho trong khi nàng lau nước dâu dính nơi tay. Đối với người đàn ông thường ăn sáng bằng thịt bò băm tét và trứng, thì nàng nghĩ chắc anh ta không thấy ngon khi ăn bánh sừng trâu và trái cây.

- Chắc anh đói meo, - nàng ái ngại nói.

Chàng nhìn nàng dăm dăm: - Chỉ đói cô thôi.

Ánh mắt của chàng quá si mê, Sloan thừa hiểu ý nghĩa trong lời nói của chàng. Bỗng tim nàng đập thình thịch trong lồng ngực, không thốt được lên lời trong một lát.

Nàng cố cười và hỏi: - Anh là người rất thẳng thắn, phải không?

- Cô không cho tôi đủ thì giờ để tán tỉnh cô một cách trực tiếp.

Sloan thấy bối rối khi nghe chàng đáp, nàng không biết chàng có thật nghiêm túc hay không. Cho nên nàng đành trả lời lấp lửng

- Thật là những lời theo lối xưa cũ.

- Tôi không thật ngạc nhiên, - Trey xác nhận. - Nhưng từ khi gặp cô, tôi nhận ra tôi muốn được như lối xưa: được tay trong tay đi trên cánh đồng đầy hoa, được ngồi trên ghế đu trước hiên nhà trong đêm trăng, được hôn vụng trộm, và hy vọng không có ai bật đèn sáng bên hàng hiên.

Những hình ảnh chàng gợi lên khiến nàng chú ý đến chàng.

- Không ai có ghế đu bên hàng hiên phía trước nhà nữa. – Sloan cảm thấy nuối tiếc về việc

này.

- Tôi biết. – Trey cúi người tới phía nàng. - Bởi thế người ta phải tranh thủ để hôn lên bất cứ khi nào và bất cứ đâu họ hôn được.

Chàng đưa tay úp sau gáy nàng, kéo nhẹ nàng đến gần mình. Nụ hôn ngọt dịu, ấm áp, kích thích mạnh khiến nàng đáp trả ngay. Miệng chàng thưởng thức mùi trái cây, mùi cà phê và ... lửa tình, thứ kích thích hơn hết.

Sloan không biết làm sao mà chỉ một phút sau họ nhích lại sát bên nhau, rồi sau đó, Trey nằm ngửa trên tấm vải và Sloan nằm vắt lên người chàng.

Trời buổi sáng còn lạnh, nhưng nàng cảm thấy ấm áp trong hai cánh tay chàng, hơi nóng từ nụ hôn say đắm, hai bàn tay chàng mân mê âu yếm từ thân hình rắn chắc dưới thân hình nàng toả ra bao phủ khắp người nàng. Nàng tắm mình vào hơi nóng, khám phá hơi nóng.

Không có máy ảnh để cho nàng phải bận bịu. Máy ảnh không ghi lại đủ cảm xúc này. Nàng phải đem cái tâm của mình, mới cảm thấy hết mái tóc dày khoẻ mạnh của chàng, mới thưởng thức trọn vẹn hương thơm hăng hắc của nước hoa cạo râu, và khi nàng cắn vào dải tai chàng, chàng rên lên ư ử vì ngây ngất.

Chỉ một lát sau, vị trí của hai người thay đổi, Trey nằm trên, Sloan nằm dưới, Trey là người ban phát nguồn ái ân, chàng kích thích để tạo lên từng loạt rung động cảm giác khiến cho nàng phải rên lên vì khoái lạc. Rồi miệng chàng ngọam lấy nơi xuất phát ra tiếng rên, ngậm chặt môi nàng.

Khi nàng cảm thấy hai tay chàng luồn vào dưới áo nàng, nàng hít thở vì khoan khoái. Nàng cảm thấy ngây ngất khi tay chàng xoè lên trên da thịt nàng. Lớp vải mỏng manh của lớp nịt vú như lớp da mỏng, nên khi chàng đưa tay ôm lấy bầu vú, ngón cái vuốt lên núm vú, nàng bị hút hơi, không thở nổi. Cảm giác cuộn cuộn bao nhiêu, sự đau đớn càng tăng lên bấy nhiêu.

Bỗng chàng nhả môi nàng ra, miệng chửi thề, hai tay chàng để vào lồng ngực nàng và đẩy nàng ra rồi lăn theo nàng, nàng qua bối rối không biết có chuyện gì xảy ra.

- Cái gì thế? Tại sao...? – Nàng tức giận hỏi.

- Anh làm đổ cà phê ra hết rồi, - Trey có vẻ bực mình đáp.

Sloan nhớ cốc cà phê nóng bốc khói nghi ngút, nàng vội hỏi:

- Anh để cà phê đổ lên người à?

- Nó đổ hết sau lưng áo của anh. – Chàng ngồi dậy, nắm tà áo kéo mạnh ra cho lưng khỏi nóng.

- Để tôi lấy khăn giấy. – Nhưng bây giờ đến phiên nàng chửi thề vì nàng đi loạng choạng dẫm chân lên những cái bánh sừng trâu còn lại. Nàng vội rút chân lui và đá phải hộp đựng dầu tây. Mặc xác chúng đấy, Sloan lấy khăn giấy còn lại trong thùng carton, rồi quay lui với Trey. – Anh có bị phỏng không?- Nàng thấm khăn giấy vào chiếc áo sơ mi ướt đầm cà phê.

- Không. Chỉ khó chịu vì da bị nóng và ướt thôi.

- Tôi biết anh khó chịu. - Biết chắc chàng không bị gì nguy hiểm, nàng tiếp tục lấy khăn giấy thấm nước dính trên áo chàng. – Tôi hy vọng anh không muốn ăn thêm gì nữa. Tôi đã phá hỏng

hết số thức ăn còn lại rồi.

- Tôi không nghĩ đến chuyện ăn uống nữa. – Mắt chàng ánh lên vẻ thích thú khi nói thế.

Sloan cười đáp lại, để cho chàng biết rằng nàng hiểu ý của chàng. Sau khi lau khô áo chàng một lát nữa, nàng ngồi lui. – Tôi lau thể tạm sạch rồi đấy.

- Tốt rồi, chàng nói và đứng dậy, lấy cái mũ trên tấm vải. – Chúng ta đi dạo một vòng nhé? Để cái này dọn dẹp sau.

- Nghe được đấy. – Sloan đứng dậy.

Khi nàng bước ra khỏi tấm vải trên nền đất, chàng bước đến nắm tay nàng, xâu mười ngón tay vào nhau. Họ sánh vai cùng đi dọc theo mép bờ núi đá.

Đi được một đoạn, chàng liếc mắt nhìn nàng.

- Đường không có hoa chỉ có cỏ, nhưng thế cũng đủ tuyệt rồi. – Chàng cong tay nâng bàn tay núp nhau của họ lên.

- Anh thường lãng mạn như thế này à? – Sloan trêu, lòng rộn ràng vì cảm xúc.

Chàng đáp nhanh và chắc nịch

- Không khi nào.

Nàng đợi chàng nói thêm. Khi thấy chàng không nói gì nữa, Sloan hỏi tiếp: - Anh không nói rằng với tôi thì khác chứ?

- Lãng mạn xưa rồi phải không? – Chàng mỉm cười, miệng méo xệch

- Rất xưa. - Những chuyện tình lãng mạn thì nhiều vô kể. Chỉ có vài lần nàng tin vào những chuyện này. Cuối cùng, chuyện lãng mạn hoá ra là viễn vông, nên nàng thấy chẳng quan trọng gì.

- Tôi không nghĩ cô có phần tin vào chuyện tình lãng mạn, - chàng đoán.

- Nghề của tôi, tôi thường đi đây đi đó nhiều, tôi phải biết chọn lựa chứ.

- Tôi đã nghĩ ra được điều đó, - chàng nói. – Lãng mạn là chuyện xưa rồi. Chỉ có một thứ làm cho nó mới thôi.

Chàng dừng lại ngang đó, không nói thêm gì hết, chỉ để cho Sloan đi đến kết luận. Nàng đã nghĩ ra được thứ duy nhất ấy, đó là tình yêu.

Đi vào phòng họp riêng của khách sạn, Jessy liền đưa mắt nhìn quanh, không thấy có Trey, bà mím chặt môi. Trên bàn có chiếc cặp mở rộng. Chủ nhân của chiếc cặp ngồi phía sau, chỉ để lộ cái vai áo mặc veston và tay áo. Sát tường có một cái bàn, trên để một khay đựng thịt và pho mát ướp lạnh, một giỏ đựng bánh mỳ khoai nhân thịt và một đĩa khoai tây chiên cùng với các thứ gia vị thông thường. Người đàn ông thứ hai rót cà phê trong bình thủy vào tách, nhưng ông ta quay lưng ra cửa, nên Jessy không thấy được mặt.

Khi bà đóng cửa, cái đầu khuất sau chiếc cặp ngẩng cao lên. Người đàn ông đeo kính gọng thép, mái tóc màu đồng hớt ngắn làm cho ông ta trông có vẻ là một kế toán viên. Nhưng vì Ed Walters, trưởng ban điều tra, thường lưu ý cho bà thấy rằng những bản tính thu chi và hồ sơ về tài chính thường cung cấp nhiều thông tin hơn là phỏng vấn hàng trăm người.

- Chào, Jessy. - Ed Walters đứng dậy chào bà. Khi bà đến gần, ông ta chìa tay ra bắt. Tôi nghĩ chắc bà chưa gặp Doug Avery. Ông ta đại diện cho tôi trong công việc này ở Texas.

- Chào ông Avery, - rất sung sướng được gặp ông. - Jessy quay qua người đàn ông thứ hai có tầm vóc trung bình, không cao quá hay thấp quá, nặng quá hay nhẹ quá, nhưng hấp dẫn một cách khó tả.

Rất hân hạnh được gặp bà, thưa bà. - Ông ta hờ hững bắt tay bà, rồi chỉ tay vào các thứ giải khát. - Tôi có thể mời bà thứ gì đó.

- Bây giờ chỉ uống cà phê thôi, - bà đáp. Tôi đã nhờ khách sạn chuẩn bị khay bánh xăng uých để chúng ta có thể tự phục vụ, không cần người hầu, tránh khỏi bị gián đoạn công việc. Tôi hy vọng quý ông đồng ý.

- Xin thú thật với bà, chúng tôi đã nghĩ đến chuyện ấy. - Ed cười toe toét. - Chúng tôi nghĩ để cho bà vừa ăn vừa nghe chắc thoải mái hơn là để cho chúng tôi vừa ăn vừa nói. Độ này Chase có khoẻ không?

- Ông vẫn khoẻ, - Jessy thành thật đáp.

- Tôi thường hình dung ra cảnh ông ấy ngồi trong đại sảnh, sau bàn làm việc khổng lồ, cái bản đồ xưa cũ vẽ trại Triple C treo trên tường sau lưng ông. - Ông ta mỉm cười với vẻ thanh thoi như đang nhớ lại quá khứ tốt đẹp. Nhưng câu nói lạc đề không kéo dài lâu, ông ta vội để tâm vào công việc trước mắt. - Con trai bà đâu? Tôi nghĩ cậu ấy cũng đến dự chứ?

- Chắc Trey bận việc gì đó không đến được. - Nguyên nhân tại sao chàng không đến, Jessy không biết, nhưng bà định sẽ tìm hiểu cho biết vào cuối ngày.

- Có lẽ đường tắc về vì đoàn diễu hành, - Avery đáp. - Chúng tôi tới sớm vì không đi từ phi trường đến. Thành phố quá đông người.

- Thành phố thường đông vào cuối tuần của tuần thứ ba tháng năm, - Jessy nói. Ngay khi đó cửa phòng mở và Trey bước vào.

- Xin lỗi tôi tới trễ. - Chàng đi đến cái ghế trống, lấy mũ xuống. - Tôi hy vọng quý vị không đợi lâu.

- Không lâu đâu. - Walters đáp rồi giới thiệu chàng với người cộng tác của mình.

- Chắc anh bị kẹt xe phải không? - Avery hỏi khi họ bắt tay nhau.

- Thực ra tôi bị cà phê dây vào áo nên phải về khách sạn để thay vào lúc sắp tới giờ họp.

Chàng đã nói thật, chỉ có điều chàng không nói chuyện đi chơi với Sloan nên quên hết cả thời gian. Thực ra chàng muốn ở mãi đấy với nàng. Cứ nghĩ đến việc Sloan sẽ ra đi vào cuối tuần này là chàng cảm thấy không muốn rời xa nàng.

- Chắc anh sẽ cỡi ngựa chứng vào chiều nay, - Walters nói.

- Không thừa ngài. – Trey nói tự rút cà phê cho mình. - Trại đã thành lập một đội để thi cưới ngựa hoang, và tôi là thành viên trong đội. Sở trường của tôi là quăng dây bắt bò chứ không phải là cưới bò hay ngựa chứng.

- Quint nói anh và anh ấy thường tham gia các cuộc thi quăng dây bắt bò.

- Chúng tôi à một cặp tạo được nhiều thành tích. - Lờì chàng không có gì khoe khoang, mà chỉ nói ra chuyện thực thối. – Nhưng bây giờ Quint cai quản trại Cee Bar ở Texas cho chúng tôi, nên chuyện ấy qua rồi.

Việc nhắc đến Quint là để mọi người trở lại với vấn đề hiện tại. Chính Quint là người yêu cầu mở cuộc điều tra này cách đây năm tháng khi Rutledge tìm cách mua trại Cee Bar bằng cách truyền bệnh than cho bò trại này.

Lúc ấy, bằng cớ buộc tội Rutledge chỉ gián tiếp thôi. Vì là cựu nhân viên điều tra an ninh của Bộ Tài Chính, Quint hy vọng cuộc điều tra nay sẽ khám phá ra những bằng chứng cụ thể hơn. Anh đã yêu cầu ban điều tra phải mở cuộc điều tra về các hoạt động của Rutledge trong quá khứ cũng như hiện tại để tìm ra bằng chứng sai trái của y.

- Chúng ta bắt đầu được chứ? – Avery hỏi, vừa lấy xấp hồ sơ trong cặp ra.

Jessy gật đầu. Ông ta liền báo cáo tóm tắt về những thông tin mà ông đã thu thập được. Theo tài liệu ông ta có, thì những cuộc thử nghiệm trong phòng thí nghiệm cho thấy vi trùng gây bệnh than cho bò của trại Cee Bar là loại được cấy trong phòng thí nghiệm.

Tất cả những chuyện này Trey đã nghe trước đây rồi. Ý nghĩ của chàng lại bay theo Sloan, chàng tự hỏi không biết bây giờ nàng đang ở đâu và đang làm gì. Chàng đã yêu cầu nàng ăn trưa với chàng, nhưng nàng từ chối. Nàng nói nàng cần phải có mặt tại đấu trường ngay khi cuộc đấu hàng đã xong, để chụp ảnh cho kịp việc các người chăn bò trở tài ở đấy.

- Chúng tôi đã chắc chắn đến 99%, - Walters nói, - rằng chúng tôi biết phòng thí nghiệm nào cung cấp nguồn bào tử bệnh than để làm cho bò của bà nhiễm bệnh. Chúng tôi có thể kết luận rằng con trai của Rutledge, Boone, đã liên hệ với một kỹ thuật gia ở đây để có vi trùng này, nhưng chúng tôi không tìm ra bằng chứng gì về mối liên hệ của chính Rutledge. Một số người trong vùng đã nói với chúng tôi rằng họ sẵn sàng tố cáo Boone là người ra lệnh làm việc này. Theo ý kiến của tôi thì Rutledge rất tức giận họ, và ông ta dùng cậu con trai để làm vật tế thần, - ông ta dừng lại, nhăn mặt khó chịu, rồi nói tiếp: - Jessy, tôi rất tiếc là việc không hay xảy ra cho trại Cee Bar đến đây kẹt vào ngõ cụt.

- Những hoạt động khác của lão ta thì sao? – Bà hỏi, trán nhăn lại với vẻ trầm tư.

- Cũng không có gì sáng sủa hơn. Doug, anh báo cáo cho bà ấy nghe công việc điều tra của anh. – Walters ngồi tựa ra ghế để cho cộng sự viên của mình nói.

- Chúng tôi đã có tài liệu về hàng trăm việc làm ăn mà lão ta nhúng tay vào, và tất cả những việc này đều phi pháp. Khi chúng tôi điều tra sâu vào những hoạt động kinh doanh trong quá khứ của lão, tôi tìm ra việc làm ăn phi pháp của lão. Bà còn nhớ chuyện bê bối về chuyện quần ống túm mua trả góp bùng nổ ở Texas cách đây mấy năm không? Đấy, Rutledge đã dính líu vào một số chuyện tai tiếng này, nhưng nhân viên điều tra liên bang không cho phép công bố việc này, vì thế mà lão ta không bị kết tội. Đây là công việc rất gian khổ, nhưng chúng tôi vẫn theo đuổi điều tra. Rủi thay, kết quả là những kẻ có thể tố cáo Rutledge đều đã chết hết. Kẻ thì chết trong tù, kẻ thì chết vì các nguyên nhân lằng nhách khác.

- Tôi biết ông Chase không thích kết quả như thế này, Jessy à, nhưng chúng tôi đã có đầu

mối để theo dõi,- Walters kết thúc.

Ông nói đúng. Ông ấy không thích như thế này. – Jessy đáp. – Ông ấy tin rằng chính Rutledge là mối đe dọa thực sự cho gia đình. Giống như Quint, Chase hy vọng các ông sẽ tìm ra bằng chứng để chúng tôi có thể buộc tội lão ta.

- Chúng tôi có nhiều bằng chứng. Nhưng muốn buộc tội lão ta, chúng tôi cần phải tìm thêm bằng chứng cụ thể hơn.

- Chính Chase muốn thế, - bà đáp, để lộ cho mọi người biết rằng mặc dù bà điều hành các hoạt động ở trại Triple C, nhưng chính Chase là chủ nhân của trại.

- Có đường lối gì đặc biệt bà muốn chúng tôi theo đuổi không? – Walters hỏi, rồi ông ta quay về phía Trey. – Trey, cậu không nói gì hết. Cậu có ý kiến gì không?

Trey biết mọi con mắt quanh bàn đang đổ dồn vào mình, chàng phải tìm cho ra ý để trả lời. Riêng chàng, chàng không muốn chia sẻ mối quan tâm của ông nội chàng về Rutledge. Nhưng làm như thế không đúng đường lối của gia đình Calder

- Tôi rất chú ý đến vấn đề bệnh than, - chàng đáp. – Nếu Rutledge trả tiền cho kẻ nào đẩy để hấn ta ngậm miệng không nói, thì thế nào kẻ đó cũng tiêu xài tiền bạc rộng rãi, như là kiếm công việc mới, cho con tiền theo học đại học, hay cho vợ đi giải phẫu thẩm mỹ. Có ai đấy sẽ thay đổi cuộc sống.

- Anh nói đúng. Chúng tôi sẽ theo dõi cách tiêu tiền của một số người đáng nghi, nhưng luôn luôn có nhiều phương pháp khác. – Walters nhìn nhà điều tra kia, mắt ông ta ánh lên vẻ tích cực, chứng tỏ ông ta có nhiều phương pháp mới có khả năng.

Họ bàn bạc để tìm ra các biện pháp, chọn lựa biện pháp nào hay. Nhưng ít có vấn gì mới có thể thêm vào, và buổi họp liền được giải tán.

Vừa nghỉ họp, Trey liền đi ra ngay, và Jessy chú ý đến động thái này của chàng. Bà nán lại để bắt tay hai người đàn ông khi họ ra về.

Họ ra về một lát thì Laredo đi vào. Ông ta nhìn quang phòng, thấy chỉ có một mình bà, bèn nhìn kỹ vào mặt bà. Ông nghiêng đầu và hỏi: - Công việc như thế nào?

- Sau năm tháng công việc chẳng có gì lạ. – Jessy ký tên lên tờ giấy ghi tiền chi tiêu, rồi bỏ một bản lưu vào túi trước khi quay qua nhìn ông. – Nhưng dù sao thì Rutledge đã khôn khéo đổ tội hết cho Boone. Giải đấy chứ, phải không?

- Rất giỏi. - Thấy mặt bà có vẻ chán nản, ông ta liền thay đổi đề tài. – Tôi thấy Trey đi ra sớm hơn ai hết.

Jessy hít mạnh một hơi, gật đầu. – Nó nói nó phải đến đấu trường. Tôi không biết vì lý do gì. Cuộc tranh đua của đội phải đợi đến sau cùng kia mà.

- Tôi cảm thấy có lẽ là do cô gái có mắt xanh da ngăm đen.

Khi Jessy nhìn ông ta vẻ ngạc nhiên, Laredo nói thêm:

- Tối qua cậu ấy đã gặp cô ta tại buổi khiêu vũ ngoài đường phố, và tôi nghĩ sáng nay cậu ấy đã đi ăn sáng với cô ta.

Việc này không có gì lạ đối với Jessy. Bà đã lớn lên trong thế giới đàn ông, làm việc chẵn bờ bên cạnh đàn ông, suốt cả đời, bà ít nghĩ đến chuyện lãng mạn, hão huyền với họ. Theo kinh nghiệm của mình, bà thấy hiếm có người đàn ông nào đã gặp phụ nữ vào đêm trước mà sáng hôm sau lại đi ăn điểm tâm với cô ta nữa. Con trai bà không khác gì họ. Rõ ràng người đàn bà này đã làm cho con trai say mê.

- Cô gái ấy là ai thế? Cô ta tên là gì? - Bỗng bà muốn biết.

Laredo không phản đối lập luận này. Và vì Jessy không hỏi ý kiến ông, nên ông không nói ra làm gì.

CHƯƠNG V

Cơn gió nhẹ thổi vào lối đi sau cái cầu vượt, làm tung lên những đám bụi nhỏ bay dọc theo lối đi. Trey đứng thẳng thoir nơi cổng vào, dựa vai lên trụ cổng, về thờ ơ, không chú ý gió bụi. Chàng chăm chú nhìn Sloan, cách chàng khoảng 6m.

Nàng mặc chiếc áo vest thật rộng có nhiều túi phồng ra vì chứa nhiều phim cuộn, máy đo ánh sáng và các thứ dùng cho máy ảnh. Ai đi ngang qua gần nàng, họ sẽ thấy nàng có vẻ như đang nói chuyện với một người cứu nạn, anh ta vẫn còn trang điểm làm hề, và thỉnh thoảng nhìn nàng chụp anh ta một tấm hình.

Nhưng Trey nhìn nàng suốt buổi chiều, đủ lâu để nhận ra rằng công việc nàng làm không có gì là tự nhiên, tình cờ. Ngay bây giờ, trong khi đang nói chuyện phiếm để giữ cho đối tượng của nàng được thư giãn, năng cũng vẫn tiếp tục theo dõi hướng ánh sáng và điều chỉnh vị trí cho phù hợp với sự di chuyển của mặt trời.

Nàng bận làm việc, quên hết mọi thứ xung quanh mình, kể cả Trey. Tình trạng này đã xảy ra như thế từ khi chàng đến trường thi đấu tới giờ. Sau khi nhìn khắp hàng rào của đấu trường và các cầu vượt, cuối cùng chàng thấy nàng ở khu vực phía sau, bận chụp ảnh bãi quây những con ngựa chứng.

Khi chàng chào nàng, nàng chỉ nhìn chàng rồi quay lui quan sát hiện trường qua kính ngắm của máy ảnh. - Xin lỗi. Ánh sáng này không kéo dài được lâu, - nàng nói với về thờ ơ.

Trey thấy ánh sáng hay bãi quây ngựa chẳng có gì bất thường hết, nhưng chàng đợi cho đến khi nàng làm việc xong. Thế nhưng, khi nàng rời khỏi bãi quây ngựa, mắt nàng liền tìm kiếm đối tượng mới. Nàng thấy một chàng chẵn bờ bị thương được chạy chữa tại trạm sơ cứu. Nàng bèn đi đến đấy, nói chuyện và cười với Trey, nhưng chàng cảm thấy tâm trí nàng để ở đâu đâu.

Sau khi anh chàng chẵn bờ bị thương, nàng chú ý đến anh chẵn bờ khác, người này đang kiểm tra cẩn thận cái khóa bộ yên ngựa. Rồi nàng chú ý nhìn vào cảnh diễn ra trong đấu trường.

Trey đi theo nàng...mãi cho đến khi chàng cảm thấy mình như một con chó khốn nạn, lẻo đẻo theo sau gót nàng, đợi nàng nhớ có chàng đi theo. Lòng tự hào không để cho chàng đi theo nàng nữa, nhưng chàng vẫn tiếp tục nhìn theo nàng.

Chàng lý luận rằng Sloan đến đây để làm việc, nhưng thấy nàng chuyên chú vào công việc quá, chàng đâm giận và khó chịu. Khi nhớ chuyện Sloan đã nói với chàng rằng nàng rất mê nghệ thuật nhiếp ảnh, là chàng cảm thấy mất vui. Khi nghe nàng nói, chàng không nghĩ đến sự

quan trọng của điều đó. Bây giờ chàng mới thấy được ý nghĩa trong lời nói của nàng.

Nhìn nàng, Trey thấy nổi giận và mất hết kiên nhẫn, chàng cảm thấy mình ghen với cái máy ảnh của nàng. Mà sự thật là thế. Khi nàng làm việc với máy ảnh, nàng chỉ chăm chú nhìn vào máy ảnh, không chú ý đến gì hết...khiến chàng muốn nàng dành những sự chú ý ấy cho mình. Chàng cảm thấy muốn được nàng chú ý như thế biết bao!

- Này, Trey. - Có người gọi chàng, giọng nữ nhẹ nhàng, mừng rỡ cất cao. Tiếng gọi làm chàng giật mình, bừng tỉnh khỏi những ý nghĩ đen tối, quay mắt nhìn về phía có tiếng gọi. Kelly Ramsey đang bước đến gần chàng, tươi cười rạng rỡ, - Xin chào, công việc ra sao?

- Chàng định xua cô ta đi chỗ khác, không muốn tiếp xúc với cô ta, nhưng chàng liếc mắt thấy Sloan đang nhìn về phía mình.

Thay vì xua Kelly đi, chàng cười và nói:

- Chào Kelly. Cô làm gì sau cầu vượt thế này?

Cô gái chuôi tay vào túi quần jean, khiến cho bộ ngực trẻ trung tròn trịa trên tấm thân đầy đặn nhô ra về phía trước dưới lớp áo thun ngắn tay. Cô ta nghiêng đầu với vẻ tán tỉnh, và đáp:

- Tìm Johnny. Tôi muốn chúc anh ấy may mắn trong cuộc thi. Và dĩ nhiên cũng chúc anh nữa. - Cô ta nói thêm, làm ra vẻ như mình đã suy nghĩ ý này trước rồi. Nói xong, cô ta nhìn quanh và hỏi: Anh không biết Johnny ở đâu à?

- Không biết, nhưng chắc anh ấy ở gần đâu đây thôi. - Trey lấy cớ tìm Johnny để đảo mắt nhìn Sloan. Miệng chàng hơi mím chặt khi thấy nàng bắt tay anh hề cứu nguy rồi bỏ đi hướng khác.

Kelly cũng thấy nàng. - Có phải đấy là cô gái mà anh đã đi cùng vào tối qua không? - Cô ta hỏi.

- Phải.

- Kelly không nản trước lối trả lời nhát gừng của chàng, cô ta nói tiếp: - Cô ấy đẹp chứ. Nhưng với nước da ngăm ngăm như thế, chắc cô ta không phải người ở đây. Cô ta ở đâu? Anh biết không?

- Ở Hawaii

- Thật à? - Kelly nhìn sững chàng với vẻ ngạc nhiên thực sự, không giả vờ. Cô ta thầm thích thú khi nghe tin ấy. - Hawaii xa lắm.

Trey không bận tâm tranh cãi làm gì. Chàng đáp: - Chúng ta đi tìm Johnny. Anh ấy thường ở đâu đó sau cầu vượt.

Chàng dẫn Kelly đi theo lối sau cầu vượt, tin chắc rằng Sloan quá bận bịu với công việc, không nhớ đến chàng có mặt ở đây nữa. Nghĩ thế chàng thấy lòng bất an, nhất là khi chàng không thể xua đuổi hình ảnh nàng ra khỏi tâm trí mình được.

Sloan đã quen với tiếng hoan hô reo hò của đám đông, tiếng người xướng ngôn oang oang trên máy phóng thanh, tiếng ngựa thở phì phò và hí vang, nàng không để ý đến nữa. Nàng quì một đầu gối xuống đất, đưa khuỷu tay tựa lên đầu gối ở chân kia để giữ máy ảnh cho vững, nhìn cảnh muốn chụp hiện ra trong kính ngắm, rồi chỉnh tiêu cự vào đám chân ngựa và khuỷu

trên móng ngựa đầy lông. Nàng vừa ý, bèn bấm máy chụp bức hình đang ngắm.

Bỗng máy ảnh kêu ù ù, báo hiệu cuộn phim đã hết. Lập tức Sloan lấy trong túi áo vest ra cuộn phim mới và đứng dậy, đợi cho cuộn phim trong máy quay lui hết để thay cuộn phim mới.

Không thấy nhìn thấy đối tượng muốn chụp, nàng thần thờ đưa mắt nhìn quanh để xem có gì ấn tượng mạnh cho nàng không. Người xướng ngôn cuộc thi tài đang giới thiệu đông dài về những người thi đấu. Sloan không chú ý đến họ cho đến khi nàng nghe những lời giới thiệu về Trey: - ...Trey Calder cháu nội của Trey, cùng với...

Nàng ngẩng đầu sững sốt khi nhận ra rằng cuộc thi ngựa hoang đang bắt đầu. Nàng liền chạy đến hàng rào đấu trường, vừa chạy vừa thay cuộn phim.

Khi nàng tìm ra được chỗ hở hàng rào, nàng thấy nửa tá ngựa hoang đang được thả chạy trong sân đấu, và cũng nửa tá người chăn bò chạy trong sân, quay quay cuộn dây trong tay. Nàng hồi hộp khi thấy Trey trong số những người quay dây ấy. Trước khi nàng kịp đưa máy ảnh chụp cảnh ấy, thì Trey đã quăng dây, đầu thòng lọng quấn quanh cổ con ngựa màu hồng, lông quăn tít, dày cộm để chống lại lạnh mùa đông.

Con ngựa hồng kêu thét lên giận dữ, hoà vào tiếng kêu chống cự của những con ngựa khác bị dây quấn cổ. Bỗng Sloan không thấy Trey trong một lát, vì bày ngựa nhảy chồm lên, chạy phóng tới trước và có thêm nhiều người chăn bò nữa chạy ra sân, mang theo yên ngựa, đã che khuất tầm nhìn của nàng. Nàng chụp vài tấm cảnh náo loạn này.

Cuối cùng khi nàng thấy Trey lại, chàng đang dồn con ngựa hồng vào gần phái hàng rào bên kia, trong lúc một đồng đội cố quăng cái yên lên lưng ngựa. Nhưng con ngựa hồng chống cự quyết liệt, thoát tiên nó phóng tới, rồi dùng hai chân sau đá ngược.

Cảnh diễn ra trên sân là vó ngựa đá liên hồi, những cú đá dữ dội, mãnh liệt chống lại sức mạnh phi thường của người chế ngự nó, những lời động viên, cảnh cáo vang lên khắp nơi. Sloan há hốc mồm hoảng sợ khi thấy Trey có vẻ như đang lâm nguy, rất dễ bị ngựa đá vào người, làm ngã nhào xuống đất và bị các vó ngựa giẫm lên trên.

Một con ngựa khổng lồ màu hạt dẻ thoát được dây thòng lọng, nhảy qua đấu trường, chiếc yên lủng lảng một bên hông, có nguy cơ tuột xuống dưới bụng. Cảnh tượng thật hoang dã, táo tợn, đáng được thu hình, nhưng Sloan không đưa máy ảnh lên. Nàng không làm được vì mắt nàng đang chăm chú nhìn vào Trey.

Tự nhiên nàng nín thở khi Trey ôm cứng đầu con ngựa đứng yên một chỗ, lấy thân mình để chèn nó sát vào hàng rào. Khi cái khoá yên được siết chặt quanh bụng, nó chồm lên, kéo Trey theo lên không trung. Cả hai sau đó đều đứng xuống mặt đất an toàn, khi ấy nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Người đồng đội nắm giá yên, đu người lên ngồi trên yên. Con ngựa hồng lông rậm chồm lên nhảy tới trước. Lần này Trey không cần giữ con ngựa. Chàng bước lui để con ngựa có người cỡi chạy đi.

Nếu con ngựa không nhảy lui thì chắc cũng đã ở giữa quảng trống. Tiếng la báo động không kịp thoát ra khỏi cuống họng Sloan thì vó sau của con ngựa đã đập vào trán chàng, khiến chàng ngã nhào xuống đất.

- Ôi lạy Chúa. – Nàng kêu lên.

Khi người chặn bò khác đến giúp chàng đứng lên, Sloan đứng yên nhìn, thấy Trey choáng váng lão đảo. Rồi nàng luống cuống rời khỏi hàng rào, chạy theo lối đi, bắn lên vì lo sợ.

Khi nàng đến nơi chàng đứng, tình hình quả đúng như lo sợ của nàng. Một bên mặt và cổ chàng đầy máu. Cái khăn chàng áp vào trán ướt đầm cả máu. Chàng đứng một vai tựa lên hàng rào sau của đấu trường.

Nàng leo lên hàng rào, hét to cho mọi người đều nghe:

- Mời thầy thuốc lên, mau lên! – Rồi nàng nhảy xuống bên chàng, đưa tay quàng quanh chàng để đỡ chàng cho khỏi té xỉu. – Tôi sẽ...

- Sloan. – Chàng nhìn nàng ngạc nhiên.- Cô từ đâu đến thế?

- Chuyện ấy không quan trọng, - nàng đáp, mừng vì chàng tỉnh táo. – Nào ta đi. Tôi giúp anh ra khỏi đây.

- Chưa được. – Chàng đáp rồi la lớn: - Johnny, bám chặt vào lưng nó!

- Dựa vào tôi, - Sloan nói rồi quay người để quàng tay chàng sau cổ nàng.

- Sẵn lòng. – Chàng đáp, giọng thích thú khiến nàng ngược mắt lên nhìn. – Nhưng tôi báo cho cô biết tình hình không nặng như bề ngoài thế này đâu.

Sloan chỉ thấy máu đông cục trên mặt chàng. – Tôi nghĩ bác sĩ không đồng ý với anh đâu.

- Đầu bị thương thường chảy nhiều máu, - chàng đáp.

- Vết thương trên đầu anh chảy máu nhiều quá! – Không thể làm cho chàng nghe lời, nàng bèn thay đổi chiến thuật, lấy miếng vải ướt đầm máu chàng dè vào trán. Khi nàng lấy miếng vải ra, máu tươi chảy từ vết rách cổ hình lưỡi liềm trên mắt. - Vết thương vẫn còn chảy máu.

Nàng dè mạnh miếng vải vào vết thương. Đầu chàng đau như búa bổ. Chàng co người, nghiến răng, thở mạnh.

- Chảy một lát sẽ hết, - chàng rít qua kẽ răng trả lời.

- Hy vọng anh nói đúng.

Nghe giọng nàng có vẻ giận, Trey nhìn chăm chú vào nét mặt căng thẳng của nàng. – Cô lo cho tôi có phải không?

- Dĩ nhiên tôi lo. – Nàng quắc mắt nhìn chàng nhưng mắt nàng rơm rớm. Thấy thế, Trey quên hết những cơn đau giập trong đầu. – Tôi thấy con ngựa đá trúng vào đầu anh.

Chàng nhìn máy ảnh treo trên cổ nàng đã hoàn toàn bị lãng quên. Nàng dồn hết sự chú ý vào chàng, đúng như điều chàng mong muốn. Bỗng chàng không lưu tâm đến chuyện Johnny có ngồi vững trên yên ngựa chạy quanh vòng sân đấu hay không.

- Nếu cô ái ngại thì nhờ cô đưa tôi đến trạm sơ cứu để người y tá băng bó cho tôi, - Trey đề nghị rồi đứng thẳng lên khỏi hàng rào, quay ra phía cổng. – Ta đi.

Chàng phải giấu nụ cười khi cánh tay nàng ôm chặt vào hông chàng để giúp chàng đi cho vững.

- Trey, anh đi đâu thế? – Tank ngồi trên lan can hàng rào gọi anh và hỏi.

- Cô đây nghĩ là tôi cần phải băng bó, - Trey đáp.

Tank lâu bầu nói: Anh cần cái khăn lau.

- Cũng cần cả khăn nữa, - Trey đồng ý đáp.

Một lát sau, Sloan để ý thấy rằng hình như không ai quá quan tâm đến việc Trey bị thương. Việc này làm cho Sloan tự hỏi không biết phải chăng nàng đã quá lo lắng. Nhưng nàng không chịu được cảnh máu me đầy mặt chàng như thế này.

Khi họ đi qua cánh đồng mở rộng, nàng nói có phần trách yêu chàng: - Có phải anh nghĩ việc tìm thầy thuốc là không cần thiết? Chắc anh sẽ cười tôi?

- Cô lầm rồi. – Chàng nhìn nàng, ánh mắt ánh lên vẻ ấm áp và thân mật. – Tôi rất sung sướng khi được cô lo lắng như thế này.

- Máu me đầy mặt như thế, ai mà không lo? – Sloan đáp, nàng không thể nào chịu đựng được cảnh tượng như thế. – Đáng ra anh phải tự đi mình tìm thầy thuốc chứ không đợi người khác yêu cầu.

- Cô nghĩ thế là rất đúng. Nhưng ở đây chúng tôi không có bác sĩ. Thật vậy, ông bác sĩ gần đây nhất cách năm mươi dặm, và ông ta chỉ làm việc hai ngày một tuần. Cho nên người ta phải học cách để tự mình đánh giá mức độ thương tích nặng hay nhẹ. Những vết thương mà người ta tự chăm sóc được thì họ lo lắng. – Chàng cao giọng. - Chắc cô sẽ rất ngạc nhiên khi biết tôi sử dụng kim khâu rất thành thạo.

- Tôi tin lời anh. - Kỳ lạ thay, nàng cảm thấy nhẹ nhõm khi nghe chàng trình bày rất hợp lý. Mới đầu nàng cứ nghĩ chàng không chịu lưu tâm đến chuyện chữa chạy thuốc men là vì giới chăn bò thường cho mình là đáng nam nhi chí khí.

Khi họ đến trạm sơ cứu, máu từ vết thương chỉ còn chảy rỉ rả thôi. Người thầy thuốc lau sạch máu trên mặt và trên cổ Trey, kiểm tra xem chàng có chắc chắn không bị chấn thương không, rồi mở chai thuốc sát trùng.

Khi ông ta sắp lấy gạc có sát trùng để lau vết thương thì Kelly Ramsey nhún nhảy đi vào. Cô ta cúi gần chàng để xem vết thương, rồi khi thấy Trey nhăn mặt vì thuốc sát trùng làm cho chàng đau nhức, cô ta cau mày vẻ xót xa.

- Vết thương nặng đấy, Trey, - Kelly nói, rồi thở dài. - Rất may là vết thương không nằm trên má. Vết thương ấy sẽ để lại vết sẹo trông rất kỳ cục.

Lời nhận xét về vết thương một cách tự nhiên và hơi thân mật của cô ta nghe đúng với ý của Trey, chàng không lo gì vết thương. Và Sloan cũng nhận thấy ý kiến của cô ta là đúng. Nàng cảm thấy ngượng thêm vì phản ứng của mình đối với thương tích của chàng.

- Lần sau tôi sẽ cố làm sao để vết thương bị trên má, - Trey đáp với giọng như thế. - Vậy ai thắng cuộc đua? Johnny có chạy được trọn vòng không?

- Anh ấy thực hiện hoàn hảo, Kelly đáp. – Khi đến vòng thứ hai, anh ấy chạy bỏ trước những người khác rất xa, trong có vẻ như anh ấy sẽ thắng một cách dễ dàng. Khi còn cách chỗ đến đích, con ngựa nổi điên – ai mà biết được chuyện ấy! – Nó quay qua quay về rồi chồm lên nhảy

như điên. Johnny bán chặt vào yên, nhưng anh ấy không thể thúc con ngựa chứng ấy đến đích đúng giờ. Cả đội của cậu lạc bộ thắng. – Cô ta nhún vai biểu lộ vẻ chán nản. – Bây giờ Johnny đang nổi điên, dậm chân dậm cẳng, nguyên rửa vận may.

- Anh ấy sẽ hết bực bội thôi, - Trey đáp, vẻ thương cảm.

- Johnny nên thế là hơn. Bây giờ anh ấy không muốn đi đâu hết.

Người thầy thuốc rửa sát trùng trên vết thương xong, vứt miếng gạc đi và lấy miếng băng dán có thuốc kháng sinh. Sloan nhìn ông ta với ánh mắt ngạc nhiên.

- Thế anh không khâu vết thương trước khi đắp băng à? – Nàng hỏi giọng gay gắt, liếc mắt nhìn vào vết thương há miệng.

- Khâu cũng được, - người y sĩ đáp. Nhưng loại băng bướm này có chức năng làm cho vết thương sát lại như khâu vậy. Mà làm thế này ít đau hơn rất nhiều.

- Thế à, đấy là nghề của anh, - Sloan nói rồi bỗng nàng nhận thấy cô gái tóc vàng nhìn vào mình dăm dăm.

Trey cũng nhận thấy như thế, chàng liền giới thiệu:

- Sloan Davis, còn đây là Kelly Ramsey. Bố cô ấy làm việc tại trại Triple C.

Cô gái tóc vàng chìa tay ra bắt. – Chào. Tôi nhớ tối hôm qua thấy cô với Trey trong thành phố.

- Đúng thế. – Sloan bắt tay cô gái một cách xã giao.

- Nay, - Kelly nói tiếp, mắt nhìn nàng rồi nhìn qua chàng, - đêm nay nhóm chúng ta đi khiêu vũ đường phố nhé. Chúng tôi rất sung sướng được hai người nhập hội.

Sloan đáp liền, không chần chừ. - Đừng đợi tôi. Tối nay tôi không tham gia khiêu vũ được đâu.

- Thật đáng tiếc. Khiêu vũ rất vui, - Kelly thốt lên rồi chuẩn bị đi ra. – Tôi phải đi xem Johnny bây giờ đã bình tĩnh lại chưa. Hẹn gặp anh lại, Trey.

Trey đưa tay chào cô ta, rồi ngồi yên cho người y sĩ băng thuốc vào vết thương. Khi làm xong, ông ta quay đi, lau chùi dọn dẹp trong phòng, vừa làm vừa nói:

- Anh biết rõ thủ tục rồi, Calder...giữ vết thương cho sạch và khô ráo, một hai ngày phải thay băng thường xuyên.

- Không thành vấn đề. – Trey đứng dậy. - Cảm ơn anh.

- Đừng cảm ơn, - người thầy thuốc đáp lại. – Tôi sung sướng thấy người trong gia đình Calder rất kiên cường.

- Bao giờ cũng thế. – Trey cười, đội mũ lại lên đầu, cẩn thận tránh miếng băng thuốc dán trên vết thương. Khi đi đến bên Sloan, mắt chàng sáng lên long lanh. - Băng lòng chưa?

Nàng nhếch mép với vẻ thích thú, nhưng trả lời chàng với giọng nghiêm trang: Ít ra thì bây giờ trông anh cũng không giống nhân vật trong lễ hội Halloween.

- Tệ đến thế à? – Chàng hỏi, và hai người đi về phía đấu trường.

- Đúng thế.

Khi họ đến gần các cầu vượt và các đấu thủ cùng khán giả, chàng ít muốn nói chuyện hơn. Trey nhớ là họ còn lại rất ít thì giờ với nhau.

- Có thật cô không đi dự khiêu vũ ngoài đường phố đêm nay được không? Chàng nhìn vào mắt nàng mãi không chán.

Nàng gật đầu, nhìn chàng thật nhanh. – Đêm qua vui thật đấy, nhưng một lần đủ rồi, - nàng nói, rồi nói thêm để xác nhận sự thật: - Tôi là người không thích tiệc tùng.

- Nhiều quá đâm nhàm phải không? Uống nhiều, nói chuyện to, cười ồn ào. – Tính chàng cũng không thích thế. Tiệc tùng vui chơi hỗn loạn nhiều đêm sẽ mất vui và hết hứng thú. - Vậy cô có kế hoạch gì không?

- Tôi không có kế hoạch gì hết. Nhưng sau hai ngày sống với nhiều người ồn ào, náo nhiệt; tôi muốn đi đâu đó ăn tối cho được yên tĩnh.

Chàng cũng thích được như thế. Nhưng chàng nghĩ khó có thể tìm ra được chỗ yên tĩnh ở thành phố để ăn tối. Chàng đáp:

- Tôi nghĩ trong thành phố bây giờ khó tìm ra chỗ nào yên tĩnh để có thể ăn tối được vào dịp cuối tuần này. Nhưng tôi biết có một chỗ rất tốt.

- Không phải thêm một bữa picnic nữa chứ? – Nàng trêu.

Chàng cười: - Không. Tôi đã nghĩ ra chỗ để ngồi ăn tối yên tĩnh và có người phục vụ hẳn hoi. Cô đi không?

- Giờ nào?

- Giờ nào cũng được, tùy cô.

Nàng dừng lại xem đồng hồ, tính toán trong óc thật nhanh rồi nhìn lên khu vực có cầu vượt. – Tôi để mất ánh sáng tự nhiên rồi. Từ bây giờ trở đi, mặt trời chiếu xiên như thế này, khó mà tìm được những bức ảnh đẹp. Vì ngày mai tiếp tục có cuộc thi tài cưỡi ngựa hoang, cho nên tôi có thể nghỉ việc hôm nay để về khách sạn. Được rồi, tôi chỉ cần một giờ để tắm rửa, thay áo quần, tôi có thể gặp anh từ sáu giờ ba mươi đến bảy giờ. Như thế có được không?

- Như thế tôi cũng đủ thì giờ để tắm rửa.

- Anh cần thế. Áo anh có dính máu và gần mang tai cũng còn ít vết máu. – Vô tình, Sloan đưa tay sờ vào những chỗ có dính máu, rồi nàng cảm thấy hơi ngạc nhiên trước thái độ tự nhiên của mình như thế. Hiếm khi nàng đụng chạm đến ai trước như thế bao giờ. – Nhưng đừng làm ướt băng thuốc, - nàng nói thêm để dằn dò.

- Vâng, thưa quý bà. – Ánh mắt chàng tươi cười, dí dóm tương phản với câu trả lời lịch sự. – Cô muốn gặp ở tiền sảnh hay tôi đến phòng cô?

- Đến gặp ở phòng tôi. – Nàng trả lời tự nhiên, nhưng nàng cảm thấy thoải mái khi thốt ra lời. Đề nghị của Sloan được đưa ra một cách thân tình khi mà họ chưa đến giai đoạn khá thân

mặt. Sloan nhận ra việc trả lời quả quyết, tức khắc như thế rất hợp với ý muốn của nàng.

- Tôi sẽ đến với tiếng chuông kêu leng keng, - Trey nói, giọng khàn khàn vẻ chắc chắn.

Với tiếng chuông kêu leng keng, - nàng lặp lại rồi phá ra cười, tiếng cười nho nhỏ. – Thành ngữ kỳ lạ đấy nhé. Tôi không hiểu ý nghĩa của nó.

- Không có gì kỳ lạ hết, - Trey đáp. - Để trở lại những ngày xa xưa của miền Tây. Với thời kỳ ấy, khi người chăn bò mặc áo quần để đi phố, anh gắn chuông kêu leng keng vào đỉnh thúc ngựa.

- Thật à? – Nàng thốt lên vừa nghi ngờ lẫn hy vọng.

- Thật!

- Tôi rất vui. Tôi thích câu chuyện này. - Mắt nàng quay lại nhìn vào cầu vượt. – Không biết có ai mang chuông kêu leng keng nơi đỉnh thúc ngựa không. Chụp một bức cảnh này thì quá tuyệt. – Sloan sực nhớ, - Chắc phải đợi đến ngày mai, nếu không tối nay khi anh đến gõ cửa chắc tôi chưa chuẩn bị xong. - Với thái độ miễn cưỡng, nàng rời khỏi chàng. - Hẹn lát nữa gặp anh.

Trey nghĩ thời gian đối với chàng cũng eo hẹp. Chàng bèn đi về phía xe chàng đậu trong khu vực đậu trường.

Đúng sáu giờ ba mươi, Trey đến cửa phòng khách sạn của Sloan. Mái tóc đen bóng vì còn ướt, mặt chàng cạo sạch bong không còn chút chân râu nào. Máu nóng chảy mạnh trong huyết quản của chàng, sự háo hức này hiện rõ trong cặp mắt đen sáng long lanh.

Chàng gõ cửa và có tiếng trả lời nho nhỏ đáp lại:

- Tôi ra ngay.

Giây phút chờ đợi có vẻ dài bất tận. Cuối cùng chàng nghe tiếng xích khoá cửa kêu lách cách và tiếng then cửa bật ra. Rồi cánh cửa mở vào phía trong.

- Mời vào. – Sloan bước lui để rộng chỗ cho chàng vào, chiếc khăn tắm trên tay, người khoác chiếc áo dài bằng vải bông trắng trên tấm thân mảnh mai. Mái tóc ướt còn rớt bù quang khuôn mặt chưa trang điểm, để lộ sắc đẹp hoàn toàn tự nhiên. - Chắc tôi chuẩn bị hơi trễ một chút, - nàng nói rồi quay lui, đưa khăn tắm lau mái tóc cho khô. – Khi tôi về, kiểm tra máy nhắn tin, có nhiều cuộc gọi phải trả lời, nên mất khá nhiều thời gian chuẩn bị.

- Không sao, - Trey đáp, chàng bước vào phòng và đóng cửa lại.

- Mời ngồi. – Sloan đưa tay chỉ chiếc ghế độc nhất trong phòng. – Tôi chuẩn bị không lâu đâu.

- Cô đừng vội vì tôi. – Trey đáp nhưng chàng không đến ghế ngồi, mà chàng cũng không đến chiếc giường cỡ lớn đang đập vào mắt chàng.

Chàng đứng nhìn mặt giường được trải vải phẳng phiu, cảnh tượng ấy làm hiện lên trong óc chàng những hình ảnh mà chàng muốn được hưởng trọn đêm. Sự ước muốn nồng cháy ấy làm cho chàng cảm thấy bất an và khó chịu. Chàng lấy mũ xuống, thẩn thờ xoay trong tay, đưa mắt

nhìn quanh khắp phòng. Ngoại trừ cái vali màu đen để trên giá hành lý và túi xách da nhỏ hơn để trên nền nhà gần đấy, trong phòng không có gì khác.

- Cô thường đi với hành lý gọn gàng như thế này à? – Chàng hỏi, lòng nghĩ đến cô em gái khi nào đi đâu đồ đạc cũng vương vãi khắp nơi.

Sloan đi tới trước mặt chàng, mở vali lấy cái xách đựng mỹ phẩm. – Khi có óc tổ chức thì chuyện hàng lý gọn gàng không phải là vấn đề khó khăn. Không đem theo đồ đạc không cần thiết sẽ tránh được nguy cơ bỏ sót khi về và giúp cho việc thu gọn hành lý nhanh hơn.

- Cô nói có lý. - Việc này còn có lý nữa là nàng có thể ra đi ngay khi thông báo cho khách sạn biết. Nghĩ thế bỗng chàng cảm thấy phục tài tổ chức của nàng.

- Đối với tôi thì có lý. – Sloan biến mất trong phòng tắm.

Nhưng nàng không đóng cửa. Trey nghe tiếng máy sấy tóc kêu ù ù và giọng nói nàng vọng ra. – Tôi chỉ cần tóc khô ẩm thôi.

- Không vội. Chúng ta có cả đêm mà, - Trey đáp nhưng tâm trí chàng nghĩ đến kế hoạch trong đêm.

Hơi ẩm còn lại do nước nóng trong vòi sen phun ra đọng trên mặt gương của phòng tắm, tụ lại thành những giọt nước nhỏ li ti. Sự hiện diện của hơi nước khiến Trey chú ý thấy phòng tắm quá nóng và ẩm ướt. Chàng nhìn bồn tắm ở bên cạnh vòi sen, quanh mép bồn dính nước lãng mướt.

Tự nhiên chàng hình dung ra cảnh Sloan đứng dưới vòi sen, nước chảy xuống vai, xuống ngực và bụng nàng. Rồi bỗng chàng tưởng tượng ra cảnh chàng tắm chung với nàng, hai tay chàng lướt trên da thịt lãng mịn, thoa lên những đường cong tuyệt mỹ trên người nàng.

Máu chảy mạnh trong người chàng, làm chàng choáng váng đến nỗi không nghe tiếng máy sấy dừng lại phát ra tiếng cách. Nhưng giọng của Sloan cất lên đã làm tiêu tan hết hình ảnh trong óc chàng.

- Tại sao anh không xem ti vi một lát trong lúc tôi chuẩn bị? – Đó là lời đề nghị, nhưng nàng đưa tay nắm cửa như thể muốn đóng lại. Trey nhìn nàng. Cái remote trên giá gần bên giường.

Trey không đáp mà chỉ gạt đầu, bước lui khỏi ngưỡng cửa. Chàng nghe thấy tiếng cửa phòng tắm đóng lại khi chàng đến giữa phòng. Rồi chàng dừng lại ở bên giường.

Lòng chàng tràn ngập những ước muốn nóng bỏng, nên ti vi không lôi cuốn được sự chú ý của chàng. Chàng chỉ tha thiết mong sao được ôm Sloan vào lòng, được ân ái với nàng thôi. Lòng mong ước dâng cao tột đỉnh, nên khi nghe tiếng cửa buồng tắm mở ra, chàng liền quay về phía nàng ngay.

CHƯƠNG VI

Sloan bước ra khỏi phòng tắm, mặc chiếc áo dài màu nâu nhạt đơn sơ, làm tăng thêm màu da nâu ánh vàng của nàng. Nàng cười, nụ cười ấm áp hài hoà với ánh mắt sáng long lanh.

- Tôi đã nói sẽ nhanh thôi. Nhưng rủi thay sợi dây kéo sau lưng áo khó kéo lên quá. Anh giúp tôi được không? – Nàng quay lưng về phía chàng.

- Trey đã làm việc này cho em gái chàng quá nhiều lần rồi. Nhưng đây không phải là em gái chàng. Đây là Sloan.

Chàng vội bước đến sau lưng nàng, cảm thấy lòng rạo rực. Hai tay chàng run run khi chạm vào dây kéo, mắt chăm chú nhìn vào lớp da dọc theo xương sống nàng.

- Sao tay anh run thế? – Sloan hỏi nhỏ, giọng ngạc nhiên.

- Run thật. – Trey đáp. – Vì chúng muốn tìm cách để kéo xuống chứ không chịu kéo lên.

Nàng quay vai, ngoái đầu nhìn lui, ánh mắt thích thú.

- Hầu hết đàn ông không xác nhận như thế với con gái.

- Tôi không phải hầu hết đàn ông ấy. – Câu trả lời cộc lốc của chàng bộc lộ sự kiềm chế quá mức của chàng. Chàng cố đè nén dục vọng đang bùng lên.

- Tôi bắt đầu nhận ra điều đó. – Mắt nàng có vẻ khác trước, ánh mắt đục lại khi thấy được tâm trạng của chàng.

Lòng ham muốn của chàng hiện ra quá rõ trên mặt, đến nỗi chàng không cần nghĩ đến chuyện giữ gìn ý tứ. Chàng không giả vờ quan tâm đến việc kéo sợi dây kéo, mà đưa tay nắm hai vai nàng, quay nàng lại để nhìn vào mặt chàng.

- Cô có biết tôi đã làm tình với cô trong mơ bao nhiêu lần rồi không? – Giọng chàng khàn khàn, trầm đục.

Nhưng chính ánh mắt si mê, thèm khát của chàng khiến nàng ngẹt thở, làm cho các giác quan của nàng tê liệt. Nàng để hai tay lên ngực chàng, nhưng vẫn cảm thấy hơi nóng trong người chàng hừng hực toát qua lớp áo sơ mi. Đây là rào cản nàng không muốn thấy. Tin chắc như thế nên nàng bạo dạn lên.

- Chuyện này có đáng cho tôi vui không? – Nàng hỏi, đôi môi hé ra, ngẩng đầu lên với vẻ mời mọc.

- Ta hãy thử xem sao. – Chàng đáp như lời khẳng định và thách thức, rồi áp môi lên môi nàng.

Nụ hôn nồng cháy, đầy khát vọng, nó đã thức dậy nỗi khao khát trong lòng nàng. Nàng hôn đáp lại một cách say mê cuồng nhiệt, sẵn sàng đắm mình vào sự quyến rũ, và nàng ngạc nhiên khi thấy mình muốn được đắm mình vào đó như thế này.

Khi nàng cảm thấy sợi dây kéo hở ra, không khí chạm vào da thịt mình, nàng rung mình mê

ly, nhưng cảm giác này không kéo dài lâu. Bàn tay to lớn của chàng để vào chỗ da trống, bàn tay chai sần chạm vào da thịt nàng, gây cho nàng cảm giác ấm áp, ngây ngất thú vị. Nàng áp người sát vào chàng, thân hình cong lại dưới bàn tay vuốt ve của chàng.

Khi chàng rời môi khỏi môi nàng để áp vào má, nàng cảm thấy hình như nụ hôn mới bắt đầu, nhưng tim nàng đã ngừng đập. Tuy nhiên, khi chàng húc mũi vào hốc cảm giác gần lỗ tai, nàng lại há hốc mồm hút hơi vì chàng đã kích thích toàn bộ hệ thần kinh trên da nàng. Khi chàng đưa lưỡi vào trong tai, cảm giác kích thích lại càng gia tăng.

Nàng ngây ngất sung sướng khi chàng cắn nhẹ và lâng lâng cảm giác thoải mái trước hơi thở ấm áp của chàng phả lên da thịt mình. Khi chàng đẩy chiếc áo ra khỏi vai nàng, nàng không hiểu vì sao mình lại cứ buông xuôi, không cản trở. Nàng hạ tay xuống để kéo hai ống tay áo ra. Chiếc áo dài tuột xuống dưới chân nàng.

Chiếc áo lót nàng mặc có viền đăng ten mỏng như lớp da thứ hai, không ngăn được hơi nóng người chàng truyền sang, hay chặn được cảm giác do tay chàng vuốt ve. Khi chàng hôn lên chiếc cổ dài của nàng, Sloan nghiêng đầu và cảm thấy từng đợt cảm giác ngây ngất tràn ngập khắp người mình.

Nàng cảm thấy ham muốn dâng lên tột đỉnh, lan toả cho đến khi nàng muốn giải toả ham muốn ấy đi. Nàng nhận ra rằng cảm giác ham muốn ấy do hai bàn tay Trey gây ra, hai bàn tay chàng lướt từ dưới hông lên đến lồng ngực, kéo theo chiếc áo lót mỏng manh.

Nàng biết chàng muốn cởi áo nàng ra. Nàng muốn thế, nhưng nàng bỗng hoảng sợ, vì nhận ra rằng nếu nàng không kiềm chế được thì nàng sẽ thua ngay tức khắc. Tính tự vệ nổi lên, và nàng cần phải giữ cho khỏi quá sa vào thế bị động.

- Để tôi, - nàng thì thào nói, giữ hai tay chàng lại. Giọng nàng hỗn hển, rối loạn vì do chàng gây lên.

Chàng thả lại áo lót của nàng. Nàng nghĩ chàng đợi nàng cởi áo. Nhưng thay vì thế, nàng cởi nút áo sơ mi chàng ra. Chàng vội giúp nàng bằng cách lôi đôi áo ra khỏi quần jeans. Khi mở xong hạt nút cuối cùng, chàng liền cởi áo ném ra phía sau, để cho Sloan tự do chiêm ngưỡng đôi vai rộng và làn da rám nắng của mình.

Nàng nhìn ngắm thân hình với bắp thịt cuộn cuộn, cân đối như được nhà điêu khắc tạc nên. Từ cái bụng phẳng phiu cho đến lồng ngực, bờ vai săn chắc. Chàng là hình ảnh của tuổi trẻ cường tráng, khoẻ mạnh.

- Ước gì tôi có máy ảnh, - Sloan nói, vừa đưa tay thoa lên lồng ngực của chàng.

- Ồ đừng, đừng làm thế. Đêm nay cô đừng ẩn mình sau ống kính. - Giọng chàng gay gắt như muốn cảnh cáo nàng.

- Đêm nay thì không, - Sloan đồng ý, nàng đưa tay luồn vào trong đám lông ngực rậm của chàng, rồi thoa lên bộ ngực đàn ông, lên hai núm vú nhỏ như hạt tiêu.

Vì hiếu kỳ, nàng ngậm một núm vú của chàng, hành động này khiến Trey hơi ngượng. Nàng cười vui thấy chàng bối rối, và để hai tay lướt xuống bên hông chàng.

Nàng áp sát vào chàng, dùng hai tay và người để đẩy chàng tiến về phía giường. - Tôi sẽ giúp anh cởi ủng ra, - nàng nói, nghiêng đầu cười tình tứ với chàng.

Chàng lắc đầu nhẹ nhàng phản đối và đáp:

- Không. Cởi áo lót cô trước, cởi giày tôi sau.

Ánh mắt si mê của chàng làm cho tim nàng đập mạnh nhưng nàng cố cười dịu dàng.

- Thương lượng à, phải không?

- Hay là buôn bán công bằng. – Chàng liền nắm áo lót của nàng kéo mạnh lên.

Sloan đưa hai tay lên, không phản đối. Cái áo lót trôi qua đầu nàng như chất lỏng, rồi bay đến chỗ áo sơ mi của chàng. Khi nàng nhìn vào mặt chàng lại, nàng nín thở vì ánh mắt chàng triu mến nhìn vào chiếc nịt vú có hai mảnh viền đăng ten, rồi nhìn xuống chiếc quần lót cũng viền đăng ten.

Mặt chàng bùng bùng lửa ái tình khiến nàng phải mất một lát mới nói được với chàng: - Đôi ủng của anh. – Nàng có thể nắm thế chủ động, liền đẩy chàng, khiến chàng mất cân bằng thụt lui vào giường.

Chàng ngồi phịch xuống giường, lò xo giường kêu cọt két. Không để cho chàng có thì giờ kịp trở tay, Sloan liền nắm bàn chân trái của chàng, quay nhanh, đưa chiếc giày lên, tay nắm lấy đế giày.

- Anh đẩy, tôi lùi, - nàng nói.

Ngay khi nàng nắm chặt chiếc ủng của chàng, chàng chụp hai tay vào eo nàng, kéo nàng sang một bên rồi vật nàng xuống giường bên cạnh chàng. Hành động đột ngột khiến nàng la lên ngạc nhiên, rồi khi nàng nhào xuống đệm, nàng bật cười.

- Thế là không công bằng, - nàng phản đối

- Không có chỗ cho tôi đẩy mới không công bằng. Để đôi ủng này lơ lửng, không nên nắm mà lùi. – Chàng cúi người tới trước, kéo đôi ủng ra. – Làm theo lời cô thì hay đấy, nhưng lâu quá.

- Tôi có thể xoay sở được, - nàng thản nhiên đáp, lợi dụng thời cơ để nhìn mà không bị chàng thấy những bắp thịt cuộn cuộn trên tay, trên vai chàng khi chàng hoạt động.

- Nhưng tôi xoay sở được. - Từng chiếc ủng rơi xuống nền nhà, tiếp theo là đôi vớ. Chàng quay qua chống khuỷu tay bên cạnh nàng. - Vấn đề rắc rối là đàn ông không giống đàn bà, họ không cởi được áo quần của mình một cách duyên dáng, khêu gợi.

Nàng ngạc nhiên khâm phục chàng đã nghĩ ra được ý ấy. Nàng thật nói: - Đàn bà cũng cảm thấy lúng túng.

- Tất nhiên. – Chàng cười, nụ cười ấm áp, quyến rũ. Sloan không thể nào không bị dao động trước nụ cười của chàng. Nàng ước chi có hành động bình dị như chàng, để biểu lộ cảm xúc trong lòng một cách tự nhiên.

Ý nghĩ ấy vừa xảy ra trong óc, nàng liền cương quyết bác bỏ ngay, nàng xem ý nghĩ ấy thường kết thúc rất tiêu cực. Mặc dù nàng từng có một số tình nhân, nhưng nàng đã học được bài học quý giá là không nên để cho cảm xúc ấy biểu lộ quá nhiều.

- Sao đấy? – Tay chàng sờ lên má nàng, nhìn nàng chăm chú, mắt nheo lại.

- Không có gì đâu. – Nàng cười để trấn an chàng, nụ cười hơi vội. Nàng thấy ngay chàng

không tin nàg.

- Sloan...- Chàng thốt lên

Nàng liền chặn câu nói của Trey bằng cách hôn lên môi chàng, nụ hôn tình tứ. Nhưng chỉ hôn thôi không nói hết lòng nàng tha thiết yêu chàng.

Nàng vừa lướt môi lên môi chàng vừa thì thào nói:

- Chúng ta nói quá nhiều rồi. Đừng nói nhiều để làm hỏng giây phút hạnh phúc này.

Khi môi nàng nồng nhiệt áp lên môi chàng, Trey không nghĩ đến việc nói chuyện nữa. Mới đây chàng muốn nói chuyện vui cho nàng vừa ý, nhưng bây giờ chàng muốn hôn nàng thôi, chàng chỉ cần thể thôi.

Chàng nắm đẽ nờ người nàng, bắt cần đệm chưa phủ hết vải trái giường. Chàng vội cởi nịt vú và quần lót của nàng và đồ lót của mình.

Chàng mừng vì đèn trong phòng sáng sủa, chàng thấy rõ khắp nơi trên người nàng. Chàng sung sướng vì nàng để cho chàng khám phá, từ đôi vú căng tròn với hai núm vú màu nâu hồng cho đến cái bụng hơi phồng lên một chút.

Hai người ôm chặt lấy nhau, hơi nóng toả ra hừng hực như từ đám cháy không kềm chế được. Chàng không cần tay nàng, hông nàng và tiếng rên nhỏ nhỏ thoát ra từ trong họng nàng để kích thích. Bản năng thúc đẩy khiến chàng cho vào trong nàng.

Chàng nghe nàng rên vì khoái lạc. Rồi cả hai thân thể nhịp nhàng hoà trong lạc thú, máu chảy rần rần, tay sờ soạng nhau, ôm ghì lấy nhau. Cơn khoái lạc bùng nổ như trái phá khiến hai người rung mình như bị tan ra và hoà vào nhau, rồi họ vừa run vừa đồ dẫn.

Thân thể nhể nhại mồ hôi, Trey nằm ngửa ra, tay kéo nàng theo. Họ nằm thanh thản, cánh tay chàng quàng quanh người nàng. Tim chàng còn đập nhanh, lồng ngực nhô lên xẹp xuống theo hơi thở nhanh của mình.

Nhưng chàng chỉ nghĩ đến Sloan đang nằm trên người mình, mái tóc nàng xoã trên cánh tay chàng, hơi thở ấm nóng phả trên da thịt chàng. Nàng cử động, chàng liền ôm chặt nàng vào người.

Hàng động này làm chàng ngạc nhiên. Trước đây, mỗi khi làm tình với phụ nữ xong, chàng liền tìm cách ngồi dậy và mặc áo quần vào. Nhưng lần này lại khác. Trey nhận thấy mọi việc đều khác, khác từ khi chàng gặp nàng lần đầu. Bây giờ cảm giác về sự thay đổi này càng mạnh mẽ, rõ ràng hơn.

Sloan nhẹ nàng chạm má trên ngực chàng như con mèo.

- Chúng ta phải mặc quần áo để đi ăn. Nhưng em không muốn rời khỏi anh.

- Anh cũng vậy, - Trey đáp, giọng chậm rãi. - Lý ra chúng ta phải gọi khách sạn đem thức ăn lên phòng.

Nàng thở ra để biểu lộ ý không đồng tình, vẻ thích thú. - Anh quên chuyện ấy đi.

- Phải. - Chàng lăn sang một bên để nàng nằm xuống giường và nhìn vào mắt nàng đắm đuối. - Anh không vội ăn. Còn em?

- Cũng không. – Nàng đưa tay sờ vào má chàng, rồi dừng lại gần miệng, sờ vào những giọt mồ hôi đọng ở môi trên của chàng. – Anh ra nhiều mồ hôi.

- Anh không biết tại sao mồ hôi ra nhiều thế, - Trey hài hước, mắt ánh lên vẻ tinh quái lẫn hài lòng.

- Em thắc mắc vậy thôi, - Sloan nhắc lại, nhoẻn miệng cười.

- Chắc anh biết anh ra nhiều mồ hôi là do em chứ? – Chàng hỏi, vẻ sung sướng khi đùa bỡn thân mật như thế này.

- Cũng có thể, - Sloan đáp, giọng hơi tự mãn

- Có thể à? – Chàng gầm gừ rồi hôn lên môi nàng. Làm thế chỉ khiến cho chàng càng thêm khát thêm. Chàng cắn nhẹ vào khoé môi nàng. - Buồng tắm của em khá rộng, đủ cho hai người. Em cho anh tắm chung không?

- Nếu anh bằng lòng kỳ cọ lưng cho em, - nàng đáp nhỏ.

- Bằng lòng rồi nhé.

Như chàng đã hứa, chàng kỳ cọ lưng cho nàng rất kỹ. Ôm quần nhau dưới vòi nước nóng xối xả trên người, họ lại làm tình, lần này chậm rãi hơn, thoải mái hơn lần trước nhiều.

Cuối cùng khi họ bước ra khỏi vòi sen và lau khô mình mấy, tấm kính soi trong phòng tắm bị mờ hết. Lau xong, Trey quần quanh hông cái khăn ướt, nhét múi ở góc khăn để chiếc khăn khỏi rơi xuống.

Chàng nhìn Sloan, nàng vắt tóc cho nước chảy ra hết. Đôi môi mọng lên vì hôn, ngậm sít vào nhau. Mặt nàng hiện ra vẻ đẹp tự nhiên, rạng rỡ. Chàng cảm thấy khuôn mặt rạng rỡ ấy như đã thuộc về mình, ý nghĩ ấy khiến chàng dao động.

- Chắc em phải cắt tóc ngắn cho gọn, - nàng lơ đãng nói.

- Cắt tóc ngắn thì tiện, - chàng đáp, vẻ thản nhiên. - Cứ trông anh vừa tắm xong thì thấy...em cũng tắm xong, nhưng tóc còn ướt mềm.

- Nhưng lần này em không nhọc công sấy cho khô nữa. – Nàng lấy lược chải tóc ra khỏi mặt. - Kết thành bím cho mau hơn.

- Trong lúc em làm tóc, anh đi sấy áo quần.

Khi chàng bước ra khỏi phòng tắm, Sloan cảm thấy thiếu vắng chàng. Nhưng nghe tiếng chân chàng bước ở phòng ngoài, nàng cảm thấy yên tâm, dễ chịu. Cảm giác hạnh phúc lâng lâng trong lòng, làm cho nàng mê mên ấm áp.

Mấy phút sau, Trey trở vào. Chàng đã mặc áo quần và đem áo quần của nàng vào. Sloan cảm thấy vui sướng trước cử chỉ tự nhiên của chàng, như thể chuyện này thường xảy ra cho nàng. Cảm nghĩ này quá đột ngột, nàng không nghĩ đến, và chuyện xảy ra đã dạy cho nàng phải biết sống cuộc sống hiện tại. Nàng quyết định phải làm thế.

Khi họ đến nhà hàng ăn, nơi đây đã đông người, nhưng Trey đã xoay sở tìm ra bộ bàn nằm trong góc phòng, xa chỗ người lui tới. Họ ngồi về một phía sát bên nhau không có khoảng hở. Họ âu yếm nhau, hôn nhau nhiều hơn nói chuyện. Những lời nói hình như không cần thiết khi họ đã có hình thức giao tiếp để được vui chơi thoải mái và tiện lợi hơn nhiều.

Họ ăn xong và ra về khi đã gần 10h đêm, không ai nói gì hết; chỉ biết rằng đêm nay Trey sẽ không rời Sloan nơi cửa.

Trey theo nàng vào phòng, chàng dừng lại đóng cửa, cài then. Khi chàng quay lui, chàng không thấy Sloan đâu hết. Chàng bước vào, thấy nàng ngồi trên mép giường gần bàn ngủ, quay lưng về phía chàng. Chàng để mũ trên cái bàn thấp, đi đến phía nàng.

Chàng thấy lạ, bèn hỏi: - Em đang làm gì đấy?

- Để đồng hồ báo thức. - Làm xong, nàng đứng dậy, quay lui nhìn chàng, nụ cười tươi trên môi. - Ngày mai em phải làm việc trở lại.

Cơn giận lại bùng lên trong lòng chàng khi nghĩ đến cái máy ảnh. Ngày mai nàng lại chú ý đến cái máy ảnh hơn chú ý đến chàng. - Em chụp ảnh chưa đủ sao? - Chàng hỏi, cố làm ra vẻ nhẹ nhàng, không gay gắt.

Nàng cười: - Anh không biết bí quyết thành công của nhiếp ảnh gia là gì ư? Chúng tôi chụp rất nhiều ảnh. Phải chụp vài trăm tấm mới hy vọng tìm ra được một tấm vừa ý.

- Bí quyết là như thế à? - Chàng hỏi, vẻ cau có, nhưng nét cau có tan ngay trên mặt khi thấy nàng đi đến phía chàng, đưa tay ra sau đầu để tháo dây quăn giữ bím tóc. Hành động đưa tay làm cho cái áo màu nâu nhạt căng ra khiến cho bộ ngực tròn trịa của nàng nổi lên rất rõ và lôi kéo sự chú ý của chàng vào đấy. - Em định thức dậy lúc mấy giờ?

- Sáu. - Nàng hất mái tóc vừa tháo ra sang một bên vai, dùng ngón tay chải bím tóc cho rời ra.

- Sao em dậy sớm thế? - Giọng chàng có vẻ bất bình, nhưng Sloan không chú ý đến. - Giờ ấy không có gì hết. Mãi đến chiều mới có lại những cuộc thi tài.

- Em biết, nhưng em muốn chụp những bức hình lúc sáng sớm khi còn vắng người, chỉ có ngựa trong bãi thôi. Em cam đoan khi ấy trời còn lạnh, em có thể thấy được hơi thở của ngựa. - Nàng trầm tư suy nghĩ, hình dung ra những bức hình lý tưởng. Một lát sau, nàng nhìn chàng. - Sáng nay em đã định làm thế, nhưng có một anh chàng đến mời em đi ăn sáng ngoài trời.

Nàng dừng lại trước mặt chàng, đầu nghiêng một bên, nhìn vào ánh mắt chàng. Việc nàng đến gần làm cho chàng bớt giận, chàng để hai tay lên vai nàng.

- Em có nghĩ là anh chàng ấy sẽ mời em đi ăn sáng vào ngày mai nữa không? - Trey hỏi.

- Chắc là không. - Sloan cười, từ chối một cách nhẹ nhàng. Nhưng em rất muốn anh ta đi với em vào buổi sáng và đóng vai trò như người giúp đỡ công việc.

Lời đề nghị không làm cho Trey thích chút nào hết. Chàng nhớ cảnh chiều hôm qua, chàng lẽo đẽo theo nàng suốt cả buổi, cho nên chàng không muốn lặp lại cảnh như thế nữa.

Rất cục, chàng chọn cách không trả lời có phần nào lạnh nhạt: - Đúng là mẫu người của em.

- Em nghĩ thế.

Chàng thần thờ vuốt những lọn tóc gọn sóng trên một bên vai nàng. – Tóc em còn ướt.

- Em biết. Có lẽ em phải cắt ngắn như anh, - nàng nói, giọng đùa bỡn.

- Đứng. Anh thích như thế này. - Mặc dù còn ướt, chàng cũng cảm thấy tóc nàng mượt mà. Chàng vuốt tóc ra khỏi vai nàng, ngón tay cái vuốt lên đường cong trên cổ nàng. Lửa ái tình lại bùng lên, nóng bỏng. – Em có biết là em rất đẹp không? – Chàng hỏi, giọng khàn vì dục vọng.

Nàng nhẹ lắc đầu, từ chối. – Em chỉ biết em cảm thấy đẹp khi anh ôm em. – Nàng đưa tay ra sau đầu chàng, kéo đầu chàng xuống.

Nụ hôn nhẹ nhàng, thăm thiết, say mê và quyến rũ. Khi nàng nhích người, sự kỳ diệu của nụ hôn hiện lên trong cặp mắt xanh của nàng. Sự kỳ diệu này làm cho Trey dễ dàng để cho nàng đi.

- Em chỉ đi một lát thôi, - nàng thì thào, rồi đi qua mặt chàng vào trong phòng tắm.

Trey đứng yên một phút, lắng nghe tiếng nước chảy trong bồn. Rồi chàng nhìn chiếc giường cỡ lớn kê giữa phòng. Chỉ nửa cái giường thôi là đủ cho chàng đêm nay. Đây là đêm mà chàng muốn biết cảm giác chàng không ngủ một mình.

Không để mất thì giờ, chàng đi đến đầu giường, cuộn tấm chăn để lộ vải trải giường. Rồi chàng cởi áo quần, để một đống gọn gàng trên chiếc bàn thấp gần cái mũ.

Khi Sloan bước ra khỏi phòng tắm, lại một lần nữa nàng khoác chiếc áo ngủ dài bằng vải bông, tắt cả đèn đều tắt hết ngoài ngọn đèn trên bàn ngủ. Trey đang nằm trên giường đợi nàng, kéo chăn đắp lên tận bụng, người dựa vào chõng gối, nằm nghiêng nghiêng. Nàng nhìn tấm thân trần của chàng, mắt thần phục. Những bắp thịt trên bộ ngực của chàng nở nang. Nghĩ đến chuyện đưa tay sờ vào ngực chàng là nàng cảm thấy tràn ngập mê mẩn.

Sloan chậm rãi tháo cái khăn quàng quanh eo, bước đến giường, gần chỗ còn trống trên giường mà chàng đã để dành cho nàng. Chàng lặng lẽ hất tấm chăn, mời nàng bước vào.

- Em không ngờ thấy anh ở đây. Em nghĩ đàn ông thích ngủ ở ngoài. - Thật đáng ngạc nhiên khi nàng ngủ với chàng một cách bất cần và vô tư lự như thế này.

- Anh không thích ngủ đâu hết ngoài giường này. – Chàng trả lời nhanh và dứt khoát.

- Ngủ ngoài giường này có khác gì ngủ trong giường này đâu.

- Giường này quá lớn, anh và em có thể nằm xa nhau. Anh muốn được ngủ như thế. – Nàng nhìn vào mắt chàng, cảm nhận được những thông điệp ái tình đã hiện ra trong mắt chàng.

Hơi ngộp thở, Sloan cởi chiếc áo ngủ ra, để rơi xuống nền nhà, nằm ở trên giường rất dễ với tay để lấy. Nàng ngồi xuống mép giường, cúi người tắt đèn.

Bóng tối tràn ngập khắp nơi, nàng ngồi yên bất động một lát. Thế nhưng khi Sloan co chân để lên giường, hai bàn tay mạnh mẽ đã ôm lấy eo nàng, nâng nàng lên và kéo nàng vào giường với mình.

Hai bàn tay nàng sờ lên bộ ngực rắn chắc của chàng. Da thịt chàng săn chắc, đầy sinh lực dưới bàn tay nàng khiến nàng nghĩ đến năng lực tiềm ẩn trong các bắp thịt ấy. Rồi miệng chàng tìm được miệng nàng, hôn đắm đuối, nhưng không lâu.

Chàng nhả môi nàng ra, miệng lần theo đường cong của cổ xuống đến hốc vai. Hai tay chàng ôm cứng nàng, nâng nàng lên, miệng lần tiếp xuống dưới. Một tay lần đến bầu vú, đưa vào miệng. Khi lưỡi và răng chàng ngậm nếm vú, cắn nhẹ, Sloan cảm thấy khoái lạc cuộn cuộn dâng lên.

Nàng bầu vào mái tóc dày, xoắn sau đầu chàng, kéo mạnh đầu chàng vào ngực mình. Rồi miệng chàng chuyển từ vú này sang vú kia.

Nhục dục gia tăng cường độ, làm cho tứ chi nàng yếu đi. Nàng cố chống hai đầu gối xuống nệm trong khi đè người lên Trey. Nhưng nàng chỉ làm được một thời gian ngắn rồi khụy xuống.

Chàng đưa cánh tay đỡ nàng một lát. Rồi chàng lăn người, lật nàng nằm ngửa xuống giường. Trong bóng tối, nàng cảm thấy hơi thở của chàng phả vào nàng, rồi môi chàng húc vào má nàng. Lát sau, môi chàng nâng lên, và nàng cảm thấy chàng nhìn vào mặt nàng.

- Thật khó mà xa em được, - chàng hỗn hển nói, - dù chỉ một vài giây thôi cũng khó.

Nghe chàng nói với giọng tha thiết, nàng cũng thở hỗn hển. Rồi miệng chàng áp vào miệng nàng, nụ hôn say mê đắm đuối. Một lát sau, chàng nhồm người lên và họ ăn khớp với nhau một cách hoàn hảo biết bao.

Sau đó khi nàng có cảm giác cả hai đang ở trên đỉnh cao của khoái cảm, thì nàng không có thì giờ để nghĩ đến những chuyện đáng ngạc nhiên ấy nữa. Như những lần làm tình trước đó, nàng tuy không hình dung ra được đường đi nước bước của khoái lạc, nhưng nàng vẫn cảm thấy sự gần kề khoái lạc sắp đến, thấy được sự đòi hỏi nguyên sơ, sự khẩn thiết kỳ diệu của tình dục.

Thế nhưng, sẽ không có sự kết thúc trong tình dục. Vì họ không bao giờ có đủ tình dục, cũng như họ không bao giờ thấy đủ trong chuyện này.

CHƯƠNG VII

Ánh nắng ban mai chiếu qua cửa sổ phòng khách sạn, những tấm màn dày đã được kéo sang một bên để cho ánh sáng chiếu vào phòng. Ánh sáng chiếu dài đến chiếc giường đôi gần cửa sổ, chăn trên giường không bị xáo trộn. Chỉ có chiếc giường thứ hai mới có người ngủ, và người ngủ trên giường ấy đã dậy rồi.

Laredo đứng trước gương phòng tắm, mình trần, trên vai vắt chiếc khăn nhỏ. Ông nhìn vào gương, méo miệng và nhìn lưỡi dao cạo một đường trong lớp xà phòng trên mặt mình.

Ông cạo lớp chân râu mọc lên trong đêm, thỉnh thoảng dừng lại để rửa lưỡi dao dưới vòi nước, rồi tiếp tục cạo lại cho đến khi mặt sạch sẽ. Hai má, môi trên, cằm, tuần tự được cạo sạch. Khi ông cạo xuống cổ, chỉ vài lát dao nữa là xong thì nghe có tiếng gõ cửa thật mạnh.

- Ra ngay! - Ông la lớn, tắt vòi nước, rồi lấy khăn lau mặt, lau miệng trước khi ra khỏi phòng tắm.

Khi ông mở cửa, Jessy đang đứng đợi ở đây. Ông dựa cánh tay vào khung cửa, miệng cười rất tươi, mắt tròng tròng nhìn vào khuôn mặt khá ái của bà.

- Thật là một sự thay đổi lý thú! – ông lên tiếng. – Ít khi có người đẹp đến thăm hỏi tôi vào lúc sáng sớm tinh mơ như thế này.

Bà bối rối và sung sướng khi nghe ông nói vậy. Và sau nhiều năm trời, ông vẫn thấy lòng mình bồn chồn trước phong thái bình thản ấy của bà. Ông càng thích dáng điệu của bà hơn nữa khi bà đưa mắt nhìn vào trong phòng.

- Trey đã dậy chưa? – Bà hỏi

- Không thể nói được. – Laredo trả lời một cách thản nhiên. Jessy nhìn ông, ánh mắt ngạc nhiên. – Anh nói thế nghĩa là sao?

- Tôi nghĩ có thể cậu ấy dậy rồi, nhưng không dậy ở đây. Ông mở rộng cánh cửa. - Giường của cậu ấy không có người ngủ.

- Nghĩa là...đêm qua nó không về? – bà hỏi, vừa đưa mắt nhìn về phía chiếc giường phẳng phiu.

Nghe giọng nói và nhìn nét mặt của bà, Laredo biết bà lo lắng trong lòng. Ông liền nói: - Tôi không lo về chuyện này đâu. Nếu Trey không về thì có lẽ vì cô gái đó thôi.

- Cô nhiếp ảnh mà nó đã đi theo hôm qua chứ gì? – bà đoán. Mặt bà lộ vẻ am hiểu, sự am hiểu của người đàn bà sống nhiều trong thế giới đàn ông, với tính lỗ mãng thường thấy nơi họ. Nếu bà nghĩ việc đàn ông chiếm đàn bà chỉ để thoả mãn tình dục là điều xúc phạm cho nữ giới, thì bà cũng không nói ra ý nghĩ này. Bà biết cách để giữ nó trong lòng.

- Tôi cũng đoán như thế. – Laredo đồng ý. - Trông bà có vẻ đã sẵn sàng để đi ăn sáng.

- Anh thì chưa. – Bà đưa tay chỉ về đám bột xà phòng còn dính trên cổ ông.

- Tôi chỉ cần 2 phút nữa là xong.

- Nếu thế tôi gọi nhanh về trai để hỏi xem công việc ở đấy ra sao. – Bà lại nhìn về phía cái giường còn nhàu nhò. – Tôi tin lát nữa Trey sẽ về...để tắm và thay áo quần.

- Cậu ấy thường làm thế. – Laredo châm biếm.

Bà cười, nụ cười có vẻ miễn cưỡng. – Tôi có vẻ là người mẹ tốt, phải không?

- Tôi thích bà như thế, - Laredo đáp. – Bà ít khi tỏ ra mình là phụ nữ.

Bà nhón chân lên hôn môi ông, nụ hôn ấm áp, dịu dàng, trêu mếu, rồi rút lui, không để cho Laredo tiến xa hơn nữa. – Anh cạo râu cho xong đi, - bà nói. – Tôi đói rồi.

Không phải như dân chăn bò, Trey đội mũ vào lúc cuối cùng, dè mũ xuống rồi nhìn quanh phòng khách sạn. Sloan lăn ra khỏi giường ngay khi đồng hồ reo, nàng vào phòng tắm và mấy phút sau, nàng đi ra, áo quần chỉnh tề. Trey dựa người trên chõng gối, nhìn nàng quỳ bên cạnh thùng đựng máy ảnh, bỏ vào túi áo vest phim và dụng cụ.

- Anh không đi à? – Nàng hỏi mà không nhìn chàng.

- Lát nữa anh sẽ đến với em, sáng nay. – Chàng đáp, không muốn xác nhận lòng tự hào

không ghen với mấy chiếc máy ảnh của nàng.

Hài lòng vì đã có đầy đủ các thứ cần thiết, Sloan bước đến giường, cúi người hôn chàng và rút lui, không để cho chàng lôi nàng vào giường với mình.

- Em muốn đem cà phê cho anh, nhưng em sợ mất ánh sáng. – Nói xong nàng bỏ đi, để chàng một mình.

Trey không biết mình nằm bao lâu mới ngồi dậy. Chàng chỉ biết chàng không được thoải mái, và cảm thấy khó chịu.

Với cử chỉ mệt mỏi, chàng đưa tay chùi miệng, chùi má, chàng cảm thấy chân râu ria mình mọc lởm chởm. Phải tắm, cạo râu và thay áo quần. Rồi mới nghĩ đến bước tiếp theo.

Mặc dù biết thì giờ trôi rất mau, nhưng chàng không vội, chàng đến cửa, mở cửa ra. Khi bước ra hàng lang, bỗng chàng nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở phía sau. Đưa mắt thần nhiên nhìn về phía có tiếng chân, chàng thấy Kelly Ramsey, mắt cô ta hum húp vì mới ngủ dậy. Trey phải mất một giây mới nhận ra cô ta, vì mặt cô hoàn toàn chưa trang điểm và mái tóc vàng rối loà xoà phía sau như đuôi ngựa.

Kelly thì nhận ra chàng ngay, và cô ta ngạc nhiên khi thấy chàng. – Trey. – Cô ta kêu tên chàng rồi đưa tay vuốt tóc. Miệng nhoẻn nụ cười ngượng ngịu. – Tôi đoán anh biết tôi ngủ mới dậy, - cô ta nói tiếp, nhưng bỗng cô ta dừng lại, đưa mắt nhìn vào cửa phòng ngủ của Sloan. Khi cô nhìn lại chàng, mắt cô ta hiện ra vẻ nghi ngờ. – Anh cũng ngủ mới dậy phải không?

Câu hỏi của cô ta có ý xỏ xiên, và chàng biết. - Mới dậy cách đây một lát. – Chàng đáp và để cô ta muốn nghĩ sao thì nghĩ.

- Đêm qua chúng tôi không gặp anh chị tại buổi khiêu vũ ngoài đường. Tôi nghĩ anh chị đi chơi chỗ khác. – Cô ta cười vẻ trên chọc.

Chàng không để ý đến câu nói cuối cùng của cô ta.

- Đêm qua hai người vui vẻ chứ?

- Rất vui.

- Mừng cho các bạn. – Trey gật đầu chào. - Hẹn gặp lại cô.

Chàng đi dọc theo hành lang, cố đi cho nhanh chóng xa cô ta. Chàng tin là Kelly biết đấy không phải là phòng của chàng, vì chàng biết hệ thống điện tín trong vùng hoạt động rất nhanh ở tại thành phố cũng như ở tại trại chăn nuôi, cho nên hầu hết những người làm cho trại Triple C đều biết gia đình Calder ở phòng nào.

Chàng đi nhanh đến phòng mình ở chung với Laredo. Chàng mở cửa, đi vào. Laredo đứng gần bên giường, đang cài thắt lưng. Ông ta nhìn Trey, cặp mắt xanh gay gắt. Ông ta thần nhiên nói với chàng:

- Chắc tôi không cần hỏi đêm qua cậu ở đâu.

- Phải, chú khỏi hỏi. – Trey đi qua trước mặt Laredo, vẻ bồn chồn bất ổn.

- Cậu đã đưa cô ta đi ăn điểm tâm chưa? – Laredo nhìn chàng với ánh mắt hiếu kỳ.

- Chưa. Cô ta đi đến đấu trường trước để chụp vài bức hình lúc còn sáng sớm. – Trey cởi mũ, để xuống giường, đi đến chiếc vali mở nắp để trên giá hành lý.

- Cậu không thể làm cho cô ta đổi ý được. – Laredo nói. – Vì thế mà cậu đến đây sớm hơn giờ tôi dự đoán.

Trey ném chiếc quần jean sạch và chiếc áo sơ mi lên giường, rồi dừng lại, đột ngột tuyên bố quyết định của mình!

- Tôi sẽ cưới cô ta.

Laredo huýt sáo nho nhỏ. Trey phải chú ý lắm mới nghe được. Ông ta hỏi: - Cô ấy đã biết quyết định của cậu chưa?

- Chưa. – Trey lục tìm đôi vớ và chiếc quần soóc.

Laredo im lặng một lát rồi hỏi:

- Cậu cần lời khuyên không?

Laredo hiếm khi đưa ra lời khuyên, ông nói rằng Trey đã được nhiều người khuyên rồi nên không cần lời khuyên của ông. Đây là một lý do khiến Trey cảm thấy ông như người bạn đường của mình. Chàng xem ông như là người anh cả hay ông chú, người chịu lắng nghe mà không phán xét về hành động của chàng.

Thế nhưng bây giờ Trey cảm thấy ông ta sẽ cảnh giác chàng. – Chú đừng khuyên tôi bỏ chuyện này.

- Tôi không khuyên cậu thế đâu, - Laredo bình tĩnh đáp.- Nhưng tôi đề nghị là trước khi cậu đưa cô ấy đến gặp mục sư, thì cậu nên đưa cô ấy đến trại Triple C đã. Đây là vùng đất rộng mênh mông, vắng vẻ. Không phải là nơi hấp dẫn phụ nữ. Hầu hết họ đều không chịu được cảnh cô liêu, vắng vẻ ở đây. Chỉ có người phụ nữ nào đặc biệt lắm mới chịu đựng được cảnh sống ở đây.

- Chú đang nghĩ đến Laura, - Trey nói, chàng nhớ tới cô em gái song sinh đã lớn lên ở trại Triple C. Đây là mái ấm gia đình của cô ta, cô ta yêu vùng đất này. Thế nhưng vùng đất này cũng làm cho cô ta chán.

- Thực ra thì tôi đang nghĩ đến những chuyện mà tôi đã nghe về cuộc hôn nhân của bố cậu với Tara và chuyện bà ta đã ta thán, nguyên rủa vì phải sống trong trang trại. Tôi có cảm giác là cuộc sống rất khổ khổ cho hai người. Và cậu có thể tin chắc rằng khi họ lấy nhau, không ai nghĩ đến chuyện có ngày họ phải ly dị nhau. – Sau một lát ngần ngừ, Laredo nhún vai để tỏ thái độ bất cần. – Như tôi đã nói, tôi không khuyên cậu đừng cưới cô gái ấy, nhưng tôi chỉ muốn khuyên cậu nên nhìn vào các vấn đề khó khăn trước mắt.

- Tôi sẽ làm như thế. – Trey đáp, lòng cảm thấy bồn chồn, bất an.

Mây giăng che khuất bầu trời xanh vào giữa buổi sáng, trong khi dưới đất gió nổi lên thổi lẫn chiếc ly giấy trống không qua khu vực gần đấu trường. Hầu hết cỏ ở đây bị xe cộ và người đi bộ giẫm đạp xẹp xuống.

Tiếng la hét cười đùa của trẻ con nô đùa đã lôi cuốn sự chú ý của Sloan. Nàng quay nhìn một

gia đình ngồi chơi bên cạnh chiếc xe tải nhỏ. Bố mẹ đều mặc quần áo chần bò, ngồi trên ghế bằng vải uống cà phê, trong khi đó cô con gái buộc tóc đuôi ngựa, đội mũ và mang ủng chần bò theo cậu em trai, tay quăng chiếc thòng lọng trên đầu, ra vẻ định ném dây bắt cậu bé.

Sloan chụp một tấm ảnh về cảnh này, mặc dù nàng biết bức ảnh này sẽ không được nàng dùng đến. Nàng chụp những cảnh như thế này là vì thấy lạ mắt.

Rời khỏi chỗ gia đình ấy, nàng đóng nắp che mặt kính của máy ảnh. Mặt trời đã lên quá cao nên ánh sáng không thể chiếu xiên như nàng muốn, vì thế nàng chấm dứt công việc buổi sáng.

Đây là thời gian Sloan không thích tí nào hết, vì nàng quá nhàn rỗi, không có việc gì để làm, không có chỗ nào để đi. "Hãy kiếm việc gì để làm", nàng nghĩ. Câu này đã trở thành câu thường nhật của nàng.

Nàng ước gì sáng nay Trey đi với nàng, đây không phải lần đầu tiên nàng ước như thế. Nàng muốn có chàng để cùng chia sẻ không khí yên tĩnh lúc sáng sớm ở khu hội chợ, cùng thưởng thức những giọt sương lấp lánh trên ngọn cỏ, tiếng gió rì rào trong đám cây. Nhưng có thể chàng không thích và sự thờ ơ của chàng trước cảnh sắc này sẽ làm cho nàng mất vui. Cho nên nàng tự nhủ rằng chàng không đi với nàng có lẽ tốt hơn.

Mặc dù Trey đã nói chàng sẽ đến với nàng, nhưng nàng vẫn phân vân không biết nàng nên đợi chàng hay về khách sạn xem chàng còn ở đấy hay không. Nhưng một lát sau, nàng thấy chàng đi về phía mình. Lòng nàng rộn ràng vui sướng, niềm vui nàng chưa bao giờ có trước đây.

- Anh đến rất đúng lúc, - Sloan reo lên, rồi chạy về phía chàng. - Em vừa làm xong việc cách đây mấy phút.

Chàng không nói lời nào để chào nàng. Nụ hôn nồng cháy đã thay lời chàng, cánh tay chàng ôm quanh lưng nàng khiến nàng phải cong người để đón nhận nụ hôn. Tim nàng đập nhanh vì hai thân hình chạm vào nhau. Chỉ có cái máy ảnh treo ở đầu sợi dây vòng quanh cổ nàng giữ cho hai người không áp sát vào nhau được.

Chàng miễn cưỡng rời môi nàng, cà nhẹ môi mình lên trán nàng, hơi thở dồn dập. - Anh không ngờ mới chỉ xa em có hai giờ mà anh đã nhớ em quá như thế này.

- Em cũng nhớ anh, - Sloan đáp, nhưng mãi cho đến khi anh đến, trong thời gian làm việc, nàng phải thú nhận là nàng không nhớ chàng.

Có tiếng còi xe vang lên, nhắc họ nhớ rằng họ đang ở nơi công cộng. Chàng buông nàng ra, nhích người lại, hai bàn tay để trên hông của nàng.

- Em có chụp được những tấm hình vừa ý không? - Chàng nhìn vào mặt nàng, ánh mắt dịu dàng.

Sloan quên bằng điều chàng hỏi, rồi nàng nhớ ra. - Có thể có. Nhưng điều kiện không cho phép em hy vọng nhiều.

- Chắc là mẹ thiên nhiên không hợp tác chứ gì? - Môi chàng cong lên với vẻ thông cảm.

Nàng cười đáp lại, nụ cười dịu dàng, lạnh nhạt, chấp nhận chàng nói đúng. - Hiếm khi hợp tác. Nhưng chính vì thế công việc mới đầy thử thách và đáng thưởng.

- Chắc anh phải tin theo lời em thôi. - Chàng cười, nụ cười đầy ý nghĩa, mắt chàng không rời

khỏi gương mặt nàng. Nàng bị cặp mắt ấy thu hút, như thể không có gì và không có ai trên đời hiện hữu. Nàng thấy đôi mắt ấy hết sức đặc biệt.

Chàng nghiêng đầu sang một bên. - Vậy chương trình tiếp theo của em là gì?

- Không có gì hết.

- Tốt, vì anh có chuyện này muốn nói với em, - chàng nói, giọng nghe có vẻ nghiêm trang.

- Chuyện gì thế? - Nàng hỏi, vẻ hơi căng thẳng, không đoán được chuyện gì mà quan trọng như thế.

- Em có kế hoạch khi nào thì rời khỏi đây?

- Em sẽ đáp chuyến bay vào sáng sớm ngày mai. Chắc vào lúc tám hay chín giờ. Em phải xem lại vé mới chắc.

- Em có bắt buộc phải ra đi vào ngày mai không? Em có thể dời lui việc ra đi vài ngày được không?

- Em nghĩ là hoãn lại một hai ngày chắc không có gì làm xáo trộn công việc của em hết. Tại sao anh hỏi thế?

- Anh thấy vì em đang ở gần nhà anh, nếu em không đến trại Triple C chơi ít hôm thì thật là quá tệ. - Chàng có vẻ cố tìm lời lẽ cẩn thận để việc mời nàng cho thật tự nhiên, thế nhưng mắt chàng lại rất căng thẳng, nên vô tình lời mời trở thành ngượng ngịu. - Sau khi xong việc ở đây, anh sẽ lái xe về ngay. Em có thể đi với anh.

Mới nghe nàng muốn đồng ý ngay, nhưng lại nghĩ đến tình thế khó khăn trước mắt. Nàng nói:

- Chiếc xe thuê thì sao?

- Anh sẽ trả ngay bây giờ rồi ta về khách sạn, em thu xếp đồ đạc, trả phòng cho khách sạn rồi quay lại đây để xem những cuộc thi tài vẫn còn kịp chán.

- Em nghĩ chúng ta có thể làm thế được, - Sloan đáp, thầm tính toán chuyện riêng của mình trong đầu.

Trey tưởng lầm nàng do dự. - Này, - chàng nói vẻ nghiêm nghị. - Anh cảm thấy như đợi em suốt cả đời mình. Bây giờ anh sẽ không để cho em rời khỏi anh đâu.

- Em muốn chuyện này là sự thật, lại còn muốn...bền vững nữa, - nàng đáp. - Nhưng đối với em, không có gì bền vững hết.

- Chuyện đó không quan trọng. - Mắt chàng sáng long lanh, mặt nghiêm nghị, khiến nàng bàng hoàng.

- Em muốn tin lời anh nói, Trey. - Nhưng kinh nghiệm làm cho nàng phải thận trọng

- Em hãy tin lời anh, - chàng đáp, giọng cương quyết và đưa tay nâng cằm nàng lên.

Chàng hôn nàng, nụ hôn dịu dàng say đắm, thân tình chứ không đam mê. Nàng thấy cuộc đời tràn đầy sức sống và huy hoàng. Chàng rắn chắc, khoẻ mạnh. Mùi thơm nơi người chàng,

cảm tình của chàng, và sự đụng chạm của chàng đã làm cho các giác quan của nàng sống động.

Họ từ từ buông nhau ra. Nàng thở phào, nhưng không phải tiếng thở dài mà là phản ứng trước cảnh huy hoàng mà nàng thấy hiện ra trước mắt.

- Em vẫn chưa trả lời anh. – Trey đứng gần nàng, đủ cho nàng cảm thấy rạo rực trong lòng. – Chúng ta đi trả chiếc xe em mượn chứ?

- Phải. – Quyết định xong, Sloan không còn phân vân gì nữa.

- Vậy chúng ta đi thôi. – Trey không để cho nàng có cơ hội thay đổi ý kiến.

Khoảng 1h giờ sau, Trey cất hành lý của nàng vào chiếc xe tải nhỏ và đi vào khách sạn. Khi chàng vào đến tiền sảnh, nàng quay khỏi bàn đăng ký, xếp tờ biên lai cẩn thận. Nhưng tiếng người quen thuộc từ hành lang đã làm cho Trey không để ý đến việc Sloan đang đến gần mình.

- Xong xuôi hết rồi! – Nàng đáp, nhét tờ biên lai vào túi áo vest.

- Đợi một lát. – Chàng nắm nhẹ tay nàng, quay nàng về phía bàn làm việc. – Anh muốn em gặp vài người.

Chàng thấy ánh mắt nàng hơi tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng chàng đang nhìn về phía cửa vào hành lang. Mẹ chàng xuất hiện ở đó, theo sau là Laredo.

- Về nhà thật tuyệt, – Jessy nói với Laredo, rồi bà thấy Trey trong tiền sảnh. Nhìn mặt chàng rạng rỡ và cung cách chín chắn khi quàng tay quanh cánh tay của người phụ nữ có nước da ngăm nâu.

Những tia nắng vàng làm sáng mái tóc đen của nàng. Nàng có vóc dáng cao gần bằng Jessy và rất mảnh mai. Mặt nàng có đường nét thanh tú, làn da mịn màng. Trong nàng đẹp, nhưng không thuộc loại nghiêng nước nghiêng thành làm cho đàn ông mù quáng. Jessy cảm thấy trước vẻ đẹp của nàng.

Bỗng bà đổi hướng đi, không đến bàn đăng ký mà đến phía con trai. – Mẹ sắp trả phòng. Con đã trả chìa khoá phòng chưa?

- Con đã trả lúc nãy rồi. – Trey đáp, rồi quay mắt nhìn qua người phụ nữ bên cạnh chàng, ánh mắt dịu dàng âu yếm. – Mẹ, con muốn mẹ làm quen với Sloan Davis. Con mời cô ấy về trại chúng ta chơi ít hôm. Sloan, đây là mẹ anh, Jessy Calder. Còn người sau bà là Laredo Smith.

- Rất hân hạnh được gặp bà, thưa bà Calder. – Sloan vội chìa tay ra để chào mừng, nhưng nàng có vẻ e lệ, thái độ rất khác với cung cách mạnh dạn lúc ban đầu. – Cháu hy vọng không có gì bất tiện cho bà khi cháu đến chơi một cách đột ngột như thế này.

- Không có gì bất tiện hết. Triple C rất vui mừng chào đón bạn bè đến chơi, dù được thông báo hay không thông báo. – Trey biết là bà nói thật. – Và xin vui lòng gọi tôi là Jessy. Mọi người đều gọi tôi là như thế.

- Xin cảm ơn bà.

Laredo bước tới trước, chạm tay vào mũ để chào.

- Chào cô Davis, gặp được cô thật tuyệt. Tôi nghĩ là khi Trey gặp cô, cậu ấy không nghĩ gì khác ngoài cô.

Nụ cười tươi của người đàn ông khiến cho Sloan không thể nào cho lời nói của ông ta có ý xỏ xiên, nhưng việc ông ta đề cập đến mối quan hệ giữa nàng với Trey làm cho nàng cảm thấy hơi khó chịu, vì nàng không quen với việc nhiều người xa lạ đưa ra ý kiến cá nhân.

Trái lại, Trey hoàn toàn hài lòng khi nghe ông ta nói thế, chàng quàng tay quanh vai nàng, nhìn xuống cười với nàng.

- Tôi nghĩ nói thế là rất đúng.

- Tôi thì cho đấy là lời khen, - Sloan đáp, nhìn nhanh vào ánh mắt của Trey.

- Cô nói đúng. - Laredo đáp. - Tôi nghĩ đấy là lời khen.

- Cảm ơn ông.

- Mẹ sẽ gọi Cat báo cho cô ấy biết nhà sẽ có khách để chuẩn bị phòng, - Jessy nói với Trey, rồi hỏi tiếp: - Con lái xe về đêm nay có phải không?

Chàng gật đầu. - Ngay khi người cưỡi ngựa cuối cùng té xuống đất.

- Laredo và mẹ sẽ về trước, - bà nói với chàng và nhì Sloan, cười với nàng. - Hẹn tối nay sẽ gặp cô ở trang viên.

- Tôi rất mong đến đấy. - Sloan đáp.

Trey nắm cánh tay nàng. - Nếu em muốn có cái gì để ăn trước khi cuộc thi đấu bắt đầu thì chúng ta nên đi thôi.

- Phải. - Sloan để cho Trey kéo đi.

- Đi đường hãy cẩn thận, - mẹ chàng dặn với theo.

- Dạ, vâng ạ. - Trey đáp.

Không đợi cho đến khi họ ra đến xe, Sloan đã thổ lộ lòng hiếu kỳ của mình với Trey, nàng hỏi:

- Mẹ anh hẹn sẽ gặp chúng ta tại trang viên, bà nói thế nghĩa là sao? Em nghĩ trại chăn nuôi có tên là Triple C kia mà. Hay trang viên là tên anh gọi trại.

- Đấy là tên chỉ ngôi nhà gia đình anh ở. - Trey quay chìa khoá khởi động, cho máy nổ. - Ngôi nhà được xây trên khu đất mà ông sơ của anh đã dành làm nhà ở từ đầu, và ngôi nhà có tên ấy từ khi đó.

- Thật à?

- Trông em có vẻ ngạc nhiên.

- Đúng là em ngạc nhiên, - Sloan xác nhận. - Chưa bao giờ em nghĩ những nhà chăn nuôi là những người ở trong trang viên. Và dĩ nhiên em không ngờ Trại Triple C khởi đầu với diện tích là 160 mẫu đất.

- Trại có lịch sử lâu đời. Em sẽ được ông nội kể cho nghe đầy đủ. Ông biết hết các chuyện xa xưa. - Trey lái xe ra khỏi bãi đậu xe. - Em muốn đến nhà hàng ăn hay mua cái gì đó đến hội chợ ăn không?

- Đến hội chợ ăn, - nàng trả lời ngay và thần thờ sờ cái máy ảnh mang quanh cổ.

Chàng thấy cử chỉ của nàng qua khoé mắt, không cần nói chàng cũng biết khi cửa chiếc cầu vượt đầu tiên mở ra là nàng chụp ảnh ngay. Nàng và chiếc máy ảnh là cặp tình nhân, sẽ để chàng lẻ loi chiếc bóng.

Đây là công việc của nàng. Rất nhiều lần trong chiều hôm đó, Trey đã tự nhủ rằng chàng phải tôn trọng nghề nghiệp của nàng. Rõ ràng nàng rất tự hào về nghề của nàng, và nàng rất sung sướng khi làm nghề này. Nhưng Trey cảm thấy rất đau khổ khi đứng ngoài đường biên để nhìn nàng đi từ chỗ này đến chỗ khác để chụp cho được những tấm hình đẹp. Lần lượt từng con ngựa nhảy ra khỏi cầu vượt, có con chum vó nhảy rất ác liệt, có con phóng chạy như điên, con khác lại nhảy lò cò một cách miễn cưỡng, và một số ít hất được người cưỡi trên lưng nó xuống đất. Không có con nào làm cho Trey chú ý.

Lòng bồn chồn lo lắng, chàng đi đến con đường phía sau cầu vượt. Chàng thấy Tank đứng sang một bên đường bằng những nơi da bị rách. Johnny cũng có mặt ở đây, đầu gối bên phải quần băng quanh dày cộm.

Trey đến với họ, chàng chỉ vào đầu gối bị băng.

- Chuyện xảy ra như thế nào đây?

- Bị đập vào cầu vượt khi tôi cưỡi con ngựa chứng vừa chạy ra. - Johnny đáp. - Nó hất tôi văng xuống đất.

Tank cười toe toét. - Cậu ấy lo việc mất tiền cưỡi ngựa nếu đầu gối không đủ mạnh để cưỡi con ngựa chứng cuối cùng. Dĩ nhiên tôi đã nói tôi sẽ cưỡi con ngựa ấy thay cho cậu ta.

- Và cũng lấy tiền luôn thể, - Johnny chua chát nói thêm.

- Anh sẽ không vì đầu gối đau mà không cưỡi ngựa chứ, Johnny? - Trey hỏi, giọng gay gắt vì cảm thấy thất vọng.

- Chắc chắn là không, - anh ta đáp. - Anh cứ cược tiền đi.

- Chắc tôi không có ai đánh cược chuyện này đâu, - Trey đáp, không muốn nói tiếp chuyện này nữa.

Tank lên tiếng hỏi: - Trey, nãy giờ anh ở đâu? Đến giờ tôi mới thấy mặt anh ở cầu vượt.

- Câu hỏi thật ngu ngốc. - Johnny càu nhàu.

- Tại sao? - Tank nhìn anh ta với vẻ ngây thơ, rồi nhìn qua Trey. - Anh còn theo đuổi cô gái ở Hawaii chứ? Chắc đêm qua anh đã ngủ với cô ấy phải không?

Trey mím chặt môi, chàng đã đoán Tank có nguồn thông tin này ở đâu. Chàng biết thế nào Kelly cũng nói cho họ biết chuyện cô ta thấy chàng ở từ phòng Sloan đi ra vào sáng nay.

- Thôi đi Tank. - Giọng chàng có vẻ cảnh cáo.

Nhưng bản chất của dân chăn bò là khi đã tìm được chuyện để đùa bỡn, họ cứ tiếp tục châm chọc. Johnny và Tank là hai người chăn bò rất ngoan cố.

- Cô ấy có dạy cho anh điệu Hula không? – Johnny hỏi, miệng cười toe toét.

Tank cười khúc khích. - Nếu cô ấy dạy, tôi cam đoan mộng cô ta nói, chứ không phải tay.

Cơn giận ầm ỉ liên bùng ra ngoài mắt. Trey quay qua Tank, phóng ra một cú đấm, Tank không kịp cúi đầu để tránh. Cú đấm giáng vào hàm anh ta, đẩy anh ta nhào vào hàng rào bãi quây ngựa.

Johnny khập khiễng chạy đến can thiệp. – Trey, chuyện quái gì thế? Cậu ấy chỉ đùa cho vui thôi mà. Cậu ấy có làm hại gì anh đâu?

- Các anh không được nói động đến cô ấy? - Giọng chàng vẫn còn lộ vẻ gay gắt vì tức giận.

- Thì anh cứ nói rõ như thế đi. – Tay Tank ôm lấy quai hàm của mình, đầu lắc qua lắc về

- Tôi đã nói rồi, nhưng anh không nghe. – Bây giờ Trey cảm thấy ân hận vì đã mất bình tĩnh, chàng liền đưa tay ra bắt để xin lỗi. – Xin lỗi. Đừng giận nữa.

Sau một lát ngần ngừ, Tank nắm tay chàng. - Đây là cách nhanh nhất cho đàn ông làm hoà.

- Đúng thế, - Trey đáp, rồi nói thêm. – Anh cũng nên biết là cô ấy sẽ đến trại ở chơi với tôi vài ngày. Gia đình Crawford nói các anh có thể theo xe họ để về.

Johnny nhướn mày nhìn chàng với vẻ ngạc nhiên.

- Thì ra đường đi nước bước là thế.

- Đúng là như thế. – Ánh mắt chàng vẫn nghiêm nghị. Johnny là người đầu tiên phải quay mặt, nhìn xuống phía dưới cằm chàng.

- Trey, chúng tôi không biết. – Tank lên tiếng. – Tôi nghĩ con gái từ Hawaii...

Johnny cắt ngang lời bạn: - Tank, cậu nói quá nhiều. Tại sao không im mồm mà nghĩ đến con ngựa cậu sắp cưỡi?

- Cậu nói đúng. – Tank đáp. Anh ta nhìn Trey lần cuối cùng trước khi cả hai đi về phía cầu vượt.

Trey không đi theo họ. Chàng tìm Sloan, thấy nàng đang ngồi trên một cầu vượt, chụp hình.

Chàng biết bây giờ tin tức về chàng và nàng đã bay đi khắp nơi. Ngay bây giờ, tin tức đã bay đến trại chăn nuôi, nơi nào trong trại cũng đều biết, và có thể bay ra ngoài phạm vi của trại nữa. Dù sao thì việc này cũng tiện cho Trey, vì chàng khỏi cần giải thích cho mọi người biết nàng là ai và tại sao nàng đến đây. Mọi người chắc đều biết chàng đã yêu nàng.

CHƯƠNG VIII

Mặt trời đã lặn xuống dưới chân trời phía Tây, chiếu lên bầu trời quang đãng ánh sáng màu đỏ thẫm. Những cánh đồng trải rộng nhuộm màu ráng chiều ấy trong khi bóng tối đang tràn vào các hốc sâu khiến cho các ngọn đồi cao thoai thoải càng nổi bật dưới màu sắc rực rỡ của hoàng hôn.

Trey đưa tay bật đèn trước xe, ánh sáng chiếu rõ xa lộ có hai làn chạy dài vô tận trước mắt họ. Con đường trông vắng vẻ, ngoại trừ cặp đèn đỏ sau đuôi chiếc xe hơi chạy xa xa trước mắt họ. Thỉnh thoảng chàng thấy hiện ra trong kính chiếu hậu cặp đèn trước của xe chạy phía sau chàng, nhưng ngọn đèn cho chàng biết xe họ cách xa nhau rất nhiều.

Sloan ngồi sát bên chàng, hông và chân chạm vào nhau, vai nàng kề vai chàng. Mỗi cử động của nàng đều làm cho chàng nghĩ đến nàng. Khi nàng chồm người tới trước để nhìn về phía trời Tây, chàng đưa mắt nhìn nàng. Nàng thì thào nói:

- Cảnh hoàng hôn quá tuyệt vời. Màu sắc thật rực rỡ.

- Vì không khí có quá nhiều bụi bặm nên mới có được màu sắc đẹp như thế này. Không có được những trận mưa xuân cần thiết, nên quanh đây đều bị khô hạn. – Qua ánh hoàng hôn mờ nhạt, chàng trông thấy chiếc hàng rào chạy ngang phía trước, cách chỗ họ vài trăm mét, chàng chỉ và nói:

- Đã đến hàng rào ranh giới phía Nam của Trại Triple C

- Đến rồi à? – Nàng ngạc nhiên hỏi.

Trey cười khi thấy nàng tưởng sắp đến nơi.

- Đừng nôn. Chúng ta còn lâu mới tới. Còn 50 dặm nữa mới đến cổng phía Đông, và từ đấy phải đi 40 dặm nữa mới đến trang viên.

- Xa quá! – nàng thốt lên, giọng ngạc nhiên, rồi ngồi lui, nép mình vào chàng. – Em thường nghe Triple C là trại lớn, nhưng khó hình dung ra nó lớn ra sao, bây giờ em bắt đầu thấy được.

- Ông nội sẽ nói cho em biết trại rộng ra sao dưới bầu trời của họ Calder, - Trey cười, nhớ lại những lúc chàng nghe ông nội kể chuyện

Sloan nhìn xéo một bên mặt chàng. Nét thô tháo biểu lộ vẻ đẹp răn rỏi rất đàn ông. – Hãy nói cho em biết khi đến trang viên em sẽ gặp người nào.

- Được thôi, - chàng đáp, dừng lại suy nghĩ một lát. – Em đã gặp mẹ anh rồi. Dĩ nhiên bây giờ bà đã có mặt ở nhà. Bà điều hành trang trại do ông nội giao cho. Anh đã nói cho em nghe về ông nội rồi. Em sẽ thích ông. Những người không thích ông nội là những ai không may gây sự với ông.

- Mẹ anh có nói đến người có tên là Cat, - Sloan nhắc chàng.

- Đây là cô của anh, Cathleen Calder Echohawk, nhưng mọi người đều gọi là Cat. Cô về lại trang viên vào mùa đông năm ngoái khi ông nội bị viêm phổi, cô ở lại để chăm sóc ông.

- Cô ấy không có chồng à?

- Goá chồng. - Mặt chàng rầu rĩ. – Chồng của cô là Logan, cảnh sát trưởng địa phương. Ông ấy bị giết chết năm ngoái.

- Xin chia buồn, - nàng nói. Theo giọng của Trey, nàng nghĩ rằng cái chết của ông ấy là cú sốc mạnh cho mọi người.

- Logan là cảnh sát trưởng giỏi, cựu nhân viên an ninh của Bộ Tài Chính, và là nhà chăn nuôi. Ông ấy có trại chăn nuôi nhỏ nằm giáp ranh phía Bắc của trại Triple C.

- Họ có con cái gì không?

Chàng nhếch mép cười. – Có một người con trai. Quint lớn hơn anh năm tuổi. Khi lớn lên, anh muốn làm bất cứ cái gì cậu ấy làm, đi theo cậu ta đến bất cứ nơi nào. Anh và cậu ấy thân nhau như anh em ruột.

- Anh ấy ở trại Triple C à?

- Cậu ấy điều hành trại chăn nuôi của nhà anh ở Texas. – Chàng nhìn qua nàng, cười vui vẻ. - Cậu ấy lấy vợ mùa xuân vừa rồi, tức là trong năm qua có hai cái đám cưới tại trang viên.

- Ai đám cưới trước? – Sloan hỏi, nàng dần dần nắm được hình ảnh về cuộc sống và con người tại Triple C.

- Em gái anh, Laura.

- Tối nay em có gặp cô ấy không?

- Không, cô ấy đang sống ở Anh. – Chàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp. – Trong gia đình chỉ có chứng ấy người, ngoại trừ bà Rachel Niles. Bà ấy lấy một trong những người anh của mẹ anh, và hiện đang giúp cô Cat một tay để nấu nướng, làm việc nhà.

Bầu trời đã trở thành màu chàm ở phía trước họ, cảnh vật bắt đầu chìm vào bóng tối huyền bí. Chàng nói tiếp:

- Bây giờ đến phiên em. Ngoài chuyện em lớn lên ở Louisiana và bố mẹ em đã qua đời, em chưa nói gì về mình hết.

- Anh đã biết em là nhà nhiếp ảnh và sống ở Hawaii rồi, nàng đáp, giọng hơi trêu chọc.

- Ngoài chuyện đó nữa. – Chàng đáp, giọng trách cứ.

- Chuyện đời em chỉ có thể thôi, anh tin hay không thì tùy.

Chàng lắc đầu tỏ ý không tin. – Anh không tin. Nói đi. Em lớn lên ở đâu? Khi bố mẹ em mất, em bao nhiêu tuổi?

Nàng cảm thấy căng thẳng, vì không muốn nói đến thời thơ ấu của mình. Thế nhưng, nàng nghĩ thế nào Trey cũng ép nàng phải nói. Cuối cùng nàng chỉ đáp gọn lỏn.

- Sáu.

Cả hai im lặng một lát.

- Em được sáu tuổi hay là em mất bố mẹ cách đây sáu năm.

- Khi họ mất, em mới sáu tuổi. – Nàng nhìn thẳng ra trước, tránh ánh mắt ngạc nhiên của chàng đang nhìn mình. – Nhưng anh đừng lo. Em không đến ở tại các nhà nuôi trẻ mồ côi đâu.

Vì em là người thừa hưởng gia tài duy nhất của bố mẹ, nên em có được số quỹ uỷ thác rất lớn, nhờ thế em có đủ mọi nhu cầu cần thiết trong cuộc sống. Em đã đủ lớn để vào trường nội trú và đến các trại hè. Thực ra, em rất thích cuộc sống như thế, vì ở đây không ai có bố mẹ hết ngoại trừ thỉnh thoảng vào ngày cuối tuần có vài người đến.

- Còn những ngày lễ thì sao? – Chàng hỏi một cách bình tĩnh, lời lẽ không có gì ép buộc nàng phải trả lời.

Cabin xe chìm trong bóng tối, nhưng bóng tối vẫn không che được vẻ mặt đăm chiêu của nàng.

- Những năm đầu em thường nghỉ lễ với với người hợp tác làm ăn với bố em và gia đình của ông ta. Ông ta là người quản lý quỹ uỷ thác của em, và vợ ông ta lại thường mơ ước có một đứa con gái. Nhưng sau khi dì Barbara mất, bà ấy không có quan hệ họ hàng gì với em hết; em chỉ gọi bà là dì vậy thôi. Sau khi bà ấy mất, em không đến đây nhiều. Thường thường em ở chơi tại nhà người bạn hay với một trong những giáo viên của em. – Nàng ngừng nói một lát. - Chuyện đời em như thế đấy. Không tệ như người ta tưởng. Thực vậy, em đã được sống cuộc sống thoải mái, chứ không như bao đứa trẻ mồ côi khác.

- Cuộc đời rất gian khổ, thường chúng ta sẽ gặp hoạn nạn nhiều lần. - Giọng chàng đùa cợt. – Ông nội anh thường nói người có sức mạnh thường đứng vững sau những gian nguy ấy, còn kẻ yếu đuối chỉ biết mà khóc than.

Sloan ngạc nhiên nhìn chàng. Trước đây, người nào khi nghe xong chuyện đời của nàng cũng thường chắc lưỡi tỏ ý thương xót cho nàng hay nói những lời khuyến khích. Nhưng họ không tỏ ý khâm phục như chàng.

- Cám ơn anh. – Nàng nói, vẻ thành thật.

- Cám ơn về cái gì? – Chàng quay đầu nhìn nàng, ánh sáng trên mặt đồng hồ chiếu và ánh mắt ngạc nhiên của chàng.

- Về sự thông cảm của anh.

- Nghĩa là theo em thì cuộc đời lắm lúc rất gian khổ, và em chỉ còn việc là tìm cách nào để vượt qua gian khổ đó mà đi, phải không?

Sloan cười nhẹ. – Có phải đây là triết lý chặn bờ của ông nội anh không?

- Có lẽ phải.

- Em chắc chắn sẽ thích ông cụ. – Nàng tựa đầu lên vai chàng như tựa lên một chiếc gối êm ái.

- Anh nghĩ là em sẽ thích.

Hai người im lặng, ở bên nhau như thế này chẳng cần nhiều lời làm gì. Ngồi bên nhau thế là đủ. Trước đây, Sloan không bao giờ được thoải mái như thế này.

Khi họ rẽ vào cổng phía Đông của trại, trời tối đen như mực. Ngoài vài ánh sao lác đác trên trời, họ chỉ còn dựa vào ánh sáng của hai ngọn đèn trước xe để thấy đường mà đi. Sloan chỉ thấy cảnh vật hai bên đường lờ mờ mà thôi.

Khi nàng thấy xa xa trước mặt có ánh sáng yếu ớt, nàng không biết đấy là đâu. Đi thêm

hiều dặm đường nữa, nàng thấy vùng ánh sáng rõ hơn. Sloan nghĩ có lẽ đó là ánh sáng của thành phố nào đấy.

Cuối cùng nàng thắc mắc hỏi: - Hình như trước mắt chúng ta có ánh sáng, nhưng em nghĩ chúng ta không đến thành phố nào hết. Vậy ánh sáng ấy là gì thế?

- Đây là trung tâm đầu não của Triple C. - Trey đáp với nụ cười trên môi. - Người nào đến đây lần đầu tiên cũng đều tưởng đây là một thành phố nhỏ. Nhưng anh nghĩ đây cũng được xem như thành phố nhỏ. Chúng tôi có cửa hàng thương mại riêng lớn gấp đôi một cửa hàng bách hoá, có rạp chiếu bóng, có trạm xăng, có bệnh xá sơ cứu, và bưu điện. Chúng tôi còn có trạm cứu hoả riêng. Nếu kể thêm những khu nhà của trại dùng làm nhà cho các công nhân và gia đình họ, một nhà hàng ăn uống và nhà cho khách trọ ở thì có thể xem đây như một thành phố nhỏ rồi. Nhưng ở đây chỉ vì nhu cầu cần thiết cho ai cần đến. Blue Moon được xem như thành phố nhỏ ở cách trại chừng năm mươi dặm. Không ai thích lái xe ra đây hàng ngày, cho nên chúng tôi cố tự túc được chừng nào hay chừng ấy.

- Anh không còn lựa chọn nào khác, - nàng nói khi hiểu rõ thực tế của trại. Thấy được vị trí xa xôi khuất tịch của Triple C, nàng thắc mắc về nhiều vấn đề như giáo dục, tiện nghi... Trey kiên nhẫn trả lời hết các vấn đề nàng nêu ra, chàng cho biết hầu hết các gia đình có con nhỏ đều dạy dỗ con họ ở nhà, họ tìm trong số con buôn có người nào giỏi, mời họ ở lại để giảng dạy, và chàng cho nàng biết về hệ thống giếng nước và tiêu huỷ chất thải được sử dụng như thế nào. Nàng không tin có trại chăn nuôi nào có được điều kiện như thế này, nên khi chàng nói, nàng nghĩ trại Triple C có tầm cỡ rất lớn.

Khi ánh đèn phía trước sáng hơn, Sloan ngồi chồm người tới trước, nàng muốn nhìn cảnh đầu tiên của trung tâm đầu não của trại. Nhưng khi xe đến gần hơn, cảnh vật hiện ra rõ hơn, mắt nàng chú ý đến ngôi nhà trắng vờn cao, đứng tách ra khỏi các khu nhà khác. Ánh đèn nhấp nháy dưới hàng hiên chạy suốt chiều dài của ngôi nhà, chiếu sáng hàng cột khổng lồ trước nhà.

- Có phải anh gọi đây là Trang viên không? - Nàng hỏi Trey.

- Đúng. - Chàng lái xe chạy đến phía ngôi nhà.

- Tên gọi sai rồi, - nàng nói.

Chàng cười toe toét nhìn nàng. - Chắc em muốn nói đến nhà trông quê mùa, mộc mạc phải không?

- Thú thật là đúng thế. Em nghĩ đây là ngôi nhà trang trại to lớn, bề thế và quá cỡ. Thật em không ngờ ở Montana này lại có ngôi nhà giống như đồn điền ở miền Nam.

- Em đừng quên gia đình Calder có gốc gác ở Texas đến đây. - Trey đậu xe gần bậc thềm rộng dẫn đến hàng hiên, rồi tắt máy. - Có nhiều ông vua vải bông ở đây vào thời khai hoang.

- Đúng. - Sloan xác nhận và bước ra khỏi cabin xe.

Khi nàng đi qua phía bên cửa tài xế, Trey đã lúi húi hàng lý của họ xuống. Sloan liền lấy chiếc vali da khổng lồ với máy ảnh và dụng cụ chụp ảnh.

- Anh đã lấy các thứ kia rồi. - Chàng ra dấu cho nàng đi trước. Khi Sloan bước lên thềm, nàng thấy hai chiếc ghế xích đu bằng gỗ xưa cũ ở phía bên trái nàng. Thấy nàng nhìn hai cái ghế, Trey nói: - Ông nội thích ngồi ở đây vào những ngày hôm trời nóng.

Sloan chưa kịp trả lời, cánh cửa trước đã bật mở, một phụ nữ nhỏ nhắn hiện ra trên ngưỡng cửa, ánh đèn trước hàng hiên chiếu lên mái tóc đen tuyền của bà, mái tóc cắt ngắn trẻ trung.

- Chắc cô là Sloan. Chúng tôi đang đợi cô. Bà ta cười, nụ cười thân ái, vừa đưa tay để bắt chào mừng nàng. – Chúc mừng đến Triple C. Tôi là cô Cat của Trey.

- Dạ. Anh ấy đã nói cho cháu biết về bà. – Nhưng Sloan nghĩ rằng Trey không nói bà rất xinh đẹp và sôi nổi.

Cặp mắt xanh của người phụ nữ ánh lên vẻ vui tươi. Bà nói:

- Nhưng chắc cậu ấy không nói tôi giống mẹ tôi chứ không giống ai trong nhà Calder hết, phải không?

Sloan mỉm cười, xác nhận lời bà đúng.

- Anh ấy đã bỏ sót chi tiết ấy.

- Đàn ông trong nhà Calder không ai nghĩ đến những chuyện ấy. – Cat trả lời một cách thân mật. – Mời vào.

Khi bà ta bước lui, Sloan đi qua ngưỡng cửa. Trey theo sau. Cửa vào rộng, sau cửa là phòng khách bề thế có hành lang nối tiếp theo.

- Ông nội cháu còn thức chứ? – Trey hỏi khi chàng đóng cửa.

- Ông đang ở trong đại sảnh với mẹ cháu, kiểm tra công việc trong trại. Chắc họ làm việc không lâu đâu. - Giọng của Cat không phù hợp lắm với nét thất vọng phảng phất trên mặt bà. – Cô sẽ thúc họ làm nhanh, nói cho họ biết hai cháu đã đến rồi. Trong lúc chờ đợi, cháu đưa Sloan lên phòng để cô ấy tắm rửa sạch sẽ sau chuyến đi dài. Cháu nên để cô ấy ở phòng Laura.

- Em đi theo đường này, - Trey nói với Sloan, chàng hất đầu về phía cầu thang bằng gỗ sồi kịch sù nằm trong phòng khách.

Sloan đi đến cầu thang, nàng nhìn quanh. Phòng khách trang hoàng sơ sài theo kiểu đàn ông, bàn ghế xưa cũ nặng nề và nhiều ghế bọc da – nét trang trí đã biến mất. Đồ đạc trong phòng đã có từ lâu đời, như lớp đá đã đen bao quanh ruột lò sưởi, thế nhưng mọi thứ đều tiện lợi, cổ kính và không kiểu cách.

- Em mệt à? – Trey hỏi khi họ bước lên cầu thang.

- Không, - nàng chối, lắc đầu, rồi ngẩng mặt nhìn chàng với vẻ ngạc nhiên. - Tại sao anh hỏi thế?

- Anh chỉ hỏi cho biết thôi. Em không nói gì hết. – Chàng nhoẻn miệng cười vẻ hối lỗi. – Nhưng anh biết là cô Cat không để cho ai có dịp để nói lời nào.

- Khi anh nói về bà cho em nghe, em cứ nghĩ bà là người trầm tĩnh, đạo mạo. – Sloan nói.

- Cô ấy hoàn toàn không phải như thế.

- Bà ấy nói bà giống bà nội anh.

- Khi để ảnh của hai người bên cạnh nhau, em khó có thể nhận ra đấy là hai người khác

nhau. Thỉnh thoảng ông nội buộc miệng gọi bà ấy là Maggie. – Chàng chỉ cánh cửa gần đầu cầu thang lầu. – Phòng em ở ngay đây.

Sloan mở cửa phòng, nàng thấy ngọn đèn trên bàn ngủ đã bật sáng. Trên giường, vải trải giường bằng xa tanh lảng lướt, trong góc phòng kê chiếc ghế bành lót nệm êm ái, và cánh cửa thông với phòng tắm bên cạnh. Nàng quay lại thấy Trey để cái xách đen của nàng xuống nền nhà rồi đứng thẳng dậy và nhìn vào mắt nàng. Bỗng nàng thấy thật ấm áp. Căn phòng có vẻ quá lớn và thoáng đãng này bây giờ trở nên nhỏ bé.

- Em chưa hỏi phòng anh ở đâu? – Nàng nhớ khi đi lên cầu thang, nàng thấy một số cửa mở ra ở hành lang tầng hai.

- Khổ thay, phòng anh ở tầng dưới. – Chàng đưa hai tay để lên vai nàng. – Bây giờ anh ước chi là đêm nay chúng ta ở lại khách sạn.

Giọng nói đầy ao ước của chàng gọi lên lòng ao ước của nàng.

- Đáng ra chúng ta nên nghĩ đến chuyện này trước.

- Anh cũng đã nghĩ rồi chứ nhưng sợ em sẽ thay đổi ý kiến, không chịu đến trại anh nữa.

Sloan cười, sà vào người chàng, tay thoa lên lớp thịt rắn chắc trên bụng chàng. – Bây giờ em đã ở đây rồi...không có cách gì ra đi được nữa.

- Nghĩ thế là tuyệt. – Chàng đáp, miệng khẽ mỉm cười, ánh mắt long lanh.

- Như vậy có thể nói em bị bắt cóc, - Sloan nói đùa.

- Không phải. – Chàng lắc đầu, miệng thôi cười, ánh mắt loá lên vẻ rạo rực. – Như thế gọi là tình yêu.

Để chứng minh điều đó, chàng cúi đầu áp miệng vào môi nàng, hôn say mê. Không để bị đẩy vào chỗ quá say đắm, chàng nhích đầu, thở một hơi thật dài.

- Em là ma túy gây nghiện cho anh, - chàng nói rồi bước quay lại, buông nàng ra. – Anh đi xuống dưới. Khi nào em chuẩn bị xong, xuống dưới với anh.

- Em chuẩn bị không lâu đâu.

Trey rời khỏi phòng, chạy nhanh xuống cầu thang. Khi xuống hết cầu thang, chàng đi đến phòng lớn.

Cánh cửa đôi vào phòng hé mở. Chàng đẩy cửa bước vào. Mẹ chàng đang đứng trước lò sưởi xây bằng đá khổng lồ, một chân đi ủng gác lên thềm trước lò.

Như thường lệ, ông nội chàng ngồi sau chiếc bàn dài. Mái tóc rậm của ông bạc phơ, khuôn mặt nhăn nheo, dạn dày sương gió như chiếc bản đồ vẽ tay cũ kỹ trên tường sau lưng ông. Chase Calder trước kia to cao, thân hình rắn chắc như Trey bây giờ, nhưng vì tuổi già nên bây giờ người ông gầy sọp lại, áo quần ông mặc rộng thùng thình.

Thế nhưng khi nhìn Trey, tinh thần ông vẫn sáng suốt như xưa. Ông cười, nụ cười làm cho khuôn mặt xương xẩu dịu đi. Ông cúi người tới trước, khiến cho chiếc gậy móc trên tay dựa của chiếc ghế bọc da khổng lồ rơi xuống nền nhà, phát ra tiếng kêu lách cách. Chiếc gậy là bằng chứng cụ thể cho thấy ông đi đứng không còn vững vàng như xưa.

- Cat cho ta biết cháu đã về nhà, - giọng ông vẫn còn giữ âm thanh ồm ồm khoẻ mạnh như trước. - Ông nghe nói cháu có mời người đẹp về nhà chơi, vậy cháu giấu cô ta ở đâu rồi?

- Cô ấy đang làm vệ sinh trên lầu ạ. Cô ấy sẽ xuống ngay bây giờ. - Trey lập tức đến nhặt cái gậy lên, móc vào tay vịn cho ông cụ.

Ông nội chàng nheo mắt nhìn chàng, cặp lông mày rậm nheo lại. - Đầu cháu bị gì thế?

Trey sờ vào miếng băng trên trán. Chàng đã quên băng nó.

- Cháu bị con ngựa chứng đá vào đầu. - Chàng co một chân gác vào góc bàn, tựa người vào đó. - Trong khi chúng cháu đi ở nhà công việc ra sao ạ?

- Không có gì lạ. Nhưng ông nghĩ thế nào cũng có rắc rối xảy ra. - Ông ngừng một lát rồi nói thêm: - Sáng hôm nay Quint gọi về, nó có hỏi thăm cháu.

- Rất tiếc cháu không ở nhà để trả lời anh ấy, - Trey đáp, lòng tiếc nuối. - Công việc ở trại Cee Bar như thế nào?

- Ngoài vài thiệt hại nho nhỏ không đáng kể, mọi việc đều yên ổn.

Trey gật đầu: - Thế là tốt. Cháu cứ sợ Rutledge sẽ gây thêm khó khăn cho anh ấy.

- Rutledge sẽ không gây rắc rối cho Quint nữa đâu. Ông nói một cách tin tưởng như thế là để làm cho chàng yên tâm, nhưng chàng nghĩ ông đã nhấn mạnh cái tên của người anh họ của chàng chứng tỏ ông còn lo lắng điều gì đấy.

- Thế là ông đã tin Rutledge sẽ không quấy phá trại Cee Bar nữa. Vậy tại sao ông còn lo về lão ta làm gì? Trey hỏi, chàng cau mày tỏ vẻ bối rối.

- Hắn không quan tâm đến trại Cee Bar nữa. Ông tin rằng thế nào bây giờ hắn cũng tìm cách trả thù về cái chết của con trai hắn. Vì vậy, hắn sẽ theo dõi chúng ta. - Chase khẳng định, nét mặt lộ vẻ lo âu, cảnh giác.

Trey lắng nghe, chàng luôn lắng nghe ông nội nói, nhưng lần này chàng nghĩ lập luận của ông nội không đúng. Chàng đáp:

- Chúng ta không có trách nhiệm về cái chết của Boone. Hắn cầm dao tấn công Quint. Hành động của Quint là tự vệ, như ban điều tra đã công bố.

- Đừng tin Rutledge sẽ nghĩ như thế, - Chase cảnh giác chàng. - Hắn rất đau đớn nên không chịu nghe kết luận như thế đâu. Boone là đứa con trai duy nhất của hắn. Rutledge sẽ tìm cách để trả thù vì lòng tự hào và tiền bạc của hắn.

- Cháu không tin lão sẽ tìm cách trả thù chúng ta. - Trey lắc đầu không tin. - Nhất là lão sẽ không theo dõi chúng ta ở trại Montana này. Cháu biết lão làm mưa làm gió ở Texas, nhưng lão sẽ không mở rộng phạm vi lên đến tận đây đâu.

- Đừng quá chủ quan như thế. - Ông đáp, ánh mắt nhìn chàng với vẻ kiên nhẫn. - Luôn luôn có người ghen ghét Triple C chỉ vì tầm cỡ của trại ta thôi. Và Rutledge sẽ không tấn công chúng ta công khai đâu. Hắn không hành động như thế. Chiến thuật của hắn cũng rất tế nhị, và rất nguy hiểm. Ông nghĩ rằng không chóng thì chầy hắn cũng ra tay, hắn đợi cho đến khi thấy chúng ta không đề phòng. - Ông chỉ ngón tay vào chàng để nhấn mạnh chi tiết này. - Cháu nên

nhớ như thế. Nếu có chuyện gì xảy ra không ổn, cháu hãy tìm cho ra nguyên nhân, và cứ tin là Rutledge không chịu đứng yên trong bóng tối đâu.

Gần đây mỗi khi ông nội chàng nói về vấn đề gì, ông thường cố thuyết phục chàng nghe theo. Bây giờ chàng nghĩ ông đang muốn chàng tin vào ý của ông, chàng cố để khỏi phát ra tiếng thở dài. Chàng cảm thấy nhẹ nhõm trong người khi nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng xuống cầu thang. – Có lẽ Sloan đang xuống, - chàng nói rồi đứng dậy khỏi góc bàn, đi ra cửa. – Cháu sẽ đưa cô ấy vào để ra mắt ông.

Trey hăm hở sai chân đi ra. Chase nhìn theo chàng với ánh mắt ghen tỵ, ông nhớ đến thời son trẻ ông cũng đi đứng nhanh nhẹn như vậy.

- Tai thẳng ấy thính như tai sói. Tôi không nghe gì hết. Ông quay nói với Jessy, nhìn bà chăm chú. – Đây là lần đầu tiên Trey dẫn bạn gái về nhà, phải không?

- Phải, - Jessy đáp, vẻ hơi lơ đãng vì bà đang lắng nghe tiếng nói chuyện nho nhỏ từ ngoài phòng khách bay vào.

- Con thấy con bé như thế nào? Con đã gặp nó rồi phải không?

Mặt bà tươi tỉnh, miệng nhoẻn cười. – Con nghĩ là chúng ta không cần phải lo. Con cảm thấy nó không phải là Tara thứ hai.

- Thế thì tốt. - Nếu Chase nhận thấy con dâu hết sức thận trọng trong khi nói đến người vợ đầu tiên của ông chồng quá cố và tránh nói trực tiếp đến Ty, chồng bà, thì ông già cũng không để lộ nhận xét ấy ra. Rất hiếm khi ông cụ nhắc đến tên người con trai của mình, hay nói đến nỗi đau khổ của mình về cái chết của người con ấy trong bao nhiêu năm nay. Chase được đánh giá cao vì đã theo đúng tập tục miền Tây, không nói trước mọi người những tình cảm như thế, và chỉ giữ kín trong lòng.

Nghe tiếng chân của hai người đến gần phòng lớn, Chase lấy chiếc gậy, chống đứng dậy khỏi ghế. Cố không để ý đến chứng thấp khớp, ông khập khiễng bước ra khỏi ghế, vừa đến một bên bàn thì hai người đi vào phòng.

Sau khi giới thiệu xong, Chase lắng nghe với lỗ tai hơi lảng của mình, Jessy hỏi thăm về chuyến đi ra sao và phòng ở có được thoải mái không. Ông chú ý quan sát đôi tình nhân, nhất là cách Trey quàng tay một cách chủ quan quanh eo nàng, mắt chàng ánh lên vẻ sung sướng, và nụ cười tươi rói, thoải mái. Thái độ cô gái cũng thế, nhưng nàng có vẻ dè dặt hơn. Nàng phải có thời gian sống chung với những người xa lạ, phải làm quen với môi trường mới trước khi bày tỏ thái độ một cách rõ ràng.

Bỗng Trey ganh tỵ với đôi tình nhân, vì tình yêu của họ trẻ trung, vui vẻ, đầy hương vị nồng ấm và dịu ngọt. Ông nhớ tuổi trẻ đầy mơ ước của mình, nhớ cảm giác sung sướng ấy đã từng khiến ông muốn la lên thật lớn sao cho trên trời cũng nghe thấy.

Khi họ đã trao đổi những lời chúc tụng vui vẻ xong, Sloan chú ý đến cặp sừng rộng gắn trên bộ lông sừng. Nàng nói:

- Cặp sừng làm cho cháu nghĩ là mình đang ở tại Texas.

- Cô nghĩ như thế là đúng đây, - Chase lên tiếng. – Vì cặp sừng này là của một con bò loại sừng dài ở Texas – con bò đực lớn có vằn nâu được gọi là đội trưởng. Nó dẫn đàn bò đầu tiên của ông nội tôi đi từ Texas đến nơi mà chúng tôi đang đứng.

Rồi ông kể tiếp những chuyện dẫn bò đến để làm cho đàn bò của trại gia tăng - tất cả đều do đội trưởng dẫn đầu. Rồi ông chỉ cho nàng xem cái bản đồ trên tường, bản đồ do ông nội ông vẽ, có đường ranh giới của trại, địa điểm có nhiều cột mốc, sông suối, và các trại nhỏ ở khắp nơi. Giấy vẽ bản đồ đã vàng vì lâu ngày, nhưng nét bút mạnh bạo vẫn còn rõ ràng sắc sảo, mặc dù đã được vẽ cách đây một trăm hai mươi lăm năm.

Cat mang đến cà phê và đĩa bánh lớn xăng ụch, mọi người đều nói họ không đói, nhưng bánh xăng ụch vẫn hết.

Cuộc trò chuyện tiếp tục nổ như bắp rang, hầu hết đều do Cat phát động. Chase càng lúc tham gia càng ít vì ông bắt đầu thối mệt. Ông thấy mình ngủ gục, bèn quay mắt nhìn quanh để xem có ai chú ý không. Nhưng ông đành chịu thua sự mệt mỏi, nên đưa tay lấy cây gậy.

Cat nhanh mắt nhìn thấy, bèn hỏi:

- Bố buồn ngủ rồi phải không?

- Các con còn trẻ có nhiều sức lực hơn ta, - Chase đáp. - Nhưng khi các con già như ta, các con cũng cần nghỉ ngơi.

Sau khi nghe ông cụ tuyên bố, mọi người cùng cất tiếng “chúc ngủ ngon” để chào ông, và trong lúc họ chào nhau, Cat đứng dậy, lấy bình cà phê đã hết. - Con sẽ đi với bố. Con muốn lấy thêm cà phê vào bình.

Chase ừ ể trả lời bà con gái, ông đợi cho đến khi hai bố con đã ra ngoài phòng, mới nói: - Bố có thể tự mình đi đến giường được rồi, con không cần giúp bố đâu.

- Con không nghĩ đến chuyện ấy, - Cat đáp, nhưng ông không tin lời con gái mình. - Cô gái có vẻ dễ thương đấy chứ?

- Ai? - Chase giả vờ không biết con gái mình đang nói đến ai.

- Sloan chứ còn ai nữa. Bố làm như thế bố không biết đấy. - Bà nhìn ông cụ với vẻ trách cứ, rồi nhìn về phía phòng lớn. - Con hy vọng cô ta thông minh và khôn ngoan. Rõ ràng Trey mê tí tồ lò cô ta rồi.

Chase đồng ý với nhận xét của con gái mình.

CHƯƠNG IX

Sáng hôm sau, ngay sau khi ăn sáng xong, Trey đưa Sloan đi cửa hàng bách hoá, sắm trang phục cho nàng đúng theo kiểu của trại chăn nuôi, từ chiếc mũ rơm hiệu Resistol trên đầu cho đến đôi ủng nặng nề của hãng Justin. Trong những ngày sau đó, mỗi lần có cơ hội đi theo Trey đâu đó để giúp chàng một tay trong công việc, nàng đều mặc áo quần đội mũ mang giày như thế. Nàng thiếu kỹ năng trong công việc, nhưng nàng cố gắng nhiều để bù lại điều đó.

Sloan thấy rằng với trại chăn nuôi lớn có tầm cỡ như Triple C, công việc không bao giờ hết. Nào là dây cương buộc đầu các chú ngựa đực tơ bị đứt, nào là hàng rào cần được sửa sang lại, nào là chuồng ngựa cần được dọn sạch sẽ, cho đến các công việc lật vạt hàng ngày, rồi đến việc kiểm tra bò, bán bớt một phần, chạy chữa cho các con bị bệnh hay bị thương, xem xét việc cung cấp nước và điều kiện các vùng thả bò. Tất cả những công việc này chỉ là những ví dụ nhỏ

thời.

Nàng đi theo Trey hai lần đến một trong số nửa tá trại bao quanh trung tâm đầu não của trại, những trại nhỏ này chia bớt công việc của toàn trại thành những khu vực quản lý nhỏ hơn. Những chuyến đi này giúp Sloan thấy được hệ thống đường xá riêng đã nối liền các nơi khác nhau của trại.

Đi đâu cũng thấy đất trải dài đến tận chân trời, nhìn lên bầu trời bao la trên đầu thì khung cảnh đều đều buồn tẻ nhạt, nhưng khi nhìn xuống mặt đất, cảnh tượng thay đổi rất sinh động với các dấu mốc và những nơi bị đào bới, những bờ sông bị xói mòn và các khe suối...

Hình như Trey biết rõ hết mọi ngóc ngách trong trại, biết những thứ sống trên mặt đất hay dưới lòng đất. Khi Sloan hỏi về lớp cỏ xoắn dưới chân ngựa, Trey gọi đó là cỏ trâu. Nhưng loại cỏ mỡ cao có màu xanh, loại cỏ này có gốc ở trong vùng và rất bổ dưỡng cho bò. Loại cỏ này nổi tiếng có sức chịu đựng dẻo dai trước thời tiết khắc nghiệt, nó chịu đựng rất giỏi khi trời nóng và đại hạn. Chàng cho biết chính loại cỏ này đã làm giàu cho trại, và lời chàng không phải khoe khoang, mà là sự thật.

Ngoại trừ những cánh đồng cỏ nằm dọc theo ranh giới phía Nam mới cần tưới nước, còn hầu hết đất trong hàng rào của trại Triple C không bao giờ bị cày xới. Đất ở đây để nguyên như thế từ ngày người đầu tiên trong họ Calder đến lập nghiệp.

Họ thường về tới trang viên vào lúc cuối ngày. Khi ấy gia đình đã tề tựu ở đây để ăn tối. Trong lúc ăn, câu chuyện của họ luôn luôn nói đến công việc trong trại, thế nhưng Sloan không bao giờ cảm thấy mình bị gạt ra ngoài. Sau khi ăn xong, hầu như mọi người đều giúp một tay dọn dẹp bàn ăn, nhưng Cat luôn bảo Sloan ra khỏi bếp, bà không chịu để cho nàng giúp mình, và khẳng khái bảo nàng đi đâu đó với Trey.

Thỉnh thoảng họ âu yếm nhau trên ghế nệm dài lúc xem phim hay là đi bách bộ với nhau. Một đêm, họ làm tình trên tấm chăn dưới gốc cây bông gòn, chỉ có những vì sao trên trời chứng kiến cảnh họ yêu nhau thôi. Có một tối, Cat lôi ra cuốn album gia đình để họ xem ảnh rồi kể cho Sloan nghe về chú Trey nghịch ngợm lúc còn bé.

Thời gian như ngừng trôi trong chốc lát. Rồi bỗng nhiên thời gian còn lại đối với họ còn quá ít. Khi họ đi một đoạn xa từ nhà kho cũ đến thềm trước của trang viên, Trey buồn rầu nghĩ rằng ngày mai vào giờ này. Sloan sẽ ngồi trên máy bay để về Hawaii. Chàng thấy lòng thất lại.

Đi bên cạnh chàng, Sloan lấy mũ xuống, lắc đầu cho mái tóc xoã ra khỏi dải vải buộc tóc. - Thật là một ngày tuyệt vời, - nàng thở dài nói. - Em cứ tưởng anh sẽ không cứu được con bê ra khỏi vũng bùn. Rất may là anh nghe tiếng con bò cái kêu. Nếu anh không tìm thấy con bò thì chắc nó đã chết rồi. Nhưng, - nàng nói thêm, - em nghĩ chính vì thế mà anh đi kiểm tra luôn trong đồng cỏ. - Nàng nhìn Trey, cười thật tươi.

- Phải. - Chàng cố lắm mới đáp được một tiếng như thế. Có quá nhiều chuyện đáng nói, nên chàng không phí nhiều thì giờ hơn nữa để nói những chuyện nhỏ nhặt như thế này. - Em có hài lòng vì đã đến đây không? Không nghe em nói gì hết.

- Anh đùa sao? Em sẽ không quên được chuyến đi này. - Sloan đáp, nàng hài lòng vì đã đến đây.

Trey vẫn chưa thoả mãn, chàng hỏi: - Vậy em không chán chứ?

Nàng cười nhe nhò trong họng: - Có thì giờ nhàn rồi đâu mà chán?

- Đúng là không có nhiều thật. – Chàng đáp. – Nhưng có nhiều người cho cảnh bao la bát ngát này là quá buồn tẻ.

- Chắc là có, - nàng đáp, vẻ trầm tư. Rồi mặt nàng tươi lên, ánh mắt long lanh hơi kinh ngạc. – Nhưng trước cảnh bao la bát ngát và cô liêu này, có cái gì đấy làm cho lòng mình rung động.

Lòng chàng nhẹ nhõm, sự căng thẳng dịu xuống. Bước đi của chàng thanh thản khi họ đến trước thềm. – Anh đoán chắc em sẽ đi thẳng lên lầu tắm rửa trước khi ăn cơm.

- Phải tắm nước nóng thật lâu mới được, - Sloan đáp. – Ít ra thì bây giờ em không cứng đờ, đau nhức như khi anh tập cho em cưỡi ngựa lần đầu.

Chàng cười toe toét. – Anh muốn biến em thành nữ kỵ mã.

Nàng cười, nụ cười châm chọc. – Ông nội anh đã cảnh cáo với em rằng vùng đất này có xu hướng làm cho người ta mơ thành vĩ đại. Ông ấy nói đúng.

Khi ấy họ đang cùng leo lên lầu, chàng nghĩ đến công việc cần làm ngay. - Nhắc đến ông nội mới nhớ, anh muốn nói chuyện với ông cụ trước khi anh tắm rửa.

Đúng như Trey mong đợi, chàng thấy ông nội ở trong phòng, ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế bọc da lớn ở sau bàn. Trey đóng hai cánh cửa để bảo đảm không có ai nghe chuyện của họ. Hành động của chàng không lọt qua được mắt của ông cụ Chase.

Ông ngẩng đầu, mắt nheo nheo với vẻ ngạc nhiên.

- Chắc có chuyện gì quan trọng.

- Đúng ạ. – Trey đáp rồi nói chuyện của mình cho ông nghe bằng lời lẽ rất bình dị.

Khi chàng nói xong, Chase nghiêng đầu sang một bên.

- Có phải cháu hỏi ý kiến của ông không?

- Không thưa ông.

Chase nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cháu nội, ông thấy nó hiện lên quyết định dứt khoát của chàng. Ông gật đầu.

- Nhìn cháu, ông biết cháu đã quyết định rồi.

- Chưa bao giờ trong đời, cháu tin tưởng vào quyết định của mình như thế này. – Chàng nói một cách đơn giản, không cố gây ấn tượng mạnh cho ông nội để ông đồng ý với quyết định của chàng. Nhưng rồi Trey do dự, có vẻ ân hận. – Cháu biết cháu đòi hỏi hơi nhiều, nhưng...

Chase cắt ngang câu nói của chàng. - Đây là quyền của cháu.

- Cám ơn ông. – Trey nói và nhìn ông nội, ánh mắt vừa lộ vẻ biết ơn vừa tràn trề tình thương mến.

Hai ánh mắt đồng cảm trao nhau khi Trey đề nghị với Sloan đi dạo một vòng sau bữa ăn tối. Mọi người đều biết đây là đêm cuối cùng của Sloan. Đôi uyên ương muốn ở với nhau một mình

là chuyện rất dễ hiểu.

Trey thọc hai tay vào túi áo khoác bằng vải bông dệt chéo, đứng trên đầu tầng cấp trước nhà, nhưng chàng không bước xuống. Sloan đứng bên cạnh chàng, quàng tay quanh khuỷu tay chàng và nép sát vào người chàng. Cử chỉ tự nhiên của nàng nói lên sự thoải mái khi ở bên cạnh chàng. Giống như chàng, nàng nhìn cảnh trời đêm trước mắt.

Mặt trăng đã mọc, chiếu lên sân trại ánh sáng bàng bạc, trong khi trên đầu họ, những vì sao nhấp nháy trên bầu trời đêm thăm. Dọc theo dòng sông, hàng cây hiện lên đủ hình thù đen sẫm trên nền cỏ có màu bạc dưới ánh trăng. Từ bãi quây ngựa gần nhà kho vẳng lên tiếng thở phì phò của ngựa và tiếng chân của chúng dậm trên nền đất. Rồi tất cả im lặng trở lại.

- Đêm nay trời lạnh ghê. Em ngạc nhiên là chúng ta không thấy hơi thở của mình. - Sloan thở ra một hơi để xem thử thấy có hơi nước của mình bay ra hay không.

- Chưa có gió bắc. - Nhưng Trey cảm nhận hơi ấm người nàng phả vào người chàng, nên không thấy lạnh.

- Vậy thì, - nàng nói với giọng thúc giục một cách tế nhị, - chúng ta có đi dạo như anh đề nghị không?

- Chưa đi thôi. - Chàng nhẹ quay đầu nhìn qua nàng. Chàng nhìn nàng không chán, nàng thật tuyệt vời với mái tóc bị ánh nắng mặt trời làm cho bạc màu và đôi mắt xanh thăm thẳm. Nhìn chung, nàng có những nét mâu thuẫn - mạnh mẽ và độc lập, nhưng lại sôi nổi, sinh động nhưng lại không có mưu mẹo gì.

- Thế thì quá tuyệt với em. - Trông nàng có vẻ rất hài lòng. Giây phút chờ đợi đã qua. Trey quay người đứng đối diện với nàng, sờ tay lên làn da má mím miệng của nàng để lôi kéo sự chú ý hoàn toàn của nàng. - Sloan, anh có chuyện này muốn nói với em, - chàng nói. - Và anh không muốn nghe em trả lời "không"!

- Đừng nói. - Nàng để ngón tay lên miệng chàng, mắt lộ vẻ đau đớn. - Em không muốn nghe anh nói, ngày mai em phải đi rồi. Em không thể ở lại lâu hơn. Anh nên hiểu cho em.

Để trả lời, chàng nắm bàn tay nàng, đưa lên môi, hôn vào lòng bàn tay nàng, rồi ngẩng đầu nhìn vào mắt nàng.

- Anh hiểu, và anh không đòi hỏi em điều đó.

- Anh không đòi hỏi điều đó? - Nàng ngạc nhiên hỏi. - Vậy anh đòi hỏi em chuyện gì?

- Làm vợ anh. - Đây là lời khẳng định chứ không phải câu hỏi, thế mà Trey vẫn đợi nàng trả lời, mắt chàng nhìn cảm xúc thay đổi hiện ra trên mặt nàng: không tin, sung sướng, và cuối cùng là hoài nghi.

- Thế thì quá sớm, Trey à, - nàng đáp.

- Có lẽ đối với em thì sớm. Nhưng với anh thì không. Anh muốn em làm vợ anh. Bây giờ mà đợi một tuần, một tháng, một năm thì chuyện này vẫn không thay đổi gì hết. - Chàng liền đưa tay vào túi áo khoác lấy ra chiếc nhẫn kim cương. - Chiếc nhẫn này là của bà nội anh. Maggie O'Rourke Calder. Anh nghĩ bây giờ vợ anh đeo nhẫn này là đúng lúc rồi.

Chiếc nhẫn vừa vặn sít sao. Chàng chỉ đẩy mạnh một chút là chiếc nhẫn trượt vào ngón tay nàng. Trong thời gian chàng đeo nhẫn cho nàng, Sloan không nói gì. Nhưng ánh trăng đã cho

chàng thấy nước mắt chảy trên má nàng. Tình yêu như cơn đau thắt trong ngực chàng.

- Những giọt nước mắt hạnh phúc. - Giọng chàng khàn đặc, trước đó không như thế, vì chàng đang trải qua cảnh lo sợ không biết nàng trả lời ra sao.

Nàng nấc lên một tiếng nửa cười nửa khóc, quàng hai cách tay mảnh mai quanh cổ chàng. Rồi hít vào một hơi, nàng áp môi lên môi chàng, thốt lên nhiều lần: - Vâng, vâng, vâng, - nàng phà hơi thở ngọt ngào vào miệng chàng.

Chàng ôm chặt nàng vào người, muốn buộc nàng vào người, và tuyên bố nàng là của chàng. Máu nóng chảy nhanh trong người chàng. Khi ngẩng đầu lên, chàng run lên vì quá hồi hộp.

- Anh yêu em biết dường nào! - Chàng nói, giọng run run, hơi thở không đều, hạnh phúc làm mắt chàng long lanh.

Sloan sung sướng vô ngần. - Em yêu anh. Em không tin là em được hạnh phúc như thế này. - Nàng nói rồi trầm ngâm một lát và nói tiếp: - Sloan Calder. Em thích âm thanh khi gọi tên này.

- Anh cũng thế. - Chàng hôn lên nàng. - Chắc trước đây em không có ý định đính hôn.

- Chỉ mới cách đây hai phút, trước đó em không hề nghĩ đến chuyện đính hôn. - Mắt nàng sáng long lanh như kim cương trên chiếc nhẫn.

Trey nhìn vào khuôn mặt ngẩng lên của nàng.

- Và bây giờ thì chịu đính hôn chứ?

- Không gì cần thiết hơn, - Sloan nói, vừa nhún vai một cách thản nhiên rồi nhìn chàng với ánh mắt nghiêm trang, đượm vẻ lo lắng. - Còn đám cưới. Anh không tổ chức đám cưới lớn chứ?

- Anh sẽ không làm thế. - Chàng cúi đầu, nức mũi vào cổ nàng cảm nhận mùi thơm tươi mát trên da thịt nàng. - Thực vậy, - Trey nói bên tai nàng, - ở đây đã có truyền thống chỉ làm lễ cưới ở trang viên, trong phòng lớn. Từ khi trại Triple C ra đời đến giờ, tất cả người trong dòng họ Calder đều làm lễ cưới ở đây thôi.

Chỉ có trường hợp của bố chàng khi lấy bà vợ đầu Tara là ngoại lệ, nhưng kết quả hai người đã ly dị nhau. Tuy nhiên Trey không muốn nói đến chuyện này.

Sloan bằng lòng với kế hoạch ấy. - Em thích làm đơn giản như thế, rất hợp với ý muốn của em.

- Em chắc không? - Bỗng chàng muốn quăng giầy bắt mặt trắng, lôi nó ra khỏi bầu trời, nếu được.

- Chắc. - Nàng gật đầu để nhấn mạnh thêm quyết tâm. - Làm lễ cưới thật lớn, xa hoa thì được cái gì? Em không có gia đình, chỉ có một ít bạn bè để mời họ đến dự thôi. - Nàng dừng lại, nhìn vào nhà. - Gia đình anh sẽ nghĩ sao khi chúng ta báo cho họ biết? Chỉ mới một tuần, chúng ta biết về nhau rất ít.

- Tại sao chúng ta không vào để xem họ ra sao? - Trey đề nghị

- Bây giờ à? - Sloan hỏi, vẻ ngạc nhiên.

- Em có nghĩ bây giờ là lúc thuận tiện hơn hết không? - Trey cười và dẫn nàng đến phía cửa

trước.

Căng thẳng. Khi bước vào nhà, lòng nàng rất hồi hộp. Sloan rất mong được gia đình Trey đồng ý, chấp nhận việc đính hôn của họ. Thế nhưng nếu họ từ chối, nàng cũng không ân hận về quyết định này của mình.

Khi họ vào trong phòng khách, mọi người đã tụ tập ở đấy rồi, và họ đều quay mắt nhìn hai người. Laredo là người đầu tiên thấy đôi uyên ương đi vào, ông ta nói đùa.

- Cuộc đi bách bộ đạt kỷ lục ngắn nhất.

Ông cụ Chase nhìn vào tay trái của Sloan, rồi ngược mắt nhìn Trey, nhướn miêng cười khiến miêng ông đã nhăn càng thêm nhăn. – Ông thấy cháu đã nói chuyện ấy với cô ấy. Xin chúc mừng.

- Bố nói gì thế, bố? – Cát cau mày hỏi. Nhưng Jessy không cần phải hỏi. Bà thấy con trai nhìn cô gái với ánh mắt tự hào và tự tin là bà biết. Cặp mắt đen của chàng ánh lên long lanh, biểu lộ cảm xúc hân hoan của người được yêu. Bà nhớ khi bố chàng nhìn bà, ánh mắt ông cũng như thế.

Trey không rời mắt khỏi bà, chàng nói:

- Sloan đã bằng lòng lấy con.

Laredo bước tới bên Trey, đưa tay ra bắt. – Tôi không ngạc nhiên vì chủ nhật vừa rồi cậu đã nói cho tôi biết cậu sẽ cưới cô ấy. Xin chúc mừng. – Ông lắc mạnh cánh tay Trey, tay kia vỗ lên vai chàng, rồi nhìn Sloan, nháy mắt. – Tôi nghĩ Trey may mắn khi lấy được cô.

Việc Laredo đồng ý một cách nhiệt tình và hăng hái đã làm cho Sloan yên tâm. Mặc dù Laredo Smith thường tuyên bố ông ta chỉ là người làm công bình thường trong trại, nhưng Sloan thấy gia đình Calder xem ông hơn là người làm công rất nhiều. Nàng thấy mọi người trong gia đình đều tỏ ra tin tưởng và kính trọng người đàn ông này.

- Cám ơn ông, nhưng chính tôi mới là người cảm thấy mình may mắn, - nàng đáp, rồi thấy mẹ Trey đang đợi đến phiên mình lên tiếng.

Như mọi khi, Jessy Calder thường tỏ ra rất trầm tĩnh. Nhưng bây giờ, trước tin vui này, mắt bà có vẻ rất nồng ấm, dịu dàng, đôi môi hơi cong lên như muốn mỉm cười. Sloan chờ đợi, nhưng nàng vẫn thấy bà không nói gì. Lòng căng thẳng, nàng lúng túng lên tiếng, không ngờ mình nói trước chỉ vì tính tự vệ đã thúc nàng:

- Thừa bà Calder, cháu nghĩ chuyện này quá đột ngột đối với bà.

Jessy bình tĩnh lắc đầu bác bỏ ý kiến của nàng.

- Từ khi còn bé, Trey đã luôn luôn biết mình muốn cái gì. Tôi đã biết cậu ấy quyết định ra sao, biết tâm trạng của cậu ấy. Có người sẽ cho là cậu ấy hành động bột chộp, nhưng tôi biết rất rõ cậu ấy. Rất mừng được đón nhận cô vào gia đình, Sloan. – Bà hôn phớt lên má nàng.

Sloan không có cơ hội để nghe Jessy nói gì về Trey, vì khi ấy Cat bước đến ôm ghì nàng vào lòng. – Tôi rất vui mừng cho cả hai, - bà nói, mắt hồ hởi hân hoan. – Cho phép tôi xem chiếc nhẫn của cô nào. Cậu ấy tặng cô loại nhẫn gì đây? – Sloan miễn cưỡng đưa tay cho Cat xem. - Nhẫn đơn. Đẹp quá. Trông giống chiếc nhẫn của mẹ tôi quá.

- Đúng là chiếc nhẫn của mẹ cô, - Sloan đáp.

Cat nhướng tròn mắt ngạc nhiên. – Làm sao?... Khi nào?...- Cat bỏ lửng câu, quay qua nhìn Chase. - Bố cho Trey chiếc nhẫn khi nào?

- Trước giờ ăn tối một chút, - ông cụ đáp.

- Như thế tức là bố biết tối nay Trey sẽ đề nghị đính hôn với Sloan, thế mà bố không nói cho ai biết hết à? – Cat lên án bố.

- Đúng thế. – Ông già chỉ ngón tay về phía Sloan. - Bố nghĩ phải đợi người đẹp này trả lời rồi mới nói được. Chắc mẹ con sẽ rất hài lòng khi biết cô dâu khác trong gia đình đeo chiếc nhẫn này.

- Dĩ nhiên bố nói đúng. – Cat thở dài, nhìn Sloan cười lạnh nhạt. - Rồi cô sẽ thấy ông cụ thường như thế.

- Vậy cô không phản đối chứ? – Sloan chỉ chiếc nhẫn về áy náy.

- Dĩ nhiên là không? – Cat đáp. – Tôi chỉ ngạc nhiên khi thấy chiếc nhẫn thôi.

- Như thế ta uống mừng được rồi chứ? – Chase hỏi rồi vẫy tay với Laredo. - Đẩy chiếc xe rượu đến đây để chúng ta uống mừng với đôi uyên ương.

Rượu được rót ra, ly nâng lên, mọi người chúc tụng nhau hoà lẫn với tiếng nói đùa và cười vang. Nhưng cảnh chúc tụng không kéo dài lâu, vì Trey đưa Sloan đi dạo như dự kiến ban đầu của họ.

Sau khi họ đi rồi, Chase tuyên bố đã đến giờ đi ngủ, ông đi về phòng ngủ ở dưới lầu nằm ở cánh nhà phía Tây của trang viên. Laredo đi theo Jessy và Cat khi hai bà đem ly uống rượu xuống bếp.

- Lại đám cưới nữa. – Cat lắc đầu tỏ vẻ ngạc nhiên. - Chị có biết chưa đây một năm mà chúng ta có ba đám cưới ở trang viên không? Thật là kỷ lục.

- Ít ra cô cũng có nhiều kinh nghiệm trong việc tổ chức tiệc cưới. Laredo tựa một bên người vào quầy bếp, nhìn hai người phụ nữ bên bồn rửa.

- Đúng vậy. – Cat đặt cái nút chai vào rãnh nước rồi mở vòi nước, trong khi Jessy nước đá và rượu cạn trông ly vào trong bồn rửa. – Tôi hy vọng Sloan có vài người bạn đến dự tiệc cưới. Cô ấy không có bà con thân thích. Nhưng trong lễ cưới mà chỉ có chúng ta thôi, thế nào cô ấy cũng sẽ rất buồn.

- Tôi nghĩ chính vì thế mà cô ấy muốn làm đám cưới nhỏ và đơn giản, - Jessy nói xen vào.

- Đúng thế đấy, - Cat nói thêm, vẻ trầm ngâm. – Cô ấy kín đáo quá, phải không? Tôi chưa bao giờ gặp người nào nói ít về mình như thế. Cô ta nói về công việc, về những nơi cô ta đến, nhưng rất ít về đời sống riêng của mình.

- Có lẽ thế, - Laredo lên tiếng.

- Thế cái gì? – Cat cau mày vì không hiểu ý ông ta muốn nói gì.

- Công việc chiếm hết cả cuộc đời của cô ta, - Lareda đáp và nhìn Jessy, ánh mắt trù mến. –

Như người tôi biết.

Cat cười toe toét, nhìn bà chị dâu có vẻ thích thú, nhưng Jessy không chú ý đến hai người. – Anh có tin là chị ấy không nghe chúng ta không?

- Tôi tin. – Laredo gật đầu, đưa tay đập nhẹ lên cánh tay Jessy. – Này, bà đi đâu thế?

- Cái gì? – Bà giật mình nhìn lên, rồi để cái ly dơ cuối cùng vào nước rửa. Xin lỗi. Tôi đang nghĩ đến công việc.

- Chúng tôi đều thấy, - Laredo nói, giọng vui vẻ. – Cho chúng tôi biết việc gì được không? Trông bà như ở xa đây hàng dặm đường.

- Nói như thế cũng đúng, - Jessy đáp. – Tôi nhớ Trey có nói về chuyện con bê bị kẹt trong bùn tại khu vực Broken Butte. Tôi định ngày mai ra đây để kiểm tra tình hình ra sao. Nếu nước trong suối quá cạn, tạo thành nhiều bãi lầy thì có lẽ chúng ta cần di chuyển bò ở đây đi đến vùng khác.

Cat nhướn cao mày, thở ra và nhìn Laredo. – Bò à? Chúng ta đã biết điều chị ấy nghĩ đến có liên quan đến trại.

Laredo đứng thẳng người, nắm cánh tay của Jessy, kéo bà ra khỏi bồn rửa. – Bà hãy để đây cho Cat rửa tiếp mấy cái ly ấy, đưa tôi ra xem được không?

- Anh chưa về ngay bây giờ chứ? – Jessy đáp, có ý hơi phản đối.

- Đường về Boar's Nest khá xa – Laredo nói, nhắc bà nhớ là ông ta muốn nói đến chiếc lều cũ đã được ông sửa lại thành căn nhà nhỏ cách đây nhiều năm.

- Đi đi, Jessy, - Cat giục. – Hai người ít khi có cơ hội để ở bên nhau một lát. Khi có cơ hội, đừng bỏ phí.

Lời khuyên của người phụ nữ vừa mới mất chồng rất hay, không nên bỏ qua. Jessy cười cảm ơn, đi theo Laredo ra cửa sau.

Khi họ bước xuống thềm, trời tối đen bao trùm quanh họ. Không khí lạnh ngoài trời kích thích mạnh các giác quan của họ. Xuống đến bậc thềm cuối cùng, Laredo quàng cánh tay quanh vai bà, và Jessy tự động ôm tay quanh eo ông.

- Chẳng bao lâu nữa, cả hai con của bà đều có gia đình, bà có cảm giác như thế nào? – Ông nhìn vào mắt bà, ánh mắt ấm áp, xa xăm.

- Cuộc đời là thế thôi. – Bà vừa đáp vừa nhún nhẹ vai. – Con cái lớn lên, lấy vợ lấy chồng, sống tự lập. Tôi mừng là Trey không đi xa.

- Tôi chắc chẳng bao lâu nữa trong nhà này sẽ có con nít chạy quanh nô đùa, gọi bà là bà nội. – Thanh chắn mạ kèm của xe ông lấp lánh dưới ánh trăng.

- Có lẽ thế. – Bà cười trước ý nghĩ ấy. – Tôi tin là Sloan sẽ là một bà mẹ tốt. Cô ấy có vẻ là người cẩn thận, thông minh, có ý tứ.

- Bà có muốn cá Trey không quan tâm đến những phẩm chất quý báu ấy không? Có lẽ cậu ấy không nghĩ đến những đức tính ấy ngay từ ban đầu. Cậu ấy chỉ biết là mình yêu cô ấy thôi. Và khi bà nói đến các đức tính ấy, vấn đề mới trở thành quan trọng.

- Tôi biết. - Jessy đáp và bà cảm thấy tiếc vì họ đã đến chỗ xe đậu. - Anh nên nhớ là không có lý do gì mà anh phải sống tại Boar's Nest. Ngôi nhà của Atkin bây giờ không ai ở vì Ruth đã chết. Anh có thể dọn đến đây mà ở.

- Cũng được thôi. - Laredo từ từ quay qua nhìn bà, hai cánh tay ôm quanh bà. - Ở đây đi đến trang viên rất gần. Nhưng gần đây có nhiều người ở, trong khi tại Boar's Nest tôi được tự do, và tôi thích được tự do, nhất là khi có người ghé thăm tôi. - Ông nói thêm với cái nháy mắt.

Nghiêng đầu ra sau, bà cười nhẹ. - Mọi người trong trại đều biết chúng ta gặp nhau. Họ biết từ lâu.

- Tôi cóc cần việc họ biết. Tôi chỉ không muốn họ tưởng tượng đủ điều chỉ vì họ ở gần nơi tôi ở thôi. Chuyện tôi yêu bà có thể mọi người đều biết, nhưng tôi muốn chuyện này cần phải được kín đáo, riêng tư.

- Anh là thế cũng có lý do, - Jessy nhượng bộ. - Bây giờ người ta thường dành thì giờ để hình dung ra lý do tại sao anh không cưới tôi làm vợ. Tôi biết người ta đã đưa ra nhiều ý kiến không hay về chuyện này.

- Cứ để họ nghĩ gì thì nghĩ...chỉ cần bà đừng nghĩ như họ là được. - Lần này ông không cười nữa, mà có vẻ tha thiết muốn biết bà có thông cảm cho mình không.

- Tôi không nghĩ như họ. - Đã từ lâu, Jessy biết cách giữ lấy những gì tốt đẹp mà cuộc đời đã cho bà và không bao giờ than vãn vì không có những ân huệ như thế nữa.

Ngay từ đầu, bà đã biết Laredo sẽ không bao giờ cưới bà. Lý do ông không cưới là vì quá khứ của ông có nhiều chuyện vướng mắc. Chuyện vướng mắc như thế nào, bà không bao giờ hỏi ông, nhưng bà nghĩ là Chase biết và chắc chắn chồng của Cat, Logan, cũng biết chuyện này. Dù chuyện như thế nào đi nữa, đối với họ không thành vấn đề, và đối với bà bây giờ cũng không thành vấn đề.

- Vậy có hy vọng gì tối thứ bảy bà đến chỗ ẩn cư bé nhỏ của tôi trên đồi được không? - Laredo hỏi. - Bà cần phải lánh xa các máy điện thoại, sự căng thẳng của công việc và sống như người đàn bà thực sự, thì bà mới thấy cuộc sống thú vị được.

- Có lẽ được, - Jessy đáp, nhưng bà nghĩ việc này còn tùy thuộc vào việc bà có di chuyển số bò trong khu Broken Butte đi chỗ khác hay không. Nhưng bà không nói ra ý này. Bà đang bận thưởng thức nụ hôn rất say đắm của Laredo trao cho bà với nhiều hứa hẹn còn nồng cháy hơn nữa.

CHƯƠNG X

Hàng cọ vươn cao bên ngôi nhà trên bãi biển, lá cọ đổ xuống, đung đưa theo luồng gió mạnh từ biển thổi vào. Chiếc taxi chạy theo con đường uốn cong vào nhà, đến tận cửa trước và dừng lại. Người tài xế, gốc Polynesia, mặc áo sơ mi màu theo kiểu người Hawaii, liền nhảy ra khỏi xe, đến mở cửa sau xe cho Sloan.

Sloan mỉm cười cảm ơn, đeo chiếc túi xách da lên vai và bước ra khỏi xe, người quá mệt vì chuyến bay dài và thay đổi múi giờ nên không để ý không khí ẩm áp và trong lành của miền nhiệt đới. Khi nàng đứng lên, sợi quai da hơi tuột ra khỏi vai. Nàng đưa tay sửa lại cho ngay, mặt kim cương một cara trên chiếc nhẫn như nặng thêm ra và niềm vui trong lòng tăng hơn trước. Nhớ đến Trey, bỗng nàng thấy mệt mỏi trong người biến mất.

Người tài xế lấy cái vali của nàng trong thùng xe, mang lên để ở trước cửa nhà. Sloan đi theo anh ta, rồi trả tiền xe và biếu anh ta thêm món tiền thưởng hậu hĩ.

- Mahalo, - anh ta nói bằng tiếng Hawaii để cảm ơn nàng.

- Mahalo, - nàng lặp lại lời cảm ơn.

Nàng lấy chìa khoá, tra vào ổ khoá. Khi nàng đẩy cửa bước vào, tiếng chuông điện thoại chào đón nàng. Nàng để cho chuông reo và cứ đem vali vào nhà, khoá cửa cẩn thận mới đi vội vã đến nhắc máy phụ để ở phòng khách lên nghe.

Nàng dùng cả hai tay để cầm ống nghe, lòng mừng thầm vì sắp được nghe giọng của Trey, nàng mỉm cười và lên tiếng: - Alô.

Nhưng giọng đàn ông bên kia đầu dây không phải của Trey. – Sloan. Rất ngạc nhiên khi nghe giọng của cô. Tôi cứ tưởng sẽ phải nhắn tin vào điện thoại của cô chứ.

Giọng lẽ rề pha chút cầu nhàu bỗng khiến cho Sloan nhận ra đấy là giọng của ai. – Bác Max. Thật may cho bác. Cháu vừa về đến nhà.

- Tôi nghĩ đúng là tôi đã gặp may.

- Bác cần gì đây? – Sloan hỏi, nàng nhớ chưa bao giờ người bảo hộ cũ của mình điện thoại đến để chỉ nói chuyện vui mà thôi.

- Đã đến lúc cập nhật hoá lại việc cô nhận tôi làm đại diện cho các cổ phần của cô trong công ty. Tôi đã gửi qua đường bưu điện cho cô biểu mẫu mới. Cô chỉ cần ký tên vào đấy và gửi lại cho tôi, nhưng hãy nhớ phải có phòng công chứng xác nhận chữ ký của cô mới được. Dĩ nhiên cô vẫn còn muốn tôi đại diện cho cô, để biểu quyết về số cổ phần của cô chứ?

- Bác đã biết là cháu muốn. Cháu không hiểu tại sao bác còn bận tâm hỏi cháu làm gì.

Nàng cảm thấy không khí trong nhà ngột ngạt vì đóng cửa nhiều ngày. Nàng bèn mang máy điện thoại không dây đi đến bộ cửa cao từ nền nhà đến trần mở ra hành lang. Nàng kẹp máy điện thoại vào cổ rồi bật khoá và mở rộng cả hai cánh cửa. Gió lùa vào phòng mang theo tiếng sóng rì rào khi nó vỗ vào bờ biển đá và cát ở bên kia nhà.

- Bác gửi theo đường bưu điện à? – Nàng hỏi, nhưng không để cho ông ta kịp trả lời mà nói

tiếp. - Việc gấp thế à? Gởi cái gì cho cháu bác cũng gởi theo đường chuyển nhanh hết.

- Cô nói đúng. Tôi không làm liều gửi theo đường thủy. Nhưng tôi không hiểu tại sao cô không ở chỗ nào trong nội địa mà lại ra ở tận giữa Thái Bình Dương.

- Cháu đang ở trên đất Mỹ mà. Ở đây thuộc bang Hawaii.

- Cô biết quá rõ tôi muốn nói gì rồi, nhưng chuyện này nói mãi đâm nhàm, - ông ta đáp, bỏ qua vấn đề này. - Vậy bao lâu cô sẽ đi lại.

- Có lẽ một hay hai tuần. Còn tùy thuộc công việc cháu giải quyết ở đây nhanh hay chậm. - Sloan bước ra hành lang, nhìn về phía biển xanh ngắt, nàng vui thích nhớ lại cảnh đồng cỏ ở Triple C trải dài đến tận chân trời.

- Lần này cô đi đâu? - Ông ta hỏi.

- Đến vùng hoang dã ở Montana.- Nàng thả nhiên cà ngón tay cái vào mặt dưới của chiếc nhẫn kim cương. - Nhân tiện cháu nói cho bác mừng, bác Max, cháu vừa đính hôn.

- Khi nào? - Người bên kia đầu dây hỏi nhanh.

- Mới hôm qua. - Sloan có thể hình dung ra nét cau mày của ông ta.

- Với ai thế? Với một trong những bạn bè nhiếp ảnh gia à? - Ông ta hỏi, giọng có vẻ bất bình. - Này, Sloan...

Sloan không để cho ông ta nói hết lời, nàng đáp liền:

- Cháu lấy Trey Calder. Thật vậy, vừa rồi cháu đến chơi tại trại chăn nuôi của gia đình anh ấy ở Montana một tuần, cháu mới về hôm nay. Cho nên cháu nghĩ bác khỏi lo là cháu lấy một người chỉ muốn của cải cháu thừa hưởng. - Bên kia đầu dây im lặng một hồi lâu. - Bác Max, bác còn đấy không? - Sloan cau mày hỏi.

- Tôi còn đây...chỉ không nói thôi. - Giọng ông ta có vẻ lạnh lùng, như thể người ông trở nên vô cảm. - Tôi không biết cô có quen gia đình Calder.

- Đúng thế. Trước đây một tuần cháu không quen thật. - Sloan nghĩ chắc ông ta cần nàng giải thích đầy đủ việc nàng gặp Trey. - Cháu phải đi thành phố Miles để chụp ảnh cảnh giới chăn bò trở tài để in và cuốn sách của Berriner. Cháu gặp Trey ở đấy, anh ta theo đuổi cháu, tán tỉnh cháu. Và cuối cùng, cháu đính hôn với anh ấy.

- Cô có vẻ hạnh phúc, - ông ta nhận xét.

- Dạ đúng thế. - Nàng trả lời dứt khoát.

- Vậy tôi mừng cho cô. Cô đã định ngày cưới chưa?

- Dạ chưa. Nhưng cũng sớm thôi, có lẽ vào cuối tháng sau. Nhưng đám cưới sẽ không tổ chức lớn và xa hoa, chỉ làm lễ đơn giản trong trại với một ít người trong gia đình và bạn bè thôi. Dĩ nhiên cháu sẽ mời bác đến dự.

- Rủi thay, chắc tôi không đến được. Tôi phải ra nước ngoài có việc, công việc không thể hoãn được, nhưng tinh thần tôi đến dự là được rồi.

- Cháu hiểu. – Sloan không ngạc nhiên mà cũng không thất vọng. Từ khi Barbara, vợ ông ta chết, Max không đến dự bất kỳ dịp vui nào của nàng hết. Nàng không mong lễ cưới của nàng là dịp ngoại lệ để ông ta đến dự, nhưng nàng mời vì lịch sự mà thôi.

- Cô đã nói cho anh ta biết nhiều việc về cô chưa?

Nàng mỉm cười thích thú. – Bác làm như cháu có nhiều chuyện để nói lắm vậy.

- Tôi nghĩ các điều khoản trong vấn đề về thừa kế của cô.

- Chẳng có lý do để bàn thảo vấn đề này. Cháu có nói cho anh ấy biết cháu có quỹ ủy thác sau khi bố mẹ cháu mất, nhưng chỉ có thế thôi. Phải chăng bác muốn đề nghị chúng cháu không nên cộng vốn liếng riêng của mình chứ gì? – Sloan tin là ông ta muốn thế. Với Max, luôn luôn nghĩ đến kinh doanh và tiền bạc. Đối với ông ta, chỉ có hai vấn đề ấy mới quan trọng.

- Tôi tin cô sẽ không làm thế, - ông ta xác nhận, nhưng giọng thản nhiên. Có lẽ bây giờ không phải là lúc đưa ra vấn đề này ra, nhưng vì tôi là người thay mặt cho bố cô, tôi có nhiệm vụ phải nhất quyết có tờ hôn ước ký kết giữa hai bên trước khi cưới, tờ hôn ước sẽ bảo vệ tài sản riêng của cô. Tôi tin là gia đình Calder sẽ bằng lòng vấn đề này thôi. Tôi biết vấn đề này bây giờ đã thành thông thường. Nói tóm lại, không ai lấy nhau lại nghĩ đến chuyện li dị nhau, nhưng những thống kê về các vụ li dị cho thấy thiên hạ li dị nhau cũng nhiều. Cho nên việc đảm bảo của cải thừa kế của mình để khỏi tranh cãi về sau là điều rất quan trọng cho cô.

Tự thâm tâm, Sloan rất ghét chuyện lập hôn ước trước khi cưới, nhưng lý trí lại cho rằng đây là vấn đề nhạy cảm cần phải làm, không nên thắc mắc đắn đo. Nàng hỏi:

- Luật sư Cal Hensley có thể giải quyết được chuyện này không?

- Nếu không có thì có người nào đấy trong công ty của ông ta có thể giải quyết.

- Sáng mai cháu sẽ gọi ông ta sớm, - nàng nói.

- Phải, cô nên làm thế. Nếu cô định đám cưới trong vòng một tháng, thì cô phải làm ngay việc này bây giờ, không nên để chậm trễ đến giờ phút chót mới làm.

- Cháu xin ghi nhận lời bác.

- Nhưng chắc cô không thích làm thế. Nghe giọng nói của cô là tôi biết. Tôi thấy mình có vẻ như một lão già khốn nạn nhấn tâm đối với cô. Cô đang hăm hờ về chuyện lấy chồng thì tôi lại nói đến chuyện bảo vệ tiền bạc của cô. Nhưng bố cô đã để lại cho cô rất nhiều tiền. Cô thì tỏ ra lúc nào cũng không quan tâm đến tiền bạc, nhưng thực tế vẫn cho thấy cô là người rất giàu, cô có quyền hưởng sự giàu có đó.

- Không bao giờ bác để cho cháu quên điều đó, bác Max, - Sloan đáp với vẻ ôn hoà. – Cháu hứa sáng mai sẽ điện thoại cho luật sư Cal.

- Có phải cô muốn nói tôi chấm dứt ngang đây không?

Nàng cười nhẹ. - Dạ phải.

- Xin phép nói thêm là cô đã gặp được người chồng tốt. Xin chúc mừng.

- Cảm ơn bác.

- Cũng xin nhắc lại là tôi sẽ gọi cho cô hàng tuần cho đến khi nào cô có tờ hôn ước đã ký kết.
- Cháu sẽ gọi Cal để nói ông ấy làm nhanh và gửi đến cho cháu.
- Ý kiến rất tốt. – Nói xong, Max tạm biệt và gác máy.

Bóng đêm đổ xuống ngoài những khung cửa sổ của ngôi nhà ở trại Slash R, biến những ô kính thành những tấm gương soi phản chiếu đồ đạc sang trọng. Nhưng Max không chú ý đến những hình phản chiếu này, ông ta ngồi quay lưng về phía cửa sổ, mày chau lại vì suy nghĩ.

Khi Harold Bennett đi vào, ông ta cũng không nhìn lên. Harold là bồi phòng đồng thời là y tá riêng của ông, gã đến để ly rượu uity-ky pha nước lên bàn làm việc trước mắt chủ.

- Tôi nghe người ta nói cô Sloan sắp lấy chồng, có phải không, thưa ngài?- Harold hỏi, giọng lúc nào cũng tỏ ra rất lễ phép.

Max đưa mắt nhìn gã một lát. Cô ấy đính hôn. Không biết cô ta có lấy chồng hay không.

Lời lão như có điềm không lành, khiến Harold không thể làm ngơ. Gã ngần ngừ một lát, rồi cau mày hỏi:

- Ngài nói sao?

Bỗng gã nghĩ chắc Max không trả lời, vì gã thấy lão lấy ly rượu, lắc nước đá trong tay. Nhưng Max đáp:

- Cô ấy đính hôn với Trey Calder. Quá mỉa mai, phải không? - Miệng lão mím lại với vẻ hài ước chua cay.

- Rất mỉa mai. – Harold đáp, gã quá ngạc nhiên, không biết làm hơn là đồng ý. – Ngài sẽ làm gì, thưa ngài?

- Dĩ nhiên cứ để cho chuyện này tiến hành. - Mắt lão ánh lên vẻ lạnh lùng. – Xem tình hình ra sao. Nếu cần ta sẽ gửi quà cưới thật hậu hĩ.

- Dĩ nhiên, - người hầu cận đáp, lòng bối rối vì thấy ông chủ của mình tỏ ra chấp nhận việc này.

- Hiện giờ ta cứ để yên chuyện này như thế, Bennett à. – Max khoát tay cho phép gã lui. – Khi nào tôi đi nghỉ, tôi sẽ gọi anh.

Harold gật đầu vâng lệnh đi ra khỏi phòng. Nhưng chính lúc này gã ước chi có thể bò vào trong óc của ông chủ của mình để xem lão nghĩ gì, có ý định sẽ làm gì. Gã nghĩ đây là chuyện mình đáng phải biết.

Sấm nổi ầm từ chân trời phía Nam, bầu trời ở đấy trở lên tối đen. Nhìn chỗ phát ra tiếng sấm, Laredo thấy khu vực có sấm hạn hẹp. Ông nghĩ trời đang mưa ở đâu đó, chứ không mưa trên đất của nhà Calder.

Ông liền trở lại chú ý đến cành cây ngấn, to trên tay mình, cành cây đã bị ông tước một phần

vỏ. Laredo đang ngồi trên mép hành lang rộng. Một vai tựa trên chiếc cột, dùng dao ngọt vỏ cây.

Khi cánh cửa mở, ông ta nhìn lại, tưởng sẽ thấy Trey, nhưng chính Chase từ trong nhà bước ra, chiếc gậy gỗ mạnh trên sàn gỗ của hành lang. Như mọi khi, Cat đi theo sau ông cụ, mang cái khay đựng hai cái cốc và bình thủy cà phê.

Thấy Laredo, ông cụ dừng lại. – Anh làm gì đấy?

- Đợi Trey. – Ông gọt lát dao khác, một lớp vỏ và gỗ bay xuống đất.

- Nó ở đâu? – Chase nhìn Cat và hỏi.

- Trong phòng lớn, đang nói chuyện với Sloan. – Bà bưng cái khay đến chiếc bàn gỗ ở giữa hai cái ghế xích đu có thể nâng cao hạ xuống ở phía sau.

- Nó còn nói chuyện điện thoại với cô ấy à? – Chase nhăn mặt. – Cô ấy gọi đến cách đây một giờ rồi, hai đứa không biết là chúng đang nói điện thoại đường dài à?

- Chúng có nhiều chuyện cần bàn, bố à?

Chase nghe thế, ông cầu nhàu: - Chúng nên nói chuyện nhanh hơn mới phải. – Ông bước đến chiếc ghế xích đu gần nhất, mỗi bước, chiếc gậy lại gõ nhẹ trên nền nhà. Khi ông ngồi vào ghế rồi, Cat tiến về phía cửa. – Con đi đâu? Con nói con sẽ ngồi uống cà phê với bố kia mà.

- Con sẽ quay lại ngay, - Cat đáp. – Con đi lấy thêm cái cốc cho Laredo và danh sách con đang làm.

- Danh sách gì thế?

- Danh sách mời dự đám cưới của Trey, - Cat trả lời với vẻ kiên nhẫn. - Cậu ấy nhờ con lập một danh sách.

- Mời dự đám cưới à? Tại sao phải cần giấy mời? – Chase hỏi. – Bố nghĩ hai đứa làm đám cưới nhỏ, chỉ có người trong nhà và vài người bạn của cô ấy thôi.

- Lễ cưới thì nhỏ, nhưng sau đó phải có buổi tiếp tân riêng chứ. Mọi người trong trại chắc đều muốn đến dự. Rồi còn bạn bè của chúng ta và hàng xóm nữa, - bà lập luận. - Phải gửi thiệp báo tin đám cưới, nếu không người ta nghĩ mình khinh họ.

- Bố nhắc con nhớ điều này, vào thời của bố, bố không bao giờ bận tâm đến ba cái chuyện tào lao này. – Chase nói và gặt đầu cương quyết. - Người ta lấy vợ lấy chồng và thế là hết.

- Chắc bố cũng biết làm thế là sai, - Cat chỉnh lại bố. – Đám cưới là dịp để cho mọi người gặp nhau, là lúc gia đình và bạn bè họp mặt để chúc mừng cô dâu chú rể. Chúng ta có rất ít dịp để mọi người tụ tập đến đây. Con thấy đám cưới của cháu nội bố là dịp may để chúng ta mở tiệc vui.

- Bà ấy nói đúng đấy, cụ Chase ạ. – Laredo cười toe toét. Vừa khi ấy cửa mở, ông nhìn vào thấy Trey đi ra. – Cat, bà đừng mang cốc ra cho tôi nữa. Tôi sắp đi đây. – Ông đóng lưỡi dao xếp lại và đứng dậy.

- Đã đến lúc cháu nên bớt nói chuyện điện thoại đi. – Chase nhìn cháu nội với ánh mắt gay gắt. Ông thấy mặt chàng lộ vẻ quan trọng. – Ta không hiểu bọn cháu nói gì về việc đám cưới.

- Không. Không phải thế đâu. – Trey đáp, bác bỏ ý kiến của ông nội, nhướn miêng cười, nhưng ánh mắt vẫn có vẻ đăm chiêu. – Chúng cháu có nhiều việc cần phải bàn, thế thôi.

- Nhưng Sloan sẽ ở lại ngoài ấy bao lâu? – Chase hỏi, ông cảm thấy có cái bất ổn. – Ta tưởng cô ấy sẽ không ở lại lâu hơn một tuần.

- Sloan phải ở lại thêm hai ngày nữa để thu xếp công việc cho xong. Cô ấy định ở lại thêm tuần nữa để thu dọn đồ đạc rồi gởi đến đây, nhưng cháu nói với cô ấy cứ để ở đấy. Chúng cháu sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở đấy rồi đem về luôn.

- Tính như thế quá tiện lợi, - Cat đồng ý nói. - Một công hai việc, vừa lãng mạn vừa thực tế.

- Cháu cũng nghĩ thế, - Trey đáp, rồi quay qua nhìn Laredo. – Chúng ta đi được chưa?

- Tôi đã chuẩn bị từ hai mươi phút nay rồi, hay lâu hơn nữa cũng nên. – Nhưng lời nói của ông có vẻ đùa cho vui chứ không có ý gì trách móc.

- Xin lỗi. – Trey bước xuống thềm, ra xe. Chiếc xe tải nhỏ của trại đậu cách đấy một đoạn ngắn.

Chỉ có Laredo chào tạm biệt Chase và Cat, ông vẫy tay về phía họ và nói: - Hẹn tối gặp lại.

Hành động của hai người không lọt qua khỏi mắt của Chase, ông nhìn họ đi ra xe, chú ý đến Trey nhiều nhất. - Thằng bé có chuyện gì lo nghĩ. – Mãi cho đến khi nghe giọng nói ồm ồm của mình, ông mới biết ông đã nói ra ý nghĩ đó. Ông bèn quay mắt nhìn Cat. Bà ta đứng yên một chỗ, nhưng vẻ mặt có vẻ linh hoạt vì trong óc bà mới nảy ra một ý mà bà thấy rất thú vị. - Bố tưởng con đã đi tìm cái danh sách ở trong nhà, - ông cụ nói.

- Cái gì? – Cat hỏi, nhìn ông với ánh mắt lơ đãng. – Con không nghe thấy bố nói gì. Con đang nghĩ đến chuyện của Trey.

- Rõ ràng rồi, - ông cụ đáp với giọng lạnh lùng.

Laredo cũng nhận thấy vẻ xa vắng trong mắt Trey, chứng tỏ rằng chàng đang thả hồn vào chốn xa xăm nào đấy. Mắt chàng vẻ đăm chiêu chứng tỏ có chuyện gì đấy làm cho chàng không vui. Không nói một tiếng, Laredo leo lên chỗ ngồi phải trước xe.

Trey ngồi vào tay lái, nổ máy, vẫn không lên tiếng. Chàng lặng lẽ lái xe ra khỏi sân trại, rẽ vào con đường dẫn đến trại South Branch.

Bụi bay mù mịt phía sau xe. Xe chạy một hồi lâu, chỉ có tiếng động cơ nổ ù ù phá tan bầu không khí im lặng mà thôi.

Cuối cùng, Laredo lên tiếng: - Có chuyện gì rắc rối à?

- Không có gì rắc rối. – Trey đáp, giọng có vẻ hơi cộc cằn.

- Vậy thì tốt. Tôi cứ nghĩ có chuyện gì không ổn. Dĩ nhiên tôi nghĩ là cậu và Sloan có thể không đồng ý với nhau về chuyện gì đấy. – Laredo vẫn giữ giọng thản nhiên, không tò mò nôn nóng.

- Chúng tôi không bắt bình nhau. – Chàng đáp, và hai người lại im lặng một hồi lâu. Khi Laredo nghĩ chắc Trey không muốn nói chuyện riêng của mình cho ông biết thì Trey lên tiếng nói:

- Tôi đoán Sloan được thừa hưởng của bố mẹ cô ấy một số tiền rất lớn.

- Thật thế à? Vậy thì cậu lấy được nữ thừa kế rồi, phải không? – Ông nhìn xéo Trey, lòng tự nghĩ không biết phải đây là vấn đề rắc rối không?

- Có lẽ chú nói đúng. – Trey xác nhận, vẻ mặt chàng vẫn còn nét bối rối, hờ hững. – Sloan có nhiều người cố vấn tài chính, có người giải quyết vấn đề này giúp cô ấy. Họ muốn cô ấy lập tờ hôn ước trước khi cưới.

Miệng Trey mím chặt để lộ vẻ bất mãn của mình khiến Laredo hơi ngắc đầu, kinh ngạc. – Nghĩa là giống như Laura đã làm? – Đây không phải là câu hỏi mà là lời thăm dò.

- Đúng như thế, Laredo. – Trey đáp với vẻ gay gắt. Khi em gái tôi muốn có giấy ấy trước khi nó cưới Sebastian, tôi không hề lưu tâm đến chuyện này.

- Nhưng bây giờ Sloan muốn ký giấy ấy, cậu lại bực mình.

- Phải! - Tiếng trả lời độc nhất vọt ra khỏi miệng chàng thật mạnh. Một lát sau, khi mắt chàng mở to để tìm con đường đất trống trải ở phía trước, chàng thở dài. Công bằng mà nói thì đây không phải là ý của cô ấy. Ý này là của những ông cố vấn mặc comple.

- Họ chỉ làm nhiệm vụ của mình, cố bảo vệ quyền lợi của cô ấy.

- Tôi biết. – Trey để hai bàn tay trên vô lăng. Người chàng căng thẳng. – Tôi không nói họ có lỗi, nhưng tôi không thích như thế. Chắc tôi là người cổ hủ. Đối với tôi, hôn nhân là chuyện cả đời. Lập tờ hôn ước chẳng khác nào nghĩ đến chuyện ly dị trước khi làm đám cưới. Chuyện này thật ghê tởm.

- Cậu có nói với Sloan như thế không? – Laredo hỏi, nhưng ông đã đoán trước được câu trả lời.

- Tại sao tôi nói với cô ấy như thế? Cô ấy nói chuyện này tự nhiên thôi. Có lẽ nhiều nơi khác tự nhiên, nhưng ở Montana này thì không.

- Vậy cậu nói với cô ấy như thế nào? – Laredo nghiêng đầu một bên trông có vẻ rất tức cười.

Trey nhún vai, vẻ chào thua, tức tối. – Tôi nói với cô ấy cứ nhờ luật sư của mình lập ra tờ hôn ước để tôi nhờ luật sư của tôi xem lại. Tôi còn biết làm gì nữa. Tôi có ác cảm với chuyện này thì làm sao đủ bình tĩnh để đưa lý lẽ phản bác cho được. Phải lý luận với cô ấy như thế nào cho đúng đây.

- Tôi không biết có luật sư nào chấp nhận làm việc này không?

- Tôi muốn nói như thế đấy, -Trey đáp.

- Có lẽ cậu xem chuyện này là sai trái.

- Thôi, tôi biết tờ hôn ước sẽ bảo vệ trại, - Trey lên tiếng, hết kiên nhẫn và hơi tức giận.

Nhưng Laredo không để cho chàng nói hết ý nghĩ của mình.

- Tôi không nói đến chuyện ấy.

- Vậy thì chuyện gì? - Lần đầu tiên Trey chú ý đến ông.

- Văn kiện mà hai cô cậu ký là văn kiện gì không thành vấn đề, dù đó là hôn ước hay thoả thuận trước hôn nhân. Điều duy nhất làm cho cả hai người hoà hợp – hay chia rẽ nhau – là điều nằm ở trong tim của hai người chứ không phải ở hai chữ ký trên giấy tờ. (Đúng quá ha)

Mắt Trey mất hết vẻ bối rối, chàng cười thoải mái.

- Chú nói đúng. Đây là con đường duy nhất phải nhắm đến.

- Tôi nghĩ thế. – Laredo nghiêng đầu ra sau và cố tình thay đổi đề tài. - Vậy cậu sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở Hawaii à? Làm thế vui đấy. Ở đấy sẽ có bãi biển, các mỹ nữ mặc đồ hai mảnh, có cây cọ và các cô gái múa Hula.

- Lạ chúa, bây giờ chú có vẻ giống Tank và Johnny quá. - Giọng Trey phảng phất có tiếng cười.

Tin họ đính hôn bay khắp trại Triple C rất nhanh. Những người thấy hai người đi với nhau đều biết thế nào họ cũng lấy nhau, nhưng không ai ngờ chuyện này lại đến nhanh như thế. Cảnh đàn ông cười mỉa mai và lắc đầu. Họ tuyên bố rằng Trey không phải là ngốc.

Phản ứng của phụ nữ thì phức tạp hơn nhiều. Những người già cho rằng Trey hành động quá bộp chộp và ngạc nhiên khi thấy Sloan chấp nhận lời đề nghị đính hôn một cách nhanh chóng như thế. Còn các cô gái trẻ thì xem cảnh tán tỉnh nhau, yêu nhau nhanh chóng như chuyện tình trong tiểu thuyết. Tuy nhiên, có một số cô gái ở vào tuổi gấp ghé bước vào hôn nhân thì tỏ ra luyến tiếc, buồn rầu vì chàng trai độc thân đáng mơ ước nhất của trại Triple C đã lấy vợ. Mặc dù họ không hy vọng gì lấy được chàng, nhưng cô nào cũng có lúc mơ đến chuyện được chàng nhìn đến. Cuộc đính hôn của Trey với người ngoài trại đã làm tan giấc mơ ấy.

Thực ra thì không có ai bị tan vỡ giấc mơ ấy hơn là Kelly Ramsey. Cô dừng lại trước cửa ngôi nhà ở Trang viên, lòng ước chi mẹ cô dừng tình nguyện giúp đỡ công việc giặt ủi, lau chùi nhà cửa ở đây. Hai tuần trước đây, cô rất sung sướng, hăm hở khi nghĩ đến công việc thay vải trải giường cho Trey, lấy quần áo dơ của chàng để giặt, thậm trí còn nghĩ đến chuyện ăn trưa với chàng. Bây giờ nghĩ đến chuyện ấy cô thầm đau đớn trong lòng.

Một phần trong cô muốn quay lại và bỏ đi, nhưng lòng tự hào không cho phép cô làm việc hèn nhát ấy. Đứng thẳng người, cô lấy vẻ tự nhiên, mở cửa trước. Khi bước vào nhà, cô nghe tiếng nói chuyện từ phòng ăn vọng đến.

Chuẩn bị tinh thần để gặp Trey trong phòng ăn, Kelly đi vào đấy. Cô thấy cả nhà đang ngồi quanh bàn ăn, đĩa không ở trước mặt họ. Cô mạnh dạn đi thẳng vào. Tính vui vẻ tự nhiên trở lại với cô. – Chào buổi sáng. Có lẽ tôi đến đúng giờ để giúp rửa chén đĩa của buổi sáng. - Rồi không để mọi người có cơ hội trả lời, cô nhìn Trey và nói tiếp một cách dịu dàng. – Tôi đã nghe chuyện anh đính hôn. Xin chúc mừng.

- Cám ơn. – Chàng cười vui vẻ, nhưng nhìn khuôn mặt rạng rỡ của chàng, nét mặt cứng rắn dịu lại khi nghe cô nói đến Sloan, mặc dù gián tiếp, là cô đau đớn vô cùng.

Không muốn tiếp tục nói đến chuyện của đôi uyên ương, Kelly hỏi Trey. – Tank đã nói cho

anh nghe chuyện mới lạ chưa? . – Cô hỏi Trey, nhưng những người khác đều nghe, họ bèn quay mắt nhìn cô.

- Tin gì mà mới lạ? – Trey hỏi. Những người khác cũng muốn hỏi câu hỏi ấy.

- Về quán nhậu Herry. – Kelly đáp.

Jessy cau mày. – Cô muốn nói quán nhậu ở Blue Moon phải không? Quán cũ của bà Sally chứ gì?

- Phải. – Kelly lại nói với Trey. – Trong lúc anh lái xe đưa cô vợ chưa cưới ra phi trường, bọn chúng tôi ra phố chơi vào ngày thứ bảy. Hình như Jack đã tìm được người mua cái quán ấy. Chắc anh không tin chuyện này.

Chase ngạc nhiên ngẩng đầu quay lại: Cô đùa à? Đồ điên nào lại đi mua cái quán ấy

- Theo Jack cho biết thì người này ở tại Wyoming. Ông ta không cho biết tên, - Kelly vừa nói vừa nhún vai. – Có thể nói tin động trời này còn làm cho mọi người kinh ngạc hơn chuyện Trey đánh hôn một cách bất ngờ nữa.

- Tôi cũng nghĩ thế. – Cat đồng ý, vẻ mặt hơi sững sốt. – Ông ấy đã giao bán bao lâu rồi? Hai năm rồi phải không?

- Hơn hai năm, - Trey nói xen vào. – Ngay sau khi mở than đóng cửa.

Tiếng cánh quạt trực thăng quay phành phạch vang vào phòng ăn, những bức tường dày của căn phòng chỉ ngăn được một phần tiếng ồn mà thôi. Mọi con mắt đều nhìn về phía cửa sổ như thể đợi thấy chiếc máy bay.

- Nghe có vẻ như máy bay trực thăng. Không biết máy bay của ai thế. – Cat nói lớn.

Chase cau mày vẻ khinh khỉnh. – Con mà không biết à? Máy bay của Tara chứ còn của ai nữa. Còn ai dùng trực thăng đi lại mà không dùng xe hơi như mọi người?

Jessy đẩy ghế ngồi lui, đứng dậy. – Đã đến lúc tôi đi làm việc, vì chúng ta đều biết Tara không đến để thăm tôi.

Trey cũng đứng dậy, nhìn Cat với ánh mắt thích thú.

- Bà ấy đến thăm cô đấy.

Chàng lấy mũ để trên ghế bên cạnh, đi ra khỏi phòng, khi đi qua Kelly, chàng gật đầu chào. Cô vui mừng khi thấy Trey không tỏ dấu hiệu gì chứng tỏ chàng biết cô đau khổ, buồn bực về việc chàng đã đánh hôn.

Kelly đã tỏ ra chuyện này không mấy quan trọng đối với cô. Đêm khiêu vũ ngoài đường ở Miles City, cô thấy Trey cặp kè với Sloan, Kelly biết ngay là chàng đã mê cô ta. Vì thế cô liền đi với Johnny, cô xem đây như là biện pháp để khỏi mất mặt, khiến cho người khác khỏi cho là cô đau khổ.

Cô nhủ lòng rằng cô không nên đau khổ, vì cô nghĩ chuyện tình của cô với Trey chỉ một chiều, chỉ cô yêu chàng thôi. Nhưng Kelly vẫn hy vọng tình-thế-sẽ-đảo-ngược.

Cat cất tiếng nói, khiến cô tỉnh mộng. – Kelly, cô giúp tôi một tay dọn dẹp chén đĩa chứ?

- Dĩ nhiên. – Cô bước nhanh đến gặp Cat.

Khi Tara đến Trang viên, Jessy và Trey đi đã lâu, Chase vào ẩn mình trong phòng lớn, Cat ở trong bếp, chất những thức ăn để thiu vào tủ lạnh, và Kelly đang cuốn tấm vải bàn để đem đi giặt.

Kelly nghe tiếng chân của Tara đi vào nhà, bước chân dài, sỏi nhanh, đi qua tiền sảnh và dừng lại trước cửa phòng ăn. Cô quay lại thấy Tara đứng giữa ngưỡng cửa có hình cung. Trang phục bà ta mặc tuy giản dị, quần đen áo lụa hồng nhưng Tara đeo thêm chiếc vòng cổ và đôi hoa tai vàng. Bà ta nhìn quanh phòng, như mọi khi, bà nhìn vào bất cứ ai mà bà cho rằng không đáng cho bà quan tâm. Kelly biết cô thuộc loại người đó.

- Chào bà Calder buổi sáng. – Kelly chào rồi quay lại với công việc, cô biết rõ gia đình không ưa gì bà ta. Dựa theo những chuyện cô đã nghe, Tara có nhiều thù hơn bạn ở trại trong thời gian ngắn ngủi bà tay lấy bố của Trey. Kelly ngạc nhiên là Tara cứ tiếp tục xuất hiện trong nhà này. Chỉ có Laura, em song sinh của Trey mới ưa gặp Tara mà thôi.

- Mọi người đi đâu hết rồi? – Tara hỏi.

- Cat đi vào trong bếp. Bà ấy sẽ ra bây giờ. Những người khác đều đi làm việc. – Kelly ôm bó vải trải bàn trên tay, đứng yên một chỗ chờ đợi.

Như thể có người báo tin, Cat quay lại phòng ăn. – Chào Tara. Nghe tiếng máy bay trực thăng, tôi nghĩ ngay là chị. Nhưng tôi rất ngạc nhiên vì nghe có nhiều khách đến thăm công ty chị ở Wolf Meadow. Tôi tưởng chị đang tiếp họ.

- Họ bay đến hôm qua rồi, Tara đáp. – Hôm nay tôi định lên đó, nhưng rồi tôi nghe tin đồn sốt dẻo nhất nói là Trey đã đính hôn. Có thật thế không?

- Thật. – Cat đáp và cười, nhìn Tara đang sững sốt kinh ngạc. – Có gì đâu mà kinh ngạc.

- Tôi không thể không khỏi kinh ngạc. Tôi có nói chuyện với Laura hôm thứ bảy, nhưng không nghe cô ấy nói gì hết.

- Đó là vì cô ấy chưa biết. Tôi nghĩ chắc Trey đợi cho đến sáng chủ nhật mới gọi báo tin. Có cà phê trong bếp. Chị uống một tách chứ.

Tara đi vào bếp. – Trey đính hôn quá đột ngột, phải không? Chắc Trey đã gặp cô gái trong một trường hợp đặc biệt.

- Đúng là đột ngột thật, nhưng nếu chị thấy hai cô cậu đi chơi với nhau, chị mới thấy họ yêu nhau say đắm. – Cat đi trước vào bếp, còn Kelly theo sau hai người.

- Cô gái là ai thế? Người địa phương à?

- Cô ta không phải người ở đây. Tên cô ta là Sloan Davis.

Tara liền chú ý đến họ cô gái. – Cô ta không phải người thuộc họ Davis ở Phoenix chứ?

Cat cười dịu dàng. - Chắc không phải. Thực vậy, có lẽ cô ta không thuộc giới có cùng địa vị xã hội của chị đâu. Cô ta là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp ở Hawaii.

- Nhiếp ảnh gia. – Tara lập lại với giọng coi thường.

Cat hỏi với giọng thách thức: - Có gì sai trái trong nghề nghiệp này không?

- Dĩ nhiên là không. – Tara đáp, nhún vai với vẻ duyên dáng. – Tôi chỉ mong sao Trey lấy người nào biết quan tâm nhiều hơn đến công việc của trại Triple C thôi. Nhưng vì Trey yêu cô ta thắm thiết, nên đấy mới là vấn đề quan trọng..

- Tôi sung sướng vì chị thấy được vấn đề. - Giọng Cat cương quyết như lời cảnh cáo. – Vì cậu ấy hoàn toàn sung sướng. Tôi thấy Trey như bay trên bầu trời khi Sloan trả lời “bằng lòng”.

- Họ đã định ngày làm lễ thành hôn chưa?

- Chưa, nhưng cũng gần thôi. – Cat đi đến tủ chén bát trong bếp, lấy ra hai cái tách.

- Tôi không ngạc nhiên vì chuyện này. – Tara kéo cái ghế, nhìn xem cái ghế có sạch không trước khi ngồi. – Tôi chưa biết có người nào trong dòng họ Calder kéo dài ngày đính hôn. Nếu Ty mà kéo dài ngày đính hôn, chắc chúng tôi sẽ dắt nhau trốn đi làm đám cưới. – Bà ta thở dài. – Bây giờ tôi phải nghĩ ngay đến việc tìm quà cưới để tặng họ. Cô nghĩ tôi nên tặng quà gì?

- Chiu, tôi không nghĩ ra được. – Cat để tách cà phê nóng trên bàn trước mặt Tara và bụng tách của mình đến ngồi vào cái ghế khác.

- Khoan đã. – Tara đưa lên một bàn tay, dáng trầm tư, với vẻ duyên dáng. - Chắc hai người sẽ ở tại phòng của chủ nhân chứ?

- Có lẽ thế. Nhưng tại sao chị hỏi vậy?

- Vì tôi biết tính Jessy, phòng ấy chắc không thay đổi gì từ bao năm nay. Bây giờ nhờ một nhà thiết kế đến tu sửa lại cho phòng ấy đẹp thì có món quà nào tuyệt hơn, phải không? Dĩ nhiên là tôi trả chi phí, - bà ta nói thêm. – Và tôi biết người đáng mời đến làm.

- Chị làm thế thì quá rộng lượng rồi. – Cat thận trọng góp ý. – Nhưng chắc có lẽ Sloan muốn tự tay làm lấy.

- Đừng ngốc như thế. Không có người đàn bà nào từ chối dịp may có nhà chuyên môn đến trang trí phòng cả. Và tôi tin là Trey và vợ chưa cưới của cậu ấy sẽ bằng lòng việc này.

- Thế nhưng...

Tara cất tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông ngắt ngang lời Cat. - Đừng phản đối làm gì. Cô đừng ngăn cản tôi khi tôi đã nghĩ đây là món quà tặng đám cưới tuyệt vời.

- Và tôi tin là cô cậu ấy sẽ đánh giá cao món quà này. – Cat đáp với giọng lạnh nhạt. Bà nghĩ rằng Tara sẽ tìm cách để xen vào chuyện của người khác những điều còn tệ hại hơn nữa, như bà ta đã xen vào chuyện vạch kế hoạch đám cưới của Laura trước đây.

CHƯƠNG XI

Một ngày dài làm việc vất vả ngoài đồng cỏ in dấu trên người Trey khi chàng leo chiếc cầu thang bằng gỗ sồi để lên tầng hai của trang viên. Cái áo lao động bị mồ hôi bám vào khô thành từng đường dài, da dính đầy đất và bụi cỏ khô. Mỗi lần chàng lê ủng trên bậc cầu thang, bụi cỏ

khô từ áo quần lại bay ra, làm thành một đường ở phía sau.

Khi Trey gần đến trên đầu cầu thang, chàng ngược mắt nhìn lên, chân bước nhanh, lòng sung sướng vì sắp gặp nàng. Chàng và Sloan mới cưới nhau chưa đầy một tháng, nên sự ham muốn nàng không giảm nơi chàng. Sự ham muốn vẫn mãnh liệt và nóng bỏng như trước. Chỉ có khác một điều là bây giờ chàng cảm thấy yên tâm, vì chàng biết Sloan đang đợi mình vào cuối ngày. Sự hiện diện của nàng đã cho chàng một ý nghĩa mới về “gia đình”, ý nghĩa của tình yêu sâu sắc, nồng thắm.

Chàng mỉm cười khi về đến phòng mình. Khi đến nơi, chàng đẩy cửa bước vào, bỗng chàng dừng lại vì trong phòng ngổn ngang các thùng đựng đồ, thùng thì mở nắp, đồ trong thùng đã lấy ra một phần, thùng thì còn đóng kín.

Do thói quen, Trey lấy mũ xuống, tìm chỗ để mũ trên một cái thùng chưa mở. Sau một hồi nhìn quanh không thấy Sloan đâu, chàng bèn đi qua đám thùng giấy cứng để lộn xộn trong phòng, và cuối cùng thấy nàng ngồi khuất sau mấy cái thùng. Nàng ngồi bệt trên nền nhà, xem cái gì đấy rất chăm chú. Chàng nhìn cái áo ngắn cũn cỡn màu xanh và quần soóc trắng, rồi mới nhìn vào chỗ da thịt rám nắng ở ngoài bộ y phục mùa hè của nàng.

Nàng không biết có chàng vào phòng. Trey lấy làm lạ không biết là nàng xem cái gì mà chăm chú đến thế. Rồi chàng nhìn thấy tấm ảnh mới chụp trên tay nàng, và đoán ra nguyên nhân khiến cho nàng không chú ý đến việc chàng vào phòng. Bỗng chàng cảm thấy bức bối trong lòng.

- Em đang xem cái gì đấy? Anh nghĩ em đã xem hết số ảnh em chụp trước khi chúng ta cho vào thùng rồi mà.

Nghe tiếng chàng, Sloan ngẩng lên nhìn, mắt mở to thất vọng. – Trey, anh làm gì ở đây? – Nàng đứng dậy. - Trời chưa tối chứ, phải không?

Cuối cùng, bây giờ chàng mới là đối tượng cho nàng chú ý đến. Chàng cười. – Không phải vì thế mà vợ không chào mừng chồng, - chàng nói đùa. - Việc phải làm là em nên quàng tay quanh cổ anh ta và nói em sung sướng biết bao khi nghĩ gặp lại chồng.

Nàng cười lại với chàng. – Anh yêu, anh mơ mộng mãi. – Nàng chen vào giữa hai cái thùng đến đứng trước mặt chàng. – Có lẽ ngày nào đấy sẽ có chuyện như thế.

Khi chàng định đưa tay đặt lên hai bên hông nàng thì nàng đã quàng hai tay quanh cổ chàng, đầu mười ngón tay vài nhau. Nàng nhón chân lên để đón nụ hôn của chàng. Cả hai đều say đắm hôn nhau, nụ hôn nóng hổi. Trey định bước sang giai đoạn tiếp theo, nhưng mùi thơm trên da thịt mát sạch của nàng nhắc chàng nhớ người chàng đầy mồ hôi và bụi bặm. Chàng bèn nhích người lại.

- Tiếp tục đi chứ, chồng yêu của em, - Sloan lên tiếng, cặp mắt đẹp ánh lên vẻ ham muốn.

- Trey hít vào một hơi dài để cưỡng lại sự cám dỗ trước đôi môi đưa lên của nàng, đôi môi còn ướt nụ hôn của chàng. – Anh rất muốn nhưng khổ thay, anh chàng chặn bờ của em hơi nhiều mồ hôi vì ở ngoài đồng suốt ngày.

- Có phải anh dính những đốm vàng ở ngoài ấy không? – Nàng phỉa một số bụi vàng dính trước áo chàng.

- Đây là bụi cỏ khô. Và em cũng dính bụi ấy nơi anh.

- Được thôi. Phủi đi sẽ hết. – Nàng bước lui để phủi

Nhưng Trey không muốn để hai bàn tay phủi trên ngực nàng làm cho chàng bị thu hút. Chàng bèn quay mắt nhìn vào đồng thùng để lộn xộn trong phòng.

- Anh thấy họ chờ hàng của em đến. Anh tưởng hàng chờ bằng tàu thủy từ Hawaii đến phải mất lâu ngày.

- Nếu không gọi bằng đường hàng không thì còn lâu mới đến. - Mắt nàng ánh lên vẻ hào hứng. – Anh đoán hàng gì đến hôm nay?

- Hàng gì? – Chàng không biết hàng gì đã đến.

- Ảnh đám cưới cũ của chúng ta. Khi anh về, em đang xem đấy. – Nàng nắm tay chàng, muốn chỉ cho chàng xem.

- Vì vậy mà trông em rất hạnh phúc khi anh vào, - chàng nói, lòng vui mừng vì biết nàng xem ảnh đám cưới của họ. Khi nàng len lỏi đi giữa hai cái thùng, chàng đi theo.

Nhưng lối đi giữa hai cái thùng quá chật, chàng phải đẩy một cái cho rộng để đến một bên Sloan. Nàng ngồi xuống nền nhà, trải những tấm ảnh ra cho chàng xem.

- Không có cái nào xấu hết, - Sloan nói. Em thấy Wiley thật có tài trong việc chụp được phần trọng tâm của con người. Anh nhìn vào ảnh của ông nội thì thấy rõ. Già, và ăn mặc có vẻ hơi luộm thuộm, nhưng ta có thể nói ông vẫn còn trái tim và linh hồn của con sư tử.

Nhưng tấm hình có ý nghĩa nhất đối với Trey là bức chụp hai người đang nhìn nhau. Chàng thấy được vẻ mặt của chính mình khi ấy, vẻ mặt đầy vẻ mãn nguyện và hạnh phúc trong tình yêu. Chàng thấy bối rối trước thái độ biểu lộ tình cảm của mình như thế, nhất là những tình cảm riêng tư và thân mật, vì chàng đã được giáo dục từ nhỏ phải cố che giấu những tình cảm này.

- Đây cũng là tấm hình em thích nhất, - Sloan nói, nàng biết tấm hình nào làm cho chàng quan tâm nhất. - Tấm hình này toả sáng tình yêu, phải không?

- Nói thế là đánh giá chưa đúng. – Chàng đáp.

- Nói thế anh thấy khó chịu à? – Nàng hỏi, câu hỏi vừa ngạc nhiên vừa thắc mắc.

- Tại sao anh khó chịu? – Chàng hỏi lại, lần này cảm nghĩ trung thực ẩn sau nụ cười trêu chọc. - Cảnh đôi vợ chồng son nhìn nhau không toả sáng tình yêu đó hay sao? Nó đầy sức sống và chan chứa tình yêu.

Nàng đập nhẹ lên vai chàng để trách yêu: “Đầy sức sống và chan chứa tình yêu”, nghe như Tank và Johnny nói, - nàng đáp, rồi bỏ qua ý nghĩa ấy và để tấm ảnh khác trước mặt chàng. – Em thích tấm này, chụp anh với Quint và Laura. Trông giống như cảnh họp mặt của ba người lính ngự lâm pháo thủ.

- Bọn anh lớn lên hầu như ở bên nhau, - Trey đáp.

- Anh biết không, Laura không giống anh gì hết, phải không? Em không muốn nói về bề ngoài đâu nhé. Và cũng không giống mẹ anh, mặc dù bà rất thương cô ấy.

- Laura luôn luôn hành động theo sở thích của mình. Mẹ anh thường nghĩ rằng, đó là vì ảnh

hưởng của Tara, nhưng chính bản tính của cô ấy như thế. – Chàng nhìn sang một số bức hình chụp cảnh tiếp tân. Khi thấy một tấm chụp cảnh Tank quàng tay vòng quanh cổ chàng. Chàng bèn cười toe toét: - Những bức này quá tuyệt.

- Mọi người có vẻ thích thú đám cưới kiểu hiện đại hoá của chúng ta, phải không? – Sloan ngồi xuống, vẻ kinh ngạc khi nói đến chuyện đám cưới của họ. – Thú thật với anh, em lo sợ người ta xem kiểu đám cưới của mình là sai, cho rằng em đã nói những điều phản lại cuộc sống ở đây.

- Em đùa à? – Trey nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên. Trước đây chàng không nhận ra nàng quá lo sợ sẽ không được nhiều người trong trại chấp nhận. - Mọi người rất hài lòng đám cưới của chúng ta. Từ khi chúng ta trở về, có người hỏi anh khi nào chúng ta sẽ mở tiệc nữa. Thậm trí có anh chàng nói đến việc quây quần theo kiểu Hawaii để ăn tiệc.

- Thật à? – Nàng cười sung sướng.

- Thật đấy. – Chàng gật đầu rồi gõ ngón tay lên các tấm ảnh. – Nhưng em khỏi cần đợi anh khen về chuyện này. Những tấm ảnh này cho thấy mọi người đều rất vui vẻ.

- Thế à? – Nàng tìm quanh một lát rồi dừng lại. – Anh có biết em nhận thấy gì không? Trong số ảnh này không có Laredo, ngoại trừ cái này, mà chỉ chụp phía sau ông ấy thôi.

- Anh không ngạc nhiên về chuyện này. Laredo thường không thích chụp ảnh. – Chàng chống hai tay trên đùi để đứng dậy. – Anh sẽ xem hết số ảnh này sau khi tắm xong. Em có muốn tắm với anh không.

- Muốn, vì em cần thay áo quần trước khi ăn tối. – Nàng nhìn lên, ánh mắt vừa khêu gợi vừa thách thức. – Nhưng em thấy anh đang nghĩ đến chuyện gì đấy khác chuyện này.

- Ấy là vì bộ đồ em đang mặc. – Chàng lại liếc mắt nhìn lên làn da rám nắng của nàng. - Bộ quần áo nhắc anh nhớ đến Hawaii, nhớ đến cảnh hai ta một mình trên bãi biển, da thịt em thoa dầu chống nắng óng ánh, sóng từng đợt mơn man dưới chân, và vị muối trên người em. – Chàng nắm tay nàng, kéo nàng đứng dậy, kỷ niệm cũ và sự gần gũi nhau làm cho máu trong người chàng nóng lên. Nhưng hình như bất cứ khi nào chàng gần nàng là lửa ái tình lại bùng lên, thậm chí khi không ở bên nàng chàng cũng ham muốn nàng. – Sau đó chúng ta hụp lặn với nhau dưới nước. Nhớ không?

- Rất nhớ. – Nàng đứng áp sát vào người chàng, ngón tay chuôi vào trong lưng quần jean của chàng. - Chiều hôm đó da anh dính nhiều cát. Lần này thì không vì anh mặc nhiều áo quần.

- Anh có thể cởi áo ra.

- Đừng cởi ở đây. Để cho bụi cỏ bay trong phòng tắm, ở đây dễ làm vệ sinh hơn.

- Bây giờ em có vẻ là người vợ đảm đang rồi đấy, - chàng nói đùa rồi nhìn vào những cái thùng giấy cứng nằm lộn xộn trong phòng khách. – Nhưng anh không hiểu tại sao em lo như thế. Căn phòng đã bê bối rồi.

- Thế thì anh đừng có làm cho nó bê bối thêm. – Sloan lôi lưng quần chàng, kéo chàng đi vào phòng ngủ bên cạnh và phòng tắm tiếp theo đấy. – Vào đây.

- Em dẫn đường đi, - Chàng nói, giọng đùa bỡn. - Nếu em tìm được đường đi.

- Đâu đến nỗi tệ như vậy, - nàng đáp, giọng phản đối.

Trey đi được ba bước bèn dừng lại, nhìn vào bức điêu khắc trầu tượng bằng đồng cao chừng chín tấc.

- Cái quái gì thế này? Anh không nhớ thấy thứ này trong ngôi nhà ở bãi biển.

- Quà tặng đấy. Nó không phải từ nhà đưa đến. – Sloan đáp, nàng nhìn pho tượng với vẻ ngán ngẩm chứ không thích thú gì. - Đấy là quà mừng đám cưới của bác Max. Nó được chuyển đến cùng với những thứ khác của em. Có lẽ nó đắt lắm đấy.

- Bức điêu khắc có hình gì thế? – Trey cau mày nhìn tác phẩm.

- Anh chỉ giỏi đoán già đoán non thôi, - nàng đáp. – Em hy vọng nhà thiết kế sẽ tìm ra được chỗ khuất tịch nào đấy để trưng bày cái này. Tara có gọi đến cho em biết bà ấy sẽ đưa ông ta đến đây vào sáng mai.

Trey không thích việc này. – Bây giờ em đổi ý cũng chưa muộn. Nghĩa là chúng ta có thể cảm ơn sự đề nghị của bà ta và nói bà mua cho chúng ta món quà gì đấy thay vào. Bà ta có thể mua món gì đấy không đến nổi tệ hơn cái này. – Chàng vẩy tay chỉ bức điêu khắc.

- Chúng ta đã thoả thuận với nhau rồi. – Sloan nhắc.

- Anh biết thế. – Trey ân hận về việc chàng đã chấp thuận lời đề nghị của Tara. – Nhưng ở đây chẳng có gì nhiều cần phải sửa sang – lát nền nhà phòng tắm, sơn lại các bức tường, có thể thay vài tấm màn khác.

- Em thấy anh đã bỏ qua chiếc ghế đệm dài rệu rã, và anh muốn có chiếc ghế bành mới, - Sloan đáp. - Trước đây em đã từng làm việc với các nhà thiết kế nhà cửa rồi. Anh tin em đi, có người chuyên nghiệp với nhiều kinh nghiệm trong việc chọn vải, màu sơn, gạch men giúp ta thì công việc sẽ dễ dàng hơn.

Trey không tranh cãi về việc này. – Anh chỉ muốn Tara đừng xía vào nhà ta. Có cơ hội là bà ta sẽ biến nhà này thành vải xa tanh có màu hồng và vàng khúng khiếp.

Sloan cười. – Em hứa với anh là việc như thế sẽ không xảy ra đâu.

- Anh biết sẽ không xảy ra, - Trey nhượng bộ. – Nhưng anh không nghĩ là em nhận thấy được chuyện phiền phức xảy đến như thế nào đâu. – Chàng đi qua nàng vào phòng ngủ, vừa đi vừa cởi áo ra.

Sáng hôm sau, Tara đến trang viên đúng 9h30', đi theo bà ta là nhà thiết kế Garson St. Clair. Ông ta chừng bốn mươi tuổi, bắp thịt nở nang kiểu những người thường đến câu lạc bộ thể dục. Tuy nhiên mái tóc dài đen loăn quăn xoã xuống tận vai khiến ông ta có vẻ nghệ sĩ.

Khi Tara giới thiệu ông ta với Sloan, nhà thiết kế miễn cưỡng thốt lời khen cảnh vật chung quanh và chào Sloan với vẻ vừa tôn trọng vừa lạnh lùng. – Tôi rất muốn được làm việc với bà, thưa bà Calder.

- Cảm ơn ông, thưa ông St.Clair. Nhưng tôi nghĩ nếu ông gọi tôi là Sloan thì chắc tôi không bị bối rối.

Tara nhân dịp này lên tiếng góp ý: - Gọi thế sẽ khỏi nhầm lẫn là Garson nói với tôi hay với

cô.

- Hay với Jessy. – Sloan nói thêm.

- Dĩ nhiên cũng với bà ấy nữa. – Tara lạnh lùng đáp rồi lập tức quay qua nhà thiết kế. - Chắc anh rất muốn xem phòng chủ nhân, Gar. Tôi sẽ chỉ cho anh xem.

Bà ta liền đi trước dẫn đường, từ tiền sảnh qua phòng khách đến cầu thang bằng gỗ sồi khiến Sloan chỉ còn biết đi theo họ mà thôi. Nàng bước lên cầu thang, vẻ cương quyết.

Lên đến nơi, Tara đi thẳng tới phòng chủ nhân, đẩy cửa phòng, đi vào phòng giải trí với vẻ cả một bà chủ. St. Clair theo bà vào phòng, ông ta quay nhìn trần nhà cao và kích thước của căn phòng.

Sloan theo sau ông ta. – Ông đừng để ý đến những cái thùng này, - nàng nói, mặc dù chỉ còn vài cái ở trong phòng. Đêm qua Trey đã giúp nàng soạn đồ trong các thùng kia ra hết rồi.

- Cô đã báo cho tôi biết đồ đạc của cô được chở từ Hawaii đến rồi. – Tara nhìn những cái thùng giấy bìa nặng nề, ánh mắt khinh khỉnh. – Có phải những thùng này được chở đến bằng tàu thủy không?

Sloan cảm thấy hơi giận, nàng cười lạnh nhạt

- Không. Nhưng đồ đạc trong những thùng này tôi chưa cần đến.

- Vậy thì cô nên nhờ người làm trong trại giúp một tay đưa hết lên phòng áp mái. – Tara nói, vừa đưa mắt nhìn bàn ghế trong phòng với vẻ khinh bỉ, - cùng với những gì có trong phòng luôn. Gar này, như tôi đã nói với anh, căn phòng cần phải được sửa sang lại hết toàn bộ.

- Không cần thiết như vậy đâu ạ? – Sloan vội chỉnh lại.

- Nếu có vài thứ cô cần dùng, tại sao không tu sửa mà dùng. – Tara lý luận với nàng rồi bà nhướn miêng cười và quay qua với nhà thiết kế: - Dù sao thì đây là quà tặng của tôi, Gar à. Vậy anh đừng nghe lời cô ấy. Tu sửa nơi ở của con trai chồng của tôi, tiền bạc không thành vấn đề.

Ông ta ậm ừ trong họng để chấp nhận lời bà rồi nhìn vào bức điêu khắc trù tượng, ông ta bước đến gần, đưa tay sờ nhẹ vào tác phẩm. – Tác phẩm này kỳ lạ thật.

- Phải, đúng thế. – Sloan đáp, nàng đồng ý với nhận xét của ông ta.

- Có phải cô sưu tầm các tác phẩm nghệ thuật hiện đại không? – Ông ta nhìn nàng, ánh mắt thách thức.

- Không, đây là quà cưới.

- Món quà rất hậu hĩ, - ông ta đáp rồi bỏ qua tác phẩm, đi đến cửa sổ, nhìn ra ngoài. – Phong cảnh đẹp quá.

- Đúng vậy, - Tara đáp. – Nhưng căn phòng này bị ánh nắng chiếu vào suốt ngày. Anh phải treo những bức màn thật dày để ngăn ánh sáng tràn vào.

- Không được. – Sloan vội nói, giọng cương quyết. – Tôi thích ánh sáng.

Tara quay qua nhìn nàng, mày nhướn cao, rồi hạ xuống. – Tôi quên. Cô là nhiếp ảnh gia

chuyên nghiệp, phải không? Cô cần ánh sáng.

Giọng bà ta vẻ am hiểu và thông cảm. Sloan sững người, định lên tiếng phản đối. Nhưng chưa kịp nói được lời nào thì ông St.Clair đã tỏ ra mình có tài ngoại giao.

- Ánh sáng gay gắt cần được làm cho dịu bớt, - ông ta góp ý, giọng nhỏ nhẹ.

- Nhưng không được chặn lại. - Sloan khẳng định.

Tara không nao núng trước lời đề nghị của mình bị phản đối, bà ta nhìn những cánh cửa sổ với ánh mắt của người am hiểu tình thế. - Có lẽ ánh sáng thiên nhiên ào phòng làm cho cây cảnh tăng trưởng dễ dàng...và giúp cho cô có được hương vị của vùng nhiệt đới mà cô vừa từ già, Sloan à. - Bà ta nói rồi quay qua nói với nhà thiết kế. - Cô ấy từ Hawaii đến.

- Nói thế không có nghĩa là tôi muốn biến nơi này giống ở vùng nhiệt đới với đồ mây tre đầy màu sắc của biển cả. - Sloan vội nói để bác bỏ ý nghĩa của bà ta đi.

- Dĩ nhiên cô không muốn thế. - Tara dịu dàng đáp. - Nhưng cô có thể trang hoàng theo phong cách Đông phương, dùng nhiều gỗ đen với màu đỏ và vàng. Hay là chọn theo kiểu của Hemingway để trang hoàng. Tôi có thể hình dung ra chiếc giường mà tôi và Ty đã nằm, chiếc giường có bốn trụ lộng lẫy dùng để treo màn chống muỗi...

- Không, tuyệt đối không được làm thế, - Sloan nói xen vào. - Trey ghét những thứ như thế.

- Trời đất, con ơi. - Tara thốt lên với giọng nuông chiều và mỉm cười thương hại. - Dĩ nhiên chúng ta phải xét đến sở thích của Trey và điều anh ấy không thích, nhưng vấn đề trang trí thì hoàn toàn tùy thuộc vào sở thích của cô. Nói tóm lại, cô là người sẽ ở đây ngày này qua ngày khác, chứ không phải Trey. Cậu ấy chỉ ở đây vài giờ trong buổi tối thôi chứ không ở suốt ngày, mà chỉ có cô với bốn bức tường này. Tin tôi đi, tôi đã có kinh nghiệm về chuyện này rồi.

- Trường hợp của tôi lại khác, - Sloan đáp. - Tôi sẽ bận rộn với công việc suốt ngày.

- Vậy cô sẽ tiếp tục làm nghề của mình à? - Viễn cảnh này làm cho Tara có vẻ vui thích.

- Dĩ nhiên.

- Trey có biết chuyện này không?

- Biết chứ. - Nhưng Sloan tự nhủ vấn đề này thực ra chưa được bàn đến. Nàng mới chỉ xem như có khả năng.

- Hay quá! - Tara đáp, giọng kỳ cục.

- Tại sao bà cho thế là hay? - Sloan thấy khó mà giữ cho được bình tĩnh.

- Không có gì đâu. - Tara đáp, làm ra vẻ thờ ngây. - Ấy là vì gia đình Calder thường rất thủ cựu khi nghĩ về những vấn đề có liên quan đến phụ nữ.

Sloan cười với vẻ khoái trá. - Chắc bà quên là Jessy điều hành trại Triple C.

Một bên vai bà ta nhún lên, động tác phản bác rất duyên dáng. - Bà ta chẳng khác nào một kẻ bù nhìn. Chase vẫn chỉ huy ở đây.

Sloan muốn bác bỏ ý kiến của Tara, vì nàng nghĩ bà ta không hiểu rõ được vấn đề. Tuy

nhiên, nàng thấy đôi cơ với Tara về chuyện này cũng chẳng được việc gì. Sloan nghĩ thảo nào mà không ai trong gia đình chịu đựng được bà ta. Bà ta rất tò mò và kiêu ngạo.

Sloan tìm cách để khỏi nói chuyện với Tara, nàng quay qua hỏi nhà thiết kế: - Ông muốn xem phòng ngủ bây giờ không?

- Đợi lát nữa. - Ông ta ngồi cúi xuống gần lớp ván lát sàn nhà, đưa ngón tay đẩy lớp thảm ở nơi mép ván lên. - Có phần dưới thảm trải nhà, toàn nền nhà đều lát ván cứng hết không?

- Có lẽ như thế, nhưng tôi không biết rõ. - Sloan đáp.

Tara không muốn bị bỏ quên, bà xen vào:

- Kiểu trải thảm bây giờ xưa rồi. Cho dù thảm ở đây còn mới và còn dính, tôi cũng muốn anh tháo hết ra. Bây giờ mọi người đều muốn để nền nhà hoặc là gỗ hoặc là lát đá thôi.

- Tôi sẽ suy nghĩ về vấn đề này. - Sloan muốn nói nàng thích nền nhà lát gỗ, nhưng nàng không muốn nói theo ý của Tara, vì nàng tin rằng nói thế chỉ khích lệ bà ta đưa ra thêm nhiều ý kiến khác nữa.

Người thiết kế đứng dậy, nhìn Sloan. - Lúc này tôi nghe nói cô là nhiếp ảnh gia. Cô muốn có bàn làm việc hay là văn phòng nhỏ trong phòng giải trí này không?

- Không. Tôi muốn đây là nơi để cho hai chúng tôi nghỉ ngơi và quên công việc. Là nơi để thanh thoi thoải mái. - Sloan nói thêm, để vừa có lợi cho Tara cũng như vừa bớt việc cho nhà thiết kế. - Không cần kiểu dáng đẹp để gì hết.

Ông ta gật đầu thờ ơ đáp lại và chỉ vào cánh cửa thông hai phòng.

- Có phải qua cửa này vào phòng ngủ không?

- Phải. - Sloan bước đến mở cửa chỉ cho ông ta thấy.

Không biết là vì lịch sự hay vì biết Tara là người chi tiền để tu sửa, St.Clair để cho bà ta đi vào trước. Bà ta đưa mắt nhìn bao quát khắp phòng. - Tôi phân vân không biết cái giường cỡ lớn mà Ty và tôi đã ngủ nay ra sao rồi, - bà nói trống, không có ý nói với ai hết. - Phòng này phải có cái giường ấy.

Sloan khôn ngoan không nói gì. Nàng nghĩ im lặng là chiến thuật tốt nhất nên dùng trong quan hệ với Tara.

Nhà thiết kế mất nhiều thì giờ quan sát phòng ngủ của chủ nhân và phòng tắm ở kế bên, đánh giá lượng nước hiện đang cung cấp để dùng tắm rửa và thảo luận về vấn đề ánh sáng. Sau khi đã khảo sát sơ khởi các phòng xong, ông ta cho biết ông ta cần đo chính xác kích cỡ các phòng và vị trí của các cửa sổ và cửa lớn, cũng như vị trí của các nơi cắm điện và nguồn ánh sáng. Sloan đề nghị phụ giúp ông ta, nhưng ông ta nói là mình đã quen làm việc một mình.

- Anh cứ làm một mình. - Tara nói trước khi Sloan nghĩ ra lời để đáp. - Vả lại, như thế sẽ giúp tôi và cô có cơ hội làm quen với nhau nhiều hơn. Trước ngày đám cưới, chúng ta có ít cơ hội để nói chuyện với nhau.

Theo Sloan nghĩ thì việc mặt đối mặt với Tara không có vấn đề gì hấp dẫn. Muốn tìm cách để tránh việc này nên nàng đề nghị:

- Chúng ta xuống dưới lầu để cho ông St.Clair làm việc một mình được yên ổn. Tôi nghĩ chắc Cat muốn gặp bà.

Mọi hy vọng gán Tara qua cho bà cô của Trey bị thất bại, vì khi họ xuống dưới, Sloan thấy có tờ giấy báo cho biết bà bạn đưa Chase đi thăm một công nhân trong trại đã có tuổi bị bệnh. Cho nên Sloan phải ngồi với Tara trong phòng khách, rót cà phê cho hai người.

Nàng tìm cách lái câu chuyện vào những đề tài an toàn, Sloan hỏi Tara nhiều câu hỏi về thời thơ ấu của Trey. Việc này kéo dài được một lúc.

Rồi Tara ngồi dựa lưng ra gối sau ghế nệm dài, vừa khuấy cà phê vừa nhìn Sloan với ánh mắt chiêm ngưỡng của người phụ nữ, ngón tay út nâng lên cao.

- Có lẽ cô rất khôn ngoan khi tiếp tục công việc nhiếp ảnh. Nói có Chúa chứng giám, nếu cô là người đảm đang thì trại này sẽ có vài thay đổi. Nhưng chắc cô sẽ nhận ra rằng có thể cô không đảm đang mà sự thay đổi ấy có ngày cũng đến.

- Bà muốn nói khi Trey và tôi có gia đình riêng chứ gì, - Sloan đoán. - Dĩ nhiên lúc con chúng tôi còn nhỏ tôi phải giảm bớt công việc của mình.

- Không hẳn tôi muốn nói thế. - Tara chỉnh lại. - Tôi nghĩ đến giai đoạn Trey chính thức điều khiển trại này. Khi ấy cô sẽ đảm trách nhiều nhiệm vụ nặng nề, vì cô là vợ của cậu ấy. Tôi biết Triple C này sống rất cô lập, nhưng vì trại thành công nên tiếng tăm của nó đã bay đi rất xa, khiến cho chính quyền ở Helena hay ở Washington phải lưu tâm đến. Rồi cô sẽ thấy trại này có rất nhiều chính khách, nhiều nhân vật hoạt động ở hành lang quốc hội, và nhiều người có thể lực khác đến đây hàng năm. Vì là vợ của người trong gia đình Calder, nên cô phải đóng một vai trò rất quan trọng, vai trò không những chỉ là nữ chủ nhà thôi đâu. Và dĩ nhiên ở đây thường diễn ra những cuộc bán đấu giá súc vật riêng lẻ. Có rất nhiều người giàu có và danh tiếng đến đây. Làm thoả mãn được những con người cao đạo ấy không phải dễ dàng gì, tôi tin là cô có thể hình dung ra được chuyện ấy.

- Tôi có thể thấy được điều ấy. - Với thái độ cố tình lấp lửng, Sloan bùng cà phê lên uống, lợi dụng thời gian ngắn ngủi ấy để nghĩ đến cảnh sống tương lai của mình trước hình ảnh mà Tara vừa vẽ ra.

- Tôi nghĩ rằng điều quan trọng là cô biết những chuyện này và vai trò cô phải đóng. - Tara nói tiếp. - Nói tóm lại, việc này sẽ chiếm hết thời gian của cô, có lẽ nhiều thời gian hơn của Trey nữa. Làm vợ cậu ta là một chuyện rồi, cô còn là người hợp tác với cậu ấy nữa. Tôi tin cô thấy rõ điều đó.

- Dĩ nhiên. - Sloan đáp, không nói gì thêm nữa.

- Bây giờ cô đừng sợ khi nghĩ đến những việc cô phải làm để giải trí cho họ. - Tara khuyên. - Tôi có rất nhiều kinh nghiệm về việc này. Việc tôi dạy cho cô cận kề những điều này chỉ là vấn đề đơn giản thôi.

- Cám ơn bà. Tôi hứa sẽ nhớ việc này khi cơ hội đến, - Sloan đáp, nàng hết sức tỏ ra duyên dáng khi nói. Rồi nàng nghe tiếng gậy của ông cụ Chase gõ lốc cốc trên ngưỡng cửa

Khi Chase bước vào phòng, ông chỉ gật đầu chào Tara rồi đi thẳng vào phòng lớn. Nhưng may thay cho nàng là Cat đến với họ, nhờ cá tính vui vẻ hoạt bát của bà mà tình thế khó khăn của nàng được giải toả.

- Hai người làm gì ở đây thế? - Bà ta ngạc nhiên hỏi. - Tôi tưởng hai người ở trên lầu chứ.

- Garson đuổi chúng tôi đi để anh ta đo đạc phòng ốc. – Tara đáp, rồi cười với Sloan. – Sloan và tôi ngồi xuống đây để nói chuyện tầm phào cho vui.

- Rất tiếc là không có tôi. Câu chuyện chắc vui lắm. – Cat ngồi xuống trên ghế nệm dài, quay người nhìn Tara. - Chị ở lại ăn trưa nhé? Đừng từ chối vì trưa nay tôi làm món xà lách tôm hùm, món chị rất thích.

- Tôi không muốn lợi dụng...

- Nói tào lao. Chị lúc nào cũng nói thế. Cat trêu. - Vả lại chắc chị biết khi nào có khách bất ngờ đến, chúng tôi thường làm nhiều đồ ăn hơn thường ngày. Vậy lần này chị sẽ ở lại đây bao lâu?

Cat lái câu chuyện về Tara một cách rất dễ dàng, khiến cho bà ta nói về kế hoạch của mình và bạn bè của họ. Sloan bị hạ xuống vai trò người nghe, và nàng thích được như thế.

Đến trưa, cả Trey và Jessy đều không có mặt ở bàn ăn. Sloan tin chắc hai mẹ con biết thế nào Tara cũng ở lại ăn trưa nên họ tìm cách lánh mặt. Nàng không trách họ. Sloan vẫn thấy rất khó mà hoà đồng với Tara. Câu chuyện trong phòng khách và cuộc đối đáp trên lầu giữa hai người đã làm cho nàng quá ngán ngấm.

Ngay sau khi Tara và nhà thiết kế đã ra về, nàng vẫn không hết cảm giác khó chịu. Sau đó, Sloan vào bếp để giúp Cat rửa bát đĩa. Cat chất đĩa dơ vào đầy một nửa máy rửa. Bà vui vẻ nhìn Sloan.

- Sao, công việc tiến hành như thế nào?

- Ông ta nói vào cuối tuần sau sẽ trở lại, khi ấy ông sẽ cho biết ý kiến về cách tu sửa và đưa ra mẫu mã các thứ. Sloan đáp, vẻ ngán ngấm.

- Thế là tốt...tôi nghĩ sửa nhanh chừng nào hay chừng ấy, nhưng tôi chỉ ngại có Tara thôi. Khi tôi vào phòng khách lúc này, tôi thấy cô có vẻ không muốn hé môi nói gì.

Cat cười ồ ồ và hất tay. - Đừng nói nữa. Tara thường làm cho mọi người khó chịu.

- Cháu ngạc nhiên là bà ấy không đến tủ quần áo của cháu, lục ra xem và nói tất cả quần áo của cháu đều không phải là hàng hiệu sang trọng. – Sloan cầu nhàu đáp.

- Tôi đoán thế nào bà ta cũng góp ý về các phòng của cô nên tu sửa như thế nào.

- Trey đã cảnh báo cháu thế nào bà ta cũng làm thế, cho nên cháu đã đề phòng. – Sloan mở vòi nước, rửa lại vài cái đĩa đã rửa rồi. – Bây giờ chúng tôi phải đợi để xem ý kiến Garson St. Clair ra sao.

- Chắc bà ta và cô không chỉ “nói chuyện tầm phào” mà thôi đâu. Bà ta lên lớp về cách trang hoàng trong phòng phải không?

- Không phải đâu. Tara dạy cháu về vai trò của bà vợ trong gia đình Calder, và cách cháu phải làm để những vị khách cảm thấy hài lòng.

Cat nhướng cong cặp lông mày. – Tôi không ngờ bà ta làm như thế. – Cat châm biếm rồi nhìn Sloan, vẻ thắc mắc. - Chuyện ấy có làm cho cô lo sợ không?

- Cháu không lo sợ gì hết. Chỉ có điều là cháu không thích chuyện này.

- Cô thích người trong nhà chứ?

- Dĩ nhiên...

- Thế là đủ rồi, - Cat vừa nói vừa nhún vai. - Việc còn lại dễ thôi.

- Tara có vẻ không nghĩ thế.

- Đúng vậy. - Cat đẩy máy rửa bát đĩa lại, xem kỹ cửa đã cài then chưa. - Nhưng cô nên nhớ rằng mọi chuyện ở Triple C này bình thường thôi. Tôi có thể đếm trên đầu ngón tay số lần chúng ta tiếp khách trong năm, mà đối với Tara đây là việc hết sức quan trọng.

Sloan không tin việc này dễ như Cat đã nói. Bà đã có thời gian nghiên cứu nhiều chi tiết có liên quan đến vấn đề.

- Nhưng có những thực đơn...như món xà lách tôm hùm hôm nay...

Cat cắt ngang lời nàng. - Cô nhắc tôi nhớ để nói cho cô biết bí mật của tôi. Mẹ tôi là người rất kỳ diệu. Bà tổ chức toàn diện. Bà đã tạo ra các thực đơn này. - Cô cũng đến ba trăm hay nhiều món ăn hơn-với đầy đủ cách thức nấu nướng. Cô chỉ có việc chọn thực đơn, thay đổi món ăn cho phù hợp với mùa hay với khách.

- Với khách? Cô nói thế nghĩa là sao?

- Bà ấy có hồ sơ về từng người khách. Trên hồ sơ, bà ghi khách có gia đình hay độc thân, tên tuổi của con họ nếu có, họ thích uống gì, kiêng ăn thứ gì, hay ghi bất cứ thứ gì có ích cho bà. Khi tôi còn vị thành niên, tôi thường tự hỏi làm sao bà nhớ tên của con một vài người hay là bà nhớ ông ta chỉ uống Johnny Walker đỏ khi bà không gặp ông ta một năm hay lâu hơn. Rồi tôi khám phá ra bí mật của bà. Bây giờ tôi có hồ sơ riêng của tôi. Đây chỉ là vấn đề ghi sơ lược vài chi tiết thích hợp, và nhờ các chi tiết này mà mình biết sở thích, tính tình của họ. Vì lý do ấy mà gia đình Calder nổi tiếng là hiếu khách.

- Cô nói nghe có vẻ đơn giản quá.

- Đúng thế. - Cat cam đoan với nàng. - Và không phải cô gách vác lấy trọng trách ngay đâu. Cô sẽ có nhiều thời gian để làm quen với công việc. Trước khi cô biết việc, cô cần phải quan sát công việc như quan sát thiên nhiên trước mắt cô.

Nghe Cat nói, lần đầu tiên từ khi Tara ra về, Sloan cảm thấy nhẹ người. Thậm trí nàng còn mong đến tuần sau người thiết kế trở lại trình bày kế hoạch làm việc của ông ta - dù có cả Tara đi theo.

CHƯƠNG XII

Sloan ngồi trên mép giường, người căng thẳng, nôn nóng, nhìn Trey nghiên cứu bản thiết kế căn phòng và tấm bìa gắn mẫu vải, mẫu màu sơn, ảnh bàn ghế...Nàng đợi xem mặt chàng có gì thay đổi không. đợi xem phản ứng của chàng ra sao. Rồi nàng hết kiên nhẫn.

- Sao? Anh nghĩ thế nào? – Nàng cố duy trì thiện cảm của mình với bản thiết kế. – Đúng với những gì mà chúng ta đã bàn đến, phải không?

- Đúng thế. – Chàng đáp, giọng hơi ngạc nhiên.

- Phải. Trong lần góp ý đầu tiên, em không tin ông ta thảo ra được mẫu thiết kế như thế này, nhất là có Tara rỉ tai ông ta. – Sloan nhoẻn miệng cười. – Nhưng bây giờ trông được lắm. Màu sắc bình dị, rất hợp với sở thích của chúng ta, nó không làm cho chúng ta cảm thấy chán. Còn bàn ghế chính trông đẹp, không trang trí nhiều quá, mà có chọn lọc. Nhìn chung căn phòng trông ấm cúng, dễ chịu và gọn gàng, giống như các nơi khác trong nhà.

- Có nhiều việc đấy. – Trey cảnh cáo. - Nhiều việc khác nữa ngoài việc sơn lại tường, may màn cửa sổ khác và đóng chiếc ghế nệm dài mới.

- Đúng, sẽ có nhiều việc hơn chúng ta dự định, - nàng đáp. Nhưng theo Cat, thậm chí ở đây ít ra cũng đã lâu đến hai mươi năm, có thể lâu hơn. Và chúng ta đã kiểm tra nền nhà lát gỗ cứng cả ở đây lẫn trong phòng ngủ. Em muốn tân trang thậm chí hơn là thay đi. Nhưng rõ ràng nếu trong khi họ tu sửa ở đây mà chúng ta dọn đi chỗ khác thì công việc sẽ dễ dàng hơn.

- Chúng ta chưa dọn vào ở. – Chàng đáp, để tấm mẫu và bản vẽ trên bàn xa lông.

Sloan biết chàng cần được thuyết phục thêm, nàng chuyển qua ngồi trên ghế nệm dài, quàng tay quanh tay chàng.

- Em biết công việc sẽ gây bất tiện cho chúng ta trong một thời gian, nhưng khi làm xong, căn phòng sẽ rất có giá trị. Và anh đừng quên là Tara trả tiền việc này.

- Chúng ta không trả.

Nàng ngẩng đầu lên. - Chắc Tara sẽ không rút lui vào phút chót và đưa phiếu tính tiền cho ta chứ.

- Không. Bà ta rất thích đi khoe khoang với mọi người là mình trả tiền tu sửa ở đây. Nhưng anh không muốn nói đến tiền.

- Vậy thì muốn nói đến cái gì?

Chàng mỉm cười. – Hôm nay Johnny nói với anh rằng nếu chúng ta bằng lòng làm việc này thì anh sẽ chuốc lấy lắm phiền phức. Anh ta tuyên bố rằng có nhiều cặp vợ chồng tan vỡ vì gặp phải nhiều phiền toái trong công việc tân trang nhà cửa hơn nhiều việc khác. Theo anh ta, nếu vượt qua được chuyện này, hôn nhân của chúng ta sẽ vượt qua được bất cứ chuyện gì.

- Em không lo. – Sloan đáp với sự tin tưởng hoàn toàn. – Dù sao thì chúng ta cũng đã vượt qua được sự thử thách trong việc thu dọn đồ đạc và em quyết dọn đến đây ở. Chúng ta không có vẻ đang sống trong cảnh lộn xộn. Chúng ta sẽ hoà hợp như bộ cửa đôi dưới tiền sảnh.

- Thật không? – Chàng nhoẻn miệng cười sung sướng, lôi tay ra khỏi tay nàng rồi quàng quanh vai nàng, kéo nàng vào sát người chàng và dựa mình vào gối ở nệm dài.

- Thật. – Nàng quay người, xòe bàn tay đặt lên trên ngực chàng, cảm thấy các bắp thịt rắn chắc dưới lớp vải áo sơ mi. - Vậy anh nói sao? Nếu anh bằng lòng thì em bằng lòng.

Mắt chàng ánh lên nét vui vẻ, ấm áp.

- Có lẽ anh đã xiêu lòng.

Nhưng nàng có cảm giác nàng đã gọi lên vẻ ham muốn trong mắt chàng. Đồng thời, vẻ ham muốn của chàng kích thích các giác quan trong người nàng, làm cho mạch máu trong người nàng chảy mạnh, khiến nàng hồi hộp. Bỗng nàng cảm thấy tính dục bị kích thích, muốn lật chàng lên trên nàng.

- Thật phấn khởi. – Nàng áp sát vào chàng, lần tay xuống dưới bụng chàng, luồn ngón tay vào trong quần jean chàng, mân mê các bắp thịt co thắt. Nàng ngẩng cằm lên, môi hé mở, mời mọc chàng hôn, nụ hôn nóng bỏng, ngọt ngào.

Sloan thừa biết như Trey rằng họ sẽ không dừng lại sau nụ hôn. Không bao giờ họ chỉ hôn nhau thôi. Cả hai đều rất tham lam, lửa ái tình bùng lên quá mạnh sau nụ hôn.

Khi đặt môi lên môi nàng, Trey liền dành thế chủ động, đẩy nàng nằm ngửa xuống ghế nệm dài, lười rả lên lười nàng, tay sờ lên núm vú nàng. Người chàng đè nặng lên người nàng, khiến nàng phấn khích tột độ.

Rồi họ cởi áo quần, và mọi chuyện diễn ra một cách tự nhiên. Họ hôn nhau, mơn trớn nhau, làm tình với nhau, và cùng đưa nhau lên tận trời xanh. Cả hai đều tin chắc hạnh phúc này kéo dài mãi, không bao giờ đổi thay.

Trời nắng chang chang phủ hơi nóng xuống trung tâm đầu não của trại Triple C và làm cho đất quanh trại khô khốc. Đúng là buổi chiều mùa hè im phăng phắc, lặng lẽ, khiến người ta thích ngồi để nhìn thời gian trôi qua.

Nhưng sự yên tĩnh ở trang viên bây giờ là điều khó khăn tìm thấy, vì công việc chỉnh trang phòng chủ nhân đang đến giờ cao điểm. Hình như lúc nào cũng có nhiều thương gia và công nhân làm việc trong nhà, hoặc đi vào hoặc đi ra. Khi không đóng đinh thì họ khoan, cưa, đánh giấy nhám hay tháo gỡ cái gì đó.

Như mọi khi, ông cụ Chase ngồi trốn ở trước mái hiên để tránh xa những âm thanh hỗn tạp, tranh bụi bặm và sự ồn ào náo nhiệt trong nhà. Ông ngồi trên ghế xích đu, lơ đãng nhìn bãi xe tải đậu trước nhà, chắn mất quang cảnh thưởng ngoạn của ông. Khi cửa trước bật mở, ông bực mình quay mắt nhìn về phía tiếng ồn sẽ vang lên, nhưng mắt ông dịu xuống vì thấy Cat xuất hiện, tay bưng chiếc khay có bình trà và hai cái ly.

- Bố uống trà chứ? Trà mới pha. – Bà cười vui vẻ, nhưng ông cụ thấy trên mặt bà hiện ra vẻ vắng thẳng, chứng tỏ sự huyên náo trong nhà cũng làm cho bà khó chịu như bố mình.

- Tốt, miễn là đừng có bụi bặm và không khí dơ bẩn là được, - ông đáp, giọng mỉa mai chua chát.

- Kia bố, đâu tệ như thế. – Cat để khay trà lên bàn và rót cho mỗi người một tách.

- Thế tại sao trưa nay bố ăn súp đã cần phải cái hạt gì đấy.

- Con đã nói có lẽ đấy là hạt tiêu. Chắc cái xay tiêu của con có vấn đề nên hạt tiêu xay không mịn được, còn sót vài mảnh vụn. – Cát đáp, vẻ kiên nhẫn.

Ông cụ cầu nhàu về sự nghi ngờ của mình rồi uống một hớp trà lạnh. - Chắc là đúng như con nói, - ông xác nhận lời Cát.

- Dĩ nhiên như thế. – Bà ngồi xuống cái ghế xích đu kia, lấy cái quạt giấy trên bàn, phe phẩy trước mặt. - Trời hôm nay quá nóng.

- Nóng và khô. – Là nhà chăn nuôi chuyên nghiệp, Chase không thể không lưu tâm đến việc trời thiếu mưa.

- Trời thường như thế vào tháng bảy.

Cánh cửa trước lại bật mở, một người thợ bê thùng rác đầy qua cửa. Không thèm nhìn về phía hai bố con, anh ta đi qua hành lang, xuống tầng cấp, kéo cái thùng rác đến xe đổ rác.

- Bây giờ họ lôi cái quái gì ra vậy? – Chase cau mày hỏi, mắt nheo cố nhìn xem thứ gì trong thùng rác.

- Có lẽ giấy dán tường.

- Giấy dán tường? Họ tháo đồ ấy ở đâu ra thế?

Cat không nén nổi tiếng thở dài. - Bố không nhớ à? Con nhớ hôm qua hay hôm kia, Sloan có nói cho chúng ta biết là khi họ tháo những giá đèn có chân gắn trên tường, họ phát hiện ra ít nhất có ba lớp giấy dán tường. Vì vậy họ phải lột ra hết.

- Lạy Chúa lòng lành, bao lâu họ mới làm xong? – Hai bàn tay to tướng của ông cụ nắm chặt chỗ dựa tay với vẻ tức giận. - Với đà này, chắc đến mùa len bò mới xong được.

- Bố nói nhỏ một chút. – Cat rít lên trong miệng, nhìn về phía cửa.

- Tại sao ta phải im lặng trong khi họ làm rầm rầm mà không sợ làm ồn người khác trong nhà? – Ông thấy có bóng người ở một bên và quay mắt nhìn, liền thấy Sloan đứng bất động cách chỗ ông ngồi chừng vài tấc.

Mặt Sloan lộ vẻ ân hận, và Cat nhận ra ngay dấu hiệu này nơi nàng. – Sloan, đừng để ý đến ông nội. Ông thường cầu nhàu như thế.

- Không, ông nói đúng. Cháu cần phải xin lỗi, - nàng đáp. – Cháu không ngờ tân trang lại hai phòng mà lâu đến như thế. Cháu xin lỗi đã làm ông và cô bức mình như thế này.

- Tất cả chúng ta đều phải học hỏi mà sống, cháu à. – Chase đáp, cơn giận khiến ông có giọng gay gắt. - Lần sau Tara đề nghị tặng cháu món quà gì, cháu phải từ từ, suy nghĩ cho kỹ.

Nghe nói đến Tara, Sloan nhìn ra đám xe đậu ngoài sân, ánh mắt lo lắng. – Bà ấy không có ở đây à?

- Không. Hôm qua bà ta nói sáng nay bay về Texas. – Cat đáp.

- Tốt. – Hai vai của Sloan hạ xuống, vẻ nhẹ nhõm.

- Tại sao? Có gì không ổn à? – Cat hỏi.

- Không, không có gì. – Nàng đáp rồi lắc đầu phụ họa theo lời nói. - Người thợ điện đang nối dây điện vào những ngọn đèn trên trần ở trong phòng tắm, và họ đã lột hết giấy dán tường rồi. Cho nên cháu nghĩ có thể bỏ đi một lát, có lẽ cháu đến cửa hàng bách hoá để thuê đĩa phim tối nay xem.

- Cháu đi đi. – Chase nói. – Và xem thử có thể tìm ra được cuộn phim nào về miền Tây hay không?

- Nghĩa là xem có bộ phim nào có John Wayne đóng. – Cat nói xem vào.

- Ai đóng? – Chase gầm gừ hỏi.

Sloan bước ra thềm nhà, bỗng nàng đứng lại nhìn Cat:

- Nếu Tara đến đây, nhờ cô tìm cách không để cho bà ấy bước chân vào nhà cho đến khi cháu về.

Cat cười dịu dàng thông cảm, rồi đáp: - Cháu đừng lo. Cô sẽ không...sau lần vừa qua cô sẽ không cho bà ấy vào đâu.

- Lần vừa qua à? – Chase lặp lại, rồi ông nhớ ra. – Con muốn nói chuyện hôm Sloan đi với Trey, Tara tự ý ra lệnh cho công nhân phá hỏng buồng tắm. – Ông cụ nháy mắt với Sloan. – Cháu à, ông đã nói chúng ta phải học hỏi mà sống.

- Cháu sẽ học bài học ấy rất kỹ, - nàng đáp, rồi cúi chào họ, bước xuống thềm.

Đi khỏi trang viên khoảng 50m, nàng nghe tiếng ồn của thợ sửa chữa nhà nhỏ lại thành tiếng rì rào. Nhưng sự căng thẳng nơi Sloan không giảm bớt. Nó như cái neo nặng níu nàng lại. Lần đầu tiên trong đời, nàng nhìn quanh mà không thấy cảnh vật trước mắt tươi đẹp, ánh mặt trời ấm áp trên da thịt, không khí ngào ngạt hương thơm.

Nàng đã định đi thợ thần một vòng, nhưng bước chân đã đưa nàng đến cửa hàng bách hoá. Bước vào trong toà nhà có máy lạnh, nàng đưa mắt nhìn vu vơ vào các gian hàng.

Như đã đoán trước, nàng thấy người công nhân trong trại ở bên phía hàng đồ sắt và một người đàn bà đang xem hàng trong khu bán quần jean cho con trai. Nhiều tiếng người lao xao phía sau. Chưa bao giờ nàng đến cửa hàng bách hoá mà không có người ở đấy.

Sloan không thích nói chuyện với ai hết cho nên nàng đi vòng quanh đến quầy cho thuê phim, như thế nàng sẽ tránh được những người đi mua hàng khác. Mới đi được mấy bước, nàng đã nghe tiếng Trey gọi, bèn dừng lại.

- Kia, Sloan. Em làm gì ở đây? – Chàng bước nhanh đến, mắt ánh lên vẻ vui sướng vì gặp nàng.

- Nàng cười nhìn chàng. – Em cũng muốn hỏi anh câu ấy.

- Anh phải đưa Hank Tobin đến trạm xá. Một con bò cái già bọn anh đang khám đã đá vào chân anh ấy làm rách một đường. Trông lúc anh ta đang để cho y tá khâu vết thương, anh định đi kiểm tra phần việc mà chúng ta đã yêu cầu họ làm vào tuần trước. – Trey gác tay lên giá để đĩa phim, tư thế thoải mái. - Vậy em đến đây làm gì?

- Em đến để kiểm đĩa phim về xem tối nay. Ông nội muốn bộ phim nào có John Wayne đóng. – Nàng đi đến chỗ có nhiều phim về miền Tây.

- Đúng là ông cụ thích thế. – Trey cười toe toét. – Công việc tiến hành như thế nào?

- Như mọi khi...chậm như sên bò. – Nàng cố lấy giọng hài hước, nhưng giọng của nàng lại

cau có, bức tức.

Chàng nhìn nàng, ánh mắt lo lắng. – Có chuyện rắc rối à?

- Chuyện rắc rối duy nhất là chúng ta quyết định làm việc này từ ban đầu. – Nàng đáp, giọng bất bình. Rồi nàng vội đưa tay ngăn không cho chàng nói. – Em biết. Anh đã cố cảnh cáo em, nhưng em không chịu nghe. Thật sai lầm, bây giờ em ước gì khi ấy em nghe lời anh.

Chàng nghiêng đầu sang một bên, cố đoán nguyên nhân khiến cho nàng nói thế. - Chuyện gì làm cho em bị quan vậy?

Giận dữ và tức tối, nhất là giận mình, Sloan đáp bằng giọng chậm biếm gay gắt: - Chúng ta đã bắt đầu ba tuần rồi, thế mà các phòng vẫn còn bừa bãi, không thể nào như thế được. Không có việc gì hoàn tất. – Nàng nhìn chăm chú vào chỗ để phim, nước mắt như chực trào ra và nói thêm. – Em không biết gia đình anh nghĩ về em như thế nào?

Mặt chàng nghiêm trang, gặng hỏi:

- Có ai nói gì với em về chuyện này à?

- Không. Không có ai nói hết. Nhưng nhìn vào việc em làm khiến nhà cửa và cuộc sống của mọi người rối loạn không thể nào làm cho họ có cảm tình với em được.

- Không tệ như thế đâu. – Chàng nhìn nàng ánh mắt vừa trách móc vừa khoan dung, vui vẻ.

- Được như anh nói thì may quá, - nàng đáp. – Anh không ở nhà suốt ngày, anh không thấy. Nhà cửa ồn ào, bụi bặm, người vô kể ra, lên xuống cầu thang tấp nập.

- Anh thấy em có vẻ đang lâm vào cảnh tù túng. – Trey cười ra vẻ thương cảm. – Em cần phải đi chơi một ngày, thay đổi không khí mới được.

- Làm thế mà chịu được hay sao? – Sloan đáp. – Em đi chơi để cho ông nội và cô Cat gánh lấy cảnh náo nhiệt em gây ra hay sao. Cám ơn anh, em không làm thế được.

- Việc này sẽ không kéo dài lâu đâu. – Trey nhắc nàng nhớ, giọng nhẹ nhàng.

- Thỉnh thoảng em cũng nghĩ như thế, - nàng đáp và thở dài. – Xin lỗi. Em định ninh là em có một số người đứng về phe mình. Chỉ tại vì... - Nàng quay qua nhìn chàng, thái độ cương quyết. – Em muốn làm họ thích em, và em đã khởi hành lắm đường.

- Anh nghĩ chuyện này không có hạn cuối. – Trey lập luận. – Theo anh thì em có nhiều thì giờ để đổi sang con đường khác. Và với bộ phim có John Wayne rút súng bắn nhanh như gió sẽ là điểm xuất phát vào con đường đúng đắn. Giữa em và anh... - Chàng bỗng đảo mắt nhìn quanh, rồi cúi xuống gần nàng, như thể nói chuyện gì bí mật. – Phim *"The Searchers"* là bộ phim ông cụ thích nhất.

- Vậy thì em sẽ thuê bộ ấy. – Nàng tìm đĩa phim trên giá, dừng lại, nhìn Trey với ánh mắt thắc mắc. – Ở đây không có loại dùng đầu đĩa DVD à?

- Có lẽ không. – Chàng đáp, đợi Sloan lấy đĩa phim trên giá rồi theo nàng đến quầy sau.

Người đàn bà có cặp má phúng phính ngược mắt nhìn hai người. Bà ta có mái tóc màu hung đỏ, khoảng ngoài bốn mươi. Sloan không thấy bà làm ở đây lần nào, nhưng mặt bà trông quen. Nàng nghĩ chắc đã gặp bà ta đâu đó rồi.

- Chào Sloan, - người đàn bà chào nàng với vẻ thân thiện. – Bây giờ tôi mới biết tại sao hồi nãy Trey chạy nhanh vào như thế. Rõ ràng anh ấy đã thấy cô ở đây.

- Tôi không biết anh ấy ở đây cho đến khi anh ấy đi vào. – Sloan đáp rồi dừng lại lặng lẽ nhìn trước ngực áo của bà ta để tìm cái bảng tên. Nhưng ở trại Triple C không cần bảng tên, vì mọi người đều biết nhau hết.

Trey đến tiếp cứu cho nàng, chàng dựa vào quầy, chống cùi tay lên mặt quầy và nói

- Nancy, cho chúng tôi thuê bộ phim.

- Sẵn sàng. Nhưng phải trả trước ngày thứ ba. – Bà ta lấy cái kẹp giấy dưới quầy lên rồi lên rồi nhìn vào nhan đề cuốn phim. – “*The Searchers*”. Cụ Chase rất thích bộ phim này.

- Thuê cho ông cụ xem đấy. – Trey nói tiếp.

- Sloan, cô khoẻ chứ? - Người đàn bà hỏi vừa ghi nhanh lên tờ giấy trên kẹp những chi tiết cần thiết. – Lâu rồi tôi không gặp cô.

- Đúng. Tôi chỉ quanh quẩn ở gần trang viên.

- Công việc tu sửa phòng ốc ra sao? Chắc cả trại đều bận rộn về việc này.

- Công việc tiến hành chậm nhưng chắc. – Sloan nói dối.

- Tôi cá mười ăn một là cô điên cả cái đầu. Cách đây mấy năm, tôi tân trang lại nhà bếp, thay tủ chén bát mới và bàn ghế. Sau hai tuần lộn xộn, bê bối, tôi muốn khóc được. Dĩ nhiên vì đợi dùng lại nhà bếp quá lâu, nên khi sửa chữa xong, tôi rất sung sướng.

- Tôi nghĩ bây giờ tôi cũng đang ở trong tình trạng như thế. – Sloan đáp.

- Tôi thông cảm nỗi khổ của cô, - người đàn bà cố làm cho nàng yên tâm và Sloan nghĩ bà ta thật lòng. Kỳ lạ thay, nàng cảm thấy yên tâm hơn. Bà ta ghi chép xong liền nói: - Thủ tục xong rồi.

- Cảm ơn. – Sloan lấy cuộn băng, dợm chân bước đi.

- Sloan này...- Bỗng người đàn bà lên tiếng, Sloan quay lại. Bà ta ngần ngừ một lát, rồi thu hết can đảm nói tiếp. – Tôi nhờ cô một việc được không?

- Được chứ. – Không biết chuyện gì, Sloan nhìn Trey, nhưng chàng hình như cũng không biết gì hơn.

- Tôi nghĩ đáng ra không lên nhờ cô mới phải, nhưng... Mike sẽ rời nhà để vào đại học trong mùa thu này, còn Donna sẽ lên lớp mười hai. Mặc dù Roger không thích, nhưng tôi muốn cả gia đình đều chụp chung một tấm ảnh. Roger nhất quyết không chịu lái xe đưa gia đình ra Miles City để chụp một tấm. – Bà ta lại ngần ngừ, vẻ lo lắng và phân vân. – Tôi không muốn lợi dụng cô, nhưng cô là nhà nhiếp ảnh chuyên nghiệp. Tôi nghĩ có lẽ cô sẽ giúp chúng tôi chụp một tấm. Tôi rất sung sướng được trả tiền chi phí cho cô. – Bà ta nói thêm rất nhanh, như thể sợ Sloan sẽ từ chối.

Trey cũng nhận thấy Sloan có vẻ không muốn chấp nhận lời yêu cầu của bà ta. Chàng không muốn Nancy Taylor có ý nghĩ không tốt về Sloan, nên chàng nói để bênh vực nàng.

- Chụp hình thường thôi thì tốt đấy, Nancy à. Nhưng khổ thay Sloan không phải là nhiếp ảnh gia chụp chân dung.

Sloan vội cắt ngang lời chàng: - Anh ấy muốn nói là tôi không có đèn, không có phong như trong các tiệm chụp ảnh. Nhưng nếu bà muốn có tấm ảnh chụp cả gia đình, tôi nghĩ tôi có thể chụp cho bà ở ngoài trời cũng được. Chúng ta có thể chụp bình thường, nên chồng bà khỏi cần mặc comple và thắt cà vạt.

- Cô bằng lòng chụp sao? – Bà ta nhìn nàng chăm chăm.

- Bằng lòng. – Sloan cười đảm bảo. - Chiều chủ nhật được không? Bà có tiện không?

- Có lẽ tiện. Tôi sẽ xoay sở để chụp vào chiều hôm ấy. Có thể các em tôi có kế hoạch gì đấy. Nếu có, chúng phải thay đổi kế hoạch thôi. - Mặt bà lại lộ vẻ phân vân. – Cô chắc nếu chúng tôi không mặc đồ trang trọng thì ảnh cũng đẹp chứ?

- Vì chúng ta sẽ chụp ngoài trời, tôi nghĩ là bức ảnh sẽ trông có vẻ tự nhiên hơn nếu quý vị mặt trang phục bình thường. Mọi người đều trông thoải mái dễ chịu hơn. – Sloan trấn an bà ta rồi nhận ra điều này không phải là mối quan tâm chính của bà. – Bà đừng lo. Tôi sẽ bố trí mọi việc để tấm ảnh trông như ảnh chụp trong studio.

- Cô làm như thế, tôi chắc bức ảnh sẽ đẹp. Nhưng bà ta hơi đỏ mặt, rồi cười bẽn lẽn. – Tôi rất cảm ơn cô, Sloan. Xin cô hiểu cho là việc này rất có ý nghĩa với tôi.

- Tôi rất hân hạnh được giúp bà. – Sloan đáp. - Nếu không có gì thay đổi, tôi hẹn sẽ gặp bà lúc 3h30 vào ngày chủ nhật gần nhà kho cũ.

Trey tìm trên nét mặt, giọng nói của nàng để xem có dấu hiệu gì cho thấy nàng nói dối không, nhưng chàng không thấy gì hết. Chàng ngạc nhiên trước sự thoả thuận chắc chắn của nàng, cho nên khi họ ra khỏi cửa hàng bách hoá, chàng nói: - Anh thấy em chưa bao giờ chụp ảnh chân dung. - Giọng chàng có vẻ yêu cầu nàng giải thích.

Trey, anh nhìn mặt bà ấy thì biết, nàng đáp. Bà ấy không hiểu. Đối với bà ấy, nhiếp ảnh gia là nhiếp ảnh gia. Làm sao em từ chối một người đã yêu cầu em một việc mà bà ấy không rành như thế? Nếu em từ chối, chắc bà ấy sẽ không nói gì, nhưng bà ấy sẽ buồn lòng. Em cảm thấy như thế. Vả lại, - nàng nói thêm, - không phải em không thể chụp ảnh chân dung được, mà vì ảnh chân dung không phải là sở trường của em.

Trey thấy có hai nguyên nhân khiến cho nàng quyết định như thế: đó là lòng vị tha và lòng mong muốn làm việc. Chàng không nói đến các nguyên nhân ấy, mà chỉ cười. – Em là cho bà ấy rất vui đấy.

- Việc này cũng làm cho em vui. – Sloan đáp. – Nhưng anh biết điều gì đáng ngạc nhiên không? Em rất mong đến ngày chủ nhật. Anh có biết từ khi em không cầm đến máy ảnh là mấy tuần rồi không? – Nàng nghiêng đầu sang một bên, nhìn chàng với ánh mắt trêu chọc. – Em có thể nhờ anh làm phụ tá cho em vào chủ nhật được không?

- Anh sẽ để cho em sai khiến. – Chàng đáp, nghĩ rằng nàng muốn như thế.

Mặt khác, Trey vui sướng khi thấy nàng có vẻ hạnh phúc, hơn hở, vì tinh thần nàng đang xuống thấp. Ngoài ra, chính chàng cũng có dự phần vào việc làm cho nàng thay đổi tính tình, đó là cái máy ảnh đáng ghét.

- Tuyệt vời! – Nàng thốt lên, đồng thời nghĩ đến người khác nữa. – Nhưng em cần nói chuyện với cô Cat.

- Em cũng muốn nhờ cô Cat phụ tá vào ngày chủ nhật à? – Trey cau mày hỏi.

- Không vào ngày chủ nhật. – Nàng cắn môi dưới với vẻ lơ đãng. – Mà em cần hỏi bà ấy em có thể làm phòng tối ở đâu – ít ra cũng tạm thời - để em rửa phim.

Nghe nàng nói, bỗng chàng thấy lòng mình phùng phức tức giận. – Em không thể đem phim ra phổ cho họ rửa như mọi người được à?

- Có thể được chứ, nhưng em thích tự mình làm lấy. Nghĩa là, không chóng thì chầy, em cũng phải thiết lập phòng tối, nhưng em đợi cho đến khi việc tu sửa nhà xong rồi mới làm. Bây giờ nhà chúng ta đang quá hỗn độn rồi. – Nàng đưa mắt nhìn ngôi nhà trắng nằm trên đỉnh ngọn đồi thấp. – Em nên đến nói chuyện với cô Cat. Hẹn gặp anh sau.

Hình như nàng chia tay chàng sau khi nghĩ ra ý lập phòng tối rửa phim. Trey đứng yên một lát, nhìn Sloan đi nhanh về phía trang viên, chàng thấy bước đi của nàng hăng hái, cương quyết. Chàng mím môi, nhìn theo bóng dáng nàng.

Nhìn một lát, chàng quay gót, đi về phía trạm xá sơ cứu, chàng cảm thấy buồn nhưng không xác định được nguyên nhân.

Trong trạm xá, Kelly Ramsey lau bậu cửa sổ, cô ta tự làm để lấy có đứng đấy, phòng khi người y tá của trại là Liz Carlsen từ phòng điều trị đi ra sẽ thấy cô nơi cửa sổ. Nhưng thực ra cô ta đứng đấy để nhìn Trey, cô thấy chàng đi ra khỏi cửa hàng bách hoá với Sloan.

Kelly đứng nhìn Trey từ khi chàng đi ra. – Vì lý do gì cô không thể giải thích được, cô chỉ biết đấy là do thói quen đã có từ mấy năm qua, mà thói quen thì khó bỏ. Thế nhưng nhờ có thói quen đó mà cô biết được thứ ngôn ngữ cơ thể của chàng. Cô có thể nói rằng thái độ thoải mái, thanh thản hồi nãy của chàng đã biến mất. Nhìn bước đi dài và cách nện gót giày lên mặt đất là cô biết chàng đã hết kiên nhẫn và tức giận – hay ít ra là trong người chàng có sự căng thẳng.

Kelly phân vân không biết chàng và Sloan đã nói với nhau chuyện gì. Nhìn thái độ của chàng, cô ta biết được chàng không hài lòng vì chuyện họ vừa nói với nhau. Dựa vào chuyện người ta nói về việc tu sửa phòng ở của họ quá lâu, Kelly nghĩ chính việc này là đầu mối của sự bất bình giữa hai người. Cô nghĩ Sloan có lẽ đã thay đổi cái gì đấy mà không hỏi ý kiến của chàng. Không có gì làm cho đàn ông bức tức hơn chuyện ấy, và đàn ông trong nhà Calder dứt khoát là phải tức tối về chuyện này.

Khi Trey đến gần, Kelly quay khỏi cửa sổ, nhét cái khăn lau vào túi áo blouse trắng mặc làm việc trong trạm xá. Cô không muốn để cho Trey đi vào trạm xá mà thấy cô đang lau cửa sổ. Cô đi đến quầy, lấy lên tập hồ sơ, đem đến tủ. Tủ có cái học bằng sắt đã được kéo ra, cô vừa để tập hồ sơ vào học nửa chừng thì Trey đi vào.

- Trở lại rồi à? – Cô ta hỏi, quay đầu nhìn chàng, tay vừa lôi tập hồ sơ ra khỏi học tủ. – Nhanh thế.

- Hank chưa xong sao? - Giọng chàng có vẻ nôn nóng. Rất hợp với ánh mắt bức bối.

Tôi nghĩ Hank đang bàn với Liz về việc anh ấy cần trở lại để thay băng. Anh biết Hank rồi – anh ta luôn luôn gây chuyện khó khăn cho Liz. Anh ta sắp ra rồi đấy. – Kelly đem tập hồ sơ để vào chỗ cũ ở trên quầy, rồi quay qua nhìn chàng, ngượng ngịu dứt hai bàn tay vào túi để che chiếc khăn lau bụi. - Vậy anh biết khi nào thì anh ta trở lại chưa?

Trey hồ hững nhìn về phía cô ta. - Thứ ba tới, - chàng đáp và nhìn vào cánh cửa phòng điều trị đóng kín. - Johnny nói với tôi cô sẽ vào học trường điều dưỡng trong mùa thu này.

Thường thì chắc cô sẽ sung sướng khi thấy chàng tỏ ra quan tâm đến kế hoạch trong tương lai của cô, nhưng rõ ràng bây giờ chàng nói chuyện để giết thì giờ. - Tôi sẽ đi học để thành cán sự điều dưỡng như Liz. Khi tôi nói cho Liz biết việc này, chị ấy nói vì tôi đã giúp việc ở đây trong mùa hè này, nên tôi sẽ biết các thủ tục về giấy tờ đi kèm theo với công việc. - Nhưng cô ta chỉ nhận được sự trả lời của chàng bằng cái gật đầu thờ ơ. - Công việc chỉnh trang phòng ốc như thế nào? - Cô ta hỏi. - Tôi nghe mọi thứ ở đây loạn xà ngầu.

- Họ đang làm, sắp xong. - Chàng trả lời vắn tắt, không cho cô ta biết nhiều chi tiết.

- Nhưng lâu quá sẽ làm cho người trong nhà bức mình. - Kelly nói, hy vọng chàng nói thêm gì nữa.

- Chỉ có Sloan bức mình hơn ai hết. Cô ấy ở đây chứng kiến công việc suốt ngày. Tôi thì khỏi. - Câu trả lời bình thản của chàng với giọng thản nhiên như xưa tan ý nghĩ trong óc cô gái cho rằng hai người đã có gì xích mích nhau.

- Có lẽ cô ấy cần phải đi đâu để giải trí cho vui. - Kelly nói liều, cô không thể nghĩ ra điều gì để nói. - Tôi muốn đề nghị anh đưa cô ấy đi ăn tối ở ngoài, nhưng tôi không biết chỗ nào để giới thiệu anh đến, vì bây giờ quán Herry đã đóng cửa để tân trang.

Chàng nhìn vào mắt cô ta với vẻ ngạc nhiên

- Đóng cửa khi nào?

- Tôi không biết, - cô ta đáp vừa nhún vai. - Hồi trưa Johnny có ghé đây nói cho tôi biết. Sáng nay anh ấy đến Blue Moon thấy trên cửa quán có tấm bảng viết "đóng cửa để tân trang". Khi anh ấy hỏi Marshal làm gì ở bưu điện Fedderson về chuyện này, chị ấy nói người chủ mới đóng cửa để sửa chữa trong hai tuần. Anh thấy tình hình khó xử chứ? Tôi muốn nói...tối thứ bảy này sẽ đi đâu. Mọi người thường đến đấy. Nói tóm lại, có chỗ nào nữa cho họ đi.

- Cô sẽ tìm ra chỗ để đi. - Bỗng chàng quay mắt khỏi cô ta, vì khi ấy chàng nghe có tiếng then cửa mở.

Hank Tobin khập khiễng từ trong phòng chữa trị đi ra, miếng băng cao su rộng quấn quanh đùi chân phải của anh ta. - Trey, xin lỗi vì quá lâu. Tôi phải thuyết phục chị y tá khó tính này để khỏi bị cắt ống quần. Đấy, chiếc quần Jean này mới mua chưa quá một năm. Nếu tôi để cho chị ta cắt, Ellie sẽ lột da tôi. Bà ấy sẽ nổi điên lên vì phải vá lại ống quần. Này, anh đã nghe quán Harry đóng cửa chưa?

- Kelly vừa nói cho tôi biết.

- Anh nên báo cho Pete trong nhà bếp biết là có thể có nhiều người đến chỗ anh ta vào tối thứ bảy. - Hank khuyên. - Nhưng với điều kiện là anh ta phải chuẩn bị hai thùng bia. Tôi cam đoan người chủ mới này sẽ tốn rất nhiều tiền để tân trang lại quán nhậu. Mà để làm gì nhỉ? Quán ấy có hư hỏng gì đâu mà phải tân trang cho tốn kém.

- Có lẽ ông ta muốn sửa sang lại cho đẹp, làm cho mọi người có ấn tượng tốt khi mới đến lần đầu. - Trey đáp và quay đi.

Hank đi theo chàng, cầu nhàu: - Đóng cửa quán không phải là cách làm cho người ta có cảm

ình.

CHƯƠNG XIII

Thành phố Blue Moon nằm cách xa khu có người ở nhiều dặm đường, sát hai bên đường quốc lộ chạy qua. Thành phố đã có từ lâu, vào những ngày bò còn làm chúa tể, rồi phát triển mạnh mẽ theo sự gia tăng của nhân dân trong vùng và tàn rụi như mùa màng của họ khi chu kỳ hạn hán đến. Máy xúc ngũ cốc một thời hoạt động mạnh chứng tỏ nơi đây phát triển nhanh thì mới cách đây mấy năm đã bị thoả gỡ vì tình hình trở lên không an toàn cho giới nông dân.

Suốt nhiều năm trời, Blue Moon sống nhờ vào cuộc sống ở địa phương bằng cách cung cấp thức ăn thức uống cho những người làm việc trong các nông trại và cho các du khách kỳ quặc. Thế nhưng khi công ty Dy Corp đến đây để khai thác than trong các mỏ nằm dưới đồng cỏ thì thành phố phát triển trở lại. Dân số tăng nhanh như nấm mọc qua đêm; những ngôi nhà xưa bị triệt hạ, thay vào đấy là những ngôi nhà mới. Số người mới đến đã biến thành phố thành nơi đông đúc, ồn ào náo nhiệt.

Nhưng nguồn than đá không phải là bất tận. Khi than đá cạn kiệt, công ty Dy Corp phá sản, khiến cho công nhân thất nghiệp và không còn là nơi hấp dẫn những người mới. Dân chúng đua nhau bỏ đi, lại một lần nữa các đường phố và nhà cửa ở Blue Moon đều vắng tanh.

Thành phố trở lại rộng rãi trên quốc lộ, một bên chỉ còn trụ lại trạm xăng, cửa hàng tạp hoá và nhà bưu điện có tên bưu cục Fedderson. Ở bên kia đường là ngôi nhà hai tầng đã thay đổi tên họ nhiều lần: Quán bên đường Jack, quán ăn Sally, và mới đây là chỗ ẩn của Harry.

Tám bảng hiệu trước ngôi nhà đã được tháo ra, trên đó có tên hiệu chủ nhân cũ bằng đèn neon màu xanh lục loè loẹt. Các người thợ bò quanh mái nhà để lợp lại ngói mới, trong khi đó người thợ khác cạo lớp sơn ố bẩn, nứt nẻ ở hai bên nhà.

Nhiều người khác đang làm việc ở trong nhà. Chỉ có một người duy nhất đứng ngoài, nhưng cặp mắt sắc sảo của ông ta canh chừng kỹ lưỡng để xem có những ai siêng ăn nhác làm. Ông ta cao gần 1m80, mặc chiếc áo thun tay ngắn màu trắng để lộ hai bắp tay to tướng và huy hiệu binh chủng Thủy quân lục chiến được xăm trên bắp tay trái. Mái tóc nâu cắt cụt lùn, nhưng người ta vẫn còn thấy vài đám tóc bạc hiện ra quanh cái đầu gần như trọc. Dáng dấp con nhà binh và nét mặt xương xẩu, Gordon Donovan trông y như nghề nghiệp chuyên môn của mình: Cựu trung sĩ binh chủng Thủy quân lục chiến, người biết tuân lệnh cũng biết ra lệnh.

Ông ta là chủ nhân mới của nhà hàng. Cánh cửa thông với phòng phía sau bật mở, một cô gái tóc vàng đi giày cao gót, mặc quần sóc trắng hiện ra bên khung cửa, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép. – Này Donovan, - cô ta gọi lớn, giọng nghe eo éo. Có ai gọi điện thoại cho ông đấy. Điện thoại đường dài.

Quai hàm căng ra vì tức giận, gã sỏi chân bước vào. Khi cô gái tránh sang một bên cho gã đi qua, gã bèn nắm cổ tay cô gái, vịn thật mạnh, không thềm để ý đến sự hốt hoảng hiện ra trong mắt cô ta.

- Đồ con gái hư hỏng ngu ngốc. - Gã rít lên, giọng the thé, chỉ để cho cô ta nghe thôi. - Tôi không biểu cô trả lời điện thoại mắc dịch ấy. Tôi đã dặn nếu điện thoại ấy reo thì hãy gọi tôi.

- Tôi xin lỗi. - Lời xin lỗi chẳng khác nào tiếng khóc thảm thiết.

Gã cúi xuống gần sát mặt cô ta. - Đừng đụng đến điện thoại riêng của tôi, nếu không sẽ ăn đòn đấy. Hãy nhớ đấy, cô em. - Môi gã cong lại, gã vịn cổ tay cô gái thêm nữa, khiến cô ta phải

khóc thút thít và gật đầu lia lịa. – Tôi không nghe cô nói gì hết. – Gã nói nhỏ giọng hăm dọa.

- Vâng thưa ngài. - Giọng cô ta run run, đau đớn. – Tôi thề sẽ không bao giờ vi phạm nữa.

- Hãy nhớ là không được tái phạm. – Gã lôi mạnh cô ta khỏi ngưỡng cửa, đẩy cô ta vào khu vực dùng làm quầy rượu hiện đang để trống. – Và đừng la và đến chỗ các công nhân đang làm việc. Không được làm thế cho đến ngày trả lương.

Donovan nhìn theo cô gái, đợi cho đến khi gã thấy cô ta vào cửa đến cầu thang dẫn lên các phòng ở tầng hai. Sau khi đưa mắt nhìn các công nhân để xem họ có chú ý gì đến cái bàn làm việc không, gã nhắc ống nghe máy điện thoại đang nằm trên bàn được sắp xếp rất ngăn nắp.

- Donovan đây. – Gã nói, giọng rõ ràng, và ngồi xuống chiếc ghế sau bàn làm việc.

- Người đàn bà nào trả lời điện thoại thế? - Giọng quen thuộc của Rutledge cất lên ở phía bên kia đường dây, câu hỏi giống như gã đã nghĩ ra trước.

- Xin lỗi ngài. Đây là con bé làm ở đây. Tôi đã dặn nó không được tái phạm rồi. – Gã không xin lỗi thêm nữa vì gã biết có xin lỗi thì cũng không được chấp nhận.

- Nhớ đừng để xảy ra lần nữa, - lão nói, giọng gay gắt, rồi hỏi tiếp: - Anh đã làm đến đâu rồi?

- Tôi đã làm hết sức, bây giờ chỗ này đã rộng rãi, xe đến đây được. Dân ở Blue Moon này không học tập gì được nơi họ. Như tôi đã nói với ông, đây chỉ cách thành phố một bước thôi.

- Bao lâu nữa thì anh sẽ khai trương? - Giọng nói có vẻ tức giận vì công việc chậm trễ.

- Ít ra cũng thêm một tuần nữa. – Donovan nhìn căn phòng dơ bẩn với ánh mắt miệt thị. – Ông đã mua một nơi quá bẩn thỉu.

- Tôi không mua gì hết. Anh mua mà.

- Đúng. – Donovan gật đầu, lầu bầu trong họng. – May cho ông. – Gã nói to hơn: Khi chúng ta đang nói chuyện thì thiết bị cuối cùng trong nhà bếp mới lắp đặt xong, và người thợ điện vừa nối dây điện vào máy móc. Vào thứ hai thì công việc hoàn tất. Những thực đơn mới đã được ổn định, chương trình khai trương bán thức ăn sẽ được thực hiện vào tuần sau. Tôi đang đốc thúc để có một bữa ăn thịnh soạn trong ngày khai trương vào dịp cuối tuần tiếp theo. Tôi sẽ gửi giấy mời đến mọi người ở trong vòng một trăm dặm. Tôi nghĩ tôi sẽ mời cả gia đình Calder đến dự.

- Tốt. Tôi cần tất cả thông tin anh có thể lấy được cho tôi. Kể cả những thông tin mà anh cho là vô nghĩa, cứ chuyển hết cho tôi. Tôi sẽ xem thông tin nào có giá trị và thông tin nào không.

- Chắc ông biết tôi đã làm đủ thứ. – Donovan trấn an lão ta. – Tôi nhớ có chuyện này... không biết ông có nhu cầu về trại chăn nuôi không, nhưng theo anh chàng bán xăng ở bên kia đường thì bài quảng cáo của Kaufman sẽ quảng cáo về thị trường này.

- Chắc tôi không có nhu cầu về thị trường này, nhưng anh cứ gửi cho tôi tất cả những thông tin về nó mà anh có. Anh nghe được những tin gì?

- Không có tin gì về gia đình Calder, ngoài việc họ đang khốn khổ vì trời không mưa, giống như các chủ trại chăn nuôi khác ở trong vùng, phần lớn dân địa phương đều muốn nói đến những ngày vàng son khi khu mỏ còn hoạt động và thành phố vui vẻ tưng bừng. Nếu ông muốn tôi sẽ cung cấp nhiều thông tin cho ông.

- Đây là khu mỏ Dyson – Rutledge trầm ngâm nói khiến Donovan có cảm giác là lão đang nói với mình.

- Đúng thế. Cô con gái Tara của ông ấy đã từng lấy con trai của lão già Calder. Người ta kể rất nhiều chuyện về bà ta, họ nói bà ta tiêu xài rất hoang phí. Không ai ở đây thích việc bà ta làm, ngoại trừ thích tiền của bà. Theo họ, bà ta tiêu tiền như cát ngoài sa mạc. Hiện giờ bà ta đang chi tiền để tân trang các phòng ngôi nhà chính, xem đây như quà cưới tặng cặp vợ chồng mới cưới nhà Calder. Tôi nghe giá cả đang lên. Nhưng nhờ thế mà dễ dàng cho tôi khi đưa vào đây số công nhân của tôi mà không làm cho công nhân địa phương phật ý.

- Anh có nghe tin gì nói về khu mỏ sẽ hoạt động trở lại không?

- Chỉ là điều mơ tưởng thôi. Nhưng dân ở đây chắc không biết được, ngoại trừ bà con gái của Dyson.

- Tôi cũng không nghĩ bà ta biết. Nhưng vấn đề này chẳng quan trọng gì. Dù sao thì cái mỏ than ở đây cũng không có tích gì cho tôi.

- Đây là việc của ông, - Donovan đáp. – Công việc của tôi là cung cấp thông tin cho ông.

- Vậy thì khai trương quá đi và chuyển đến cho tôi một số thông tin. Gia đình Calder không phải là không chiến bại; không ai không chiến bại hết. Có cách để chiến thắng họ. Hãy tìm ra cách đi.

- Vâng, thưa ngài. – Nhưng đường dây đã bị cắt.

Jessy cầm bộ đỉnh thúc ngựa và mũ trên tay, bà đóng cửa phòng ngủ, đi về phía cầu thang. Bà chỉ nghe tiếng chân rì rào của mình thôi. Trong mấy tuần vừa qua, sự im lặng là điều kỳ lạ, đến nỗi bây giờ bà không thể không chú ý đến nó. Tự nhiên bà nhìn vào cánh cửa mở phòng chủ nhân.

Vừa hiểu kỳ vừa nhớ kỷ niệm xưa khiến bà đi đến phía cánh cửa mở. Bà dừng lại nơi ngưỡng cửa, để tay lên thanh gỗ, rồi đưa mắt nhìn quanh phòng giải trí, không quá chú ý đến màu sơn tường mới hay số bàn ghế lưa thưa trong phòng, vì trí óc bà đang nhớ đến thời bà ở tại đây.

Jessy đang hồi tưởng lại thời quá khứ thì Sloan từ trong phòng ngủ bên cạnh bước ra, tay cầm giẻ và khăn lau giường, tóc chải ra sau buộc thành đuôi ngựa. Nàng liền đứng dừng lại.

- Jessy, - nàng ngạc nhiên thốt lên. – Con tưởng mẹ đã đi hơn một giờ rồi

- Mẹ quên mũ, điều này cho thấy trong thời gian qua mẹ không ra ngoài trời nhiều. – Jessy lại lướt mắt nhìn khắp phòng. – Phòng làm gần xong rồi.

- Cuối cùng cũng xong. – Sloan trả lời xong liền thở dài như trút ra khỏi người những chuyện bực bội đã dày vò nàng trong thời gian qua. – Bây giờ chúng con chỉ còn đợi thảm và số bàn ghế còn thiếu đến nữa là xong. Rồi sau đó chỉ còn vấn đề trang hoàng tranh ảnh cùng các thứ trong phòng, và chúng con dọn về lại.

Hiện trong phòng chỉ có chiếc ghế nệm dài căng phòng với cái bàn và cái ghế xích đu cũ bằng gỗ óc chó mà thôi. Nhưng chính cái ghế xích đu cũ đã đập vào mắt bà.

- Mẹ thấy các con vẫn còn cái ghế cũ ở đây, - bà nói. Sloan gật đầu. - Cái ghế ấy có đường nét tinh vi, và trông cũ thể nhưng ngồi rất thoải mái.

- Đúng thế - Jessy đi đến chiếc ghế, thần thờ sờ vào lưng ghế, đẩy cho nó đung đưa. - Sau khi cặp song sinh chào đời, bố mẹ biến phòng giải trí thành phòng trẻ em. Mẹ từng ngồi ru đứa này hay đứa khác trong chiếc ghế này hơn cả giờ đồng hồ.

- Con không biết chuyện ấy. - Sloan đáp với vẻ ngạc nhiên. Nhưng nàng không khỏi nhận thấy ánh mắt của Jessy có vẻ xa vắng, bà đang nhớ cái thời bà ở trong phòng chủ nhân này với người chồng quá cố của mình. Cảm thấy hơi khó chịu, nàng hỏi: - Việc này làm cho mẹ buồn phải không? Con muốn chúng ta thay đổi hai phòng này.

- Không. Đã đến lúc phải thay đổi. - Câu trả lời quả quyết, bình tĩnh cho thấy Jessy hoàn toàn đồng ý về việc sửa sang này. Bà nhoẻn miệng cười vui vẻ. - Nhân tiện nói với con việc này, Nancy Taylor có đưa cho mẹ xem bức ảnh gia đình bà ta do con chụp. Bà ta không ngớt khen tài năng về nhiếp ảnh của con. Con xứng đáng được khen như vậy.

- Cám ơn mẹ. Con thấy những bức ảnh ấy hoá ra lại đẹp. - Sloan thường công kích mình nhiều hơn những người khác nhưng nàng thấy những bức ảnh đẹp thật. - Nhưng những bức ảnh ấy đã mở ra những chân trời mới. Chắc Nancy đã đưa cho mọi người trong trại xem. Tất cả sẽ yêu cầu con chụp ảnh cho gia đình họ. Con nghĩ việc chú Laredo lập phòng tối dưới hầm nhà cho con là việc rất tốt.

Jessy khẽ cười, vẻ thông cảm. - Con nên mong Nancy đừng đem ảnh đến Blue Moon vào tối thứ bảy, nếu không chắc thế nào con cũng nhận nhiều cú điện thoại khắp vùng gọi đến. Theo mẹ biết thì gia đình bà ta sẽ đến dự lễ khai trương quá nhậu cũ của Harry.

- Phải. Trey có cho con biết chúng ta cũng được mời. - Sloan không thích đi, nàng biết thế nào ở đây cũng sẽ rất đông đúc và ồn ào, đối với nàng thì quang cảnh như thế chẳng có gì hấp dẫn hết.

- Đi chơi một đêm, chúng ta sẽ được thoải mái hơn. - Jessy vừa nói xong thì có tiếng còi xe hơi ở ngoài nhà cất lên. - Chắc Laredo bấm còi. Ông ấy nói sẽ đến đón mẹ. Hẹn gặp con sau.

Thay vào chỗ những đèn nê ông cao trước đây cho biết nơi này là quán Nơi Ẩn Cư của Harry thì nay ánh đèn chiếu sáng lên biển hiệu sơn tên quá mới: Quán Ốc Đảo. Bên dưới là những chữ nhỏ hơn: "Quán Nhậu Thịt Nướng". Cờ đuôi nheo có màu sáng treo dọc mái hiên và bãi đậu xe có nhiều xe du lịch, xe tải nhỏ đủ hình dáng, đủ cỡ đậu ở đây.

Ông cụ Chase dựa người trên đầu gậy, nhìn quang cảnh đổi thay của quán. - Anh chủ mới này trông có vẻ tiêu tiền đúng chỗ đây: lợp mái nhà mới và sơn lại toàn bộ. - Ông nhìn Cat, mắt dò hỏi. - Con nói lại cho bố nghe, tên anh chủ quán mới này là gì?

- Gordon Donovan. - bà ta lập lại với vẻ kiên nhẫn.

- Donovan. - Ông lăm lăm một mình rồi hỏi: - Chúng ta có ai biết hẩn từ đâu đến không?

Chính Laredo trả lời ông: - Tôi nghe nói anh ta ở đâu đó tại Wyoming.

Chase quá rành nên ông không tin vào lời đồn. - Tôi nghĩ rồi chúng ta sẽ tìm ra gốc gác của hẩn. Ít ra thì hẩn cũng không nghĩ trong óc rằng đây là nơi sẽ có nhiều bọm nhậu để cho hẩn đến bán đồ nhậu.

Phía sau ông, Trey cúi gần Sloan để nói thêm, giọng bình tĩnh: - Theo lời người ta nói thì đêm nay sẽ có nhiều người thích nhậu đến đây. - Tiếng người nói chuyện rì rào và tiếng nhạc nho nhỏ từ trong quá phát ra đã chứng minh cụ thể cho lời chàng.

- Em thích có chỗ tốt để chúng ta ngồi. - Sloan đáp lời chàng.

- Đừng lo chuyện ấy, - Cat trấn an nàng. - Cô đã gọi đến để yêu cầu họ dành cho chúng ta một bộ bàn.

- Vậy thì ta đừng đứng ở ngoài này làm gì. - Laredo nói và đẩy Chase để đưa. - Cụ đưa gây dẫn đường đi trước và chúng tôi theo sau.

Chase quắc mắt nhìn Laredo. - Khi anh đến tuổi tôi, người ta sẽ thấy anh đi nhanh ra sao, - ông nói và vung gậy tới.

Chase bèn đi trước, tất cả theo sau, họ vào trong quán. Tiếng ồn ào liền đập vào tai họ, tiếng người nói chuyện không ngớt xen vào với tiếng cười và tiếng leng keng phát ra từ cái máy đánh bạc.

Anh đèn trong quán hạ thấp xuống, tạo nên nhiều chỗ tối, không những chỉ ở quầy rượu thôi mà ngay cả ở khu vực để ăn. Đây là sự thay đổi thứ nhất mà Chase thấy ở bên trong quán.

Chuông reo vang đầu đó ở bên phải ông, một chàng chần bò hét lên vì vận may đến. Anh ta sung sướng reo mừng khiến cho Chase đưa mắt nhìn về những chiếc máy đánh bạc nằm cả dãy dọc bức tường.

- Có vẻ như chủ quán đã tổng khứ bàn chơi pun đi rồi, - ông cụ nói với Laredo, rồi rung cây gậy chỉ quầy rượu dài bằng gỗ, trên mặt quầy được đánh thật bóng. - Nhưng anh ta giữ lại cái quầy cũ. Có biết bao nhiêu dân chần bò đã gác ủng lên thanh chắn chân bằng đồng ấy.

- Tôi cũng thế. - Nhưng Laredo không bận tâm nhìn chiếc quầy rượu cũ. Ông ta đang chăm chú nhìn người đàn ông vai u thịt bắp đang đứng gần họ, tay cầm xấp thực đơn. - Tôi nghĩ người đang đến là chủ quán. - Ông ta nói nhỏ với Chase rồi bước lùi lại một bước để quan sát.

Người đàn ông dừng lại trước mặt Chase, hai chân đứng thẳng theo tư thế nhà binh. - Chào ông Calder, chào mừng ông đến Ốc Đảo. - Gã nhoẻn miệng cười lễ phép. - Tôi là Donovan. Rất sung sướng đón tiếp ông tối nay.

Chase hơi ngạc nhiên, ông cau mày nghi ngại: - Tại sao ông biết tôi? Chúng ta đã gặp nhau rồi hay sao?

- Không thưa ngài. Nhưng ảnh ông được đăng trên báo. Người ta nhận ra ông rất dễ dàng.

- Chắc là thế. - Chase lầu bầu. Ông giận mình không nhận ra điều đó. Để mà che đậy điều mà ông cho là sai lầm, ông đưa tay về phía Cat. - Đây là con gái tôi, Cat Enchohawk.

Cat đưa tay ra bắt. - Chào mừng ông đến Blue Moon, ông Donovan.

Vừa bắt tay, gã chủ quán vừa nhìn chăm chăm vào mặt bà.

- Chắc bà là người gọi đến để đặt chỗ trước. Tôi nhận ra giọng của bà.

- Đúng là tôi, - Cat xác nhận, miệng cười vui vẻ. - Tôi biết tối nay thế nào ở đây cũng rất

đồng, nên tôi muốn chắc chắn chúng tôi sẽ có chỗ ngồi.

- Tôi đã dành bàn cho quý vị, - gã đáp.

Nhưng Chase giới thiệu tiếp: - Đây là con dâu tôi, Jessy Calder. Cô ấy thay tôi điều khiển trại Triple C.

- Chào bà. – Donovan gật đầu chào về tôn kính, và Jessy gật đầu chào lại.

- Cháu nội tôi, Trey Calder, và vợ cậu ấy, Sloan.

Donovan cười rộng miệng hơn một chút. - Chắc hai anh chị là cặp vợ chồng mới cưới mà tôi đã nghe nói đến. Xin chúc mừng, mặc dù hơi muộn một chút.

Trey bắt tay gã rồi thả ra cho Sloan bắt. Nàng cười và bắt tay gã một cách nồng nhiệt, rồi nói: - Cảm ơn ông.

Chỉ có Laredo không được giới thiệu. Donovan quay mắt nhìn ông với vẻ chờ đợi. Nhưng gã nhìn với ánh mắt dò hỏi, cố đánh giá ông, nên Laredo buộc lòng bước tới mà không đợi Chase giới thiệu.

- Tôi là Laredo Smith. Tôi làm việc cho gia đình Calder, - ông chìa tay ra, cười thân thiện, hiền lành.

Donovan bắt nhanh tay ông. – Anh ở Texas đến phải không?

- Không. Người ta tưởng tôi như thế. Nhưng họ thường nghĩ như anh vậy. – Laredo vẫn giữ nụ cười tươi trên môi. – Còn anh thì sao? Anh từ đâu đến?

- Có lẽ tôi sinh ra ở bang vừa nói đấy, nhưng tôi lớn lên ở Wyoming.

- Rồi anh ra nhập quân đội. Tôi nói đúng không? – Laredo cười toe toét với vẻ chắc chắn, nhưng vẫn giữ không khí thân thiện.

- Vâng, thưa ngài. Binh chủng thủy quân lục chiến Hoa Kỳ, và tôi tự hào về binh chủng này. Cái gì làm cho tôi ra về là con nhà binh?

Laredo có thể nêu lên một số chi tiết, từ mái tóc ngắn cho đến dáng đứng thẳng băng. – Nhìn nếp quần sắc như dao của anh thì biết. Ở đây chúng tôi không thấy ai như thế ngoại trừ mỗi khi có chú lính người ở đây về nghỉ phép.

- Thói quen cũ không thể bỏ được. – Donovan đáp.

- Vậy thì tại sao ông cựu Thủy quân lục chiến cuối cùng lại đến Blue Moon này? – Laredo hỏi, rồi màu miệng nói thêm: - Đừng cho tôi là tọc mạch. Chúng tôi mừng vì có anh ở đây. Chúng tôi chỉ ở cách đây vài dặm đường thôi.

Donovan không có vẻ nao núng trước câu hỏi.

- Đối với tôi đây là nơi khá hấp dẫn. Tôi thích nơi nào rộng rãi và không có cạnh tranh. Dĩ nhiên giá cả cũng phải chăng.

- Anh đã sửa sang lại chỗ này rất tốt. – Laredo nói. – Còn lại thêm mấy cái máy đánh bạc làm cho không khí vui nhộn.

Chủ nhân mới như lúc nào cũng có sẵn câu trả lời.

- Tôi không muốn khách kiểm có để đi chỗ khác.

- Nói có lý. – Laredo chấp nhận ý kiến của gã.

Chase lên tiếng: - Tôi thấy anh đẹp cái bàn đánh pun, các thanh niên sẽ nhớ đấy.

- Chỉ tạm thời thôi. – Donovan trấn an ông cụ. – Tôi định biến cái phòng làm việc ở phía sau thành phòng chơi pun cách biệt. - Cửa bật mở, một cặp vợ chồng khác bước vào. Thấy khách mới đến, Donovan quay 90 độ. – Thừa ông Calder, bàn của quý vị nằm ở bên phải đây.

Jessy nhìn đôi vai vuông vức của Laredo đi trước, bà không khỏi ngạc nhiên về thái độ của ông ta. Bà nhớ trước đây không có lần nào ông có thái độ lôi kéo sự chú ý của người khác về mình như thế, hay là nói chuyện nhiều với người nào mình không biết. Luôn luôn ông đứng ở phía sau để nhìn và nghe người ta, nhưng đêm nay thì không thế.

- Tại sao hôm nay anh lạ đời thế? – Bà hỏi nhỏ, mắt nhìn ông vẻ ngạc nhiên.

- Anh ta cố đặt nhãn hiệu cho tôi, vì vậy tôi phải làm sao để anh ấy gán cho tôi cái nhãn sai.

Câu trả lời của ông đặt ra nhiều nghi vấn hơn nữa, nhưng họ đã đến bàn, và khi đã ngồi vào ghế, Jessy đành phải gác thắc mắc của mình sang một bên. Bà bèn nhìn chủ nhân mới của quán, đánh giá thực chất của gã, và cố suy nghĩ về lý do tại sao Laredo không tin gã.

Donovan phân phát thực đơn. – Chúng tôi không có nhiều món, nhưng quý vị có thể tìm trong thực đơn được món mình thích. Nếu quý vị cần hỏi gì, Mary Ann sẽ phục vụ quý vị. Chúc quý vị vui vẻ. – Gã nói rồi gặt đầu chào mọi người và bỏ đi.

Chase mở thực đơn, rồi ngẩng đầu ra sau cau mày: - Chữ in nhỏ quá. – Ông miễn cưỡng lấy bao kính, đeo kính lên mắt. - Thế mới thấy được.

- Con không hiểu tại sao bố bận tâm xem thực đơn là gì. Thế nào bố cũng gọi món thịt bò bít-tết thôi. – Cat nói.

- Bố muốn xem anh ta có thứ gì. Có thể có món mới. – Chase nói để biện hộ cho mình.

- Điều mới là sự tận tâm giúp đỡ của ông ta. – Trey nói. – Trông có vẻ hầu hết bọn họ đều không phải ở đây.

- Phải, ai đấy cần nói với các cô nơi quầy rượu rằng họ cần thêm ít quần áo nữa. – Cat lên tiếng.

Lời của Cat khiến cho Trey cười khục khục nơi cổ. – Cháu thấy ý kiến của cô không ai nghe đâu, cô Cat à.

- Cháu nói sao? – Chase cúi đầu xuống, nhìn bên trên cặp kính mắt. Ông thấy cô gái tóc vàng mặc quần soóc và áo ngắn cũn cỡn, đang bung cái khay đựng đầy bia. - Chỗ này trông như đã đi trộn chu kỳ.

- Ông nói sao? – Sloan giương mắt nhìn ông, ngạc nhiên.

- Khi ông còn trai tráng, người chủ quán này có tên là Jake Loman. – Chase đáp, dựa người ra

ghế, cố nhớ lại chuyện xưa. – Trong quán luôn luôn có một đám gái đẹp, sẵn sàng để cho thanh niên mua vui. Dĩ nhiên là phải trả tiền, Jake luôn luôn tuyên bố họ là cháu của lão ta.

- Có vẻ như ông có kinh nghiệm trong chuyện này, phải không ông nội? – Trey cười toe toét.

- Mọi người đều biết. – Chase chỉ đáp có thế.

Jessy liếc mắt nhìn lui. - Bố ơi, bố không nghĩ những cô gái này là...

Chase gạt lời con dâu, không cho bà nói hết: - Chủ quán đã nói hẳn không muốn người ta viện cớ để đi chỗ khác, phải không?

Câu hỏi châm biếm của ông cụ làm cho mọi người bật cười. Khi người hầu bàn đến lấy giấy họ ghi món ăn, trợn cười của mọi người giảm xuống. Sau đó, một chủ trại quen biết dừng lại để chào ông cụ Chase và than phiền trời không mưa.

Khi câu hỏi châm biếm vừa rồi được đem ra bàn tiếp, Laredo hích nhẹ vào tay Jessy và hỏi bà:

- Có muốn khiêu vũ không?

Ánh mắt ngạc nhiên ban đầu của bà biến nhanh thành vẻ sung sướng. - Muốn chứ.

- Vậy ta đi nhảy. – Laredo đứng dậy, đến sau Jessy, kéo ghế của bà lại. – Chúng tôi nhảy một bản cho vui. – Ông ta nói với mọi người, rồi nói với Trey. – Hai người có nhảy với chúng tôi cho vui không.

Trey lắc đầu. – Tôi không nhảy.

- Trey biết tôi không thích nhảy. – Sloan phân trần.

- Cậu ấy muốn để cho chúng tôi được rộng rãi ngoài sàn nhảy ấy mà. – Laredo đáp vừa dẫn Jessy ra khỏi bàn.

Sàn nhảy của quán Ốc Đảo nằm ngay trước máy hát, máy này vừa dùng để khiêu vũ vừa phục vụ cho khách ở khu vực ăn uống. Khi Laredo và Jess ra đến sàn nhảy, đã có một cặp đang nhảy ở quanh sàn.

Vì người cùng nhảy là người yêu đã từ lâu nên Jessy cảm thấy thoải mái, bà nép mình vào vòng tay của Laredo, một tay để lên vai ông, tay kia nắm lòng bàn tay của ông. Điều nhạc là một vũ khúc hai bước xưa cũ của Texas, đơn giản và không sinh động lắm. Bốn chân di chuyển đồng bộ, họ đi một vòng quanh sàn, không nói gì hết.

- Vậy khi nào thì anh sẽ nói cho tôi biết tại sao lúc này anh khác thường như thế? – Jessy hỏi, vui vẻ và hiếu kỳ. – Tôi rất muốn nhảy với anh, nhưng tôi biết anh yêu cầu tôi nhảy là vì anh có lý do khác.

- Tôi chỉ muốn mời cho được người đẹp thôi. – Ông đáp bằng giọng lẽ rề. – Tôi biết bà có nhiều câu muốn hỏi, nên tôi tạo cơ hội riêng tư này để cho bà.

- Anh nói đúng. – Jessy đáp. – Vì tôi vẫn không hiểu tại sao anh nói chuyện nhiều với Donovan như thế.

- Tôi không muốn cái kiểu gã ta mỗ xẻ tôi. - Với sự thay đổi trên mặt của Laredo, người ta

nghĩ là ông ta đang nói về thời tiết. – Nhưng ngoài việc đó ra, tôi không hiểu tại sao gã muốn làm thế. Tại sao gã muốn biết tôi là ai, tôi làm gì.

- Anh ta mới đến đây. – Jessy nhắc cho ông nhớ.

- Nhưng bà hãy tự hỏi...tại sao hần mua một chỗ kinh doanh thuộc nơi chó ăn đá gà ăn muối này và đổ ra cả một đồng tiền để tu sửa? Việc này không khôn ngoan. Có phải Donovan làm cho bà ngạc nhiên không?

- Phải.

- Vậy chúng ta trở lại câu hỏi lúc nãy...hần sẽ làm gì ở Blue Moon? Chỗ thoáng đãng rộng rãi và không có ai cạnh tranh, đó là điều hần nói. Nhiều người muốn bỏ đây là đi, nhưng hần lại muốn làm công việc kỳ quái là thu hút khách hàng đến. Có thể hần định đến đây để làm việc phi pháp.

- Như việc gì?

Laredo lái bà đi xa cặp kia mới trả lời: - Nhìn hần, tôi nghĩ hần buôn ma túy. Thật khó mà giải thích được lý do tại sao hần quá quan tâm đến tôi...trừ phi... - ông nghĩ đến khả năng chủ quán lưu tâm đến ông. – Có thể hần biết chuyện con gái nhà Calder lấy cảnh sát trưởng địa phương, và không biết Logan đã bị giết. Việc hần nghi tôi là cảnh sát là chuyện rất tự nhiên. Thảo nào mà hần quan sát tôi rất kỹ. – Laredo trầm ngâm nói, rồi ông cười, miệng méo xệch. – Nghĩ đến chuyện đó kể cũng tức cười...có kể làm tôi là cảnh sát.

Jessy cười nhạt để trả lời, bà mừng vì Laredo không nghi chủ quán đúng với sự thật. Ngay lúc ấy bà lo ngại cảnh cáo thường xuyên của Chase về nguy cơ Rutledge trả thù là đúng, bà nghĩ Donovan có thể là người của Rutledge. Nhưng bây giờ bà chưa thể kết luận được.

Đứng nơi quầy rượu, Donovan rót một ly ulyt-ky vào ly, rồi rót thêm seven-up vào. Vừa pha rượu, gã vừa liếc mắt nhìn cặp nam nữ đang khiêu vũ ngoài sàn nhảy. Gã không thể xua đuổi được cảm giác khó chịu khi nghĩ đến người chăn bò tóc hung đỏ tự giới thiệu là Laredo Smith.

Ngay khi thấy ông ta đi với gia đình Calder là gã cảm thấy bắt đầu lo sợ, nghi ngại. Gã ngại không phải vì thái độ của người chăn bò mới đầu đứng tụt ra sau cũng như ánh mắt của ông ta nhìn qua đám người trước mặt với vẻ gay gắt, dò xét...mà chính vẻ lạnh lùng trong ánh mắt ông ta sau đó khi ông ta nhìn chăm chú vào gã. Ngay khi ấy, Donovan tin rằng người đàn ông là vệ sĩ của gia đình. Rồi ông ta đối xử với gã vui vẻ đúng the phong cách của giới chăn bò, miệng cười toe toét vô tư.

Thế nhưng gã thấy trong mắt của người chăn bò ấy có cái gì đó mà gã nhận ra ngay...là sẵn sàng rút súng bắn ngay không do dự. Có lẽ trong quá khứ người đàn ông này đã làm thế. Điều này càng khiến cho Donovan quan tâm hơn nhiều, vì Laredo Smith đang làm công ăn lương của Calder.

Một người chăn bò bước tới quầy rượu, chần tằm nhìn của hần nhìn ra sàn nhảy. Mũ được đẩy ra phía sau đầu để lộ đám tóc đỏ đậm loăn quăn trước trán, anh ta nói:

- Đây, cho tôi bia, được không?

- Được chứ. – Donovan đẩy cái ly xuống dưới vòi thùng bia và mở vòi.

Một đám chăn bò ngồi nơi quầy cùng ly kêu lách cách. Anh chàng chăn bò hỏi gã: - Anh là chủ mới ở đây phải không?

- Phải. – Donovan đáp. Gã thấy đôi uyên ương đi ra khỏi sàn nhảy.

- Theo thông báo thì anh chiêu đãi đồ uống hôm nay, vì tôi đã đánh thua 50 đôla trong má đánh bạc.

- Rất vui khi nghe anh thua. – Donovan đáp, và để ly bia trước mặt anh ta. – Tôi thích máy thua. Có thể khách mới trở lại.

- Tôi sẽ nhớ lời anh nói. – Người chần bò uống một ngụm bia, lau bọt trên mép và chìa tay ra. Tiện đây, xin giới thiệu, tôi là Matt Rivers. Bố tôi là chủ trại lâu đời Kennesaw nằm về phía Bắc ở đây.

- Tôi là Donovan. Rất sung sướng được quen anh. – Gã chất mấy cái ly dơ vào bồn rửa dưới quầy. – Tôi phải mất một thời gian mới biết mặt quen tên mọi người ở đây và biết nghề nghiệp của họ.

- Đúng là phải thế, - gã chần bò trẻ tuổi đồng ý đáp. - Nhất là khi anh có khách đông đúc như thế này.

- Căng lắm. – Donovan liền lợi dụng ngay tính ưa nói của anh chàng chần bò này. – Và trong thành phố nhỏ, khách hàng thường muốn người ta biết mình là ai. Như đêm nay chẳng hạn, gia đình Calder đến ăn tối ở đây. Tôi nhận ra ông già nhờ đã thấy hình ông ta trên báo. Bà Jessy Calder tôi cũng thấy ảnh. Còn người con trai của bà và cô con dâu thì dễ nhận ra. Nhưng cái ông chần bò đi với họ...cái ông có mắt xanh, tóc hung đỏ, có lẽ già hơn vẻ bề ngoài của ông ta. Tôi không biết ông ta có vị trí như thế nào.

- Có vẻ anh muốn nói đến Laredo chứ gì, - Matt Rivers nói ngay không ngần ngại. – Ông ta ở với gia đình Calder lâu rồi.

- Ông ta là đốc công hay sao?

- Không. Ông ta chỉ làm việc thôi.

- Thật à? – Donovan hỏi với vẻ ngạc nhiên. – Gia đình Calder thường để cho công nhân bình thường cùng ăn như thế à?

- Không. – Anh ta đáp vừa nhún vai. – Nhưng Laredo thì khác.

- Tại sao vậy? – Donovan hỏi tiếp, càng ngạc nhiên hơn.

Anh chàng chần bò đáp, giọng có vẻ hơi ngại ngại.

- Tôi không biết. Tôi nghĩ là ông già Calder đã lấy mẹ Laredo hay lấy dì của ông ấy...tôi nghĩ là lấy mẹ ông ta.

- Như vậy anh ta là con ghẻ của Calder.

Chàng chần bò cười, mặt hết vẻ bối rối. – Tôi đoán như thế. Điều này sẽ chứng minh cho anh thấy những gì mà dân ở đây sẽ nói với anh...đó là trại Triple C qui tụ bà con ruột thịt của họ. Họ luôn luôn giúp đỡ nhau chứ ít khi giúp người ngoài.

- Tôi có nghe như vậy. – Nhưng Donovan nghĩ rằng chuyện này thật kỳ quặc, vì Laredo tự giới thiệu, ông ta không nói mình có mối quan hệ gì với gia đình Calder. Hơn thế nữa, gã phân

vẫn không hiểu tại sao Rutledge không nói gì về chuyện này với gã. Tuy nhiên câu trả lời cho chuyện này chắc phải đợi đến sáng mai.

Tiếng chuông nhà thờ được kéo thật mạnh, gọi con chiên đi lễ. Người khách duy nhất tại Ốc Đảo là anh chàng tài xế xe tải qua đường, đang bận chia mắt nhìn đồng bánh kẹp trước mặt và cô hầu bàn mập mạp đang cúi người rót cà phê thêm cho đầy tách của khách.

Công việc buôn bán trong quá hứa hẹn còn yên lặng lâu, Donovan mở khoá cửa vào phòng sau. Gã đi vào, khoá cửa lại rồi đi đến bàn làm việc. Gã ngồi xuống ghế, bấm số máy mà gã nhớ thuộc là từ lâu.

- Donovan đây, - gã xưng tên khi Rutledge trả lời, - ông có rảnh vài phút không?

- Rảnh. Đêm qua gia đình Calder có người con ghê.

- Đây là lần đầu tiên tôi nghe chuyện này.

- Tôi qua tôi nghe cậu con trai của một chủ trại cho biết như thế. Người con ghê tên là Laredo Smith. Khi mới gặp anh ta, tôi cứ nghĩ hắn là vệ sĩ. Nhưng anh chàng chán bỏ nói rằng mẹ hắn đã lấy ông già.

Rutledge trả lời bằng giọng trầm tư. - Theo tôi biết thì Chase Calder chỉ lấy vợ hai lần. Vợ đầu là con gái của một chủ trại gần bên cạnh trại của ông ta. Còn người vợ thứ hai là goá phụ có tên là Hattie Ludlow. Bà ta có một trại chăn nuôi nhỏ không xa trại tôi. Tôi không nhớ bà ta có con cái gì không, nhưng tôi sẽ tìm ra.

- Nếu anh chàng Laredo này là con của bà ta thì họ của hắn phải là Ludlow, trừ phi hắn có người cha khác. Nhưng có thể nguồn thông tin của tôi sai lạc. - Donovan xác nhận. - Mới đầu thì anh ra không biết chắc chắn người đàn bà là mẹ hay dì của Laredo, nhưng dù hắn là ai, hắn gắn bó rất mật thiết với gia đình này.

- Có phải vì thế mà anh quan tâm đến hắn không? Anh có nghĩ là anh có thể cải hoá được hắn không? Có thể dùng hắn để cung cấp thông tin cho ta được không?

- Thằng này không được. - Donovan tin chắc như thế. - Tôi thấy có cái gì đấy trong mắt hắn tôi không thích. Tôi không biết kế hoạch của ông ra sao, và tôi không muốn biết. Nhưng tôi xin báo cho ông biết: hãy canh chừng thằng này. Hắn có thể nguy hiểm.

- Gia đình Calder có tiếng tăm. Chuyện họ có người bảo vệ là hợp lý. - Rutledge trả lời, giọng bình thản. - Tôi sẽ kiểm tra Hattie Ludlow để xem bà ta có quan hệ gì với thằng Laredo Smith này không. Trong lúc chờ đợi, anh cứ tìm hiểu về hắn được chừng nào hay chừng ấy, nhưng hãy cẩn thận đừng để cho hắn biết là anh đang dò la theo dõi hắn.

- Ông đừng lo. Tôi sẽ không trực tiếp dò la. - Rồi Donovan hỏi: - Thông tin mà tôi đã gửi cho ông về trại chăn nuôi Kaufman đã đến chưa?

- Đến ngày thứ 6. - Không biểu lộ chút nào sự quan tâm đến việc ấy, hay là thiếu quan tâm, Rutledge nói sang những vấn đề khác rồi kết thúc câu chuyện.

Mấy phút sau, khi Donovan bước ra khỏi phòng, gã nghe bước chân của hai người đang đi lên cầu thang phía sau. Gã nhìn ra ngoài, thấy chiếc xe tải vẫn còn đậu, còn phòng ăn của nhà hàng thì vắng teo, gã nhếch mép cười nham nhở.

Chỉ ba mươi phút sau, gã gọi đám con gái còn ngủ dậy, rồi bảo tất cả tập hợp lại trong phòng. Gã báo cho các cô ấy biết rằng nếu ai tìm được thông tin gã cần thì sẽ thưởng, và cảnh cáo những ai không chịu làm theo mệnh lệnh của gã. Tất cả đều thề là họ sẽ không dám bất tuân lời gã và gã tin chắc là họ sẽ làm theo lời mình.

CHƯƠNG XIV

Mặt trời tháng tám gay gắt làm cho không khí mát mẻ ban mai biến mất, khô như lớp cỏ nâu rậm dưới chân ngựa. Trey đã cảm thấy mồ hôi chảy xuống sau lưng mặc dù mới giữa ban mai.

Khoảng ba chục con bò cái chạy trước mặt chàng. Thỉnh thoảng một con dừng lại, gặm dùm cỏ trâu đã được cắt ngắn. Khi con bò tụt lại đằng sau vừa cúi đầu gặm cỏ, Trey giật cương cho ngựa chạy đến, nhưng Laredo đã có mặt ở đây, quất cuồn dây vào chân nó. Con bò phải đâm đầu chạy cho kịp đàn.

Phía bên phải chàng, hai con bò chạy nhanh lên cái dốc thấp, Tank Willis phóng ngựa chạy theo sau chúng, lừa chúng đến với đàn bò đang chạy chậm chạp trước họ. Rồi anh ta quay lại, cho ngựa chạy giữa Trey và Laredo.

- Hai con ấy là hai con cuối cùng trong khu vực này. Johnny và Ben đã đến kiểm tra khắp thung lũng rồi. - Ngựa của anh ta chạy chậm chậm vừa thở phì phò. Nói xong, Tank lấy mũ xuống, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán rồi đội mũ lại lên phía sau đầu và nói tiếp: - Tôi nhớ chưa bao giờ chúng ta lừa bò ra khỏi đồng cỏ mùa hè vào tuần đầu tháng tám.

- Năm nay ta không còn cách nào khác hơn. - Trey nói. - Ở thêm một tháng nữa trên đồng cỏ này, chúng sẽ ăn cỏ đến tận gốc.

Tank gạt đầu thông cảm rồi ngược mắt nhìn lên bầu trời không một gợn mây. - Nếu trời không mưa sớm, mùa đông này chúng ta sẽ cho chúng ăn cỏ khô nhiều đấy. Và còn cho ăn sớm nữa.

- Đúng thế. - Trey để hai tay lên giá yên, ngồi thoải mái nhưng vẫn cảnh giác.

- Tối thứ bảy vừa qua ở quán Ốc Đảo có người nói tuần sau trời sẽ mưa. - Tank nói, giọng lo lắng.

- Lạy Chúa, chúng ta nghĩ trời đã có mưa từ lâu. - Trey đáp rồi người mắt nhìn lên bầu trời xanh.

- Chú Laredo này, - bỗng Tank nói to, miệng cười toe toét với vẻ ranh mãnh. - chắc chú biết cô tóc đỏ ở quán Ốc Đảo...à không, cái cô tên Bambi chứ?

- Tôi nhớ có thấy một cô tóc đỏ ở đấy. - Laredo đáp. - Cô ta sao?

- Hình như cô ta có cảm tình với chú.

Laredo nhìn anh ta với vẻ nghi ngờ, thích thú. - Do đâu mà cậu có ý nghĩ thú vị ấy?

- Andy Palmer nói cho tôi biết vào hôm thứ bảy vừa rồi.

- Nói cô ta có cảm tình với tôi à? – Laredo hỏi, ánh mắt ngạc nhiên.

- Vâng, thực ra thì Andy nói rằng cô ta hỏi về chú. – Tank cười toét miệng. – Cô ta cho rằng chú là loại trai...già có duyên. – Anh ta nhấn mạnh từ “già” để trêu ông.

- Có phải cô ta muốn tìm hiểu về tôi không? – Laredo hỏi, miệng vẫn cười thờ ơ, nhưng ánh mắt có vẻ gay gắt.

- Đúng thế đấy, - Tank xác nhận, rồi nhìn Laredo với vẻ láu cá, hài hước. – Nhưng Andy nói rằng cô ta nghĩ chắc chú là đốc công hay có chức gì đấy. Có lẽ cô ta cố tìm xem chú làm lương được bao nhiêu. Lần sau nếu chú đến đó, chú hãy cẩn thận, nếu không cô ta sẽ đeo lấy chú, dù đồ chú để moi tiền đấy. – Anh ta cười rồi kéo cương cho ngựa chạy đi. - Hẹn gặp lại sau.

Anh ta phi ngựa chạy về phía thung lũng. Trey đưa mắt nhìn Laredo khi họ thúc con bò đang tụt về phía sau để cho nó chạy nhanh tới trước.

- Có thể tôi có nhận xét sai, - Trey lên tiếng, giọng tự nhiên, - nhưng tôi nghĩ là chú không thích việc cô tóc đỏ hỏi về chú.

- Không biết ghép cho cô ta cái tội muốn thu thập thông tin có đúng không? – Laredo đáp.

- Chú nghĩ là có người thuê cô ta lấy tin à?

- Có thể. Người thuê cô ta lấy thông tin chỉ có thể là người chủ quán thời.

- Tại sao Donovan muốn thu thập thông tin về chú?

- Câu hỏi thật tuyệt. Tôi không trả lời được thì thật là quá bậy.

Cộng thêm vào giọng nói lãnh đạm của Laredo là nét cau có của ông. Trey thấy ngay sự tức tối nơi ông nhưng chàng không muốn nói. Bỗng chàng nhớ khi còn nhỏ, chàng thường nghe nhiều chuyện đồn đãi về Laredo, những chuyện mà bây giờ chàng đã quên hết một nửa. Nhưng điều chàng còn nhớ là họ đồn rằng Laredo gặp chuyện rắc rối với pháp luật. Thậm chí có người còn nói rằng Logan đã khám phá ra chuyện bí mật của Laredo trong khi Logan làm cảnh sát trưởng nhưng ông giữ im lặng về chuyện này. Mãi cho đến bây giờ, Trey luôn luôn phủ nhận lời đồn xa xưa ấy, chàng xem như đấy là những chuyện cổ tích mà dân kỳ cựu đã nói cho mọi người nghe. Chuyện chỉ đúng một phần còn bao nhiêu là hư cấu. Trey không tin chuyện này nữa.

- Chú có nói thật Donovan không phải là người chú đã quen biết trước khi chú đến đây không? – Trey hỏi và nhận thấy ánh mắt của Laredo nhìn chàng thật gay gắt.

- Thật. – Ông ta đáp, nhìn thẳng vào mặt Trey. - Hẳn không phải là người mà tôi không thể quên. Và hẳn cũng là người mà tôi không thể tin tưởng được.

Laredo không khuyên Trey cũng không nên tin gã. Ông không có thói quen khuyên người khác làm một việc như thế này. Nhưng trong câu trả lời của ông đã ngầm ý ấy.

- Tôi sẽ nói với Tank về chuyện này và bảo cậu ra hãy dặn những người khác phải cẩn thận khi bước chân đến đây. – Trey trở người trên yên ngựa, da yên kêu lắc rắc. – Chúng ta sẽ tìm ra Donovan chơi trò gì. Blue Moon quá nhỏ không có việc gì giữ kín được lâu.

- Đừng quá tin vào chuyện này. – Laredo khuyên. - Hẳn là người bí cách giữ kín bí mật. Và hẳn có kế hoạch sẽ ở tại đây lâu ngày. Nếu chúng ta tìm ra được điều gì thì đấy là điều mà hẳn

muốn chúng ta biết.

Trey nhếch mép cười thích thú. – Chú nói thật giống ông nội tôi. Lúc nào ông cũng nghĩ là sự nguy hiểm đang rình rập quanh mình. – Trey thấy khó mà nói đến vấn đề này một cách nghiêm túc được.

- Khi cậu có một nơi rộng lớn như trại Triple C, cậu sẽ luôn luôn có người ghen ghét, ganh tị. Dù cậu có lỗi hay không cậu cũng bị người ta trách vì cậu mà người ta phải gặp khó khăn. Giá bò xuống quá thấp...ấy là vì gia đình Calder tung vào thị trường quá nhiều. Giếng của họ khô cạn, ấy là vì gia đình Calder dẫn nước vào đồng cỏ của mình khiến cho mực nước hạ thấp xuống. Hầu hết những lời buộc tội này đều do lòng ghen tị mà ra. – Laredo dừng lại để suy nghĩ lời kết luận. – Nhưng Chase chỉ lo một điều thôi là sợ bị người ta trả thù. Ông nghĩ điều ông lo sợ là đúng. Cho nên ông luôn luôn để phòng.

Trey bán tín bán nghi. – Vì thế mà ông cụ nghi ngờ Rutledge, phải không?

- Còn ai để cho cậu lo sợ ngoài người có thể lực và giàu có như Rutledge...và người có đứa con duy nhất bị giết bởi bàn tay của người trong họ Calder? – Laredo hỏi.

- Cậu ấy giết con lão ta là để tự vệ. – Theo Trey nghĩ thì chuyện này không phải lý do để Rutledge trả thù.

- Cậu nghĩ lão ta tin thế à?

- Nên tin. – Trey đáp, nhưng chàng nhận thấy từ “nên” này không có nghĩa là phải.

Chàng đưa mắt nhìn đám bụi bay mù trời phía sau đàn bò đang chạy lên dốc ngọn đồi thoải ở phía trước, hầu hết cỏ ở đây đã bị nắng hè biến thành màu nâu khô cháy. Bất cứ chỗ nào không có cỏ, đất ở đấy đều khô thành bụi.

Chắc Laredo muốn nói về nguy cơ có thể Rutledge trả thù, nhưng Trey hiện đang lo nguy cơ tai hại nhất cho trại Triple C là trời không mưa.

Đi lên đến nửa ngọn đồi thấp, Chase dừng lại, chống hai tay lên gậy. Việc leo lên ngọn đồi nhỏ nhất mà phải dừng lại để thở như thế này làm cho ông hết sức bức mình. Con người khi già đi. Con người khi già đi, đôi lúc làm cho họ rất khổ.

Khi hơi thở đã điều hoà trở lại, ông thu hết sức lực để đi đoạn cuối cùng đến tầng cấp trước trang viên, nơi đây ông sẽ ngồi nghỉ vài phút, giả vờ mình đang hưởng không khí trong lành ban mai. Ông đi chưa được một mét thì bỗng nghe tiếng cánh cửa trước đóng lại, rồi thấy Sloan nhẹ nhàng đi xuống tầng cấp. Trông thấy vẻ hớn hờ của nàng, ông liền mỉm cười

Sloan sốt sắng hỏi ông cụ: - Ông mới đi dạo về phải không? Sáng nay chắc ông đi xa.

- Chậm thì có, chứ không xa. – Chase chỉnh lại, rồi đưa gậy chỉ vào cái xước da nàng mang trên vai. – Cháu đi đâu thế?

- Cháu đi chụp ảnh ạ.

Ông càu mày. – Ai lại chụp ảnh vào này làm việc?

- Ồ, cháu không chụp cho ai hết, - Sloan đáp. - Chỉ chụp cảnh nào cháu thấy thích thôi. Trey

cho biết hôm nay sẽ lừa bò đến cánh đồng khác, cho nên cháu muốn chụp vài tấm về cảnh này.

Sau một thoáng ngần ngừ, Chase gật đầu, từ từ nhớ lại.

- Phải. Cỏ ở vùng Broken Butte đã cạn kiệt. – Ông nhìn cô vợ trẻ của cháu nội với ánh mắt trầm ngâm. - Nếu cháu đi đến đấy thì nên đợi để đi theo người đầu bếp, lát nữa anh ta sẽ mang bữa ăn trưa cho các chú chăn bò. Anh ta sẽ đi trong vòng một giờ, hay chưa đến một giờ nữa thôi.

Sloan lắc đầu từ chối. – Sáng nay ánh sáng quá tuyệt, không thể bỏ qua. Cô Cat đã hướng dẫn cháu đường đi rồi. Cháu sẽ tìm ra chỗ ấy được. – Nàng đi ra chiếc xe tải nhỏ của trại đậu gần đấy.

Chase gọi theo. – Cháu có mang nước theo chứ?

- Ông đùa sao? – Nàng vừa mở cửa xe vừa nhìn ông, ánh mắt vui vẻ. – Cô Cat đã chuẩn bị cho cháu đủ thứ: nước, bánh xăng-uych,...Cháu cảm thấy mình như cô học trò với bữa ăn trưa trong gói. Hẹn chiều nay sẽ gặp lại ông. Có lẽ cháu về hơi trễ, ông đừng lo. – Đưa tay vẫy chào, Sloan leo vào cabin, kéo cửa xe đóng lại.

Khi nàng lùi xe rồi lái xe chạy ra san trại, bụi bốc lên mờ mịt, chắn hết tầm nhìn của ông. Chase bèn quay lại, leo lên tầng cấp.

Nhìn vào kính chiếu hậu, Sloan thấy ngôi nhà trung tâm đầu não của trại xa dần, và trước mắt nàng là con đường thăm thẳm, nàng nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn. Chẳng bao lâu quanh nàng chẳng còn gì ngoài những cánh đồng trải dài dưới nắng nóng, trống không bất tận. Cảnh tượng trước mắt khiến cho nàng cảm thấy tự do. Nàng đã bị gò bó suốt mấy tuần liền với trang viên trong thời gian phòng được sửa sang lại. Bây giờ công việc đã xong, tất cả áo quần của họ, đồ dùng trong phòng tắm cùng những thứ đồ dùng khác đã được đem về chỗ cũ, nàng được tự do đi khám phá thiên nhiên.

Mạng lưới đường sá nội bộ của trại Triple C không theo hệ thống ô vuông, mà đường giao nhau nhiều đoạn. Ngoại trừ một ít đường mới lập, còn hầu hết đường trong trại phát triển theo những con đường cũ một thời được dùng cho xe chở bò, toa móc trở nhu yếu phẩm, và thỉnh thoảng dùng cho xe ngựa để đi đến các trại nằm ở ngoại vi. Vì thế cho nên con đường được chọn thường là con đường dễ đi nhất cho một toán ngựa đi qua.

Gặp chỗ có địa thế lên dốc cao trong cánh đồng nhấp nhô, con đường sẽ chạy vòng quanh dốc ấy để tránh cho ngựa khỏi nhọc sức kéo lên dốc. Có lúc, đường sá được lấy địa danh các nơi qua khe suối để đặt tên. Có nhiều con đường mới tạo ra để đi cho thẳng và mau, nhưng rồi chúng không duy trì được lâu và trở lại những con đường ngoằn ngoèo xuyên qua trung tâm của trại.

Hiếm có chỗ ngã tư như thường thấy ở các nơi khác mà thường có một chỗ rẽ trên đường theo hướng nào đó để tạo thành con đường mà không có dấu hiệu gì cho biết nó đi đến đâu.

Với cả một ngày trước mắt và không có thời khoá biểu cụ thể, Sloan không lưu ý đến nhiều khúc cong trên con đường đất. Nàng lái xe chậm lại để dễ dàng ngắm cảnh chung quanh, nghiên cứu xem có chỗ nào đáng chụp ảnh hay không.

Nhiều lần nàng dừng xe, lấy máy ảnh để chụp những cảnh đẹp mắt, thỉnh thoảng chỉnh kính máy ảnh, khi khác lại mở to hết ống kính để chụp. Cảnh mặt đất trải dài dưới bầu trời bất tận khiến nàng phải chụp một tấm. Một lần thấy con chim điều hâu đậu trên trụ hàng rào, nàng lấy máy định chụp thì nó cất cánh bay đi. Một lần khác, một cây sơn dương có sừng nhiều nhánh,

ngẩng đầu nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên. Tại một chỗ vượt qua sông, nàng thấy con bò cái uống nước ở bên bờ sông, nàng bèn chụp một tấm cảnh ánh mặt trời lấp lánh trên làn sóng do con bò uống nước gây ra.

Sau khi leo lên đứng trên mui xe để có chỗ thuận lợi, Sloan chụp vài tấm cảnh hàng rào chạy dài vô tận. Nhưng ánh sáng chụp không được tốt như nàng mong muốn. Kiểm tra lại vị trí của mặt trời, nàng thấy mặt trời gần đứng bóng.

Vào trong xe lại, nàng tạm thời cất máy ảnh, đóng cửa kính ở cửa sổ xe, mở máy điều hoà không khí thật mạnh để xua hết không khí ngột ngạt trong xe. Nàng lái xe chạy, nhưng lần này chăm chú nhìn phía trước để tìm con đường nhánh nàng muốn tìm.

Đi gần một dặm nữa, nàng thấy có con đường rẽ sang phải. Cat đã dặn kỹ nàng phải theo con đường nhánh thứ ba, nên Sloan bỏ con đường nhánh ấy lái xe đi thẳng. Nàng đi thêm năm dặm nữa mới đến con đường nhánh thứ ba. Theo sự hướng dẫn của Cat thì sau khi rẽ vào đường này nàng phải đi thêm ba dặm nữa mới thấy cánh cổng mở ra đồng cỏ. Sloan đi bốn dặm thì thấy cánh cổng. Nàng không thấy chiếc xe tải hay toa móc chở súc vật nào hết, nhưng Cat đã dặn rằng có thể sẽ như vậy.

Khi cổng mở, nàng thấy có vết xe chạy lún xuống đất, đường xe bị cỏ phủ che mất một nửa, vết bánh xe chạy cong ra ngoài đồng cỏ. Nàng lái chiếc xe tải nhỏ theo vết đường xe chạy ấy, dừng lại để đóng cổng, rồi chạy theo vết bánh xe mờ. Chẳng bao lâu sau nàng thấy có vết bánh xe khác, có vết thì rẽ qua trái, vết thì rẽ qua phải. Phân vân không biết theo vết nào, cuối cùng nàng đi theo vết có vẻ được nhiều xe chạy qua.

Đường có nhiều chỗ bị đào sâu và gồ ghề buộc nàng phải chạy thật chậm. Vừa lái xe nàng vừa nhìn quanh xem có thấy ánh sáng mặt trời phản chiếu trên kính chắn gió của xe tải nào không, hay có thể có người cười ngạ. Nàng không thấy gì hết.

Bỗng dấu vết đường biến mất. Nàng liền quay xe lại, chạy theo con đường nàng đã đến. Khi lui đến con đường có dấu vết lờ mờ đầu tiên chạy rẽ về phía Bắc, nàng đi theo đường ấy. Nàng chỉ đi một đoạn ngắn thì dấu vết đường này cũng biến mất. Nàng lại quay lại và theo dấu vết tiếp theo.

Cũng như dấu vết trwocs, dấu vết này không đi đến đâu, nhưng nó chạy một đoạn dài mười hết. Lần này Sloan không cần lưu ý đến việc không có dấu vết, nàng cứ lái xe đi tiếp, băng qua cánh đồng rộng. Quyết định này thật liều, nàng cứ chạy mãi cho đến khi đi đến bờ của một hẻm núi, bờ này quá dốc, xe tải chạy qua rất nguy hiểm. Chán nản, nàng tắt máy, bước ra khỏi xe.

Vùng đất ở bên kia hẻm núi gồ ghề, bờ hẻm bị xói mòn, đường đi nhỏ hẹp, có nhiều nơi vươn cao thành những ngọn đồi xuôi dốc. Cảnh tượng ấy làm cho nàng thở dài ngao ngán.

- Có lẽ vì thế mà họ gọi đây là Broken Butte, - nàng lẩm bẩm một mình và lại thở dài. - Bây giờ làm sao nhỉ?

Rồi nàng nhớ Chase có nói người đầu bếp của trại sẽ mang cơm trưa ra cho nhân công. Nàng chỉ còn việc quay lại chỗ cánh cổng mở ra cánh đồng rồi đợi anh ta đến. Nghĩ thế, nàng bèn leo lên xe và nổ máy. Nàng tự động nhìn vào đồng hồ trên bảng đồng hồ xe. Bỗng nàng rung mình hoảng sợ khi thấy đã hơn một giờ chiều.

Sloan tin chắc người đầu bếp không gặp nàng, nàng nghĩ có lẽ bây giờ anh ta đã đến cánh đồng cỏ rồi. Điều tốt nhất nàng phải làm là lái xe quay lại cổng để gặp anh ta trước khi anh ta quay về nhà trung tâm của trại Triple C. Sloan cảm thấy bụng đói cồn cào, nàng mừng vì Cat đã gói theo bữa trưa cho nàng.

Ngôi nhà kho bằng gỗ lâu hơn một thế kỷ chiếu bóng râm dài trên sân trại, che bóng lên chiếc toa móc chở súc vật đậu phía trước nhà kho để tránh ánh nắng buổi chiều gay gắt. Từng con ngựa một có đầy đủ yên cương được dẫn xuống xe, người nào cưỡi con nào thì đến nhận lấy ngựa của mình.

Khi con ngựa có màu nâu đỏ nhể nhại mồ hôi xuống khỏi toa móc, Trey bước tới nắm lấy yên cương. Ngay khi đó, chàng liếc mắt nhìn thấy mẹ chàng đang băng qua sân trại đi đến phía chàng. Sau một ngày ngồi trên lưng ngựa, nóng nẩy, bụi bặm và cả mệt mỏi, chàng uể oải dẫn ngựa sang một bên, đợi bà, vì chàng biết mẹ muốn nói chuyện với mình.

Khi đã đến gần con, Jessy nói: - Mẹ tưởng con đã về cách đây một giờ. Chuyện gì làm con ở lại lâu thế?

- Con không muốn giục họ lúc trời nóng nực như thế này. Họ làm việc nặng nhọc quá rồi. - Trey đáp, giọng hơi cộc cằn vì mệt mỏi.

- Làm thế là phải. - Bà đáp không có ý khen.

Trey thấy bà nhìn vào toa móc, chàng tưởng bà tìm Laredo, nên nói: - Laredo đang ở trong nhà kho tháo yên cương ngựa.

Bà gật đầu, thản nhiên. - Sloan đâu rồi? Nó không về với con à?

Trey nghe hỏi, cau mày. - Mẹ nói gì thế? Từ sáng đến giờ con không gặp cô ấy. Cô ấy không có ở nhà à?

- Không. - Đến lượt Jessy có vẻ bối rối. Nó nói với ông nội là nó lái xe ra Broken Butte. - Nó muốn chụp ảnh cảnh lừa bò đến đồng cỏ mới. Con nói không có nó ra đấy à?

- Không. - Chàng đáp, vẻ khó chịu. Tự nhiên chàng đưa mắt nhìn ra con đường chạy về phía Tây, con đường có lẽ Sloan đã đi. Bỗng chàng tức tối chứ không chỉ khó chịu thôi khi nghĩ đến cái máy ảnh. - Mẹ biết Sloan rồi, khi cô ấy có máy trên tay, cô ấy không để ý đến gì hết. Có lẽ bây giờ cô ấy đang ở đâu đó, đợi mặt trời chênh chếch để có ánh sáng thích hợp cho việc chụp ảnh. Hừ, có lẽ cô ta đợi chụp cảnh mặt trời lặn cũng lên.

- Có lẽ thế, - Jessy đáp. - Nhưng mẹ nghĩ nó ở đây chưa đủ lâu để thuộc đường sá trong trại. Chỉ rẽ nhầm sang đường khác là đi lạc ngay. Nếu trời tắt nắng mà vẫn không thấy nó về, chắc ta phải đi tìm thôi.

- Khi nào đến lúc ấy rồi hãy hay. - Trey đáp. - Sloan sẽ về thôi mẹ à.

Chàng dẫn ngựa vào nhà kho, tháo yên cương, cho nó ăn ngũ cốc, chà xát cho nó sạch sẽ khô ráo rồi dẫn nó ra bãi quây ngựa cùng với những con ngựa khác. Nhưng chàng vẫn không thấy Sloan về. Mặt trời đã lặn, bầu trời phía Tây màu đỏ hồng. Trey nghĩ màu sắc này làm cho Sloan mê mẩn.

Chàng đi về phía nhà, nhưng rồi bỗng chàng quay phắt đi về phía chiếc xe tải nhỏ của trại, nghiến răng vì tức giận. Nhưng chàng cũng biết, đây không phải lần đầu tiên có người mười đến trại Triple C khiến cho trại phải cất công đi tìm.

Khi lái xe ra khỏi nhà kho, chàng gặp Laredo, bèn hạ kính cửa sổ xe xuống nói với ông ta: -

Nhờ chú nói hộ cho mẹ tôi biết tôi đi tìm Sloan. Hoặc là cô ấy quên mang theo điện thoại di động, hoặc là cô ấy tắt máy, nên tôi không liên lạc được với cô ấy. Nói với mẹ tôi đừng làm gì hết cho đến khi được tin tôi gọi về.

Không đợi trả lời, chàng lái xe đi.

Trên đường quay lại Broken Butte, Trey không thấy dấu vết gì của Sloan hết. Dọc theo đường đi, chàng có gặp một chiếc xe tải nhỏ, nhưng người ngồi sau tay lái lại không phải là Sloan.

Khi ánh hoàng hôn đã phủ xuống khiến cho mọi vật đang chìm dần vào bóng tối, chàng bật đèn trước xe, định lấy máy điện thoại di động ra gọi, rồi chàng đổi ý, định kiểm tra thêm một con đường nhỏ nữa trước khi gọi thêm người đi tìm. Khi chàng đến chỗ giao nhau giữa con đường nhỏ với con đường chính, Trey rẽ phải, chàng nghĩ có thể Sloan tưởng lầm đây là con đường nhánh.

Đèn trước pha sáng, chàng lái xe chậm gần năm dặm đường, mắt luôn luôn nhìn vào những hào hổ nằm hai bên đường, sợ Sloan đã lạc tay lái vào những chỗ ấy. Cuối cùng, Trey buộc lòng phải lấy điện thoại di động ra, mở nắp máy. Bỗng chàng thấy có cái gì loáng thoáng từ xa trong tầm ánh đèn của xe chàng.

Sloan vừa đi vừa chạy trước ánh đèn, đưa tay vẫy lia lia ra dấu cho chàng dừng xe lại. Trey thấy cái xách đựng máy ảnh ở trên tay kia, chàng bèn nghiêng chặt hai hàm răng. Chàng dừng xe, bấm máy điện thoại.

Khi mẹ chàng trả lời, chàng gay gắt nói:

- Con tìm ra Sloan rồi. Cô ấy bình yên.

- Ơn Chúa... - Trey tắt máy vừa khi Sloan mở cửa trước cabin xe, ánh sáng ủa vào.

- Trey. Chưa bao giờ gặp anh mà em mừng như thế này. - Giọng nàng lộ vẻ sung sướng, hụt hơi vì chạy nhanh đến xe. Nhưng chính nét mặt rạng rỡ của nàng khiến chàng tự hỏi phải chăng nàng sung sướng vì gặp chàng hay được vui chơi suốt ngày với máy ảnh. Nàng leo lên chỗ ngồi trước xe, ngồi phịch xuống cho khỏi mệt. - Em nghĩ chắc phải đi bộ về nhà.

- Có chuyện gì thế? Xe ở đâu rồi?

- Đằng kia. - Nàng chỉ vào bóng tối. - Vỗ sau bên trái bị xẹp, em không tìm ra được cái kích để thay vỏ.

- Anh có mang kích đây. Chúng ta đi thay. - Trey sang số, cho xe chạy tiếp. - Tại sao em không gọi? Máy điện thoại di động em hỏng à?

- Em không mang theo. Anh có tin không? - Sloan nói, giọng chán nản. - Em đã soạn ra với các thứ cần mang theo rồi, thế mà cuối cùng nó không có trong xách. - Nàng ngồi thẳng lên, chăm chú nhìn vào con đường phía trước. - Rẽ phải tại con đường nhánh tiếp đây.

Trey cho xe chạy chậm chậm để rẽ. - Anh tưởng em theo con đường chính đến Broken Butte. Tại sao em quẹo ở đây?

- Rõ ràng em đi nhầm đường. - Nàng có vẻ không bối rối vì lỗi lầm của mình. - Đi thêm chừng ba dặm nữa, ta sẽ gặp cánh cổng ra đồng cỏ. Chiếc xe nằm ở đấy.

- Thế em phải mất cả ngày mới biết mình lạc đường à? Chàng nheo mắt nhìn nàng, vẻ ngạc nhiên.

- Không hẳn cả ngày, - nàng gay gắt đáp. - Dừng nhiều nơi để chụp ảnh cho nên gần đến trưa em mới đến đây. - Nàng quay người nghiêng sang một bên, vẻ ngạc nhiên khó hiểu. - Tại vùng này có nhiều đường đi lờ mờ chạy chằng chịt khắp nơi. Em phải lái loanh quanh theo những con đường này, hy vọng sẽ gặp anh hay ai đấy. Cuối cùng em phải quay lại cổng. Ông nội nói có người sẽ mang đồ ăn trưa ra đây. Cho nên em nghĩ sẽ gặp họ. Cũng phải đến sau ba giờ em mới hiểu ra là em không phải ở tại Broken Butte. Ngay sau đó, em phát hiện thấy vỏ sau xe bị xẹp. Nhưng em không hiểu tại sao có nhiều dấu đường xe chạy mà không đi đến đâu hết. Có phải đây là một trong những trại ngoại vi cũ của anh không?

- Không. Em đã đi loanh quanh trong vùng mỏ dầu cũ rồi. Những con đường ấy là dấu tích của công ty Dy Corp đã dùng để khai thác các giếng dầu. - Đèn trước xe chiếu rõ cánh đồng cỏ, họ thấy chiếc xe tải nhỏ nằm lờ mờ ở đằng xa trong mép ngoài của vùng ánh sáng.

- Ở trại Triple C có dầu hoả à? - Sloan ngạc nhiên hỏi.

- Có chứ. - Trey dừng xe gần cổng. - Các giếng dầu đã được lấp lại từ nhiều năm nay rồi.

Để cho máy nổ, đèn sáng, Trey bước ra khỏi xe, lấy kích, mở cổng, đi về phía sau chiếc xe hỏng vỏ. Sloan không đi xa sau chàng, nhưng nàng dừng lại để cắt cái xích đựng máy ảnh vào cabin xe rồi đi ra sau đuôi xe với chàng.

Trey không nhìn lên và không nói một tiếng, chỉ cặm cúi tháo cái vỏ xẹp ra và lắp cái vỏ dự phòng vào, công việc nhanh nhẹ và gọn gàng. Sloan bối rối vì thấy chàng im lặng không nói gì hết. Nàng nhớ lại lúc nãy, khi đi đến đây, chàng có vẻ lạnh lùng và trả lời nàng một cách nhất gừng.

- Trey, anh lo cho em lắm phải không?

Chàng nhìn nàng, ánh mắt gay gắt, rồi quay lại vặn tiếp những con bù lon. - Em nghĩ sao? - Chàng tiếp tục vặn bù lon, môi mím chặt, tức tối.

- Em bình yên. - Sloan đáp, giọng trấn an. Đối với nàng được bình an là tốt rồi.

Thay vỏ xong, Trey lấy kích và đứng dậy, nhìn vào mắt nàng một thoáng. - Anh biết. - Chàng đi qua trước mặt nàng, chạm nhẹ vào nàng. - Xe xong rồi đấy. Anh đi theo sau xe em.

Chàng đi đến mở rộng cánh cổng, rồi leo lên xe mình, lùi ra đường. Khi Sloan lái xe qua cổng, chàng bước xuống, đóng cổng lại trong khi nàng đợi chàng.

Trey theo ánh đèn sau xe của nàng suốt con đường trở về trang viên và giữ cửa mở cho nàng đi vào. Khi nàng đi qua mặt chàng, nàng nói: - Em không biết giữa đi tắm nước nóng và đi ăn, nên chọn cái gì làm trước. Em đói muốn chết.

Trey không trả lời mặc dù chàng rất muốn. Mấy giây sau, họ đi vào trong nhà, cả nhà đều đổ xô đến quanh nàng. Trey không dừng lại, chàng đi tiếp đến cầu thang để Sloan đứng lại một mình trả lời những câu hỏi của mọi người.

Vừa vào phòng chủ nhân, chàng liền lấy mũ xuống, ném lên ghế trường kỷ trong phòng giải trí vừa mới tân trang rồi đi thẳng vào buồng ngủ, lòng tức tối.

Chàng lần lượt cởi áo quần dơ, rồi bước vào phòng tắm mới thoáng đoãng. Chàng kỳ cọ cái

bắn trên người, vẻ nóng nung khó chịu, rồi bước ra khỏi vò sen, tinh thần vẫn vậy, chẳng vui vẻ gì mấy.

Với cái khăn tắm quanh vẫn quanh hông, mái tóc ướt được mấy ngón tay chải tạm ngay thẳng, Trey bước vào phòng ngủ vừa lúc Sloan đi vào, nàng vẫn mang cái xách đựng máy ảnh trên vai. Chàng liếc nhìn nàng.

- Anh tắm rồi. – Chàng nói, chân vẫn đi tiếp đến cái bàn làm việc lớn.

- Cám ơn. – Sloan thờ ơ đáp, nàng để máy ảnh xuống trên gối lót ghế bành, rồi lấy mũ lưới trai xuống và xoắn tóc ra. - Mẹ anh nói bà định nhờ cảnh sát để đi tìm em. Em không ngờ mọi người quá lo khi em không về đúng giờ ăn.

- Chúng tôi đã có kinh nghiệm với những người bị lạc rồi.

Nàng nhìn chàng, ánh mắt hơi trách. – Trey, em không lạc. Em chỉ đi nhầm đường rẽ thôi.

Đang tìm áo quần lót nơi học tử, chàng liền quay nhìn nàng với ánh mắt gay gắt. – Em không những không biết mình đang đi đâu, mà em còn không biết mình đang ở đâu. Nếu thế không phải là lạc đường thì em gọi là gì?

Giọng chàng quá gay gắt khiến nàng đau đớn, nhìn chàng với vẻ tức giận: - Nói thế là không đúng. Em biết em đi đâu. Cô Cat đã chỉ dẫn đường cho em đi. Em cam đoan với anh rằng nếu cái bánh xe không xẹp thì em có thể tìm ra đường để về nhà.

- Em chỉ cần như thế thôi sao? - Cơn giận nổ ra phùng phùng khiến chàng đứng yên như trời trồng. – Em không thèm lưu tâm đến người lo lắng cho em.

- Dĩ nhiên tôi lưu tâm chứ. Tại sao anh nói thế? – Sloan sững sờ vì tức giận.

- Hành động của em đã nói lên tâm địa của em rõ ràng hơn lời nói. Anh thấy em chỉ lo đem theo máy ảnh thôi. – Chàng vung tay chỉ về phía máy ảnh. – Mà quên mang theo điện thoại.

- Anh cho là em cố tình quên máy điện thoại sao? Em đã nói đây là điều sơ sót. Tại sao anh giận như thế? – Nàng chán nản hỏi, vẻ rất buồn và bối rối vì bị chàng trách móc.

- Tại sao à? – Chàng hỏi lớn. Chàng muốn bứt giận nhưng giọng chàng cứ gay gắt. - Tại vì em đi khỏi nhà mà không biết rõ mình đang đi đâu và cuối cùng đi sai địa điểm. Em đã làm gì em biết không? Em lái xe qua một vùng bỏ hoang, tự mình lái đi mà không người nào biết em đi đâu. Cuối cùng em bị xẹp bánh xe, có thể bị lăn xuống dốc một cách rất dễ dàng và bị bất tỉnh hay còn tệ hơn nữa. Chỉ có Chúa mới biết em đi đâu với cái máy ảnh ấy. Em có thể bị rắn cắn hay sảy chân vào hố ngoài đồng và bị gãy chân. Em có biết chúng tôi sẽ mất bao lâu mới tìm ra em được không?

- Nhưng chuyện ấy không xảy ra. Tôi bình an. Vậy đừng hét vào mặt tôi như thế! - Giọng nàng lạc đi vào từ cuối, và khi ấy nước mắt chảy ra làm mờ mắt nàng. Nàng vội quay mặt để lau nước mắt, giận mình vì đã khóc. Nàng ngẩng đầu ra sau, mở to mắt cố giữ cho nước mắt khỏi tụ đến và thốt ra lời thương hại mình. - Tại sao tôi lại muốn có con với anh nhỉ?

Mới đầu nàng không nghe tiếng bước chân của chàng, nó nhẹ nhàng không gây tiếng động. Đến khi Sloan cảm thấy Trey đến gần thì chàng đã ở phía sau nàng. Tay chàng nắm cánh tay trên của nàng, quay nàng lại để nhìn vào mặt chàng.

- Em mới nói cái gì thế? – Chàng nhìn xoáy vào mắt nàng, mặt nhăn nhó, hoài nghi.

Cố kiềm chế cảm xúc của mình, Sloan lên tiếng đáp nhanh, giọng thách thức: - Em nói em có thai.

- Em... - Chàng không nói hết câu. Những nét cau có trên mặt biến mất, thay vào đấy là vẻ ngạc nhiên sững sốt. - Có phải em...? - Chàng ngần ngừ một lát mới nói tiếp: - Em có chắc không?

- Dĩ nhiên là chắc. Cơ thể của em mà. - Nàng không thể nguôi giận được dễ dàng như chàng.

- Có con! - Nụ cười nở trên môi chàng, khiến khuôn mặt chàng dịu dàng, mất hết vẻ gay gắt. Một giây sau, chàng kêu lên một tiếng hân hoan và ôm Sloan vào lòng, nâng nàng lên, quay quanh nàng nửa vòng.

Sloan nín vai chàng cho vững. - Trey Calder, để em xuống. - Nhưng niềm vui của chàng đã lây sang nàng, khiến nàng không giận chàng nữa.

Chàng để nàng đứng xuống đất nhưng vẫn quay một cánh tay quanh người nàng rồi đưa tay kia ôm mặt nàng, nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng và sung sướng. - Em đúng, anh không nên la hét với em. Anh xin lỗi. - Chàng đưa ngón tay lau cái vệt nước mắt trên má nàng. - Có con. Con em và anh. - Chàng cười toe toét trở lại. - Em biết bao lâu rồi?

- Em nghi có thai đã gần hai tuần, - Sloan đáp, lòng cảm thấy tự mãn, hạnh phúc. - Nhưng sáng nay em mới biết chắc.

- Em đi khám bác sĩ khi nào? - Chàng ngạc nhiên hỏi.

- Em chưa đi khám bác sĩ, nhưng...sáng nay em đến trạm xá mượn dụng cụ thử nghiệm. Liz bảo đảm em có thai đến 90%.

Vẫn ôm nàng vào lòng, mắt nhìn suốt tóc óng ánh dưới ánh đèn trong phòng, nhìn đôi môi mềm mại của nàng, Trey cảm thấy sự ham muốn bùng dậy trong người. Ánh mắt của nàng, sự đung trập giữa hai thân thể, bao nhiêu cảm xúc sâu lắng trong lòng chàng cuộn cuộn dâng lên. Lửa tình bùng bùng bốc cao. Trey cố gắng kiềm chế ham muốn, chỉ nức mũi vào đôi má mịm màng của nàng thôi.

- Anh chắc bây giờ cả trang trại đều biết. - Chàng nói nhỏ.

- Nếu em mua dụng cụ thì họ mới biết. Ở đây chỉ có em và chị ấy biết thôi. Ngoài ra không có ai hết.

Chàng nhích lại một chút, nhìn vào mặt nàng, ánh mắt trêu mếu. - Có phải anh đã nói yêu em rồi không?

Nàng xòe hai bàn tay lên bộ ngực trần của chàng, sung sướng cảm thấy làn da thịt rắn chắc dưới tay mình và kinh ngạc khi thấy lòng mình ham muốn nhục dục. - Thế chẳng phải mới đây một phút anh đã nói là hành động nói lên tâm địa của mình rõ ràng hơn à?

Chàng im lặng một lát, ánh mắt hoang mang.

- Anh không có ý định làm em đau khổ đâu.

Với sự khôn ngoan của bà Eva, Sloan cười.

- Đúng vậy.

Đã làm cho nàng bức tức rồi, Trey không muốn đổ thêm dầu vào lửa nữa. Chàng liền bế nàng đi voà giường. Cả hai cùng hôn nhau say đắm một lát rồi chàng cởi áo quần của nàng và tháo khăn tắm trên người chàng ra.

Hai người nằm ôm nhau, chàng hôn nàng, áp miệng vào môi nàng. Tay sờ bầu vú đầy đặn của nàng. Chàng cúi đầu ngậm núm vú cương cứng.

Nàng vận người, hai tay thúc ép chàng để làm cho chàng và mình được thoải mái. Nàng vừa mê mê vừa dăng hiến, vừa rao rục mời gọi. Cuối cùng chàng leo lên người nàng, nàng cào móng tay lên lưng chàng và khẽ rên lên tiếng rên khoan khía.

- Yêu em đi, Trey! – Nàng nói.

Chàng rung mình, nhu cầu của xác thịt quện lấy nhu cầu của linh hồn. Chính sự phối hợp này đã tạo nên vẻ duyên dáng và hoàn hảo, khiến cho sự giao hợp của họ không có vẻ thú vật. Họ giao hoà nhau, hai cơ thể hoà hợp làm một cho đến khi hết bị thể xác thúc đẩy, khi ấy họ nằm bên nhau hoàn toàn hạnh phúc.

Trey để tay lên bụng nàng, nơi có hài nhi mà họ đã tạo nên. - Chắc là con trai, - chàng nói.

- Anh không biết được đâu. – Sloan bác bỏ ý của chàng.

- Biết, anh biết. Truyền thống trong gia đình Calder là thế, - chàng nói. - Đứa con đầu tiên luôn luôn là con trai.

Sloan thở dài giả vờ ân hận. – Em nghĩ khi con chúng ta là con gái, truyền thống này sẽ thay đổi.

- Tại sao lúc nào em cũng muốn chống lại anh thế? – Trey nhìn nàng, ánh mắt vui vẻ

- Đây là quyền nữ giới. Không có ai nói với anh như thế à? – Nàng cười nụ cười trêu chọc.

Câu nói của nàng có âm hưởng lời em gái chàng thường nói, nhưng Trey không tranh luận với nàng làm gì.

- Có điều chắc chắn là chúng ta sẽ không đặt tên cho đứa bé khi nó ra đời theo tên của anh. Nó có thể được gọi theo biệt danh như Foar Bits hay là Quatro.

- Em không biết. Em thích đặt tên cho con gái là Chase. – Sloan cố giữ vẻ mặt nghiêm trang nhưng nhìn về hốt hoảng và thất vọng của Trey, nàng bật cười và nói tiếp: - Em đùa đấy.

- Anh nghĩ em nói đùa cho vui. Anh nghĩ lấy tên của ông nội mà đặt tên cho con gái thì quả là quá tệ.

- Con gái hay con trai thì bây giờ điều duy nhất em nghĩ đến là đói bụng. Em đã đói quá rồi. – Sloan rời chàng, lăn ra ngoài mép giường, dừng lại và nhìn chàng. – Có chuyện làm em lo. Anh có thấy chuyện này buồn cười không? Chúng ta vừa làm xong công việc tu sửa thì nay bắt đầu nghĩ đến chuyện làm phòng cho trẻ con.

- Chuyện này dễ thôi. Chúng ta chỉ sắm cái nôi và để ngay trong phòng ngủ này. – Trey đáp.

- Còn nhiều thứ nữa ngoài cái nôi, “bố” à. – Sloan báo cho chàng biết, rồi đi vào phòng tắm.

Trey nằm trên giường, gối đầu lên hai tay, đưa mắt nhìn lên trần nhà, mỉm cười khi từ “bố” nhảy múa trong óc chàng.

CHƯƠNG XV

Gió tháng tám hực hơi nóng cuối hè, thổi qua những cánh đồng, mang theo lời lan truyền cô con dâu nhà Calder đã có thai đi khắp nơi rất nhanh. Chưa đầy ba ngày, tin tức này đã đến tận nơi các góc ngách của trại Triple C và vượt qua hàng rào ranh giới bay đến tận Blue Moon.

Sau khi Donovan xác nhận tin đồn được một giờ, gã gọi điện thoại đến cho chủ. – Tôi chắc ông muốn nghe tin này – gã nói ngay không mào đầu – Ông sẽ đương đầu với tên Calder nữa.

- Anh nói cái gì thế? Một tên Calder nữa? – Rutledge hỏi. – Có ai lập gia đình hả? Jessy phải không? Hay cô con gái?

- Không. – Donovan cười. – Cô cháu dâu mới có thai

- Có thai! - Giọng lão thay đổi. – Anh có chắc như thế không?

- Tôi có ba nguồn tin khác nhau. Tin cuối cùng cho biết cô ta đi khám bác sĩ và bác sĩ xác nhận cô ta có thai.

- Và khi nào thì tên Calder mới này chào đời.

- Tôi nghe đâu vào khoảng cuối tháng Hai, đầu tháng Ba.

- Ra thế. Nhân tiện nói cho anh biết, Laredo Smith có lẽ là cháu của vợ Chase. Người chồng trước của Hattie Ludlow xuất thân trong một gia đình đông đúc, chín người con, tôi biết chắc chắn như thế. Một trong những người chị hay em gái của ông ta lấy một người có họ Smith. Họ có sáu đứa con, mà năm đứa là trai. Chúng tôi chưa tìm hiểu hết tất cả. Tôi nghĩ chuyện này không cần thiết, vì đúng hẵn là người trong gia đình này.

- Cái đó tùy ông. Tôi chỉ báo cho ông biết về sự hiện diện của hẵn ở đây mà thôi.

- Phải báo cho tôi tin tức thường xuyên. Chuyện gì cũng báo. Kể cả những chuyện mà anh cho là vật vãnh.

Rutledge nói xong, lão cúp máy, tay vẫn để trên ống nghe một hồi lâu, miệng nhếch mép cười. – Có con, - lão lẩm bẩm một mình, mắt sáng lên vì vừa nghĩ ra kế hoạch hành động.

Lão chỉ trầm ngâm suy tính một lát rồi cất tay khỏi máy điện thoại, gõ vào bộ phận điều khiển trên chỗ dựa tay của ghế lắn, cho xe quay lui, rời khỏi bàn làm việc.

- Harold! – Lão lớn tiếng gọi.

Lập tức gã đàn ông vạm vỡ phục vụ kiêm y tá xuất hiện trước ngưỡng cửa văn phòng. – Có tôi đây, thưa ngài.

- Lấy cho tôi điều xì gà và ly uyết-ky mạnh.

Bennett ngần ngừ một giây, ngạc nhiên vì chủ yêu cầu lấy xì gà, nhưng không quá ngạc

nhiên đến nỗi không biết lệnh của Rutledge đưa ra là hai thứ. Gã đem rượu đến trước tiên, rồi quay lại với hộp thuốc xì gà, mở ra cho Rutledge chọn một điếu. Bennett dùng cái kéo dành riêng vào những trường hợp đặc biệt, cắt bớt đầu mút điếu thuốc, đợi cho Rutledge nhúng đầu điếu thuốc vào ly rượu, gã mới đưa bật lửa đến cho lão châm.

Gã hy vọng không hiểu lầm nét mặt hân hoan trên mặt Rutledge, gã bạo dạn hỏi lão cho thoải lòng hiếu kỳ.

- Có chuyện gì vui phải không thưa ngài?

- Đúng vậy. – Rutledge đáp, giọng ồ ồ như con sư tử gầm gừ. - Sắp có một đứa cháu trong nhà Calder ra đời.

Bennett giật mình, nhìn lão chăm chăm. – Ông muốn nói...

- Phải, cô cháu dâu mới có thai. – Lão cười, nụ cười lộ vẻ xảo quyệt. - Chuyện này sẽ mở ra cả con đường mới.

Không có con đường nào tuyệt hơn đường này. Rutledge yên lặng hút thuốc, chìm đắm vào suy tư.

Công việc lừa bò vào mùa thu tiến hành được hai ngày thì trời mưa. Một vài khu vực trong trại Triple C, trời mưa nhỏ, đều đều. Còn những nơi khác trời mưa rất to. Mặt đất trước đó chỉ là lớp bụi khô thì nay trở thành bùn nhão nhoẹt có màu vàng nâu, khiến chó người và vật đều dễ bị trượt chân, té ngã.

Mưa to hay mưa nhỏ, công việc lừa bò cũng không được dừng lại. Vì khắp bầu trời mây giăng kín, không có chút ánh sáng nào loé lên báo hiệu trời sẽ hết mưa nên công việc phải tiếp tục, mặc dù thời tiết xấu đã ảnh hưởng không tốt đến tốc độ làm việc. Không có việc đuổi theo rồ ráo các con bò đực tơ chạy thoát, không có việc lừa bò nhanh như trước, vì mặt đất đầy bùn trơn trượt.

Trong những lúc trời mưa như trút, tầm nhìn chỉ còn giới hạn trong vài mét, họ buộc lòng phải đi lừa bò hai ba lần để cho chắc không có con nào bị thất lạc. Và cũng không có áo mưa nào có thể giữ cho người chăn bò khô ráo. Nước thường chảy vào trong áo, khiến họ cảm thấy lạnh thấu xương.

Thế nhưng nhu cầu về mưa cho sự sinh tồn quá lớn, nên ít người phàn nàn – ít ra Jessy là một trong số đó. Bà có mặt tại đây vì luật bất thành văn của trại Triple C không có con bò nào loại ra để bán làm thịt mà không có sự hiện diện của chủ trại. Những người cưỡi ngựa len lỏi vào giữa đàn bò đã được thu gom để làm công việc tách riêng ra những con bò đực thiện đem ra chợ bán. Bò cái con nào quá già và quá yếu không thể sống qua nổi mùa đông cũng bị tách ra khỏi đàn. Đây là công việc khó nhọc và chậm rãi cho cả ngựa lẫn người cưỡi ngựa.

Jessy làm việc chung với Laredo, bà thúc ngựa chạy đến lừa con bò đực thiện. Con bò có cặp mắt hoang dại thở phì phò hoảng sợ rồi quay chạy sang hướng khác, lại gặp phải Laredo và ngựa. Nó cố chạy qua Jessy nhưng ngựa bà nhảy ra chặn lối đi của nó, bồng con ngựa hơi khập khiễng một chút rồi đứng thẳng lại ngay. Laredo đến kịp thời, thay cho bà chặn đường con vật không cho nó chạy thoát. Mấy giờ sau, họ lừa con bò đực thiện chạy về với đàn đã thu gom được.

Jessy đi theo nhưng chỉ được một đoạn, bà dừng lại vì cảm thấy bước chân của con ngựa

không đều đặn. Bà rẽ cương cho ngựa đi về phía lều trại tạm thời, dựng cách khu đất dùng làm nơi thu gom bò một đoạn. Thấy Trey ngồi trên con ngựa giống lấm bùn đất ở mép dốc, bà liền đi đến phía chàng. Mũ chàng kéo xuống thấp, cổ áo mưa lật lên cao, nhưng bà vẫn nhận ra con trai mình ngay.

- Ngựa của mẹ có vẻ bị long một móng, - bà nói khi đến gần chàng. - Mẹ phải thay con khác.

- Mẹ vào uống tách cà phê cho ấm. Để con làm thay cho. - Để thực hiện lời nói, chàng thúc ngựa tới trước, đi về phía đàn bò đang đợi.

Bà đi đến lều trại. Làm theo lời khuyên của Trey, Jessy để con ngựa ở hàng rào có cọc, ở đây có ngựa dư buộc vào hàng rào, rồi đi qua bãi đất lầy lội để đến toa xe móc khổng lồ được lắp máy nổ. Một tấm bạt khổng lồ được căng ra trên bốn cái trụ để làm nơi trú mưa. Jessy rút cà phê rồi đi đến cái thùng rộng năm mươi ga lông có ngọn lửa nhỏ đang cháy.

Bà nghe phía sau có tiếng chân người bước thành thịch rồi tiếng dậm ủng cho bùn văng ra. Jessy quay nhìn lui, bà thấy Laredo cúi đầu dưới tấm bạt và đi đến chỗ để bình cà phê bốc hơi trong đôi tay mang găng, ông đến thùng lửa với bà, chiếc mũ đẩy lại ra phía sau đầu.

- Ngựa long móng phải không? - Ông ta hỏi. - Đáng ra bà phải nói cho tôi biết. Mới thấy bà đó, rồi bà biến mất đâu không biết, tôi tưởng mưa đã nuốt mất bà rồi. May là Trey nói cho tôi biết bà ở đâu, nếu không, chắc tôi phải đi tìm bà trong các vùng nước.

- Đúng. - Bà đáp, giọng hài hước cộng với vẻ ngạc nhiên, nghe nhắc đến tên con trai, bà liền nghiêm trang nói tiếp: - Anh có biết là tôi không bảo Trey đến làm thay cho tôi không? Nhưng nó đã nói là để nó làm. Tôi không biết là phải chăng vì đã có vợ và sắp có con mà nó làm thế, nhưng nó có vẻ đã chín chắn nhiều trong mùa hè vừa rồi.

- Chắc bà thường nghe câu: “Con dòng cháu giống” rồi, - Laredo thờ ơ nói. - Tôi nhận thấy thái độ lãnh đạo đến với cậu ta rất tự nhiên.

- Chắc anh thấy vấn đề ấy rõ hơn tôi.

- Bà không thấy chỉ vì bà nhốt mình trong phòng làm việc quá nhiều. Mắt ông ánh lên vẻ tinh quái. - Bà hãy nhìn vào những thứ bà đang thiếu: bùn lấm lên tận mí mắt, mưa xối vào cổ, áo quần dính vào da.

- Tôi sẽ làm việc này để bù cho những ngày nắng nóng, bụi bặm, ngọt ngọt, và chắc anh biết. Bà ngưng nói, đưa mắt nhìn chùm ánh sáng xe hơi đang chiếu qua màn mưa. - Ai lái xe ra đây thế nhỉ?

Chiếc xe tải nhỏ của trại dừng lại cách góc phải của tấm lều bằng vải dầu khoảng hai trăm mét, rồi đèn và máy đều tắt. Người trên cabin xe bước xuống, mặc áo mưa có mũ trùm đầu, đưa tay hất chiếc mũ ra sau, để lộ khuôn mặt tươi cười của Sloan.

- Chào mẹ, chào ông Laredo. - Nàng bước đến phía họ và úp hai bàn tay ướt lên cái thùng để hưởng hơi ấm của ngọn lửa bên trong thùng. - Trời mưa như trút. Máy đo lượng nước mưa ở trang viên chỉ sáu mươi phân, nhưng con cam đoan ở đây chắc còn cao hơn nhiều.

Giọng nói vui vẻ của nàng đã đánh tan mối lo sợ ban đầu của Jessy rằng có chuyện gì không hay đã xảy ra ở nhà. Nếu có thì bà nghĩ là Sloan thế nào cũng biết chứ.

- Trời mưa to như thế này, - Jessy cười nói, - mẹ nghĩ là con không ra đây để xem cảnh thu gom bò. Cho nên mẹ đoán con ra đây để nói cho Trey biết chuyện con đi khám bác sĩ sáng nay.

Sloan cười để xác nhận lời bà mẹ chồng là đúng. – Con biết tối nay anh ấy sẽ về nhà trễ, và con không muốn đợi. Cô Cat cho biết anh ấy sẽ nghỉ giải lao uống cà phê vào giữa buổi chiều, vì vậy con ra đây để nói chuyện với anh ấy.

- Cô nói thế đúng đây. – Laredo lên tiếng. – Anh ấy sắp nghỉ giải lao rồi. Để tôi đi báo cho anh ấy biết.

- Ông khỏi cần làm thế. – Nàng nói nhanh.

- Không sao. Dù gì cũng đã đến giờ chúng tôi trở lại làm việc. – Ông uống ngụm cà phê cuối cùng rồi đổ cạn xuống đất.

- Ông ấy nói đúng, - Jessy đồng ý. – Chúng tôi đã nghỉ giải lao xong rồi.

Sloan nhìn hai người biến mất dưới mưa, lòng nôn nao đợi Trey. Phải mất năm phút nàng mới thấy chàng đi bộ đến gần lều bếp.

Ngay khi vừa bước vào dưới mái lều, chàng đã nắm chặt hai cánh tay trên của nàng, mắt đắm đuối nhìn vào mặt nàng. Nụ cười rạng rỡ của nàng khiến chàng cảm thấy nghẹt thở. Không phải đây là lần đầu tiên Trey mới nhớ lời người ta thường nói đàn bà có thái độ đẹp ra và rất hấp dẫn. Chiếc mũ áo mưa mềm mại phủ sau đầu nàng càng làm cho nàng trông đẹp như Đức Mẹ vậy.

- Em là đồ ngốc, trời mưa như thế này mà lái xe ra đây làm gì? – Chàng nói nhưng nụ cười của chàng rõ ràng cho thấy chàng sung sướng khi nàng ra đây.

- Dĩ nhiên là anh khỏi sợ em đi lạc đường. – Sloan đáp. – Em đã có bản đồ, làm sao lạc được.

Nàng tự hào và sung sướng vì đã tự tay vẽ tấm bản đồ đường đi trong trang trại sau khi đã nhiên cứu những bức ảnh chụp từ trên không và những bản đồ về địa hình của trại. Tuy kích thước không chính xác, nhưng đường đi trong trại thì đầy đủ chắc chắn. Trên bản đồ có làm dấu những nơi có lán trại và địa mốc được ghi tên của trại. Cho đến bây giờ Sloan đi trong trại Triple C không thể nào bị lạc đường nữa.

- Em lái thẳng một mạch ra đây chứ gì? – Trey nói, chàng tự hào vì nỗ lực của nàng trong việc vẽ bản đồ trong một thời gian ngắn.

- Đúng thế! – Sloan đáp, giọng vui sướng, tự mãn.

- Anh đã nghĩ như thế. Vậy sáng nay bác sĩ nói gì? Chắc cả mẹ lẫn con đều khoẻ mạnh cả chứ?

- Đúng thế. Nhưng có chuyện em quên nói với anh khi anh ra đi sáng nay. – Sloan cố làm ra vẻ nghiêm trang, nhưng ánh mắt vẫn còn long lanh tinh quái.

- Chuyện gì thế? – Chàng giục khi thấy nàng không nói tiếp.

- Em không muốn nói, vì em biết anh sẽ rất mừng. Sáng nay, em đã siêu âm...

- Hải nhi là con trai. – Trey cúi xuống hôn vội lên môi nàng, nước trên mũ chàng giọt xuống trên mặt nàng. Khi chàng nhích đầu lại, mắt chàng chan chứa tình thương và niềm hạnh diện của người cha. – Anh đã biết trước chúng ta sẽ có con trai. Anh đã nói với em rồi, truyền thống gia đình anh là như thế.

- Anh rất sung sướng phải không? – Sloan trêu chàng.

- Ồ, dĩ nhiên anh sung sướng vì hài nhi là con trai, nhưng anh cũng thích có con gái.

- Vậy thì phải đợi lần sau, vì lần này chúng ta không có con song sinh.

Nước mưa rỏ đều trên mái lều bằng vải dầu, chảy ào ào xuống mép lều ở phía trước tạo thành một tấm màn nước dài trong veo. Xa xa, tiếng bò rống cất lên vì mưa làm chúng thích thú.

Trey không để ý đến chuyện gì hết, chàng chỉ chú ý đến Sloan. – Em không quan tâm đến chuyện bé không phải là con gái chứ?

- Em không quan tâm con là trai hay gái, miễn nó mạnh khỏe là được.

- Anh cũng vậy.

- Anh chỉ nói vậy thôi vì anh rất muốn có con trai.

- Dĩ nhiên. – Chàng cười xoa để cho nàng biết chàng chỉ nói cho vui thôi.

- Em đã biết như thế rồi. – Sloan ngừng một lát. - Vậy...anh muốn biết tin mới khác của em nữa không?

- Có tin khác nữa à? – Chàng cau mày ngạc nhiên.

- Có tin nữa, - nàng đáp, mắt sáng long lanh vì hạnh phúc. – Trong khi em đi khám bác sĩ, người đại diện của em đã điện thoại đến. Khi em gọi lại ông ta, ông ta báo cho em biết rằng Hội Địa Lý Quốc Gia sẽ thực hiện một đặc san bằng ảnh về cảnh ở Yellowstone vào mùa đông. Họ đã thu xếp để phải một nhiếp ảnh gia đến đây vào tháng 11. Rủi thay là nhà nhiếp ảnh được phái đi đã bị tai nạn xe hơi. Vì ông ta đã xem một vài tấm ảnh của em chụp cảnh tuyết rơi ở Hawaii, cho nên ông ta tiến cử em thay chỗ ông ấy. Chuyện này quá hấp dẫn phải không?

- Thật là một vinh dự. – Trey đáp. – Nhưng họ nên hoãn chuyện này đến sang năm.

- Anh nói gì vậy? – Nàng nhìn Trey, ánh mắt bối rối.

Chàng thấy phải trả lời dứt khoát. – Sloan, em không đi được đâu. Em phải báo cho họ biết, đúng không?

- Tại sao em không đi được? – Nàng ngạc nhiên hỏi. - Tại sao không được?

- Vì em có thai.

- Có thai đâu phải là phế nhân. – Sloan đáp. - Đến tháng mười một em mới đi. Khi ấy em mới có thai năm tháng.

- Nhưng em sẽ không chụp ảnh ở vùng nhiệt đới mà em sẽ đến Yellowstone vào mùa đông giá lạnh, đầy băng tuyết. Anh biết em, Sloan à. Em sẽ không chụp ảnh thác Old Faithful bốc hơi không đâu. Em sẽ xông xáo vào sâu trong núi để chụp ảnh mà trước đó không ai thấy hết. Anh xin thề trước mặt Chúa, hễ mỗi lần em nghĩ đến chuyện cầm máy ảnh lên tay là trí óc em bay ra ngoài cửa sổ! – Chàng quay đi khỏi nàng, vẻ bực bội.

Sloan liền nínu cánh tay chàng lại rồi đứng trước mặt chàng với vẻ bức bối. – Nói thế là không đúng!

- Không đúng à? – Chàng hỏi lại, giọng nóng nảy. – Không phải mới cách đây hai phút, em tuyên bố em chỉ lo sao cho con được khỏe mạnh à. Thế mà bây giờ em nói đến chuyện lê chân vào núi non đầy băng tuyết.

- Anh thật kỳ cục. Em sẽ cẩn thận khi đi.

- Dĩ nhiên em sẽ cẩn thận, - bắt thịt trên quai hàm chàng co giật, - chỉ trường hợp em cần nhích qua một tí bên trái để chụp tấm ảnh em muốn thì được. Nhưng tuyết dưới chân em trơn trượt khiến em té thì sao? Rồi con chúng ta có được bình an không? – Trey hỏi, rồi bỗng chàng thở dài. – Anh không biết tại sao chúng ta cãi cọ nhau về chuyện này. Khi họ biết em có thai, chắc họ không thuê em làm điều này đâu. Họ không muốn đeo vào cổ trách nhiệm này đâu.

- Em đoán chắc anh sẽ nói cho họ biết. – Nàng quắc mắt nhìn chàng, vẻ lên án.

Trey nghiêng đầu sang một bên, ánh mắt lạnh lùng, gay gắt.

- Em không nói à?

Cầm nàng hạ xuống một chút, mắt tránh gặp ánh mắt chăm chăm của chàng. Rồi bỗng nàng lại hếch cằm lên, nhìn thẳng vào mắt chàng, bốn mắt chăm chăm nhìn nhau. – Dĩ nhiên em sẽ nói. Anh nói đúng. Có lẽ họ sẽ muốn thuê người khác.

Chàng thấy nàng mím chặt môi, vẻ luyến tiếc.

- Em vẫn muốn làm việc ấy, phải không? Nhưng em nhớ rằng việc này rất nguy hiểm, có thể có chuyện không hay xảy đến cho con chúng ta.

- Cuộc sống là nguy hiểm. – Nhưng hai bàn tay nàng xòe ra để trên bụng. Nhưng nếu có chuyện gì không hay xảy đến cho con thì chắc em sẽ không tha thứ cho mình được. Tuy nhiên, không dễ gì gặp được cơ hội tốt như thế này. Đúng là công việc mà em thích làm. Em ước chi anh thông cảm điều này.

Nhưng chàng không thể thông cảm. Chàng không tin chàng sẽ thông cảm. Thế nhưng, chàng ôm nhẹ nàng vào lòng, hôn lên trán nàng. – Anh xin lỗi. – Trey xin lỗi vì sự thiếu thông cảm của chàng

- Cám ơn anh. – Nàng cố cười, nụ cười mỉm nhưng tỏ vẻ cảm ơn. - Sẽ có nhiều cơ hội khác, sau khi đứa bé đã chào đời.

Trey nhận ra rằng Sloan nghĩ chàng xin lỗi vì chàng thấy bỏ cơ hội này là điều rất đáng tiếc. Chàng nghĩ tốt nhất là đừng bận tâm chỉnh lại làm gì.

- Anh phải trở lại chỗ làm việc, - chàng nói. - Bọn anh phải làm việc dưới bầu trời tối tăm rồi đấy. Em lái xe về nhà nhớ cẩn thận nhé!

- Em sẽ lái xe chậm như rùa bò. – Sloan hứa.

Sau khi hôn vội nhau để chia tay, Sloan ra xe để về trang viên còn Trey đến hàng rào cọc, nơi đây có con ngựa khỏe đang đợi chàng. Chuyện bất bình nhau gay gắt nhưng chóng vánh vừa rồi được đẩy lùi vào một góc sâu trong tâm trí của cả hai người.

Trời tiếp tục mưa thêm suốt một tuần nữa, kéo dài việc thu gom bò mùa thu dài gấp đôi thời gian trước kia. Đến khi trời nắng, sông suối trong trại Triple C dâng cao, báo hiệu cỏ sẽ mọc xanh tươi khắp các cánh đồng.

Mưa làm trẻ lại đất đai và sông ngòi. Đã qua rồi mùa khô hạn lâu dài, người ta vững bước đón mùa xuân tươi mát. Hơi hương của mùa đông đang phảng phất trong không gian, nhưng bây giờ mọi người đều tin rằng đất đai đã lấy lại sức sống.

Con đường trước mắt lại trông mượt mà, không khí mát mẻ vui tươi. Công việc thu gom bò đã xong, việc lật vật cuối cùng của mùa thu đang tiến hành: dẫn ngựa đến nơi tạm trú tại khu vực tránh mùa đông.

Những người cưỡi ngựa đi hai bên đàn ngựa di cư thành hàng ngay thẳng mới được mấy phút thì bỗng chiếc máy bay trực thăng là bay đến bãi đáp, tiếng máy bay âm ỉ làm cho đàn ngựa chạy toán loạn. Người áp tải ngựa lên tiếng chửi thề vừa đuổi theo những con ngựa hoảng sợ.

Chiếc máy bay đáp xuống không bao lâu thì cánh cửa trước bật mở và Tara đi vào trang viên, chiếc áo khoác bằng lông chồn bay phấp phồng quanh chân bà. Cat biết trước Tara sẽ đến nên đã sẵn sàng tới đón bà.

- Thật đáng ngạc nhiên, Tara. Chị hiếm khi đến Montana vào mùa này trong năm. Chị có việc gì à?

- Rõ ràng có lý do đặc biệt tôi mới đến. – Tara đáp vừa tháo găng tay ra khỏi bàn tay, tháo từng ngón, mỗi ngón mất một thời gian, mắt nhìn Cat với vẻ trách cứ.

- Lý do gì? Tôi đã làm gì sai trái à? – Cat hỏi, vẻ vô tư.

- Vì điều cô không làm mà cô biết. - Nắm găng trong tay, đầu ngẩng cao vì bị chạm tự ái, Tara đi qua mặt Cat, vào trong phòng khách. – Có lẽ tôi không nên nói với cô làm gì mới phải.

Cat mở to mắt nhìn Tara và lắc đầu chán nản đi theo bà ta. – Tara, xin đừng đóng kịch với tôi. Tôi thấy chị mỗi năm càng làm điều làm bộ nhiều hơn. – Cat nói, hết kiên nhẫn. – hãy nói cho tôi biết tôi đã làm gì không phải.

- Vì điều cô không làm. – Tara chỉnh lại, vừa cởi cái áo lông chồn ném lên ghế nệm dài với vẻ rất duyên dáng. – Thú thật Cat à, cô là người thân cận nhất với tôi, tôi xem cô như em gái. Nhưng có phải tôi nghe tin cô con dâu của Ty – chồng cũ của tôi có thai do cô nói không? Không. Nếu tôi không ghé thăm Laura trên đường đến Châu Âu về thì ai nói cho tôi biết tin này.

- Tin có tuyệt vời không? – Cat khôn khéo không nói đến nguyên nhân khiến bà không báo cho Tara biết.

- Rất tuyệt. Lại còn có tin hài nhi là trai. Cứ tưởng tượng ra cảnh cháu nội Ty chạy tung tăng quanh đây, tuyệt biết mấy!

- Ngôi nhà xưa này sẽ trở thành nơi sinh động trong vài năm sắp đến. – Cat đồng ý đáp.

- Bà mẹ nhỏ đâu rồi? – Tara nhìn quanh phòng khách và các cửa đi ra với ánh mắt thắc mắc.

- Tôi nghĩ cô ta ở trên lầu.

Tara đưa bàn tay đề lên cổ, nhìn mặt với vẻ thương hại.

- Chắc là ốm ghen buổi sáng. Tội nghiệp cô gái.

- Sloan là người may mắn. Cô ấy không hề nôn mửa tí nào. Chỉ có một thứ duy nhất làm cho cô ta buồn nôn là mùi cà phê.

- Nói đến cà phê, tôi thích có một tách. – Tara dừng lại nhìn về phía cầu thang. – Nhưng trước hết tôi phải lên lầu để chúc mừng bà mẹ tương lai. Cô đi pha cà phê sẵn đi. Tôi đi không lâu đâu.

- Rất hân hạnh.

Giọng nói của Cat đượm màu châm biếm không làm cho Tara chú ý vì bà ta đã lên đến cầu thang và bắt đầu đi lên, một tay lướt trên tay vịn láng mượt rất duyên dáng.

Khi đến phòng chủ nhân, bà ta gõ nhẹ vào cửa và quay nắm cửa trước khi có tiếng trả lời cho phép vào. Khi tiếng trả lời trong phòng cất lên. Tara đã đi vào giữa phòng giải trí. Bà thấy Sloan đang ngồi trên mép ghế nệm dài, nhiều tấm ảnh trái rỗng trên bàn sa-lông trước mặt nàng.

Sloan đứng dậy, cười chào bà rất lễ phép. – Chào bà bà Tara. Cách đây mấy phút tôi có nghe tiếng máy ba-uy trực thăng. Tôi biết chắc bà đến chơi.

- Khi nghe tin mừng là tôi bay đến ngay. – Bà ta đi thẳng đến Sloan, hôn gió lên hai má nàng, rồi nhích lại, nhìn kỹ vào người Sloan, chỉ thấy bụng nàng hơi to ra một tí thôi. – Cô vẫn mảnh mai, - bà ngạc nhiên nói. - Tại sao cô không lộ vẻ gì có thai hết!

- Chưa đấy thôi.

- Tôi nghe người ta nói rằng khi có thai, thân hình mình không còn được như trước, điều ấy thật đáng nguyên rủa. – Tara nói xong bèn chú ý đến số ảnh bày trên mặt bàn sa-lông. – Cái gì thế này?

- Xin lỗi, đồ đạc bề bộn quá. Tôi đang sắp xếp lại cho gọn.

Tara cười khẽ, dịu dàng như tiếng chuông.

- Tôi nghĩ chắc cô đang chuẩn bị để làm phòng trẻ con. Cô sẽ dùng phòng trống nào để làm phòng cho em bé? Cô cần trang hoàng phòng này theo kiểu Miền Tây. Tôi thấy đồ trang hoàng sinh động nơi giường cũi dễ thương nhất là các chú cưỡi ngựa chẵn bờ màu tím và lục. Đối với bé trai thì đồ trang hoàng này là hoàn hảo và quý báu nhất. Cô có thể dùng gợi ý này để trang hoàng cả phòng em bé bằng những hình ảnh sinh động.

- Chúng tôi không làm phòng trẻ em riêng, đợi đến khi cháu lớn rồi sẽ hay. – Sloan đáp. – Chúng tôi sẽ để nôi của bé trong phòng ngủ của chúng tôi.

- Thật hả! - Giọng và vẻ mặt của Tara tỏ vẻ khinh khỉnh.

- Thật! – Sloan cảm thấy sung sướng khi làm công việc gì trái ngược với đề nghị của Tara. – Phòng còn rộng thừa sức kê thêm cái nôi giường, và chúng tôi chỉ cần chuyển hai cái ghế bành ra ngoài và kê vào đấy cái bàn xếp là đẹp. Như thế tôi sẽ không lo khi bé khóc ban đêm.

- Cô nên dùng máy canh chừng trẻ con thì hơn. Phòng ngủ chỉ dùng cho hai vợ chồng thôi. Không nên để em bé ở cùng phòng với cô.

- Có người nghĩ như thế, nhưng chúng tôi thì không.

Bà nhún một bên vai rất lịch sự, nhưng để bác bỏ ý kiến của nàng. - Tùy cô, đây là chuyện của vợ chồng cô. Tôi thì nghĩ rằng làm thế sẽ khó khăn cho chị vú của em bé. Cô sẽ thuê vú em chứ?

- Không bao giờ. - Sloan đáp ngay không do dự, nàng nhất quyết không để cho ai nuôi con mình.

- Như vậy thì cô đã quyết định bỏ nghề. Làm thế là khôn ngoan đấy. - Tara nói, vẻ đồng ý. - Tôi đã tin có ngày cô sẽ nghĩ đến chuyện này. Nếu cứ theo đuổi nghề, cô sẽ gặp nhiều chuyện phiền phức. Ngoài chuyện con cái ra, cô còn nhiều trách nhiệm khác nữa nên cô không thể đeo đuổi nghề cô muốn được. Hai vai cô vừa gánh trách nhiệm chủ nhà.

- Rất tiếc là sinh con xong, tôi sẽ tiếp tục công việc của tôi. Dù sao tôi cũng không nghĩ đến chuyện chiếm đoạt vị trí của Cat trong nhà này.

- Và cô cũng không nên chiếm. - Tara đồng ý đáp, khiến cho Sloan phải ngạc nhiên. - Cat là người rất vị tha, và rất có hiếu với bố. Tôi muốn nói đến thái độ của cô ấy bằng lòng ở lại đây để chăm sóc ông cụ, mặc dù cô rất muốn đến Texas ở gần gần với con trai. Thế nhưng, chắc cô không hề nghe cô ấy phàn nàn một tiếng. Kể cũng đáng buồn thật đấy, nhưng Chase hiện cần cô ấy và có trời mới biết ông cụ còn ở với chúng ta bao lâu nữa. - Buông tiếng thở dài đầy kịch tính, Tara nhẹ lắc đầu. - Đây là chuyện quá buồn khi đáng ra chúng ta nên nói đến chuyện của bé Tyrone.

- Tyrone à? - Sloan nhìn bà vẻ ngạc nhiên.

- Cô sẽ lấy tên ông nội chú bé để đặt tên cho nó chứ?

Sloan cố né tránh vấn đề. - Chúng tôi chưa quyết định đặt tên gì cho bé hết.

- Nhưng tên Tyrone thì cô phải chọn mà đặt cho cháu. Tôi ngạc nhiên là Trey không nhất quyết về vấn đề này. Đặt tên theo bố của mình là cách tốt nhất để nhớ đến bố hơn là lấy tên mình để đặt cho con.

- Có lẽ tôi không chống đối việc này. - Sloan đáp, quyết làm rõ chuyện này. - Nhưng Trey nghĩ rằng con trai chúng tôi nên có tên của anh ấy.

- Chúng ta sẽ làm cho anh ấy đổi ý, được không? - Tara nói. - Có lẽ tôi sẽ nói chuyện này với Cat khi uống cà phê. Tôi muốn mời cô cùng uống với chúng tôi, nhưng...

- Không, cảm ơn, tôi xin kiếu. - Đây là lần đầu tiên, nàng mừng vì không chịu được mùi cà phê. Việc này khiến cho nàng có cớ để từ chối khỏi ngồi nói chuyện thêm với bà ta nữa.

Chỉ hai giờ sau, Sloan nghe tiếng máy bay cất cánh. Đây là dấu hiệu đáng vui, vì như thế tức là Tara sẽ không ở lại ăn trưa với họ.

Khi Trey về nhà ăn trưa, Sloan nói cho chàng nghe chuyện đến thăm của Tara và lòng mong muốn của bà ta, là đặt tên cho con trai của họ theo tên bố của chàng. Trey đã phản ứng rất dứt khoát.

- Nếu bà ấy muốn mua chuộc tình cảm để buộc anh đặt tên cho con theo tên của bố anh, thì bà ta quá lắm.

Cat lên tiếng: - Cháu có thể dùng tên bố cháu làm chữ lót.

- Đây là ý kiến của cô hay của Tara, cô Cat? Trey gay gắt hỏi.

- Đấy chỉ là lời đề nghị.

- Vì lời đề nghị do cô đưa ra, vấn đề sẽ không có gì trở ngại. Chỉ có điều là nếu đưa bé có tên Tyrone dù ở chữ đầu hay lót ở giữa, Tara sẽ đến đây luôn, nâng niu trìu mến nó. Cháu nghĩa là không ai trong chúng ta thích điều đó. - Chàng ngồi vào bàn, lấy khăn ăn trải ra giữa hai chân. - Lần sau Tara nói gì đến chuyện này, cô hãy nói với bà ấy là Laura đã có ý định đặt tên cho đứa con trai đầu lòng của cô ấy theo tên của bố của chúng cháu rồi.

Chase cau mày hỏi: - Nó đặt rồi à?

- Bây giờ cô ấy sẽ đặt. - Trey cười toe toét rồi nói thêm. - Cháu sẽ gọi Laura và nhắc cô ấy nhớ cô ấy còn mang ơn cháu cần phải trả.

Nhưng sau đó họ không gặp Tara lại. Vào tuần thứ hai của tháng 11, có chiếc xe tải chở hàng đến trang viên. Người tài xế phải mất nhiều lần mới mang hết các thùng lớn thùng nhỏ đựng quà cho trẻ con. Tất cả các thùng đều ghi tên người nhận là ông bà Trey Calder và tên người gửi là Tara Calder.

Khi các thùng được mở ra, Sloan sững sờ nhìn các thứ sang trọng dành cho hài nhi. Có đủ mọi thứ từ giường cũi mới, tủ áo quần của em bé, bàn xếp cho đến áo quần, tã lót, bộ chăn quanh giường, bộ đồ ngủ thuê thợ làm với các đồ chơi di động có hình người chẵn bò đủ màu sắc. Nàng thấy không thứ gì cần cho con nít mà không có.

Nàng sẽ khỏi cần mua sắm bất cứ cái gì và đồng thời bà thấy khiêu thích mỹ của Tara không đến nỗi tệ. Tuy nhiên, nàng không khỏi cảm thấy thất vọng vì sẽ không có cái thú đi mua sắm các thứ này.

Tối đó Jessy là người đầu tiên về nhà và trông thấy nhiều thứ sang đẹp. Bà nhìn Sloan, miệng cười vẻ trêu trọc.

- Để mẹ đoán đồ của ai. - Bà nói. - Của Tara gửi đến.

- Phải ạ. - Sloan cố làm ra vẻ sung sướng.

- Con may mắn đấy. - Jessy nói. - Ít ra con có vài thứ cần thiết. Khi mẹ sinh cặp song sinh, bà ấy gửi đến cho rất nhiều đồ chơi, những con thú nhồi bông, áo quần rất đẹp.

- Con ước chi gửi trả lại cho bà ta một ít. - Sloan nói.

- Làm thế chẳng giúp gì cho con đâu. Bà ta sẽ gửi thêm nhiều hơn nữa mà thôi. Cho nên con cứ giữ lại cái gì con thích, còn bao nhiêu tổng khứ chúng đi. - Mắt bà ánh lên vẻ thân tình. - Trước kia mẹ đã làm thế đấy.

Bỗng Sloan cảm thấy như thể nàng và bà mẹ chồng đã thoả hiệp. - Con cũng sẽ làm như thế.

Cuối cùng chỉ có vài thứ Sloan không muốn giữ lại, nhưng nàng nghĩ nàng phải tỏ ra mình có

quyền chọn lựa và nàng vẫn có một vài thứ phải mua.

Dĩ nhiên Trey không hiểu tại sao nàng loại đi những thứ mà rồi nàng phải đi mua để thay vào. Cuối cùng, chàng bỏ ý định cãi lý với nàng và nói rằng nàng muốn làm gì thì làm với những thứ mà Sloan đã có ý định xử lý.

CHƯƠNG XVI

Tuyết trên bầu trời sấm xẹt rơi xuống đều đặn, nhẹ nhàng. Trời không có gió, nên tuyết tích tụ thành nhiều lớp khiến cho vùng thảo nguyên Montana trắng xoá như khoác lên mình chiếc áo khoác dày và phủ kín các cành cây trụi lá.

Trong không khí im lặng như tờ, tiếng chiếc máy bơm xăng kêu ù ù và lách cách đang bơm xăng vào chiếc xe tải nhỏ hình như kêu to hơn. Trey đứng bên cạnh chiếc xe, hai tay mang găng thọc vào túi áo khoác viền da cừu, hai vai co ro trước cái lạnh gay gắt của trời tháng 12 và cổ áo lật cao lên. Hơi thở của chàng trở thành hơi như khói quện lấy mùi của xăng bốc ra.

Vừa dậm chân cho máu lưu thông, chàng vừa đưa mắt nhìn quanh. Đèn sáng trên các cửa sổ của những ngôi nhà dành cho công nhân trong trại đã lập gia đình tá túc. Mới nhìn, chàng cứ tưởng mình là người duy nhất ở ngoài, nhưng nhìn kỹ chàng mới thấy có chiếc xe tải nhỏ khác đang đậu ở trước cửa hàng bách hoá, tuyết đã đóng trên kính chắn gió một lớp dày.

Máy bơm tắt. Không khí bỗng trở lên hoàn toàn im lặng. Trey lôi tay ra khỏi túi, xoay đầu mũi ống bơm lên trên, lôi ra khỏi thùng xăng, để đầu ống bơm vào giá và vặn nắp thùng xăng lại.

Xong xuôi, Trey đi vào cửa hàng bách hoá để ký vào phiếu lấy xăng. Johnny Taylor từ trong cửa hàng đi ra, chiếc áo khoác không kéo dây kéo xệ xuống, để phô bộ ngực ra trước trời lạnh, hai tay không mang găng cầm lá thư với chiếc phong bì đựng nó. Johnny chăm chú đọc thư, không lưu tâm đến bước chân rào rào của Trey đang đến gần, mãi cho đến khi anh ta sắp va đầu vào chàng.

- Trey. - Johnny giật mình dừng lại. - Tôi không ngờ anh có mặt ở đây.

- Nhận thư của Kelly phải không? - Trey hỏi.

Johnny cười, hơi bối rối, nhưng vẫn không che giấu được vẻ mặt hân hoan vui sướng của mình.

- Phải. Cô ta định về nhà ăn lễ Giáng sinh của trại. Cô ấy đang làm việc ngoài giờ để có tiền thanh toán các phí tổn, nhưng cô ấy được nghỉ vào cuối tuần. Tôi nói nếu cô ấy muốn về, tôi sẽ đem xe đến đón.

- Như thế anh sẽ tốn xăng. Tình hình có vẻ căng.

Johnny cúi đầu, đưa mũi giày hất đám tuyết dính trên nền nhà. - Tôi định cầu hôn với cô ấy. Dĩ nhiên không phải ngay bây giờ, - anh ta nói, nhìn nhanh Trey. - Kelly muốn trở thành y tá cho nên cô phải học cho xong trước đã. Tôi nghĩ trong nhà mà có y tá sẽ rất có lợi.

- Sẽ khỏi tốn tiền mua thuốc.

Nhưng lời nói đùa của chàng không làm cho Johnny phật lòng. - Tôi cũng nghĩ vậy. - Anh ta

ngần ngừ một giây rồi nói tiếp bằng giọng nghiêm trang. - Chuyện hôn nhân này, hôn nhân của anh bình yên vô sự chứ?

- Rất tốt đẹp. - Trey thành thực đáp.

- Nghĩa là vì Sloan là nhiếp ảnh gia, người có nghề nghiệp, nên cô ta không gây lên khó khăn gì cho anh, phải không?

- Cô ấy sẽ không làm việc này nhiều khi đứa bé ra đời.

- Tôi cũng nghĩ thế, - Johnny đáp rồi quay mặt về phía xe tải của mình. - Hẹn gặp lại anh sau.

Khi Johnny dợm bước chân đi, Trey thấy chiếc đĩa phim thò ra trên túi áo khoác của anh ta.

- Anh thuê phim gì đấy? Bộ anh định ngồi nhà vào tối thứ bảy để xem phim hay sao?

- Tôi bắt đầu để dành tiền.

- Có khi nào mà anh không để dành tiền? - Trey đáp. - Có lẽ anh nên lấy đàn ông để có chút ít tiền tiết kiệm.

- Anh nói đúng quá. - Johnny đáp, nhưng anh ta cười toe toét, làm ra vẻ mình không giận gì chàng.

Trey cười một mình, đi vào cửa hàng bách hoá, ký hoá đơn mua xăng, đi ra và leo lên xe. Tuyết vẫn còn rơi, chàng lái xe về nhà, mở cắt gạt nước mưa trên kính chắn gió cho chúng gạt những bông tuyết đi.

Đường đi vào nhà có dấu chân người in lên mặt tuyết đến tầng cấp và lên hàng hiên. Trey theo dấu chân cho đến tận cánh cửa có trang hoàng vòng hoa. Chàng dừng lại để dậm chân lên tấm thảm cho sạch tuyết trên ủng, rồi mở cửa.

Trong nhà không khí ấm áp dễ chịu. Khi Trey cởi áo khoác nặng nề ra, chàng thấy Cat nơi phòng ăn, bà đang sắp xếp các bộ đồ trên bàn.

- Sloan đâu rồi? Trong bếp phải không? - Chàng hỏi.

- Trên lầu. Cô ấy muốn viết cho xong các thiệp Giáng sinh trước khi ăn. Thức ăn còn trên lò, chừng một giờ nữa sẽ xong.

- Cám ơn cô. - Để áo khoác và mũ trên giá gần cửa, Trey đi qua phòng khách, leo lên lầu, đến phòng của mình.

Ngon lửa nhỏ nhưng ấm áp trong lò sưởi của phòng khách chào mừng chàng. Sloan ngồi trên chiếc ghế bành gần đấy, một sổ thiệp mừng Giáng sinh chưa viết và phong bì đã viết địa chỉ để lộn xộn trên chiếc ghế dài trước mặt và cuốn sổ ghi địa chỉ để cheo leo trên tay vịn của chiếc ghế nàng ngồi. Ngon lửa lung linh chiếu lên mặt nàng, làm tăng thêm sắc hồng tự nhiên của khuôn mặt.

Nàng nhìn lên, ngạc nhiên, cây viết trên tay dừng lại nửa chừng. - Tối rồi à, hay anh về sớm?

- Anh về hơi sớm, - chàng đáp vừa đi đến ghế nàng. - Trông em như con mèo nhỏ hạnh phúc, cuộn mình trước lò sưởi.

- Con mèo có thai đã lớn. – Bây giờ bụng nàng đã tròn, chiếc áo len rộng không che kín được bụng nữa.

- Con mèo có thai và xinh đẹp. – Trey chữa lại và cúi người hôn nàng, nụ hôn ấp áp kéo dài.

Khi chàng ngẩng đầu lên, nàng nói: - Môi anh lạnh.

- Không biết em có thấy bên ngoài trời tuyết rơi không?

- Em thấy một ít bông tuyết bay ngoài cửa sổ

- Ngoài trời không phải một ít như em thấy đâu.

- Em hy vọng tuyết còn trên mặt đất suốt mấy ngày lễ. Từ lâu rồi em không thấy tuyết vào lễ Giáng sinh. - Giọng nàng nghe băng khuâng.

- Năm nay em sẽ được toại nguyện. – Trey đứng thẳng dậy khỏi ghế. – Nói đến Giáng sinh, những tấm thiệp mừng này em viết gần xong chưa? Cat nói em cố viết cho xong trước giờ ăn tối.

- Xong cái này còn ba cái nữa. – Sloan vỗ tấm thiệp viết nửa chừng trên hai chân nàng.

- Nếu em chỉ ký tên thôi chứ đừng viết đông dài thì chắc chắn mau hơn. – Chàng cười.

- Anh cố làm cho em phát khùng, nhưng không xong đâu. Hãy ngồi xuống đây bên cạnh lò sưởi cho ấm và nói cho em nghe công việc trong ngày như một người chồng tốt. – Nàng dợm người cúi tới trước để dọn một chỗ trên chiếc ghế dài cho chàng ngồi.

- Ngồi yên. Để anh làm cho. – Chàng lấy những tấm thiệp chưa viết chất thành một xấp, để lên mặt bàn bên cạnh ghế nàng ngồi. Chồng bì thư đã niêm phong, chàng đẩy sang một bên cho rộng chỗ trên ghế dài.

Sloan đợi cho chàng ngồi xuống mới hỏi:

- Có chuyện gì lạ không?

- Không có chuyện gì lạ, nhưng khi anh dừng lại ở trạm xăng, anh có gặp Johnny Taylor. Anh ta nói anh ta tính đến chuyện hỏi cưới Kelly.

Mặt nàng hiện ra vẻ ngạc nhiên. – Anh ta có nghiêm túc không?

- Johnny không phải loại người đùa cợt với một chuyện như thế này. – Trey trả lời, giọng châm biếm.

- Anh có tin cô ấy sẽ nhận lời không?

- Ai biết được? Anh cứ nghĩ họ không hẹn hò nhau đi chơi nhiều, nhưng mùa hè này họ cặp kè bên nhau luôn. Điều này chứng tỏ anh rất sai lầm trong việc này.

Vì ngồi trên ghế dài thấp, nên chàng duỗi hai chân cho thoải mái, và trong khi duỗi chân, chàng làm cho chiếc ghế xe dịch, khiến chồng phong bì đã viết địa chỉ chạy ra tận mép ghế. Nếu chàng không có phản xạ nhanh, đưa tay chụp chồng thư thì chắc chúng đã rơi xuống nền nhà.

- Cô ta đang học trường điều dưỡng phải không? Chắc cô ta không bỏ học chứ?

- Johnny không muốn bỏ cô ta. - Những chiếc phong bì móc vào nhau, góc phong bì này vướng vào trong nắp của phong bì kia. - Trey lấy từng bìa thư vuốt cho thẳng, đồng thời nhìn vào địa chỉ và bỗng nhiên mắt chàng dừng lại trên một cái tên. Chàng cảm thấy ruột gan co thắt lại. - Cái gì thế này? - Chàng đưa chiếc phong bì cho Sloan thấy, ánh mắt phân vân.

- Tắm thiệp gửi cho bác Max. Anh nghĩ đây là cái gì? - Nàng hỏi với vẻ thích thú.

- Em gọi Max Rutledge là bác à? - Câu hỏi của chàng nghe có vẻ gay gắt. - Tại sao bây giờ anh mới biết chuyện này?

- Làm sao em biết? Chuyện này không có gì bí mật hết. - Sloan đáp.

- Thế tại sao em không nói cho anh biết. - Trey hỏi.

- Tại sao anh không hỏi? - Nàng hỏi lại rồi giận dữ lấy tấm thiệp và cây bút bi trong lòng chân để sang một bên rồi cố đứng dậy khỏi ghế. - Nhưng chuyện này có khác nhau gì không?

- Có thể không...và có thể khác nhiều. - Cái ý nghĩ ấy quay cuồng trong óc chàng.

- Trey, anh nói thật vô lý. Cái gì làm cho anh phản đối bác Max? - Cơn giận bùng lên trong mắt nàng, nàng yêu cầu chàng phải nói ra cho rõ.

- Riêng anh, anh chẳng có gì phản đối. Nhưng anh tin rằng ông Rutledge không nghĩ về gia đình anh như thế. - Trey đứng dậy, chăm chú nhìn nàng, đợi nàng nói, lòng hy vọng sự ngây thơ nơi mặt nàng không phải là do đóng kịch.

- Đừng nói năng một cách khó hiểu như thế, anh hãy nói những gì anh muốn đi! - Sloan to tiếng yêu cầu.

- Em không biết chuyện Boone, con trai của ông ta đã chết trong trận ẩu đả với Quint người em họ của anh à?

- Quint. - Vẻ ngạc nhiên sững sờ trên mặt nàng rất thành thật. Sloan hơi quay người để khỏi nhìn Trey. - Em nghe tin Boone bị giết chết trong một trận ẩu đả, nhưng..., - Đầu nàng hơi nhúc nhích với vẻ hoang mang. - Boone là người cục súc, thô bạo nên em nghĩ anh ta đã gây gổ với người khác trong quán rượu. - Nàng nhìn lại Trey, mắt bối rối, buồn bã. - Em có công việc phải đi xa, không thể bỏ dở để trở về dự đám tang. Khi em nói chuyện với bác Max trên điện thoại, em nghĩ không nên hỏi các chi tiết cận kề...tại sao bị giết và bị ai giết. Nhưng...anh nói người giết chính là Quint. Thật khó tin. Tại sao thế?

Trey thấy mình đang lâm vào cảnh tranh cãi chuyện riêng tư, chàng cố làm sao để nói cho nàng hiểu. Sloan là vợ chàng, chàng phải nói hết sự thật cho nàng biết. Thế nhưng tự nhiên chàng thấy ngần ngại, và chính sự ngần ngại này làm cho chàng cảm thấy bối rối hơn cả chuyện chàng khám phá ra Max Rutledge là người dâm hộ cũ của nàng.

- Hai người ẩu đả nhau. Boone cầm dao tấn công Quint. Trong khi vật lộn nhau, Boone bị giết chết. Vì tự vệ thôi. - Chàng nói các sự kiện, không thêm thắt gì.

- Nhưng họ đánh nhau vì chuyện gì? Với Boone, em biết anh ta rất thô lỗ, nhưng phải có chuyện gì chứ?

- Trại chăn nuôi Texas của gia đình ta có chung ranh giới với trại Slash R của Rutledge. Rutledge muốn mau trại ấy của chúng ta. Khi chúng ta từ chối, ông ấy cố tình tạo ra khó khăn

cho chúng ta để buộc chúng ta phải bán, như là hăm dọa nhân công để họ không làm cho chúng ta, dàn xếp ngân hàng để tài khoản tín dụng của ta bị cắt, đốt cháy gần năm trăm mẫu đồng cỏ, và làm cho bò của ta bị chết vì bệnh than. Ông ta mua vì trùng bệnh than ở đâu đấy. Quint có thể chứng minh ông ta đứng đằng sau chuyện này.

Sloan lắc đầu phản đối. – Bác Max không làm việc ấy đâu. Chỉ có Boone mới nghĩ ra cách trả thù độc ác và hèn hạ như thế thôi.

- Boone là con vật tể thần rất thuận tiện. – Như những người khác trong gia đình, Trey tin chắc Boone chỉ làm theo lệnh của Max mà thôi.

Sloan nghe giọng chàng ra mặt công kích, nàng liền nhìn Trey với ánh mắt gay gắt.

- Anh tin bác Max đã làm việc này, phải không?

- Có thật em nghĩ một người như Max Rutledge mà không biết con trai mình làm gì hay sao?
- Trey hỏi lại.

- Có thể không biết chứ. – Nàng đáp, nhưng câu trả lời của nàng là phản ứng bênh vực.

- Có thể không biết và có thể biết. – Trey đáp, giọng cương quyết. – Cách nào thì cũng có lẽ Max Rutledge không có tình cảm nồng nhiệt với gia đình Calder. Nếu có thì chắc ông ta có nhiều cơ hội để làm lành với chúng tôi rồi.

- Khoan. – Sloan đứng sững người, nét mặt vừa lộ vẻ đau đớn vừa tức giận. – Anh nghĩ ông ta dùng em như công cụ để trả thù, phải không?

- Không, dĩ nhiên là không...

- Anh nói dối. - Giọng nàng run run vì xúc động. – Em thấy ánh mắt anh nhìn em...như em là người xa lạ. - Nước mắt nàng ứa ra. – Em là vợ anh. Em đang mang thai con của chúng ta. Tại sao anh có thể như thế?

Khi nàng quay người, bước ra khỏi chàng mới được một bước, Trey bèn vội chặn lại, nắm hai vai nàng quay lại, nhưng không cố làm cho nàng nhìn chàng.

- Không phải thế Sloan. – Chàng cảm thấy nàng trì người, vô cảm trước sự đụng chạm của chàng, và người nàng run run vì trong lòng đang âm thầm thổn thức. Chàng cúi đầu, mặt cà vào tóc nàng, nói bên tai nàng. - Điều mà em thấy là sự kinh ngạc của anh khi thấy tên Max Rutledge trên chiếc phong bì. Anh không ngờ anh thấy điều đó. Em phải hiểu cho anh như thế.

Nàng giận dữ vùng ra khỏi tay chàng, quay mặt nhìn chàng, hai má ướm đẫm nước mắt. – Anh đã hiểu sai về bác Max, và anh hiểu sai về em.

- Anh không hiểu sai về em. Anh yêu em, Sloan à. Cho dù Max Rutledge là người giám hộ cũ của em, anh vẫn không thay đổi tình cảm đối với em. - Giọng của chàng chân thành tin tưởng. – Anh yêu em. – Chàng lặp lại và thấy cơn giận của nàng hơi dịu xuống. – Anh biết hiện giờ em quá bối rối với hài nhi và tất cả. Anh ước chỉ khi thấy tấm thiệp, anh đừng nói gì hết. Nhưng em hãy đứng trên cương vị của anh mà nhìn vấn đề. Anh phải cho biết. Anh không hỏi để làm cho em đau đớn.

- Anh hỏi để làm cho em đau đớn. Hình như... - Sloan ngần ngừ một lát, tìm từ để nói. - ... anh không tin em.

- Chỉ có vẻ như thế thôi. Kìa, anh xin lỗi. Anh biết nói thêm gì nữa cho em hiểu? - Giọng chàng nghe chán nản, thất vọng.

- Em không biết, - nàng đáp, mắt nhìn xuống.

- Sloan. - Chàng đưa tay nâng cằm nàng lên, cúi xuống hôn nàng. Nụ hôn dịu dàng, êm ái, muốn hàn gắn vết rạn nứt giữa hai người. Nàng hôn đáp lại nhưng không nhiệt tình, Trey cũng không thúc ép nàng hăng hái lên. Chàng nghiêng đầu cười, nụ cười hơi gượng gạo. - Đây là thời điểm tệ hại cho chúng ta, vì chúng ta hiểu lẫn nhau, phải không?

Sloan cố cười đáp lại, nụ cười mỉm nhưng hoà giải.

- Em nghĩ đúng thế.

- Nhưng đây là chuyện thường tình. Đường đời làm sao tránh khỏi những lúc gặp cảnh chông gai. Chuyện này là một trong những chuyện chông gai ấy. Tối nay lúc ăn cơm, chúng ta sẽ nói cho gia đình biết chuyện này. - Chàng vừa nói dứt câu, nàng liền quắc mắt nhìn chàng, ánh mắt gay gắt. Trey vội nói tiếp để cho nàng thông cảm. - Em đã nói rồi, mối liên hệ giữa em và Max không có gì bí mật cần phải giấu diếm. Nên bây giờ không có lý do gì để giấu họ hết.

Lý luận của chàng làm cơn giận của nàng dịu xuống, Sloan đồng ý đáp: - Anh nói đúng.

- Vẫn yêu anh chứ? - Chàng hỏi, vẻ hơi đùa bỡm.

- Lúc nào cũng yêu hết. - Sloan đáp, giọng cũng đùa bỡm như chàng.

- Chà chà, anh phải thể hiện điều đó mới được, - chàng nói và hôn nàng say đắm. Tuy nhiên, không ai dễ dàng đuođi được sự ngờ vực đã len lỏi trong óc họ. Sự mất niềm tin, dù chỉ là tạm thời trong chốc lát, là điều không dễ dàng gì quên được.

Tối hôm đó, Chase ngồi vào chỗ như mọi khi ở đầu bàn ăn. Jessy ngồi bên phải ông cụ và Laredo ngồi bên cạnh bà. Cat ngồi vào chỗ của mình trước mặt Chase thì Trey và Sloan đi vào phòng ăn.

- Tính giờ hay quá, - Cat tươi cười reo lên. - Chúng tôi sắp bắt đầu ăn mà không có hai cháu.

- Nhưng chúng tôi sẽ để dành cho hai người, - Laredo nói xen vào, miệng cười vui vẻ.

Thường thường, mọi chuyện vui đùa trong gia đình được mọi người đón nhận vui vẻ, nhưng tối nay thì không. Trey không đón nhận lời nói đùa này. Nhưng chàng vẫn cố cười. - Chú thật tốt bụng, Laredo. - Chàng đưa Sloan đến chỗ hai cái ghế còn trống, kéo một cái cho nàng ngồi, còn mình ngồi xuống cái ghế ở bên trái Chase.

- Có ai nghe dự báo thời tiết không? - Jessy nhìn quanh bàn. - Đêm nay chắc tuyết rơi suốt đêm hay sao?

- Tôi không biết, - Cat đáp. - Tôi có nghe radio ở trong nhà bếp, nhưng khi đến mục dự báo thời tiết thì tôi không nghe.

Nghĩ rằng mọi người sắp bàn thảo về tuyết và ảnh hưởng của nó đến chương trình làm việc của trại vào hôm sau, Trey bèn lên tiếng: - Trước khi chúng ta bắt đầu ăn, Sloan và tôi có chuyện này muốn nói cho gia đình biết. - Chàng kín đáo đưa tay nắm bàn tay của Sloan. - Mọi

người đầu biết bố mẹ của Sloan chết khi cô ấy còn bé, và người hợp tác làm ăn với bố nàng đóng vai trò người giám hộ về mặt pháp luật cho nàng đến khi nàng đến tuổi đủ quyền về pháp lý. Nhưng điều mà cả nhà không biết là người giám hộ cô ấy hoá ra là Max Rutledge.

Mọi con mắt đều đổ dồn về Sloan, không khí trong phòng yên lặng một cách căng thẳng nặng nề. Nhưng Trey thấy Chase phản ứng rất rõ rệt. Chàng biết ông nội buộc tội Rutledge là mối đe dọa thường xuyên của gia đình, điều mà mọi người xem thường. Chase không nói một tiếng, nhưng hai mắt ông nheo lại, nhìn Sloan gay gắt.

Laredo là người đầu tiên phá tan sự im lặng, ông đưa mắt nhìn Sloan và hỏi.

- Cô có nghĩ mẫu tin sốt dẻo này chẳng ảnh hưởng đến sự đầm ấm trong gia đình không.

Sloan chưa kịp trả lời, Trey đã lên tiếng:

- Nếu người có lỗi trong chuyện này thì chính là tôi. Cô ấy gọi ông ta là bác Max. Tôi không biết là Sloan đã nói đến ông ấy bao nhiêu lần rồi. Nhưng tôi không nghĩ rằng cô ấy đã nói đến cùng một người.

Laredo ngồi dựa ra sau, quàng một cánh tay lên lưng ghế, còn tay kia mân mê bộ đồ ăn trên bàn. Trông ông có vẻ thần nhiên, lãnh đạm, nhưng rất lưu tâm chú ý đến Sloan.

- Trong quá khứ, chúng tôi đã gặp nhiều chuyện rắc rối với Rutledge, tôi nghĩ là cô sẽ tuyên bố rằng cô không hay biết gì hết chuyện này. - Lời ông ta như muốn công kích nàng.

Sloan chột dạ, nàng phản ứng quyết liệt:

- Tôi không hay biết gì hết.

Laredo cười chế giễu. - Tôi cũng nghĩ như thế.

- Đúng vậy! - Cảm thấy bàn tay mình không còn thoải mái trong tay Trey đang nắm chặt tay nàng, nên Sloan rút ra rồi để cả hai bàn tay trên mép bàn, cúi người tới phía Laredo, hai bàn tay bấm chặt với vẻ cương quyết. - Tôi không biết gì hết về chuyện này cho đến khi Trey nói mới cách đây một lát. Làm sao tôi biết được? Khi Boone chết, tôi đang ở nước ngoài và khi tôi về thì anh ấy đã được an táng rồi. Bác Max hình như không muốn nói cho nên tôi không hỏi các chi tiết về chuyện này.

- Khi ấy cô đang ở nước ngoài, cô không đọc báo đã đành rồi, nhưng sau này cô cũng không biết gì về việc điều tra của cảnh sát hay sao? Cô cũng không đọc báo viết về chuyện này à?

- Chắc ông quên tôi sống ở Hawaii! - Nàng quắc mắt đáp.

- Thôi, Laredo, dẹp đi. - Trey lên tiếng, giọng cảnh cáo.

Sloan quay cặp mắt giận giữ nhìn chàng.

- Em có thể biện hộ cho mình! Không cần anh giúp đỡ.

Chase đưa tay lên cao, úp lòng bàn tay xuống, vỗ vỗ trong không khí. - Tất cả hãy bình tĩnh, - ông nói bằng giọng từ tốn, rồi quay qua nói với Trey, - Laredo hỏi những câu cần phải được trả lời. Vì Sloan có vẻ muốn trả lời, chúng ta cần phải nghe.

- Cám ơn ông. - Sloan đáp, nhưng giọng nàng hơi cộc cằn, chứng tỏ lòng nàng đang tức giận.

Cat đưa tay chạm vào người nàng với vẻ thông cảm.

- Cô hy vọng cháu hiểu tâm trạng của chúng tôi, chúng tôi rất ngạc nhiên khi nghe tin này. – Nhưng đằng sau bộ mặt bình thản, Cat có nhiều nghi vấn và nghi ngờ.

- Rõ ràng như thế rồi. – Sloan đáp, cũng bằng giọng gay gắt.

Lại một lần nữa Laredo đưa ra câu hỏi.

Vậy lần mới đây nhất cô gặp bác Max thân yêu của cô là khi nào?

Nàng im lặng trong một khoảng khắc. – Tôi gọi ông ấy là bác Max từ khi tôi mới biết nói. Gọi mãi thành thói quen. Đúng không? Có lẽ đấy là cách để cho tôi tưởng mình cũng có gia đình như bao người khác. Nhưng chúng tôi không gần gũi nhau. Sau khi vợ ông ấy qua đời, tôi rất ít khi gặp ông. Ông thường bận việc hay là đi đâu đó. Còn lần mới đây nhất tôi gặp bác... - Sloan dừng lại một vài giây và nói lại bằng từ khác - ...tôi gặp Max, tôi ăn tối với ông...đâu vào quãng cuối tháng Hai hay đầu tháng Ba.

- Và cô nói từ khi ấy cô không nói chuyện với ông ta? - Giọng Laredo lạnh lùng vì không tin.

- Tôi không nói như thế! – Sloan đáp nhanh. – Chú hỏi lần mới nhất tôi gặp ông ấy là khi nào, nên tôi nói cho chú biết.

- Vậy cô có nói chuyện với ông ta sau lần gặp nhau ấy không? – Laredo hỏi tiếp.

- Có lẽ hai hay ba lần. Không, chính xác là ba lần.

- Rõ ràng ông ta biết về chuyện cô lập gia đình với Trey.

- Thực ra tôi đã nói cho ông ta biết sau khi tôi đính hôn với Trey. Nhân lúc nói chuyện trên điện thoại với Max, tôi báo tin vui cho ông ấy biết.

- Tôi cam đoan ông ta chúc mừng cô, phải không?

- Tại sao ông ấy không chúc mừng? – Sloan đố lại. – Ông mừng cho tôi.

- Dĩ nhiên ông ta mừng. – Laredo đáp rồi nhìn qua Chase. – Có phải chính ông ta đã đề nghị cô lập tờ hôn ước trước đám cưới không?

Sloan liền lên tiếng bênh vực: - Ông ấy muốn bảo vệ quyền lợi của tôi. Ông ấy thường làm như thế.

Cat nói xen vào: - Sloan, tôi lấy làm lạ là tại sao cô không mời ông ta đến dự lễ đám cưới.

- Không mời được. Max đã nói là ông ấy phải đi xa lâu ngày, không thể hoãn công việc làm ăn được.

Trey lên tiếng: - Ông ta có gửi quà đám cưới đến tặng chúng tôi.

- Bức tượng điêu khắc. – Cat nhớ.

- Vậy cô nói chuyện với ông ta hai lần nữa từ khi ông ta gọi điện đến cho cô ở Hawaii. – Jessy nói, bà kéo cuộc tranh cãi về chỗ Sloan tiếp xúc với Rutledge.

- Phải. Tôi gọi để cảm ơn ông ấy về quà đám cưới, và lần hai để báo cho Max biết...tôi có thai. – Nàng dừng lại một lát, nhìn quanh bàn, thái độ thách thức, hãnh diện. - Bất kể mọi người trong nhà nghĩ sao, tôi xin nói là tôi không cố tình chèn ép chuyện rồi có quan hệ với...Max... Nếu tôi muốn giữ kín chuyện này, tôi đã không để chiếc phong bì có tên người nhận cho Trey thấy. Nếu muốn giấu, tôi chỉ cần thu cái thiệp đi là xong.

Chỉ có Trey là người duy nhất ngoài Sloan biết tấm thiệp được chôn ở giữa chồng bì thư. Chàng không thể không tự hỏi phải chăng nàng đã quên chi tiết này.

- Xin cô cho tôi biết rõ điều này, - Laredo nói. – Trong lúc nói chuyện với Rutledge trên điện thoại, ông ta không nói gì với cô về việc ông ta đã có chuyện xích mích với gia đình Calder trước đây à?

- Không, ông ấy không nói. Về chuyện này, không ai trong nhà nói một tiếng về ông ta cho đến ngày hôm nay.

- Cho đến hôm nay, không có lý do gì để nói đến. – Laredo trả lời nhẹ nhàng.

- Và bây giờ cũng không có! – Sloan đáp, giọng cao lên theo cơn tức giận trong người. – Trey nói với tôi rằng mọi người đều tin bác Max đứng đằng sau những chuyện rắc rối mà gia đình đã gặp ở Texas. Nhưng không ai thuyết phục tôi tin ông ấy đã dính dáng đến chuyện này. Đây là chuyện hoàn toàn vô nghĩa. Người có cơ ngơi đến nhiều tỉ đô-la sẽ không bao giờ hạ mình đi làm những việc như thế. Chỉ có những người đê tiện như Boone mới làm thôi.

- Sloan, tôi rất khâm phục lòng trung thành của cô, - Chase lên tiếng. – Nhưng trong trường hợp này, tôi nghĩ lòng trung thành của cô đã đặt không đúng chỗ.

- Không đúng như thế. Ông ấy không có lỗi gì hơn tôi. – Sloan nhìn quanh, cảm run run, để xem thử có ai lên tiếng phản đối nàng không. - Thật là điều đáng xấu hổ khi ông không điều tra lý lịch của tôi cho kỹ trước khi tôi lấy Trey. Nếu làm thế chắc ông đã biết tôi có xứng đáng làm dâu trong nhà này không.

- Nói thể đủ rồi, thưa cô. – Chase gay gắt nói. - Ở Triple C này, chúng tôi không dựa trên quá khứ để xét đoán người.

- Thật ư? – Sloan nhìn ông, vẻ thách thức. - Vậy ông nói sao về chuyện này?

Laredo trả lời thay cho ông cụ: - Đây là sự cố gắng để có được sự thật. Nói tóm lại, cô đã đòi hỏi chúng tôi tin quá nhiều vào các trường hợp ngẫu nhiên.

- Tôi không cần ông tin vào cái gì hết! Tôi chỉ biết điều tôi nói ra là đúng sự thật. Chính các điều ấy đối với chúng tôi mới quan trọng. Còn nếu ông không thích, thì tôi cũng không biết làm thế nào. – Sloan giận dữ xô ghế đứng dậy. – Xin quý vị tha lỗi được không? – Nàng gay gắt nói. – Tôi cảm thấy không muốn ăn nữa.

Nàng đi ra khỏi phòng, đầu ngẩng cao. Trey xô ghế lại, nhìn Laredo, ánh mắt sắc như dao. – Chú không được quá khắt khe với cô ấy như thế, - chàng nói.

Laredo nhướng cao mày, đáp lời chàng. - Tại bàn ăn này, chỉ có một người nói năng hung hăng thôi, mà không có ai trong chúng ta là người đó hết.

- Toàn bộ gia đình đã vào phe với nhau để đả kích cô ấy, làm như thế chúng ta sẽ được gì? – Trey hỏi rồi bỏ đi theo Sloan. Chàng bước nhanh đến kịp nàng vừa đặt tay lên trục vịn ở dưới

chân cầu thang. Khi Sloan cảm thấy tay chàng chạm vào người mình, nàng cứng người.

- Em nghĩ...chắc họ rất thắc mắc. – Giọng nàng run run.

Trey đoán nàng sắp khóc, nhưng nàng không quay qua nhìn chàng. – Anh không biết. Anh chỉ muốn biết chắc là em không sao hết.

- Anh muốn biết sau khi bị thẩm vấn như tội phạm em có sao không chứ gì? - Lần này giọng nàng gần khóc.

- Nếu anh ở vào trường hợp của em, có lẽ anh cũng sẽ rất giận và chán nản như em. Nhưng em hãy cố đứng về phía họ để nhìn vấn đề.

- Làm sao em đứng về phía họ khi mà họ nói những chuyện vô nghĩa như thế? Bác Max không bao giờ làm những việc đó. Họ nghĩ thế cho ông ấy thì thật quá kỳ cục.

Nhưng mọi người trong gia đình Trey nghĩ Max Rutledge đã tạo nên những chuyện rắc rối tại trại Cee Bar. Boone chỉ là con bù nhìn của ông ta. Nhưng bây giờ cố thuyết phục Sloan tin thế chỉ đưa họ đến chỗ cãi cọ nhau thêm nữa, mà nàng thì đã buồn chán vì chuyện này rồi.

- Em để cho họ một thời gian, Sloan à. – Chàng nói, nghĩ bụng rằng gia đình sẽ căn cứ trên những hành động của nàng ở hiện tại và tương lai để phán xét, chứ không dựa vào việc nàng đã làm trong quá khứ. Đây là phương cách hành động của trại Triple C...là phương cách của gia đình Calder.

- Em nghĩ họ là gia đình của em, nhưng bây giờ em muốn được ở một mình.

Trey không biết quyết định ở một mình của nàng có khôn ngoan hay không, đồng thời chàng không nài ép nàng quay lại phòng ăn.

- Nếu em muốn thế thì cứ ở một mình. – Chàng đáp. – Em nghĩ sao nếu lát nữa anh mang lên cho em khay đồ ăn?

- Em không cần. Em khỏe rồi. – Nàng đi lên cầu thang, rời khỏi chàng.

Nhìn theo, Trey thấy nàng để tay lên bụng có thai nhô cao. Cầm nàng hếch lên, lưng thẳng băng, nhưng chàng xúc động trước hình ảnh cô đơn và vẻ yếu đuối của nàng. Cảnh ấy đã khơi dậy bản năng che chở trong lòng chàng. Chàng liền vội quay đi khỏi cầu thang trước khi nghe theo lời thúc giục hãy đi theo nàng lên lầu.

Chàng miễn cưỡng quay lại phòng ăn. Khi đến gần gương cửa, chàng nghe tiếng của Cat đang nói.

- Tôi phân vân không biết tại sao Sloan không nói nhiều về quá khứ của mình. Nếu nói thì có lẽ bây giờ chúng ta đã biết rồi.

- Tôi nghĩ kết luận như thế không công bằng đâu, cô Cat à. – Trey đi vào phòng, bình tĩnh và hơi lạnh lùng, đến ngồi vào ghế. – Khi người ta hồi tưởng, họ thường nhớ đến những kỷ niệm đẹp. Sloan không có gia đình, không có tổ ấm, không có bà con thân thích, đấy không phải là những kỷ niệm êm đềm để nhớ.

- Tôi nghĩ chúng ta đã bàn về vấn đề này quá đủ trong một buổi tối rồi. – Chase lên tiếng. – Chúng ta hãy ăn thôi kéo đồ ăn sẽ nguội thêm.

Nhưng Laredo không chịu để cho vấn đề này trôi qua. – Ông nghĩ chúng ta nên xử trí ra sao về vấn đề này?

Chase bình tĩnh xóc miếng thịt bò nướng vào đĩa rồi chuyển câu hỏi sang cho bà con dâu.

- Jessy, con trả lời câu hỏi ấy như thế nào?

- Chúng ta không làm gì hết. – Jessy cũng bình tĩnh như bố chồng, đưa tay lấy cái nĩa để xóc thịt ở trong đĩa. – Sloan là người trong gia đình. Trừ phi cô ấy không chấp nhận thì thôi, ngoài ra cô ấy phải được đối xử như người trong nhà.

- Chúng ta chỉ cần cô ấy nói rõ về vấn đề này thôi. – Laredo nhắc cho bà nhớ.

- Lời nói của người trong gia đình phải được công nhận.

Trey nghĩ không có gì đơn giản như thế. Mức độ tin tưởng vào Sloan của họ đã được thay đổi, và chỉ có thời gian mới xóa bỏ được tình trạng này. Nhưng chàng không biết Sloan sẽ giải quyết chuyện này ra sao và chàng không thể làm được gì ngoài việc đứng bên cạnh nàng. Điều này hoàn toàn do Sloan định đoạt.

Hơn ai hết, Trey biết rõ Sloan là người nhạy cảm và kiêu hãnh. Chàng hiểu rất rõ rằng nàng sẽ không quên được chuyện vừa xảy ra.

CHƯƠNG XVII

Tuyết rơi đều bay qua khung cửa, tạo nên bức tranh lốm đốm trắng luôn thay hình đổi dạng, in lên nền trời đêm màu đen xám. Sloan nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng không thấy gì hết. Nàng đã lau sạch nước mắt nhưng lòng vẫn còn tức tối. Sự tức tối hiện ra ở thái độ vòng chặt hai tay trước ngực, ngón tay bấu vào tay áo len.

Nàng cảm thấy mình không có lỗi gì hết. Không phải Max Rutledge từng làm giám hộ cho nàng mà bây giờ nàng có lỗi. Cả gia đình Calder đều không ưa ông ấy. Nàng nghĩ rằng sự nghi ngờ của họ hoàn toàn vô căn cứ.

Nhưng mỗi lần nàng nhớ lại câu truyện nơi bàn ăn – không phải câu chuyện, nàng tự chính, mà là cuộc thẩm vấn – hình ảnh trong cuốn băng cứ dừng lại ở chỗ Laredo hỏi nàng câu hỏi rất hóc búa khiến nàng khó trả lời.

Quyết định dứt khoát, nàng quay khỏi cửa sổ, đi đến máy điện thoại màu đen để trên bàn kê ở cuối ghế nệm dài. Nàng nhắc ống nghe, bấm mã số vùng rồi bấm số máy mà nàng đã nhớ thuộc lòng.

Chuông reo lần thứ ba thì bên kia đầu dây có tiếng trả lời. - Trại Slash R đây.

- Bennett phải không? – Nàng hỏi, nhưng không đợi cho giọng bên kia xác nhận đúng ông ta không, nàng nói tiếp. – Tôi là Sloan đây. Tôi muốn nói chuyện với bác Max nếu có bác ấy đây. Chuyện quan trọng.

- Vui lòng đợi một lát. – Bên kia đầu dây trả lời.

Nàng cầm máy. Trong lúc chờ đợi, nàng ngồi xuống chỗ dựa tay của ghế nệm dài và bồn chồn vỗ lên chân.

Sau một hồi chờ đợi có vẻ lâu bất tận, giọng nói quen thuộc của Max Rutledge cất lên. – Sloan đấy à. Bennett nói cô cần nói chuyện với bác. Có chuyện gì không ổn à?

- Không có gì. Mọi việc...

- Vậy chuyện gì thế? Có chuyện gì xảy ra cho thai nhi à?

Giọng quan tâm lo lắng của ông ta như giọt nước cam lộ thoa dịu thần kinh căng thẳng của nàng. Sloan hít vào một hơi dài và đáp: - Không, thai nhi và cháu đều khỏe mạnh. Cháu đã nói cho bác biết thai nhi là bé trai chưa?

- Con trai thì thật tuyệt vời. Nhưng bác nghĩ đấy không phải là lý do mà cháu gọi bác.

- Dạ đúng, không phải lý do ấy. - Sự căng thẳng trở lại, cùng với vẻ bối rối. - Tại sao bác không nói cho cháu biết là bác biết gia đình Calder? Tại sao bác không cho cháu biết bác có mối xích mích với họ.

- Vậy họ biết cháu có mối liên hệ với bác rồi phải không? – Ông ta nói với giọng có vẻ thua cuộc. – Bác nghĩ chuyện ấy đến lúc nào vỡ lẽ thì hay. - Lỗi là do bác không nói cho cháu biết các chi tiết về chuyện bất hạnh của Boone. Nhưng khi cháu nói cho bác biết về việc cháu đính hôn với Trey, cháu đã có vẻ quá sung sướng cho nên bác nghĩ nói ra chuyện không hay ấy có vẻ không tốt.

- Ước gì bác nói cho cháu biết. – Sloan nói với giọng tha thiết. – Bây giờ họ nghĩ à cháu cố tình giấu chuyện này.

- Có phải họ nói như thế không? - Giọng ông ta ngạc nhiên và tức giận.

- Họ không nói trắng ra, mà chỉ hàm ý thôi.

- Tại sao? Lý do mà họ có ý như thế là gì.

- Chuyện này dài lắm. Nhưng bác chỉ cần hiểu là gia đình Calder tin rằng bất cứ việc gì Boone làm đều theo lệnh của bác hết.

- Sao? – Max hỏi lớn, giọng tức tối, giận giữ.

Chia sẻ quan điểm với ông ta, Sloan buông tiếng thở dài. – Cháu biết. Chuyện thật kỳ cục, cháu nói với họ như thế. Nhưng điều tệ hơn nữa là họ nghĩ có thể bác muốn trả thù họ về cái chết của Boone.

- Cháu không đùa đấy chứ?

- Không. Trey đã nói cho cháu nghe mà. Khi ấy, cháu không tin. Nhưng tối nay, nơi bàn ăn, cái kiểu mà cả gia đình tra hỏi cháu về bác...

- Tra hỏi? Tại sao chứ? Chuyện này có liên quan gì đến cháu? Khoan. Để bác thử đoán xem. Có lẽ họ phân vân không biết cháu lấy Trey có phải là vì cháu đã âm mưu gì đấy với bác.

Ngay khi Max nói ra lời ấy, Sloan cảm thấy lạnh người vì nàng nhớ về châm biếm của Laredo khi ông ta hỏi phải chăng Rutledge đã chúc mừng nàng khi nghe tin nàng đã đính hôn với Trey. Đúng họ đã nghi ngờ nàng như vậy.

Bên kia đường dây cắt lên tiếng cười gằn, châm biếm.

- Rõ ràng gia đình Calder không biết gì về cháu hết, Sloan à. Nếu biết, chắc họ đã nhận thấy cháu không bao giờ đồng ý một việc như thế.

- Trey biết rõ hơn. – Nàng bám vào ý kiến này.

- Bác sung sướng khi nghe điều này. Bác nghĩ là họ đang chống cháu, bác sẵn sàng phái máy bay đến đón cháu.

- Chuyện này không cần thiết. – Sloan đáp. – Cháu đang chán nản, và có lẽ cháu nói nghe có vẻ quá tuyệt vọng đấy thôi. Gia đình Calder không hiểu tại sao bác không nói cho cháu biết về chuyện rắc rối mà Boone đã gây nên. Cháu không thể nói cho họ biết lý do. Vì thế mà cháu gọi bác.

- Bác sung sướng khi cháu gọi đến. Nếu họ làm phiền cháu, đừng ngồi yên đấy là chịu đựng. Cứ gọi cho bác, bác sẽ đưa cháu ra khỏi đấy ngay tức khắc.

- Cảm ơn, bác Max.

Khi nàng gác máy, miệng nàng giãn ra. Nàng phải mất một lúc mới nhận ra rằng tất cả những mối nghi ngờ của gia đình Calder về Max đã gieo một ít mầm mống nghi ngờ trong óc nàng về ông ta. Nhưng khi nàng nói cho ông ta biết về điều này, phản ứng của ông ta giống như

phản ứng của nàng. Điều này làm cho nàng tin chắc là ông ta không có tội.

Bông tuyết nhảy nhót trước ánh đèn chiếu sáng bảng hiệu Ốc Đảo quán. Tại nơi xa xôi này của bang Montana, xe tải nhẹ, loại hai cầu quay được cả bốn bánh là phương tiện đi lại thường thấy như ruồi vào mùa hè. Vào tối thứ bảy, tuyết không làm trở ngại khách hàng đến quán rượu. Nếu có chẳng thì nó khiến cho họ lấy cớ để ngồi lâu hơn và nhậu với nhau nhiều hơn.

Giữa tiếng nhạc choang choang của máy hát, tiếng đồng xu rơi đều và máy đánh bạc phát ra tiếng leng keng êm tai, và tiếng nói chuyện ồn ào của đám đông, chốc chốc những tiếng cười hô hố vang lên ngắt ngang câu nói của khách. Người ta vẫn nghe tiếng ngân kéo ở quầy thu ngân kéo ra đóng vào khi có người đến trả tiền, điều này khiến cho Donovan toét miệng cười sung sướng. Khi mới mở Ốc Đảo quán, gã không ngờ công việc làm ăn thuận lợi như thế này. Ngoài ra theo thoả thuận, tất cả lợi tức đều chảy vào túi gã.

Dĩ nhiên Donovan đã dùng hết trò ma giáo để kiếm lợi. Không phải rượu mạnh hay thịt bò bắp, mà chính là đám gái và máy đánh bạc đã lôi kéo nhiều khách đến.

Quay khỏi quầy thu ngân, Donovan nhìn quanh quán để xem có xảy ra vụ lộn xộn nào không. Vào tối thứ bảy, hiếm khi không xảy ra vụ ẩu đả nào. Bỗng gã nhìn thấy ngọn đèn đỏ trên cánh cửa đi vào phòng riêng của gã bật sáng.

- Sammy, coi chừng quán đấy nhé. – Gã nói với người rót rượu rồi bước ra phía sau quầy.

Gã chen vai bước qua đám chắn bò đã say ngà, đến cánh cửa có chữ “phòng riêng”, lấy chìa khoá mở cửa. Khi gã vào phòng, máy điện thoại có đường dây riêng đang reo. Donovan đã lắp vào máy điện thoại ngọn đèn đỏ để canh chừng các cuộc gọi của Rutledge.

Gã nán lại thêm vài giây nữa để đóng cửa, khoá lại, mới nhắc máy lên nói. – Donovan đây.

- Anh làm gì mà lâu thế? – Max càu nhàu.

- Tối thứ bảy rất bận.

- Tốt. Tôi hy vọng anh bận mãi như thế. Tôi muốn anh lắp máy nghe lén để nghe nhiều người nói về chuyện Trey Calder và cô vợ trẻ đang lục đục nhau về chuyện gia đình.

- Thế à? – Donovan cau mày ngạc nhiên. Những chuyện mà gã nghe nói về họ hoàn toàn trái ngược điều lão nói.

- Chưa. Nhưng đã đến lúc bắt đầu rồi đấy. Tôi có vài ý kiến về cách thức để làm cho họ lục đục nhau.

- Nói đi.

Cái khay xưa cũ đựng ly sữa đầy, đĩa thức ăn đầy kín và bộ đồ ăn bằng bạc gói trong cái khăn bằng vải lạnh. Khi Trey đi lên cầu thang, chàng chăm chú nhìn vào ly sữa, thỉnh thoảng chàng dừng lại vì thấy sữa trào, sợ nó trào ra khỏi miệng ly.

Lên đến cầu thang, chàng đi về phía phòng ngủ của mình. Thấy cửa đóng, chàng dựa một đầu khay lên bụng, thả một tay để xoay nắm cửa. Chàng thấy cửa mở, bưng khay cả hai tay và

bước vào phòng.

Sloan ngồi bên lò sưởi, dùng cái khều củi để hất những cục than rực sáng trong lò. Khi Trey đi vào, nàng quay nhìn, chàng kín đáo nhìn nhanh về phía nàng để xem nàng buồn vui ra sao. Chàng mừng vì thấy nàng có vẻ bớt giận và hết đau đớn. Trông nàng rất bình tĩnh.

- Anh mang thức ăn lên cho em. – Chàng nói. – Anh đoán chắc em đói bụng rồi.

- Đói meo! – Nàng để cái khều than vào chỗ cũ, nhìn chàng, vẻ hơi buồn. – Em định dẹp lòng tự ái sang một bên, lén xuống lầu, lục tủ lạnh lấy đồ ăn đấy chứ.

Nghe nói thế, Trey tiếc là đã mang thức ăn lên cho nàng. Trey nghĩ Sloan hoà nhập lại với gia đình sớm chừng nào, càng tốt cho gia đình chàng chừng ấy. Nhưng nói ý này ra hình như không được khôn ngoan.

Chàng bèn hỏi: - Anh để khay đồ ăn lên bàn xa lông hay lên ghế dài?

- Bàn xa lông.

Chàng đợi cho đến khi nàng đã đến ngồi vào ghế nệm dài mới để khay xuống trước mặt nàng. – Em cảm thấy đỡ hơn rồi chứ? – Chàng hỏi.

- Sợ sợ. – Thái độ dịu dàng của Sloan khi trả lời nói lên tâm trạng đã bình tĩnh trở lại của nàng. – Em chỉ còn hơi tức một chút là tối nay gia đình anh đã nghi ngờ em...một cách vô cớ.

Trey có thể tranh cãi với nàng về điểm này, nhưng ngọn lửa đã tàn, chàng không muốn thổi cho nó bùng cháy lên lại. – Căn cứ vào những rắc rối trong quá khứ thì việc họ đề cao cảnh giác là điều tự nhiên thôi, nhất là khi chuyện mới xảy ra gần đây, họ vẫn còn nhớ rất rõ.

- Bác Max không có dự phần và việc này. – nàng vừa dở cái nắp đựng đĩa thức ăn vừa nói với giọng cương quyết. – Chính bác ấy đã nói với em như thế.

- Em nói thế nghĩa là sao? – Trey cau mày vẻ thắc mắc.

- Em đã nói chuyện với bác ấy. – Sloan thản nhiên đáp.

- Nói khi nào? Tối nay à? – Chàng nhìn nàng, ngạc nhiên.

- Phải. – Khi nàng nhìn lên, chàng thấy cái vẻ dịu dàng trên mặt nàng biến mất. Nàng nghiêng đầu với vẻ thách thức. - Tại sao? Chuyện này có gì sai trái không? Em không được nói chuyện với ông ấy nữa hay sao?

- Anh không nói thế. – Trey đáp.

- Anh không có quyền. – Sloan nói tiếp. – Anh nhìn em như thể em đã phạm trọng tội.

- Anh ngạc nhiên thôi. – chàng nói để biện hộ cho mình. – Anh không nghĩ là em lại gọi ông ta.

- Nhưng em đã gọi. Có phải anh nghĩ rằng chỉ có gia đình anh mới thắc mắc tại sao ông ấy không hề nó à giữa gia đình ông ấy và gia đình anh có chuyện xích mích.

- Ông ta...trả lời sao? – Trey định nói “Ông ta viện cớ gì” nhưng chàng liền đổi lại.

- Ông ấy trả lời rằng khi em báo cho ông ấy biết em đã đính hôn với anh, ông ấy nghe giọng em có vẻ quá sung sướng nên đã không nói gì đến chuyện Boone đã làm. – Sloan dừng lại một lát rồi nói tiếp, giọng gay gắt. – Trey à, em nghĩ là anh không hiểu. Ông ấy là người kiêu hãnh. Chắc ông ấy rất xấu hổ trước hành vi của con trai mình. Em nghĩ chính vì thế mà ông ấy không muốn nói ra, vì quá đau khổ.

Giọng nói đầy tình cảm của nàng khiến cho chàng bức tức. Theo Trey nghĩ thì lão ta không đáng để cho nàng dành nhiều tình cảm như thế, vì lão là người đã đổi lên đầu con trai mình bao nhiêu tội lỗi lão đã gây lên để giữ lấy thanh danh cho mình.

- Em có nghĩ là chúng ta đang nói đến cái ông Max Rutledge mà anh biết đấy không? – Chàng gay gắt hỏi. – Cái ông Max Rutledge mà anh biết chỉ xấu hổ khi con trai của ông bị bắt.

- Anh dám nói như thế sao? – Sloan la lớn vì giận dữ. – Anh không hiểu gì về ông ấy hết.

- Còn em thì hiểu à? Anh nhớ em có nói em không sống gần bên ông ta. Thế mà bây giờ em tuyên bố là em hiểu tâm trạng của ông ta. Thực chất như thế nào, Sloan?

- Em biết ông ta cả đời. – Nàng nói, mỗi từ đều được phát âm thận trọng, rõ ràng, giọng run run vì tức giận. – Anh gặp ông ấy bao nhiêu lần? Một? Hay hai?

Trey nhìn nàng một hồi lâu, cố giữ bình tĩnh. – Khi anh còn bé, một trong những điều đầu tiên mà anh được dạy dỗ là biết cách làm sao để nhận ra con rắn rung chuông. Bất kể khi nó nằm cuộn mình, sẵn sàng tấn công hay luồn lách bò dưới cỏ, nó vẫn có răng nanh và nọc độc. Chỉ có đồ điên mới không thấy điều đó.

- Hiện bác Max là con rắn rung chuông phải không? – Nàng hỏi, giọng châm biếm chua chát.

Chàng nghiêng răng, bấp thịch nơi quai hàm chàng giật liên hồi.

- Anh nghĩ tốt hơn hết là chúng ta nên thoả thuận với nhau rằng vì bất đồng ý kiến về những chuyện có liên quan đến Max Rutledge, nên chúng ta đừng nói đến chuyện gì có dính dáng đến ông ta nữa.

- Tốt! – Nàng đáp nhanh rồi xoắn mạnh cái khăn ăn trải trên đùi.

Giải pháp này không phải là thoả đáng, Trey nghĩ thế. Chàng không thể giả vờ cho rằng Rutledge vô tội trong bất cứ hành động sai trái nào của lão, những hành động khiến cho cả Sloan cũng bất bình. Nhưng nàng không chấp nhận những lỗi này là do lão gây ra. Cho nên giải pháp này không phải là biện pháp giúp họ thoả hiệp nhau.

Bị dao động mạnh, Trey bước lui khỏi chỗ nàng ngồi và nói: - Anh đi cho thêm củi vào lò.

Nhưng chàng chưa kịp đi đến thùng đụn củi thì điện thoại reo. Trey quay bước đến máy điện thoại. Khi chàng thấy Sloan đưa mắt nhìn máy điện thoại rồi nhìn chàng, sự nghi ngờ lại hiện ra trong óc chàng.

- Anh định trả lời điện thoại, nhưng không biết có phải bác Max gọi lại cho em không? Chàng nhẹ nhàng hỏi.

- Anh cứ nghe điện thoại. Em đang bận ăn. – Nàng xóc nĩa vào đĩa rau trộn hỗn hợp, rau đã lạnh và cứng. – Nhưng nếu bác Max gọi thì để em nói chuyện với ông ấy.

Chàng bức bối bước đến máy điện thoại, nhắc ống nghe áp vào tai. – Tôi là Trey đây. – chàng

cộc cần nói.

Giọng đàn ông cất lên bên kia đầu dây, lẫn lộn với tiếng hát và tiếng người nói nho nhỏ vang vào máy.

- Có phải Johnny đấy không?

- Johnny à?

- Phải, tôi được người ta đưa số máy này và nhờ tôi gọi Johnny. Có phải đấy là trại Triple C không?

- Phải, nhưng Johnny không có ở đây. Ai gọi đấy. – Trey không nhận ra người đàn ông gọi đến.

- Tên tôi là Al. Tôi là người pha rượu ở Ốc Đảo quán. Hiện có một người chăn bò ở trại của ông quá say, không thể đứng nổi, không thể đi một mình hay lái xe được. Nghe anh ta nói tên là Tank, nhưng có lẽ là Hank.

- Không, đúng là Tank. – Trey nói.

- Vậy à, thế thì Tank say rồi. Anh ấy nói bạn Johnny của anh sẽ đến chở anh ấy về.

- Chắc có người nào đấy làm tại Triple C hiện đang có mặt ở đấy, xin nói với anh ta chở Tank về.

Trước khi đáp lời chàng, người bên kia đầu dây nói nho nhỏ với ai đấy. – Vâng, vâng, tôi sẽ đến ngay. – Hứa xong, gã nói tiếp với Trey: - Trời, quán hiện quá đông, tôi không thì giờ đi dò hỏi xem ai trong số khách đang làm việc ở đấy. Donovan nói tôi gọi đến ông cho đúng phép lịch sự vì phần nhiều khách của chúng tôi đều làm cho trại Triple C. Nhưng tôi không quan tâm đến việc anh ấy có say nằm ở đây cả đêm hay không.

Trey thở dài thất vọng, chàng nhìn về phía Sloan, nhưng nàng có vẻ không để ý đến câu chuyện của chàng. Chàng nói với người bán rượu: - Để cho tôi một giờ.

- Được rồi, ông cứ tự nhiên. – Anh ta đáp rồi tắt máy.

Trey đề nút cắt đường dây, rồi thả ra và bấm số máy của Johnny. Sloan vẫn không lưu ý đến chàng. Trey đợi máy điện thoại reo. Nhưng âm thanh títtít báo hiệu đường dây đang bận cứ vang lên mãi bên tai chàng.

Chàng quay qua nói với Sloan: - Người bán rượu tại Ốc Đảo quán gọi đến. Tank bị say xỉn. Anh phải ra phố để chở anh ta về. Đi và về có lẽ phải mất đến hai giờ...có thể còn lâu hơn vì đường đây tuyệt.

- Hãy cẩn thận. - Lời thốt ra nghe có vẻ nàng nói theo thói quen chứ không phải vì lo lắng cho chàng.

- Anh sẽ cẩn thận. – Chàng đã quá mệt mỏi, muốn bỏ chuyện này ngang đây. Nhưng Sloan lại muốn sinh sự với chàng. Chàng thường rất khâm phục nàng về nghị lực và sự quyết đoán, nhưng bây giờ chàng không muốn nàng tiếp tục làm thế. – Trong lúc anh đi, em ngồi suy nghĩ về chuyện này nhé! – Chàng nói. – Dù anh bất bình với em về chuyện gì đi nữa thì em vẫn là vợ anh, Sloan à. Vì vậy em hãy dẹp bỏ thái độ gây hấn ấy đi.

Nàng mở to mắt ngạc nhiên nhìn chàng, nhưng chàng đã bước ra cửa. Xuống dưới lầu, Trey dừng lại một lát để báo cho mẹ chàng biết chàng đi đâu, rồi đến cửa, lấy áo khoác và mũ trên giá.

Tuyết phủ kín các cửa sổ của xe tải nhỏ. Trong khi để cho máy khởi động, Trey lau tuyết trên kính chắn gió và kính hai bên rồi gạt tuyết ở cửa sổ trước khi leo vào ngồi sau tay lái.

Sân trại được phủ một màu trắng xoá, dấu đường đi lúc nãy bây giờ tuyết mới rơi phủ mất. Khi chàng lái xe lùi khỏi trang viên, những bông tuyết tiếp tục rơi nữa. Bốc đồng, chàng lái xe đến nhà Taylor.

Khi Trey gõ cửa, mẹ Taylor ra mở. Chàng đứng đợi ngoài hiên để khỏi mang tuyết vào nhà trong lúc bà vào gọi Johnny ra.

- Có chuyện gì không ổn à? - Đây là lời đầu tiên của Johnny khi anh ta ra cửa.

- Tôi được người bán rượu ở Ốc Đảo quán gọi đến báo cho biết Tank say mềm. - Trey đáp. - Tôi xuống phố để chở anh ấy về. Nhưng phải có ai đến để lái xe anh ta. Anh muốn đi ra đấy không?

- Anh ta say à? - Johnny ngạc nhiên hỏi. - Được thôi, chưa quá 9h30. Chắc cậu ta vừa lãnh lương xong là đông liền. Bộ anh chàng ngốc ấy uống hết trong một đêm à. Đợi tôi vào lấy áo khoác rồi ra với anh ngay.

Nghe anh ta nói thế, Trey quay ra xe. Chỉ mấy giây sau là Johnny leo lên xe. Cửa vừa đóng, Trey lái xe chạy đi liền nhắm con đường về phía Đông dẫn đến Blue Moon.

- Không biết tại sao anh ta gọi anh? - Johnny trầm ngâm nói. - Tank biết anh có vợ và vợ anh đang mang thai.

- Người rót rượu gọi đến hỏi anh. - Bông tuyết quay cuồng trước ánh đèn xe, cặp gạt quay qua quay lại đều đều để không cho tuyết tích tụ trên kính chắn gió. - Tôi đoán Tank lấy nhầm số điện thoại của tôi, tưởng là số của anh, đưa cho người rót rượu.

- Có lẽ như thế. - Johnny đồng ý. - Nhưng tôi nghĩ bà vợ của anh không bằng lòng để cho anh đi ra ngoài vào một đêm như đêm nay.

- Cô ấy vui vẻ thôi.

Câu trả lời của Trey có phần nào gay gắt khiến cho Johnny cảm thấy có cái gì đó khác thường. Anh ta nhìn một bên mặt của Trey, quan sát nét mặt rắn rỏi của chàng căng thẳng dưới ánh sáng mờ mờ của đèn bảng đồng hồ xe.

- Rất mừng khi được nghe như thế. - Johnny đáp. - Tôi biết có vài người phụ nữ khi có thai thường rất khó chịu, chỉ cần có chuyện gì nhỏ nhặt không vừa ý là họ làm to chuyện liền.

- Anh rành về chuyện này khi nào thế? - Trey nói hài hước.

- Tôi nhớ khi mẹ tôi mang thai em trai tôi ngoài ý muốn, bà rất khổ sở. Bố tôi luôn mồm nói ông nói sai, đừng quan tâm đến lời ông. Mẹ tôi khi thì khóc khi thì nổi điên như con bò mộng bị chọc tức. Tôi thì mỗi khi đi qua gần bà, phải đi nhẹ nhàng. Dĩ nhiên khi bé Joey ra đời, bà trở lại hiền lành như trước. Kelly nói rằng đây là chất hóc môn làm cho họ trở lên nóng nảy. Cho nên chuyện vợ anh có bức mình gắt gỏng thì tôi cũng không ngạc nhiên.

- Cô ấy chỉ hơi buồn một chút, chỉ có thể thôi. – Trey ước gì chỉ trách chất hóc môn đã làm cho họ cãi cọ nhau, nhưng chuyện này không phải đơn giản như vậy.

- Vậy thì anh quá may mắn. – Johnny đáp, rồi ngồi im.

Trey không muốn nói chuyện gẫu, nên chàng cũng giữ im lặng. Chàng nhìn con đường phủ đầy tuyết ở trước mặt, con đường chạy song song với trụ hàng rào.

Khi xe chạy khỏi cổng phía Đông của trại Triple C vài dặm, Johnny lên tiếng: - Nhân viên làm đường ngay mai sẽ bận rộn công việc dọn tuyết rồi đấy. Tuyết không dày hơn nữa nhưng chắc cũng chưa tan nhanh.

- Theo dự báo thời tiết cho biết, tuyết sẽ dày đến ba tấc.

- Chắc là gió không mạnh.

Xe xúc tuyết đã cày trên mặt đường xa lộ, nên khi họ đến đấy thì vĩa hè đã lộ ra khỏi tuyết. Đường quốc lộ đã sạch tuyết, nên Trey tăng tốc độ cho xe chạy nhanh. Không bao lâu sau, chàng thấy vòm ánh sáng trên máy bơm xăng của khu Fedderson. Ánh đèn của Ốc Đảo quán nhấp nháy ánh sáng ở bên kia xa lộ.

Khi họ vào bãi đậu xe thì ở đây không còn chỗ trống nào. Johnny cất tiếng nói: - Tối nay ở đây quá đông.

- Chúng ta vào không lâu đâu. – Trey đáp rồi đậu xe sau chiếc xe khác gần cửa.

Quầy rượu như một cái chợ vỡ, ồn ào kinh khủng. Chiếc máy hát mở hết âm lượng, kêu oang oang, âm thanh nhừa nhựa, lè nhè. Tiếng nói tiếng cười vang to đình tai nhức óc, mọi người đều ráng sức nói để át tiếng âm nhạc, trong khi máy đánh bạc kêu lanh canh phụ họa thêm vào tiếng ồn trong quán.

Trey đi vào vài bước và dừng lại, nhìn quanh. Chàng thấy vài chục bộ mặt quen thuộc, nhưng không thấy Tank đâu hết.

- Tank đâu rồi? – Johnny hỏi sát bên tai chàng.

- Chúng ta đang tìm. – Trey đáp, mắt vẫn nhìn quanh.

Donovan đang làm việc ở cuối quầy, rót rượu hay ra lệnh cho các cô tiếp viên. Người đàn ông thứ ba đứng gần đấy. Trey chen vào giữa hai người khách để đến quầy rồi dựa cánh tay lên đó.

- Anh có phải là Al không? – Chàng hỏi.

- Phải. - Người đàn ông đang rót bia vào ly ngược mắt nhìn chàng. – Anh uống gì.

- Tank đâu rồi? Chúng tôi đến để đưa anh ta về.

- Ai? - Người đàn ông cau mày. Rồi bỗng mặt anh ta giãn ra vì hiểu chuyện. - Ồ, chắc anh tìm anh chần bô. – Gã hất ngón tay út lên phía trên. – Trên cầu thang, tầng hai bên phải.

Bước lui khỏi quầy rượu, Trey quay qua Johnny. – Trên lầu, - chàng nói to như hét và đưa ngón tay chỉ lên lầu như người rót rượu.

Cầu thang lên lầu tầng hai hẹp và sáng lơ mờ. Hai người đi hàng một, Trey đi đầu. Qua khỏi cánh cửa ở phía hành lang bên phải, chàng đến cánh cửa thứ hai. Chàng gõ cửa hai lần, nhưng tiếng ồn ào ở dưới quá lớn, chàng nghĩ là người trong phòng chắc không thể nghe được, nhất là Tank, vì theo người rót rượu cho biết cho biết thì anh ta đã say.

Chàng liền mở cửa, cánh cửa mở ra không một tiếng động, và chàng đi vào. Chỉ có một ngọn đèn duy nhất trên bàn bên chiếc giường ngủ nhỏ. Ngọn đèn có cái chụp màu đỏ hắt ánh sáng đỏ khắp phòng. Tank đang nằm trên tấm chăn mỏng bằng xa tanh, áo sơ mi trắng nút chỉ còn hạt cuối cùng còn cài.

Trey dừng lại khi chàng thấy cô gái tóc đỏ ngồi xổm bên cạnh giường, đang chùi vết bẩn trên thảm. Như thể cảm thấy có người lạ vào phòng, cô ta quay lại nhìn với vẻ hoảng hốt.

- Thưa ông, phòng có người. – Cô ta gắt gỏng nói.

- Tôi biết. – Trey đáp. – Chúng tôi đến đây để đưa anh ta về.

- Thật bậy là anh không đến trước khi anh ta mưa ra hết lên thảm của tôi. – Cô ta cuốn tấm thảm, lấy cái xô đựng đồ nôn mưa ra rồi đứng lên. Cô ta quay lưng về phía hai người, đưa tay kéo vải váy ngắn cũn cỡn bằng da đỏ xuống.

Johnny đi sang phía bên kia giường, lay vai Tank.

- Tank, dậy mà về.

Nhưng Tank chỉ càu nhàu, đưa tay ra như muốn chống đối.

Cô gái nói: - Anh phải mang anh ta ra khỏi đây.

- Làm sao anh ta say mềm như thế này? – Johnny hỏi, vẻ giận giữ.

- Anh ta thách uống bia. – Có tiếng diêm quẹt, ngọn lửa bật lên. Cô tóc đỏ châm cây đèn cầy trên bàn ngủ. – Có ai đấy đánh cá với anh ta năm mươi đôla, thách anh ấy uống hai bình bia. Bạn của anh thắng, cho nên chúng tôi lên đây ăn mừng. Rồi bia ngấm vào người, hạn ngực anh ta.

- Áo khoác của anh ấy đâu rồi? – Trey hỏi.

- Trên ghế trong góc phòng. – Cô gái đáp, không quay lại nhìn chiếc ghế, mùi thơm hăng hắc toả ra khắp phòng. - Cả mũ của anh ta luôn.

- Tank, đến giờ về rồi. – Johnny chống đầu gối lên giường để lấy thể nâng bạn ngồi dậy, để anh ta dựa vào các trụ đồng ở tấm ván đầu giường.

Trey lấy áo khoác và vest nơi ghế, nhưng phải hai người mới mặc áo được cho Tank. Johnny sửa lại áo quần của anh ta cho ngay ngắn, rồi đội mũ lên đầu Tank, đẩy mũ xuống tận tai. Và anh bước lui.

- Để tôi mang anh ta cho. – Trey nói

Johnny khoác tay từ chối. - Để tôi. Trước hết chúng ta nên lục túi của Tank lấy chìa khoá xe. Đưa anh ta lên xe rồi lục túi tìm chìa khoá thì khó lắm.

Sau khi tìm trong túi quần jean không có, họ tìm túi áo vest và thấy chìa khoá trong đó.

Johnny nhét chìa khoá vào túi áo mình rồi vác Tank lên vai, Tank lơ mơ nửa tỉnh nửa mơ.

Khi Trey dợm bước đi theo anh ta ra khỏi phòng, cô tóc đỏ gọi lớn: - Khoan!

Trey dừng lại , quay lại.

- Cái ví của anh ấy. – Cô ta đưa cái ví. – Nó có thể bị mất vào sáng.

- Cảm ơn. – Chàng quay lại để lấy cái ví và tự động nhìn vào mép vạt tờ bạc lòi ra khỏi ví.

- Đừng lo. – Cô ta nói với vẻ chua chát. - Tiền còn nguyên trong ấy. Tôi không lấy đồng nào đâu.

- Tôi không nói cô lấy. – Trey bình tĩnh đáp.

Hất đầu lên với vẻ thách thức, lần đầu tiên cô ta nhìn thẳng vào mặt Trey. – Anh đã nghĩ như vậy.

Trey nhìn vào chỗ sưng húp trên xương gò má trái của cô ta, chỗ sưng đã có màu tím. - Mặt cô sao thế?

- Vì bạn anh. – Cô ta nói, môi cong lên giận dữ. Rồi cô ta quay mặt về phía bên phải, để cho chàng thấy phía mặt lạnh lặn bên kia. - Tối nay tôi hết có cơ may để kiếm thêm tiền.

- Có phải cô nói Tank đã đánh cô. – Trey hỏi. – Tôi không tin chuyện đó.

- Tại sao? Vì anh ta là bạn anh phải không. – Cô ta mĩa mai hỏi. – Đàn ông các anh đều như nhau. Các anh nhìn những người như tôi và cứ cho là mình có quyền cư xử thô bạo với họ.

- Cô lầm rồi. Tôi chủ trương rằng không người đàn ông nào được lấy cớ này cớ nọ để đánh đập phụ nữ. Dù cô ta là ai đi nữa tôi cũng không làm thế.

Cô ta nhìn Trey một lát, ánh mắt phân vân. – Anh nghĩ như thế à? – Cô ta sờ vào má chàng, móng tay để dài và sơn đỏ. – Tôi ước chi có nhiều đàn ông như anh đến thăm tôi. - Bỗng cô ta đột ngột nhón chân hôn lên má chàng khiến Trey không kịp trở tay, rồi nhích lại. – Cảm ơn anh.

Cô ta lại còn đưa tay sờ lên má chàng. – Xin lỗi, tôi đã làm dính son lên má anh.

- Không sao. – Chàng lấy khăn trong túi lau má, rồi nhét khăn lại vào túi. – Cảm ơn đã trả lại ví của Tank. – Chàng gật đầu chào và đi ra cửa.

- Bạn của anh không đánh tôi. – Cô gái nói theo. - Anh ấy đang cởi áo và chụp lấy tôi và bị té xuống. Tôi té theo anh ấy, má va vào thanh gác chân của chiếc ghế ngồi.

- Đúng , tôi nghĩ như thế. – Trey đáp và bước ra ngoài hành lang, đóng cửa lại.

Khi Trey ra khỏi quán, Johnny đang lái xe của Tank ra khỏi bãi đỗ xe. Anh ta bấm còi , cho xe ra đường. Một lát sau, Trey ái xe theo anh ta.

Xe chạy trên xa lộ tương đối dễ, vì đường đã được xúc tuyết và rải muối. Chỉ vài dặm đường nữa là về trại, việc lái xe rất khó khăn. Tuyết đổ nhiều khiến tầm nhìn chỉ thu ngắn trong vài mét, gió lại thổi ào ào, nên chàng phải rất thận trọng trong việc lái xe. Khi còn cách trung tâm đầu não của trại Triple C chừng ba mươi dặm, đường rất khó đi, Trey như bị bao phủ quanh mình bằng tấm khăn trắng xóa. Phải gần đến nửa đêm chàng mới về đến trước trang viên.

Ngồi nhà tối tăm, yên tĩnh, Trey dừng lại trước cửa để cởi áo khoác và đôi ủng bám đầy tuyết. Chàng để chân mang vớ đi đến cầu thang, không bật đèn. Chỉ có tiếng sàn ván kêu rắc lên một tiếng rồi thôi.

Khi Trey lên đến đầu cầu thang, cửa phòng mẹ chàng bật mở, bà bước ra, người mảnh mai trong bộ Pijama vừa vặn. – Tank có khoẻ hả con?

- Anh ta khoẻ. – Chàng đáp rồi nói thêm với giọng khôì hài, - nhưng chắc ngày mai vẫn còn say.

- Đường đi có xấu không?

- Chàng gật đầu. - Chắc sắp có bão tuyết.

- Hy vọng là không. Chúc con ngủ ngon. – bà nói rồi quay lại vào phòng.

- Chúc mẹ ngủ ngon. – chàng đáp và đi đến phòng mình.

Phòng khách tối tăm, nhưng Sloan để ngọn đèn trong phòng tắm sáng cho chàng. Dù mệt mỏi, nhưng chàng cũng mỉm cười khi thấy đèn trong phòng tắm sáng, chàng nhìn giường ngủ, Soan nằm nghiêng sang một bên, chiếc gối trắng bao quanh đầu tóc đen của nàng. Ngực nàng nhô lên xẹp xuống theo hơi thở, chàng nghĩ có lẽ nàng đang ngủ say.

Không muốn làm mất giấc ngủ của nàng. Trey lặng lẽ cởi áo quần, nâng chần lên để chui vào giường. Nàng cựa quậy, ngẩng đầu lên, ngái ngủ quay mặt về phía chàng.

- Anh về rồi à? – nàng nói khàn khàn.

- Ừ. – Chàng chui vào giường, duỗi chân nằm bên nàng.

Nàng địn ngẩng đầu lên, nhưng trước khi làm thế nàng quay đầu nhìn chiếc đồng hồ. – Khuya rồi. Sao anh về trễ thế?

- Tuyết rơi nhiều quá, anh không thấy đường mà đi. – Chàng vui sướng khi thấy nàng quan tâm đến chuyến đi của mình. Khi chàng ta đi, nàng tỏ vẻ lạnh nhạt biết bao. Có lẽ hai người sẽ hoà thuận vui vẻ trở lại, mặc dù chàng vẫn chống đối Rutledge. Lăn qua phía nàng, chàng đưa tay xuống dưới chần để ôm nàng. Nhưng khi bàn tay chàng chạm vào ngực nàng. Nàng co người lại.

- Tay anh lạnh như nước đá. – Nàng nói.

Trey thấy giọng nàng không có vẻ gì muốn chàng làm cho tay ấm đã, nên chàng rút tay lại và cúi xuống hôn lên má nàng.

- Ngủ lại đi cưng.- Chàng nói.

Nàng âm ờ tỏ vẻ đồng ý, như muốn nói cho chàng biết rằng, nàng sắp ngủ lại. Nhưng có cái gì đấy hiện ra trong óc nàng, cái gì đấy không rõ ràng. Nàng cố hình dung ra cái đó, cố nhận diện nó, nhưng nó trốn tránh nàng. Sloan để cho nó biến mất và ngủ lại.

Mãi cho đến sáng hôm sau, khi đã ăn sáng xong, lúc dọn dẹp phòng ngủ, nàng mới nhớ lại cảm giác xuất hiện vào tối hôm qua. Cái đó hiện ra trong khi nàng lục tìm trong túi quần jeans của Trey trước khi ném nó vào thùng đựng áo quần bẩn. Nàng đã tìm thấy trong túi quần cái

khăn có dính son môi. Màu đỏ tươi nơi chiếc khăn nhất định không phải là màu nàng dùng. Nàng nhớ lại đêm qua khi Trey về, trong phòng ngủ phảng phất mùi nước hoa rẻ tiền.

Nàng nhìn chiếc khăn tay và nghĩ đến quán Ốc Đảo, đến các cô gái gọi là bồi bàn, và đến những lời gay gắt mà nàng và Trey đã nói với nhau trước khi chàng ra đi.

Giận run người, Sloan bỏ cái khăn lại vào túi quần của chàng và ném cái quần lại vào chỗ cũ.

CHƯƠNG XVIII

Vào giữa buổi sáng, tuyết ngưng rơi và gió dịu xuống, chỉ còn thổi nhẹ nhẹ. Gần một giờ sau, mây tan hết, mặt trời hiện ra, tạo thành cảnh tượng cực kỳ tương phản giữa bầu trời trong xanh và mặt đất tuyết phủ trắng xóa.

Những chiếc xe xúc tuyết trên đường hạ lưỡi cày xuống sâu, đến tận đất để hất tuyết sang một bên làm lộ mặt đường. Tiếng bánh xe bằng xích và tiếng máy nổ rầm rầm của xe xúc tuyết hoà với tiếng các máy kéo làm cho không gian mất vẻ yên tĩnh.

Cảnh hoạt động diễn ra khắp nơi, người thì kiểm tra các thùng chứa nước để đảm bảo nước trong các thùng không đông đá, kẻ thì chở cỏ khô đến cho súc vật. Những người xúc tuyết bằng xẻng đẩy tuyết đi khắp nơi, trẻ con nô đùa trong tuyết, hò hét vui vẻ, chúng ném tuyết vào nhau hay làm những hình thù bằng tuyết.

Hôm nay chủ nhật mà không ai ở trại Triple được nghỉ ngơi ngoại trừ Sloan. Nàng không có việc gì làm nên cứ nghĩ đến cái khăn dính son môi trong túi quần Trey.

Bữa ăn trưa hôm ấy chỉ là bữa ăn đạm bạc chứ không thịnh soạn như những ngày chủ nhật khác. Jessy phải cùng Laredo đến trại Nam, sau khi biết tuyết rơi rất nhiều ở đấy, và bò đang bị lạnh cóng, còn Trey đi giúp người thợ điện của trại sửa chữa lại mấy đường dây điện bị hỏng. Trong nhà chỉ còn lại ba người ăn trưa với nhau là Sloan, Cat và cụ Chase.

- Chiều nay nhiều việc quá, không thể trang hoàng cây giáng sinh được. Chắc chúng ta phải hoãn lại vào một tối khác trong tuần này. – Cat nói với vẻ ân hận, rồi bà giải thích cho Sloan rõ: - Việc trang hoàng cây Giáng sinh là việc chung của cả gia đình.

- Truyền thống này quá tuyệt. – Sloan đáp, nàng không có vẻ gì quan tâm nhiều đến việc này, vì trí óc nàng đang nghĩ đến chuyện khác.

- Khi bọn trẻ còn nhỏ, chúng rất thích làm công việc này. Khốn thay các đồ trang hoàng chúng đều treo ở các cành dưới thấp. Bố này, bố có nhớ khi chúng ta chuyển một ít đồ chúng nó treo lên cao hơn, chúng tỏ vẻ như thế nào không?

- Chúng bất bình không thích chúng ta làm thế. – ông đáp. – Nhưng khi con còn bé, con cũng xấu tính như thế chứ hơn gì.

- Dĩ nhiên rồi. Vì con là con út của bố mà. Con chỉ biết nũng nịu và leo lên ngồi trên chân bố, và bố thường chịu theo ý muốn của con.

Sloan không mấy chú ý đến câu chuyện của hai bố con, nàng đưa muống mứt món thịt hầm ngon lành vào đĩa và cặm cùi ăn. Nhưng sự im lặng của nàng không qua khỏi mắt của Chase. Ông cụ nói:

- Sloan, sao cháu im lặng không nói gì hết?

- Cháu bận ăn đấy thôi. Món thịt hầm ngon quá. – nàng nói thêm để biện hộ cho thái độ im lặng của mình.

- Sáng nay khi ăn sáng ta cũng thấy cháu không nói gì. – Ông đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt dò xét. – Sau chuyện tối qua, ta nghĩ là cháu cảm thấy bất bình. Việc cháu bất bình là chuyện tự nhiên thôi. Nhưng cháu hãy nhớ rằng: Chúng tôi tôn trọng ý kiến của cháu về Max Rutledge. Lúc ấy, chúng ta không đồng ý nhau về chuyện ấy. – Giọng ông trở lên thản nhiên. – Bây giờ thì chắc cháu biết vị thế của chúng tôi đang ở đâu rồi. Vì thế cho nên, chúng tôi biết vị thế của cháu ở đâu. Vào làm dâu trong nhà này không có nghĩa là cháu bắt buộc phải đồng ý với chúng tôi. Nói có Chúa chứng giám, bà vợ quá cố của ta cũng bất đồng ý kiến với ta rất nhiều điểm. Thỉnh thoảng chúng tôi cãi nhau rất kịch liệt. Tối qua thấy cháu giận giữ, ta lại nhớ đến chuyện cũ. Mỗi khi Maggie cho rằng bà ấy đúng, bà cũng rất tức giận.

- Và lúc nào bà cũng đúng à? – Sloan hỏi, giọng hơi gay gắt.

- Thỉnh thoảng. – Chase đáp, ông cười để cho nàng thấy vẻ hài hước của mình. – Và thỉnh thoảng ta đúng. – Khi Sloan cười nhạt mặc dù nàng không muốn cười, Chase gạt đầu đồng tình. – Bây giờ chuyện của cháu cũng thế thôi.

Nếu Sloan không nhận thấy Cat giữ im lặng, không góp ý kiến gì thì chắc nàng cảm thấy dễ chịu hơn về sự khác biệt giữa họ. Nhưng bà ta không hề môi nói một tiếng mà đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

- Cháu rất sung sướng khi nghe ông nói như thế. – Sloan đáp, nàng vẫn khó gọi ông là “ông nội”. – Vì cháu không muốn gây lên cảnh xung khắc trong nhà.

- Đây là lần duy nhất ta nghĩ tất cả mọi người trong nhà này hy vọng cháu nói đúng về Max Rutledge.

Sloan định khẳng định là mình đúng, nhưng nàng chọn cách trả lời ôn hòa hơn để khỏi gây nên cảnh xích mích lần nữa. – Cám ơn ông.

Chase nhận thấy thiện chí của nàng, ông nhấp nháy mắt đáp:

- Cháu đã học được bài học về cuộc sống.

Sau khi ăn xong, Sloan giúp dọn dẹp chén đĩa dơ trên bàn, còn Chase đi vào phòng đợi Cat mang cà phê đến. Vì ít người ăn, nên chén đĩa dơ dọn đi rửa nhanh chóng.

Để Cat pha cà phê cho cụ Chase, Sloan đi lên lầu, về phòng nàng ở với Trey. Vừa bước vào phòng, nàng lại nhớ đến chiếc khăn chưa được giải thích rõ ràng, và nhớ đến những chuyện cãi nhau trước khi Trey đi đến Blue Moon. Khi vào phòng rồi, Sloan lục tủ tìm đôi ủng mùa đông, khăn quàng len, găng tay cùng áo khoác dày có mũ trùm đầu.

Mặc đồ chống lạnh vào người xong, nàng đi xuống thang lầu. Khi xuống dưới cầu thang, nàng nghe tiếng người nói trong phòng lớn vọng ra. Nàng nhận ra đấy là giọng của Cat, giọng bà có vẻ bức bối, thiếu bình tĩnh, khiến cho Sloan dừng lại để nghe.

- Bố à, con ước chi con cũng rộng lượng như bố, - Cat nói. – Nhưng con không quên được chuyện Max Rutledge biểu Dallas cung cấp thông tin về trại Cee Bar cho lão ta. Theo như chỗ chúng ta biết, có thể Sloan cũng làm nhiệm vụ ấy ở đây cho lão ta.

- Bố cũng nghi như thế. – Chase đáp.

Sloan sững sờ bất động trong một lát. Rồi lòng đau như cắt. Tất cả câu chuyện thân mật vừa rồi ở bàn ăn chỉ là ý đồ của ông cụ Chase muốn nàng nghĩ rằng gia đình không xem nàng như người đáng nghi ngờ, nếu quả thật nàng là người đáng nghi ngờ.

Hai hôm nay, Sloan có cảm giác nàng là người ngoài cuộc nhưng bây giờ cảm giác ấy mạnh hơn bao giờ hết.

Bỗng nàng quay lại, bước lên lầu, giận mình vì đã quá điên khi nghĩ rằng mình có thể tìm ra được nơi để nương thân. Nhưng rõ ràng gia đình Calder chỉ chấp nhận nàng vì nàng lấy Trey – và vì đứa trẻ trong bụng. Nhưng đứa bé này là của nàng.

Mặt trời lặn, chiếu lên cảnh vật dưới màn tuyết một màu phấn pha sắc hồng và tía. Nhưng Sloan không chú ý đến cảnh đẹp thiên nhiên. Nàng đứng nơi cửa sổ, chờ Trey về trang viên. Khi xe chàng chạy vào nhà, khắp nơi trong trại nhuộm màu đỏ nhạt của ánh hoàng hôn. Sloan rời khỏi cửa sổ trước khi chàng xuống xe.

Nàng nghe tiếng cửa xe đóng lại nho nhỏ, và nàng hình dung cảnh chàng bước lên thềm, đi qua hành lang, đến cửa rồi cởi áo mũ trong tiền sảnh, dừng lại ngoài phòng lớn để nói năm ba câu với ông nội chàng trước khi bước lên cầu thang. Nàng hình dung cảnh chàng đi lên thêm vài phút nữa thì chàng đi vào phòng khách.

Cặp xương gò má nhô cao của chàng ửng đỏ vì thời tiết mùa đông lạnh giá. Sống mũi của chàng cũng hơi đỏ. Chàng nhìn thấy nàng ngay, ánh mắt dịu hiền thân ái làm cho nàng cảm thấy đau xót trong lòng, khiến nàng mơ ước được sống lại ngày đầu mới lấy nhau, khi mọi chuyện tốt lành.

- Trông anh có vẻ lạnh. – Nàng nói.

- Có thể nói là lạnh cóng. – Trey lạnh lùng chỉnh lại, đôi môi cứng ngắt mấp máy theo các từ nói ra.

- Anh nên thay quần áo đi. – Sloan nói. – Em nghĩ anh không có đủ thì giờ để tắm trước khi ăn tối.

- Có lẽ em nói đúng. – Trey đáp rồi đi thẳng vào phòng thay đồ.

Sloan đợi cho đến khi Trey đi qua nàng, nàng mới đi theo chàng vào phòng. Theo kế hoạch đã vạch ra, nàng nói:

- Anh có thể mặc cái quần jeans tối qua. Em để trên ghế cho anh đấy.

Khi Trey lấy cái quần lên, chàng thấy ở gần lai quần có đường màu trắng nhạt. - Quần này lên cho vào giỏ đựng quần áo dơ là vừa. Trong có vẻ như anh đã làm vấy muối trên đường vào quần.

Chàng quay sang cái giỏ đựng quần áo dơ, bỗng Sloan nói nhanh: - Nên kiểm tra túi quần trước đã.

Trey kiểm tra túi đầu tiên, không có gì cả. Trong túi thứ hai, chàng thấy có cái khăn tay. Sloan quan sát nét mặt của chàng, nhưng hình như chàng không để ý đến cái vết đỏ trên cái khăn.

- Có phải khăn của anh dính máu không? – Sloan hỏi, nàng tự khen mình là không tỏ ra vẻ nghi ngờ gì hết.

Trey nhìn vết dơ rồi lắc đầu. – Không phải, đây là son môi.

- Không phải son của em. Em không dùng son màu đỏ.

- Em biết sao không? Anh chắc đây là son của cô gái tóc đỏ ở Ốc Đảo quán, - Trey đáp, nhớ lời mờ chuyện đêm qua.

- Anh nói sao khi son cô ấy dính trên khăn anh?

Trey nhìn nàng, ánh mắt ngạc nhiên, hơi cảnh giác vì giọng nàng lộ vẻ tức giận. – Không phải như em nghĩ đâu. – Chàng đáp. – Tank ở với cô ta. Cô ta hôn nhanh lên má anh. Thế thôi.

- Dĩ nhiên. - Giọng nàng lạnh lùng, hoài nghi.

- Em cho là anh lừa dối em phải không? – Trey hỏi, giọng trầm đục.

- Chắc anh không phải người đàn ông đầu tiên có vợ mà đi chơi bời. – Sloan nêu trường hợp chung của đàn ông để lên án chàng. – Rồi thay khi anh về em lại thức dậy, phải không? Nếu không, chắc em không biết anh về quá khuya.

- Anh đã nói vì đường xấu. – Chàng định nói nữa. – Johnny sẽ nói cho em biết như thế, nhưng có lẽ em nghĩ anh ta sẽ nói thế để che chở cho anh, phải không?

- Vậy không phải thế sao? – Sloan hỏi lại, giọng hơi gay gắt.

- Em muốn tin chuyện này như thế phải không? Em muốn tin chuyện như thế. Tại sao vậy? – Chàng cau mày với vẻ bối rối.

Nàng ngẩng cao đầu tự phụ, cằm hếch lên một tí:

- Em không phải loại đàn bà làm ngơ trước việc chồng đi chơi bời.

- Em không lấy phải người chồng đi chơi bời bậy bạ đâu, - chàng trả lời giọng cộc lốc. – Em muốn tin gì mặc em, nhưng thực sự là như thế đấy.

Lời chàng nói ra quá gần giống lời nàng thường nói với gia đình chàng. Nghĩa là Sloan không thể nào không tin. Cho nên nàng buộc lòng phải nghi ngờ những điều nàng đã quả quyết hồi nãy.

- Có lẽ thế. – Nàng ngần ngừ một lát, vẫn giữ thái độ tự hào trên gương mặt. – Có lẽ em lầm.

Chàng nhìn nàng mấy giây, vẻ mặt gay gắt. Rồi chàng hít mạnh vào, lồng ngực nhô lên cao. Chàng cúi đầu một lát, rồi thở dài quay mặt khỏi nàng. Khi chàng nhìn nàng trở lại, mặt chàng hết vẻ gay gắt.

Trey chậm rãi bước đến bên nàng. - Người ta nói với anh rằng phụ nữ có thai thỉnh thoảng hay gắt gỏng. Trong trường hợp này, anh nghĩ em tưởng tượng quá nhiều.

- Cũng như anh tưởng tượng về bác Max quá nhiều vậy thôi. – Sloan đáp nhanh.

- Ta hãy dừng ở đây một chút. Trước khi cãi cọ nhau lại, chúng ta hãy làm sáng tỏ chuyện

này trước đã. – Chàng để hai tay lên vai nàng, rất nhẹ nhàng. – Anh phải nói rằng ngoài em ra, không có người đàn bà nào đối với anh tuyệt hơn thế, và không có nơi nào tuyệt hơn ở đây. Anh nghĩ là anh sẽ không bao giờ yêu ai hơn em hết.

- Nhưng đêm qua anh đã giận em. – Sloan đáp, nàng không thể để cho sự nghi ngờ trong lòng biến mất.

- Chuyện đó chẳng nghĩa lý gì đâu. Em là người đàn bà duy nhất của anh, Sloan à. Ngay khi mới gặp em, anh đã nghĩ như thế rồi. Chúng ta có thể cãi cọ nhau rất kịch liệt, nhưng chuyện này sẽ không thay đổi gì hết.

Chàng kéo nàng đến sát mình, chỉ ôm nàng rất nhẹ, nhìn xuống mặt nàng khi nàng ngẩng mặt lên. Nàng không cười, nhưng môi hé ra chờ đợi. Chàng hôn, nụ hôn dịu dàng, lòng cảm thấy êm ả không bút nào tả xiết. Chàng không biết nàng có cảm giác như chàng không. Nhưng khi chàng ngẩng đầu lên, nàng kéo đầu chàng xuống, và chàng lại áp môi lên môi nàng. Đêm đó, họ không cãi nhau về chuyện Max Rutledge.

Donovan ngồi gác chân lên bàn, dựa ngửa ra lưng chiếc ghế làm việc cũ kỹ, mặc cho nó kêu cọt két. Một cánh tay gân guốc đưa cao trên đầu, áp máy điện thoại vào tai.

- Tôi phải báo cáo cho ông biết một tin, Max. Đúng như lời ông nói, mọi người truyền cho nhau nghe tin này. Từ khi tôi phao tin đồn đến nay chỉ mới hơn hai tuần, còn đòi hỏi gì nữa? Nhiều khách hàng đến đây đã nói cho tôi biết vợ chồng Trey Calder đang lục đục nhau. Phần đông đều trách bà vợ hoặc cho rằng chị ta không chịu nổi cái lạnh và cảnh cô liêu ở Montana sau khi đã sống ở Hawaii, hoặc cho rằng chị ta lấy Trey vì tiền của nhà Calder, nhưng không được tự do tiêu xài đồng tiền của họ.

- Chúng ta không thể để chuyện này tiếp tục như thế. – Rutledge khẳng định. – Anh nên cho một cô gái của anh nhận một món nữ trang thật đắt giá. Rồi làm sao để mọi người tin rằng đấy là do ai đó đã lén lút tặng cho cô ta, không phải tặng tại quán của anh. Cứ để cho người ta tưởng tượng ra người tặng, họ sẽ dựa vào lời đồn này với lời đồn khác, rồi kết luận chính Trey đã có tình nhân.

- Tuân lệnh ông. – Donovan đáp. – Nhân tiện xin báo cho ông biết tin này, những cuộc điện thoại nặc danh của tôi đã bắt đầu làm cho cô ta nghi ngờ. Tôi cẩn thận không gọi nhiều, chỉ một hai lần trong một tuần thôi. Nhưng lần vừa rồi, cô ta đã nổi điên, hỏi người nào gọi và tại sao không nói gì. – Gã dừng lại một lát để thưởng thức thành quả. – Tôi cam đoan không có gì làm cho người đàn bà nghi ngờ chồng mình hơn việc nghe điện thoại nặc danh với tiếng âm nhạc, tiếng người nói chuyện nho nhỏ quanh đấy, rồi người gọi gác máy khi cô ta trả lời.

- Cứ làm tiếp tục như thế, nhưng mặt khác vẫn làm việc kia. – Max ra lệnh. – Tôi không muốn thằng con nhà Calder chỉ bị đau đớn thôi.

- Ông làm như chuyện này dễ lắm, sự thật không dễ dàng đâu. – Donovan báo cho lão biết. – Trey Calder là người có tiếng tăm ở đây. Mọi người đều tỏ vẻ kính nể hần như kính nể ông nội hần vậy.

- Anh nhắc cho họ nhớ chuyện bố hần đã có một đời vợ đầu, và trong lúc có vợ, anh ta đã tặng tịu với Jessy. Thế nào người ta cũng nghĩ ngay là “Cha nào con nấy” - Giọng lão có vẻ hết sức tin tưởng.

Chuyện này là tin mới mẻ cho Donovan. – Ông đã nghiên cứu rất kỹ về gia đình Calder, phải

không?

- Chứ sao. Bây giờ anh cứ thế mà làm. - Tiếng cúp máy vang lên, đường dây điện thoại đã bị cắt.

Trên các chỗ nhô ra trong ngôi nhà kho xưa cũ, người ta treo nhiều nhũ băng lấp lánh trong ánh sáng mờ mờ như vật trang sức bằng thủy tinh. Ngôi nhà kho, xây đã hơn một thế kỷ bằng gỗ đẽo tay, vươn cao hơn tất cả các ngôi nhà khác trong trại. Vào đêm nay, hàng chục xe tải nhỏ đậu quanh nền nhà xây bằng đá, đèn sáng từ các cửa sổ của nhà kho.

Nhà kho là nơi được dùng để mở tiệc mừng Giáng sinh cho nhân công của trại Triple C và gia đình của họ, tiệc này được tổ chức hàng năm theo truyền thống lâu đời của trại. Nhân dịp này, bên trong nhà kho đã được trang hoàng cho hợp với buổi lễ, vòng hoa được treo trên xà nhà, dưới ánh đèn rực rỡ. Cuối một lối đi rộng trong nhà, người ta dựng một cây Giáng sinh khổng lồ, và phòng nào cũng có trang hoàng vòng hoa thông.

Vào lúc xế chiều, trẻ con đã đến tham dự chương trình lễ Giáng sinh, ông già Noel phân phát quà cho các em nhỏ. Những em lớn hơn không tin ông già Noel có bộ râu rậm trắng xoá là chính Trey Calder. Nhưng đây là chuyện bí mật, chúng chỉ thì thào nói nhỏ với nhau thôi.

Cất bộ đồ cải trang làm ông già Noel trong phòng để yên cương ngựa xong, Trey gia nhập vào đám đông. Chàng đưa mắt tìm Sloan, thấy nàng đứng bên cạnh bàn phục vụ thức ăn, dãy đồ ăn trên bàn đã được các thực khách dùng vui đi khá nhiều. Chàng đi đến phía khu vực để thức ăn, bước tới phía sau nàng, quàng cánh tay quanh hông nàng, để bàn tay trên bụng tròn vo của nàng. Nàng quay nhìn chàng, rồi đưa mắt về với cảnh ồn ào vui vẻ đang diễn ra trước mắt nàng.

Những chiếc nơ bị bẹp dúm, những dải vải bị xé rách, và dây gói quà màu sắc sỡ bị xé vụn, nằm lăn lóc khắp nền nhà. Nhìn những em bé mới biết đi chập chững nô đùa với các thứ vứt đi ấy, chúng không quan tâm đến quà cho chúng, trong khi các em lớn hơn đi tìm nhau để khoe quà chúng vừa nhận được.

- Ông già Noel có vẻ làm cho nhiều trẻ em sung sướng, em có nghĩ thế không? - Chàng cười thoải mái, hân hoan trước cảnh vui vẻ, hạnh phúc của nhiều em bé.

- Ông ấy thường làm cho chúng sung sướng. - Sloan đáp, giọng không mấy nhiệt tình.

Ngay khi ấy, Trey cảm thấy hài nhi trong bụng nàng đá thật mạnh, mặc dù nàng mặc cái áo len rất dày. - Anh nghĩ có lẽ chú bé đang bất bình. - Cảm giác hài nhi trong bụng nàng chuyển sang người chàng, khiến chàng cảm thấy sung sướng, vừa hãnh diện vừa bất ngờ. Chàng nhìn nàng và nhoẻn miệng cười. - Em hãy nghĩ mà xem. Chỉ hai năm nữa thôi là con chúng ta sẽ chạy nô đùa với đám trẻ này.

- Hãy để cho nó chào đời trước đã.

Trey thấy giọng nàng nhỏ nhẹ nhưng hơi bức bối, chàng liền nhìn nàng ánh mắt dò xét. - Em mệt à? - Chàng hỏi.

- Hơi mệt. - Mặt nàng không lộ vẻ gì để cho chàng thấy được nàng đang nghĩ gì, cảm gì. Đây là không phải là lần đầu tiên trong mấy ngày qua chàng cảm thấy bị nàng cư xử lạnh nhạt. Chàng lấy sự nhẫn nại làm châm ngôn. Đây không phải là chuyện dễ làm, nhưng Trey nghĩ rằng điều tốt nhất là bỏ qua thái độ kỳ quặc của nàng hơn là cố tìm ra nguyên nhân của nó. Quyết

thực thi nguyên tắc này, chàng làm ngơ trước thái độ khó chịu của nàng.

- Tiện đây, - chàng nói, hy vọng cải tiến tình hình bằng lời khen, - anh nói cho em nghe là Cat có báo cho anh biết em đã giúp cô ấy chọn và gói quà cho các em. Anh rất sung sướng em đã giúp một tay vào các công việc trong gia đình.

- Chắc anh muốn em làm nhiều việc hơn nữa.

Nàng tỏ ra lạnh lùng với chàng, khiến chàng nghĩ mình đã nói điều gì sai trái. - Nếu em cảm thấy thích làm thì dĩ nhiên anh muốn chứ.

- Dĩ nhiên rồi. - Sloan lập lại, nhưng giọng châm biếm. Cố giữ vẻ bình tĩnh, chàng hỏi: - Em có thấy khỏe trong người không, cưng?

- Em khỏe. Chỉ mệt thôi. Cả một ngày dài. - Câu trả lời giống như nhiều lần trước, ngắn và gay gắt, lời trả lời không khuyến khích người ta muốn nói chuyện thêm.

Thế nhưng chàng vẫn cố nói. - Johnny và Kelly đến kìa, - Trey hất đầu chỉ hai người đang đi đến cánh cửa hông. - Dám anh ta đợi cho đến Giáng sinh mới dám hỏi.

- Thật không?

- Em muốn biết tại sao không?

- Tại sao? - Nhưng giọng nàng thờ ơ với câu trả lời của chàng.

- Johnny kẹo từng đồng, nên chắc anh ta đợi cho đến Giáng sinh mới dám hỏi để chỉ mua nhẫn tặng cô nàng, khỏi mua quà Giáng sinh. - Nhưng câu nói hài hước của chàng trở lên vô duyên, không làm cho Sloan cười chút nào. Chàng nhìn đôi trai gái tươi cười đi ra khỏi nhà kho qua cửa hông, họ mặc quần áo dày cộm để chống cái giá lạnh của buổi tối tháng chạp. Trey có cảm giác chàng biết nơi họ đến. Bốc đồng, chàng nhìn Sloan. - Em muốn ra khỏi đây không?

- Nàng ngẩng đầu nhìn chàng, lần đầu tiên mặt nàng sáng lên. - Đi có được không?

- Được chứ. Để anh lấy áo khoác và mũ cho em.

Mấy phút sau, Sloan mặc lên người cái áo khoác dày ấm, đội mũ len lên đầu, và quàng khăn quanh cổ. Trey cài nút áo vest, mang găng tay vào.

- Em nên mang găng tay vào. Bên ngoài trời lạnh, - chàng nói khi đi với nàng đến cánh cửa gần nhất. Nàng làm theo lời chàng, lấy găng tay trong túi áo mang vào.

Bên ngoài, hầu hết số tuyết rơi xuống vào đầu tháng đã tan hết, nhưng ở những chỗ kín đáo vẫn còn lại một lớp vỏ mỏng trộn với đất. Trey nắm cánh tay Sloan đi qua con đường đất hẽ hửng đóng băng ở giữa những chiếc xe đậu.

Bên kia dãy xe tải, có cỗ xe ngựa móc vào toa xe cũ, chất đầy cỏ khô. Một con ngựa được phủ chăn ấm nhúc nhích luôn chân khiến cái chuông treo ở dây buộc quanh đầu nó kêu leng keng. Lão Jobe Garvey ngồi ở chỗ lái xe, lưng quay về phía các cặp trai gái đã ngồi sát vào nhau trong đống cỏ khô. Trey thấy Kelly và Johnny sắp sửa leo lên xe.

- Lần sau cùng em đi xe ngựa lót cỏ khô là khi nào? - Chàng hỏi Sloan.

- Khi em được 12 tuổi tại trại hè. Tại sao anh hỏi thế? - Nàng hỏi, rồi bỗng nàng thấy cỗ xe

và đoán được lý do chàng hỏi. – Có phải đây là lý do chúng ta ra ngoài không? Em tưởng là chúng ta đi về nhà.

- Nếu em đi xe có lót cỏ lúc 12 tuổi, thì có lẽ khi ấy em đi với đám con gái còn nhỏ nghịch ngợm. Bây giờ chỉ có người lớn đi thôi. Chiều nay con nít đi rồi. Nào, ta đi, em sẽ thích cho mà xem.

Khi chàng định dẫn nàng đến xe, Sloan trì lui.

- Không, em...em khó chịu lắm.

- Không, em không khó chịu đâu. Có cỏ khô để tựa người em không thấy khó chịu đâu.

- Em không nói đi xe khó chịu. - Giọng nàng nho nhỏ, có ý tức bực. - Người khác làm cho em khó chịu. Họ không muốn em đi đâu. – Nàng quay mặt khỏi toa xe như thể để cho họ khỏi nghe.

Quá ngạc nhiên khi nghe nàng nói, Trey cau mày.

- Em nói gì thế? Thật kỳ cục! - Giống như nàng, chàng cũng nói nho nhỏ.

- Anh không nhận thấy hôm nay mọi người cư xử với em như thế nào à? Tại sao anh không nghĩ rằng trong khi anh đóng vai Ông già Noel thì em đứng một mình? - Giọng nàng run run, cố giữ bình tĩnh, không để cảm xúc lộ ra ngoài. Trey thấy không có gì đáng để chàng quan tâm, nhưng chàng không nói ra điều đó. – Không ai công khai tỏ ra khó chịu với em. Họ tế nhị chán.

- Em phải giải thích cho rõ ràng điều em muốn nói. – Chàng nói, thở dài nho nhỏ.

- Đơn giản thôi...không ai muốn nói chuyện với em. Ôi, họ cười, chào em, chúc em lễ Giáng sinh vui vẻ, nhưng chỉ có thế thôi. Và khi em đến với họ, họ đi chỗ khác, để cho em đứng một mình.

Trey nghĩ là ngay khi Sloan đặt chân vào trại, nàng được gia đình ở Triple C đón tiếp nồng hậu. Nhớ đến cảnh mọi người trong gia đình thương yêu nàng, chàng thấy lời nàng thật khó tin.

- Em tưởng tượng nhiều chuyện, Sloan. – Trey bực bội nói.

- Không, em không tưởng tượng. – Nàng gay gắt đáp. – Ngay cả khi em đứng với anh, không ai nói với em một lời. Họ nói với anh. Họ xem em như là khúc gỗ. – Nàng nhìn lại nhà kho, vẻ giận dữ hiện ra trên mặt. – Em cảm thấy mình như là đồ cùng khổ ở trong ấy.

Suốt cả buổi chiều, Trey nói chuyện với hầu hết mọi người trong buổi tiệc. Chàng không thể nhớ mình đã nói với ai, không nói với ai. Nhưng chàng cũng không quan tâm đến ai. Có nhiều chuyện đã xảy ra trong buổi tiệc.

- Anh tin không ai xem em như khúc gỗ cả.

- Em không nghĩ như anh. Bây giờ em về nhà. Anh muốn làm gì cứ làm.

Không đợi chàng đáp, nàng đi về trang viên. Chàng nhìn theo nàng, lòng tức giận vì đã để cho nàng đi về một mình. Trước khi cất bước đi theo nàng, chàng thấy Johnny từ đâu bước ra, quay đầu nhìn theo Sloan.

- Tôi tưởng hai anh chị đi xe ngựa lót rơm với chúng tôi chứ. – anh ta nói, hất đầu chỉ Sloan

đang đi về nhà.

- Sloan không thích đi.

- Cô ấy có khoẻ không? – Kelly hỏi, cô ta đến bên Johnny, móc tay quanh cánh tay anh ta.

- Độ này cô ấy rất dễ mệt. – Trey nhìn cảnh Kelly móc tay quanh tay Johnny, rồi chàng nhìn vào mắt cô ta, thấy cặp mắt như muốn nói rằng cô ta biết chuyện mà chàng không biết. - Việc đi học điều dưỡng như thế nào?

- Tốt. – Cô ta ngần ngừ, nhìn Johnny rồi nói: - Trey...

Johnny liền lên tiếng cướp lời cô: - Rất tiếc hai anh chị không đi với chúng tôi. Chuyến đi sẽ rất vui.

- Có lẽ đợi sang năm vậy. – Trey liếc nhìn Kelly, chàng ngạc nhiên khi cứ thấy Johnny cố tình cắt ngang lời cô ta.

Kelly không chịu lui bước, cô ta nói tiếp:

- Johnny nghĩ tôi sẽ không nói. Nhưng cả trại đều xầm xì về chuyện vợ anh.

- Xầm xì về Sloan à? - Bản năng tự vệ trong người chàng bùng lên mãnh liệt, khiến nét mặt rầu rĩ của chàng trông có vẻ dữ dằn.

- Vào hôm thứ tư vừa rồi, cô ấy đem ra cửa hàng bách hoá một gói hàng để gửi. Hàng gửi đến cho Max Rutledge. Tôi nghĩ anh nên biết chuyện này. – Kelly hăng hái nói trong khi Johnny đưa đầu mũi ủng đá vào cục đất đóng băng.

Thông tin này làm cho Trey ngạc nhiên, nhưng cũng giúp chàng hiểu được thái độ của nàng trong thời gian gần đây.

- Tôi nghĩ là cô ấy gửi quà Giáng sinh cho ông ta. – Chàng thận trọng trả lời bằng giọng tự nhiên.

- Gửi quà cho Max Rutledge à? – Kelly nhìn chàng có vẻ kinh ngạc. – Sau khi lão ta đã gây cho gia đình anh nhiều chuyện rắc rối à? Tôi biết mọi người đều cho qua mọi chuyện vào dịp Giáng sinh, nhưng tôi nghĩ làm thế là đã đi quá xa, anh có nghĩ như thế không?

- Max là người giám hộ về pháp luật của Sloan sau khi bố mẹ cô ấy mất. – Trey giải thích một cách thần nhiên.

- Khi anh cưới cô ấy, anh biết chuyện này chứ? – Kelly hỏi vẻ sừng sốt.

- Chúng tôi sống không kỳ thị người nào hết. – Trey dịu dàng đáp, tránh né câu hỏi rồi vừa đi về nhà vừa đáp. – Tôi vào nhà để xem Sloan có sao không, chúc anh chị đi chơi vui vẻ.

Chàng bỏ đi không để cho họ có cơ hội hỏi thêm gì nữa. Nhưng chàng tin chắc rằng những câu trả lời của chàng sẽ đến tai người lớn ở trại nội trong đêm nay. Tuy nhiên, thái độ của họ đối với Sloan có lẽ sẽ không thay đổi nhiều. Vì nàng có mối quan hệ với Rutledge nên họ tránh xa nàng, chờ xem nàng có đáng cho họ tin tưởng và kính trọng không, nhất là những người lớn tuổi còn nhớ đến chuyện của Tara.

Và chàng không biết làm sao để thay đổi thái độ của họ. May ra chỉ có Sloan mới làm được

trong thời gian tiếp đến.

Khi chàng vào nhà, không khí vắng lặng, có vẻ như không có ai trong nhà hết. Vừa tháo găng tay. Trey vừa nhìn Sloan đang đi lên giữa cầu thang. Đôi ủng nàng mang có đế bằng cao su nên không gây tiếng động trên bậc cầu thang bằng gỗ. Chiếc áo khoác dày của nàng treo trên giá, chiếc mũ trùm đầu và khăn quàng len nhét vào hai túi áo khoác còn thò ra ngoài một phần. Trey treo áo khoác của mình bên cạnh áo khoác của nàng, nhét găng tay vào túi, móc móc trên áo, rồi đi đến cầu thang.

Khi chàng lên đến cầu thang, vì đế ủng của chàng cứng nên không thể giữ yên lặng được. Cửa phòng họ mở. Chàng để hết tâm trí vào phòng, nên chàng nghe có tiếng cầu nhàu nho nhỏ vì nàng ráng sức làm gì đấy, rồi có tiếng chiếc ủng rơi đánh bịch xuống nền nhà.

Khi Trey đi vào phòng khách, chàng thấy Sloan đứng, tay cầm đôi ủng có lót lông. Má nàng ửng hồng, hoặc là vì đi bộ ngoài trời lạnh, hoặc là do ráng sức để tháo đôi ủng ra, hay là có thể vì cả hai.

- Anh khỏi phải đến. – Sloan nhìn chàng, ánh mắt lạnh lùng, thờ ơ. – Tôi tự làm lấy được rồi. Tôi đã tự làm nhiều năm nay.

Lời nàng như muốn xua đuổi chàng đi, khó mà không nhận ra. Nhưng chàng mặc kệ, cứ ở lại. Chàng nói:

- Anh vừa nghe một chuyện mà anh nghĩ em cần phải biết.

- Chuyện gì mà cần phải biết? – Nàng hỏi, nhưng không mấy quan tâm đến câu trả lời của chàng, cứ xách đôi ủng đi vào phòng ngủ.

Trey buộc lòng phải đi theo nàng. Chàng dừng lại nơi ngưỡng cửa, đợi nàng cất ủng vào tủ xong đi ra mới nói:

- Có lẽ lần này anh sai lầm.

- Hôm nay là ngày vui. Tôi luôn luôn có cảm giác người trong gia đình Calder không bao giờ sai lầm về chuyện gì hết. Tôi nghĩ cần phải ngồi xuống để nghe chuyện này. – Sloan ngồi xuống mép giường, hai tay chống hai bên, tư thế có vẻ hơi ngạo nghễ, mỉa mai.

Chàng phải cố hết sức để giữ bình tĩnh khi đáp.

- Việc mọi người tối nay có vẻ lạnh nhạt với em là có lý do. Em muốn biết tại sao không?

- Ôi, anh đã tìm ra lý do cho họ rồi phải không? – Nàng hỏi, mắt mở to trong có vẻ thờ ngây và chán chú, rõ ràng cũng có vẻ đầy thách thức.

- Anh có tin chính xác cho biết em đã gửi quà Giáng sinh cho Max Rutledge.

- Đúng thế. Năm nào tôi cũng gửi quà tặng ông ấy. Có sao không? – Nàng hỏi giọng gay gắt.

- Đáng ra em phải nói cho anh biết. – Trey không thể giữ cho giọng mình khỏi lộ vẻ tức giận và chán nản.

- Tại sao thế? Tôi đã biết ý kiến của anh về ông ấy rồi, và tôi không đồng ý với anh về ý kiến ấy. Nếu tôi nói với anh, chúng ta sẽ lại cãi nhau, và dù anh thích hay không thích tôi vẫn gửi quà cho ông ta.

- Nhưng nếu anh đem đến cửa hàng bách hoá để thu xếp cho họ gửi đi thì chắc chắn tình thế sẽ đỡ hơn. Đằng này em đem đến, mọi người trong trại đều sững sốt khi nghe chuyện này.

- Tại sao họ lại sững sốt? Họ sững sốt vì biết tôi quen biết Max à? – Nàng hơi nghiêng đầu với vẻ bối rối.

- Đúng thế đấy! – Trey nói lớn. - Lay Chúa long lạnh, Sloan, mọi người trong trại này đều biết chuyện Max gây sự với chúng tôi. Thế mà bây giờ em gửi quà tặng ông ta. Theo họ thì đấy là hành vi phản bội.

- Thật kỳ cục! – Sloan tức giận thốt lên.

- Họ không có gì kỳ cục hết! – Trey dừng một lát để lấy lại bình tĩnh. – Em nói đúng. Anh không muốn em gửi quà cho ông ấy, nhưng anh không ngăn em được. Vậy tại sao em lại gửi đi ở đây? Tại sao khi đi bác sĩ ở Miles City em không ghé vào bưu điện ở đấy mà gửi?

- Lay Chúa, Trey, anh làn như việc tôi quen biết ông ấy là điều đáng xấu hổ...là chuyện bí mật gồm ghê không nên để cho mọi người biết. Và vì anh và gia đình anh có thiên kiến về ông ấy. Thậm chí những người làm việc cho gia đình anh cũng cho việc tôi quen biết ông ấy là sai. Anh có thấy chuyện như thế đáng giận không? – Sloan hỏi với vẻ tức tối. – Và nếu anh nghĩ rằng tôi sẽ để cho một nhóm người thiện cận ra lệnh cho tôi phải nên tiếp xúc với ai thì anh lầm rồi.

- Sloan! Anh chỉ nghĩ đến em. Trước khi chuyện này xảy ra, mọi người đều thích em. Họ chấp nhận em. Bây giờ em phải làm sao cho họ tin em lại. Đối với họ, lòng tin không phải là lời nói suông, mà phải biết sống. Trước mắt họ, em đã vượt qua ranh giới. – Trey thấy nàng chuẩn bị phản đối. – Anh không nói như thế là đúng hay công bằng. Mà chỉ là cách sống.

Sloan chưa kịp trả lời thì điện thoại trên bàn bên giường reo. Nàng đưa tay định nhấc máy, bỗng nàng thụt tay lui.

- Anh trả lời đi. Chắc ai gọi anh. – Sloan nói, rồi nói thêm với giọng chua chát. – Có lẽ cô tóc đỏ ở Ốc Đảo quán gọi đấy.

Chàng nhìn nàng sững sốt, mắt hơi nheo lại. - Tại sao em nêu chuyện này ra? Chúng ta đã cho qua mấy tuần rồi.

Điện thoại reo lần thứ hai. – Anh không trả lời hay sao? - Cầm nàng hếch lên với vẻ thách thức, và nụ cười tiếp theo đó cũng có vẻ ngoạ ngoễ. - Phải rồi. Tôi đang ngồi đây. Anh sẽ lúng túng khi nói chuyện phải không?

Bụng nguyên rủa, Trey bước tới nhấc máy lên nghe khi chuông reo nửa chừng. – Tôi nghe đây. – Chàng bực bội lên tiếng.

- Trey đấy phải không? - Giọng Cat bên kia đầu dây cất lên, hoang mang thắc mắc.

Trey thở phào, nhìn Sloan, ánh mắt hằn học.

- Phải, cháu đây.

- Sao nghe giọng cháu lạ thế! Cô...

Chàng không nghe gì tiếp theo vì khi ấy Sloan bước tới giật ống nghe trên tay chàng. – Ai

đấy? - Giọng nàng rất gay gắt.

- Sloan! – Cat ngạc nhiên thốt lên. – Cô sắp hỏi Trey xem thử cháu có khoẻ không? Khi Jobe Garvey cho cô biết cháu đi về nhà, cô cứ lo...

- Cháu khoẻ. Chỉ mệt thôi. Trey đây. – Nàng dí ống nghe vào tay chàng và quay đi, căng thẳng và chán chường quá mức, đến nỗi không chú ý đến việc Trey đã nói gì với cô chàng.

Sloan căng thẳng, nàng đưa tay cài mái tóc và ngồi xuống giường, người mệt mỏi rã rời. Nàng cảm thấy càng cô đơn và vô vọng thêm. Nàng không nghe tiếng máy điện thoại cúp.

Rồi Trey đứng trước mặt nàng, môi mím chặt, mắt gay gắt. - Chuyện quái gì như thế vậy?

- Gần đây có nhiều cuộc điện thoại gọi đến. – Sloan đáp cộc lốc. – Khi nghe tôi nhắc máy thì không ai trả lời.

- Lạ Chúa lòng lạnh, Sloan. – Chàng đáp, vẻ chán nản. – Có lẽ có ai đùa dai đấy.

- Với tiếng cười và tiếng âm nhạc quanh đấy à? Tôi không tin chuyện đó. - Giọng nàng khinh khỉnh.

- Vậy thì anh không biết ai gọi đến, – Trey nói, - nhưng không phải phụ nữ, không phải cô tóc đỏ hay ai đấy muốn nói chuyện với anh. Vậy em đừng nghĩ đến chuyện ấy.

Sloan vẫn ngồi bất động trước sự phủ nhận của chàng. Đàn ông thường nói dối về chuyện họ ngoại tình. Nhưng nàng không có sức nói thẳng vào mặt chàng điều đó, nên nàng ngồi yên không nói gì.

- Này. – Trey ngồi xuống trước mặt nàng, dựa người trên hai đầu bàn chân. – Em thường hoạt động. Độ gần đây em có nhiều thì giờ rảnh rỗi, thế mà em vẫn ngồi một chỗ, suy nghĩ mông lung. – Chàng cố lập luận cho rành mạch, nhưng giọng chàng vẫn có phần gay gắt. – Anh biết thời tiết xấu, không cho phép em đi chơi, nhưng trong vài ngày sắp đến thế nào trời cũng ấm áp. Em cần đi ra ngoài, đi dạo, tập thể dục. Làm thế sẽ tốt cho sức khoẻ và cho thai nhi.

- Đúng, chắc thế. – Sloan đáp rồi lăn vào trong giường. – Em muốn nằm nghỉ một lát. Anh tắt đèn giúp được không?

- Được chứ. – Chàng đứng dậy, và nàng nằm dài trên giường, gác cánh tay lên trán. – Anh sang phòng kia xem tivi, nếu em muốn anh làm như thế.

Sloan gật đầu đồng ý. Trey tắt đèn đi ra khỏi phòng ngủ và khép cửa lại, chỉ để mở hé hé. Sloan nhìn lên trần nhà tối một hồi lâu. Mọi việc rút gọn lại chỉ còn lời nói của chàng và mối nghi ngờ của nàng.

Trong hai cái sẽ đúng một cái. Nhưng cái nào đúng? Câu hỏi ấy quay cuồng trong óc nàng. Nàng muốn biết câu trả lời cho nghi vấn ấy.

Đối với tình yêu, nàng phải tin tưởng. Không có lòng tin, làm sao tình yêu bền vững lâu dài? Đây là câu hỏi mà Sloan không bao giờ tự hỏi mình. Nhưng đây là điều cốt lõi của mọi vấn đề khác.

CHƯƠNG XIX

Các vì sao lấp lánh trên bầu trời Texas, nhưng ánh sao bị đèn trong thành phố Fort Worth làm cho lu mờ đi. Trong khu vực River Crest dành riêng cho giới thượng lưu, đèn được sắp xếp có hệ thống cụ thể để ánh sáng chiếu rõ con đường xe chạy thoải mái vào nhiều biệt thự trong vùng.

Trời tháng giêng khá lạnh đủ cho những bà chủ các xe Limo đến đây có cơ để chung diện áo lông đắt tiền. Tara biết mình khi mặc áo lông trông rất hấp dẫn, nên bà mặc chiếc áo khoác bằng lông chồn écmin.

Khi Tara bước ra khỏi cửa sau của chiếc xe Limo, một bên chiếc áo trật ra để lộ chiếc vai trần trắng trẻo, bà nói với người tài xế: - Anh nhớ đấy nhé, trong vòng một giờ nữa phải quay xe ngay lại đây. Tôi không muốn ở đây lâu hơn thế.

Bà nghĩ bụng một giờ là quá lâu, nhưng ra về sớm hơn sẽ làm mất lòng vợ chồng Holcombes, chủ nhân nhà này, tuy họ sai lầm nhưng có thiện chí và giàu có.

Nhận sự giúp đỡ của người tiếp viên mặc chế phục, Tara bước từ chiếc Limousine đi đến cửa chính. Khi bà đi vào phòng khách rộng lớn, có nhiều tiếng cất lên chào hỏi bà, pha lẫn tiếng ly thủy tinh chạm nhau lạnh lạnh. Nhưng thay vì những âm thanh này nói lên sự thành công của buổi tiệc thì bà lại cảm thấy hết sức buồn chán.

Tara biết nhiều người quan sát mình, nên bà đưa áo khoác cho chị hầu đang đứng đợi với thái độ chậm rãi, duyên dáng rồi đi vào phòng khách sang trọng, ở đây đã có nhiều người đến rồi. Bà muốn tìm chủ nhân để chào cho đúng phép lịch sự nhưng vì phòng đông người, nên bà phải tránh né nhiều chỗ, vừa đi vào liếc nhìn những người khác. Như bà đã tiên đoán, hầu hết khách đều thuộc danh sách loại B. Thực ra, nếu không đến đây vì mục đích từ thiện, chương trình bà ưa thích, thì chắc Tara đã không đến để dự buổi tiệc này. Vào những dịp như thế này, bà phải biết hy sinh.

Sau khi đã chào hỏi chủ nhân buổi tiệc, Tara lấy sâm-panh, chen vào đám đông để chuyện trò. Quay đi khỏi đám đầu tiên, qua khoé mắt bà thấy có ai đó di động về phía mình, bà liền quay mắt về phía ấy. Bỗng bà đứng sững người khi thấy Max Rutledge ngồi trên ghế lân. Ông ta cố làm ra vẻ mình là người quan trọng, mái tóc hoa râm với bộ lễ phục thắt cà vạt đen.

Chỉ ngần ngừ trong nháy mắt, Tara bước đến gần ông ta.

- Max Rutledge lão lưu manh. - Bà cúi xuống hôn gió gần má ông ta. - Tôi không hiểu tại sao tôi ngạc nhiên khi thấy ông ở đây. Độ gần đây ông nổi bật...hào phóng. Muốn xuất hiện nhiều nơi để làm tăng ảnh hưởng của mình, phải không? - Bà nói, giọng ngân nga theo kiểu người đẹp lả lơi của Texas.

Nhưng Max chỉ cười, thái độ cởi mở. - A, Tara, bà vẫn là người lẳng lơ đáng yêu của Texas. Rất sung sướng được gặp bà. Vợ chồng Holcombes nói bà sẽ đến, nhưng tôi không tin. - Ông ta nhìn đám đông chung quanh, ánh mắt hằn học và nói nhỏ: - Tôi nghĩ tôi nay sẽ làm cho hai vợ chồng chủ nhà thất vọng.

Tara đồng ý với ông ta. - Tội nghiệp Margaret. Tôi đã cố cảnh báo cho chị ấy biết rằng vào thời điểm này trong năm, những ai giàu sang đều hoặc là du thuyền ở Địa Trung Hải

hoặc là đi trượt băng ở Thụy Sĩ. Chắc lần sau chị ấy sẽ nghe lời tôi.

- Tôi ngạc nhiên thấy bà đang ở thành phố. – Ông ta nói.

- Ngày mai tôi sẽ đi St.Moritz, rồi sau đó sẽ đi Monte Carlo.

- Tuyệt. Như thế nghĩa là bà sẽ trở về vào lúc đưa trẻ chào đời.

Tara cười khẩy. – Ông nói về chuyện gì thế, Max?

- Con của Sloan sẽ chào đời vào quãng cuối tháng hai. Bà quên rồi à? – Ông ta ngẩng đầu ra sau, nhìn bà với vẻ chăm chú.

Trán bà ta hiện ra vết nhăn nhỏ. – Ông nói nghe như thể biết cô ấy.

- Tôi biết cô ấy tôi mới nói chứ. Tôi biết cô ấy từ ngày cô ấy mới chào đời. – Ánh mắt lão sáng rực vì sung sướng khi thấy Tara không giấu được vẻ ngạc nhiên. - Bố của cô ta với tôi đã hùn hạp làm ăn trong một vài công việc kinh doanh.

- Tara bắt đầu nhớ ra, bà nói nho nhỏ. – Cô ấy là con gái của Davis. Ông được nhờ làm người dám hộ cho cô ta phải không?

- Đúng thế. – Max gật đầu. – Sloan đáng được hưởng hạnh phúc. Nhưng tôi rất buồn khi nghe họ lục đục với nhau. Tuy nhiên năm đầu mới lấy nhau cặp vợ chồng nào cũng phải trải qua nhiều thử thách.

- Có lẽ vì cô ta cứ điên khùng đeo đuổi công việc của mình thôi. – Tara lên tiếng đáp ngay. – Khi Sloan đã hiểu được nhiệm vụ làm vợ rồi, thế nào cô ta cũng dẹp cái nghề chụp ảnh tào lao ấy sang một bên.

- Có phải Trey phản đối công việc ấy không? - Giọng ông ta thản nhiên, nhưng chỉ để che dấu sự mong đợi nghe câu trả lời của bà.

- Đúng thế Max. Có ông chồng nào muốn để vợ vắng nhà lâu đâu?

- Bà nói đúng. Tôi không nghĩ đến chuyện ấy.

- Tara, - bỗng có tiếng phụ nữ gọi lớn, rồi một bà tóc vàng đã hơi ngà say đi đến phía Tara. – Bà làm gì ở đây? Tôi tưởng bà đang ở bên Thụy Sĩ chứ!

- Ngày mai tôi mới đi. – Tara đáp.

Max nắm bộ phận điều khiển trên chỗ đặt tay của chiếc ghế lăn, và nói:

- Xin lỗi các bà.

- Max, bây giờ ông nên kiểm tra cho kỹ xem sao. – Tara nói theo ông ta khi ông ta lăn ghế đi. – Đây là dịp để ông có cơ hội làm việc ấy.

- Và cũng là một đêm đáng giá. – Ông ta nói nhỏ với mình.

Gió mùa thổi mạnh qua dãy đồi nhấp nhô trên các bình nguyên Montana. Ngon gió mang hơi ấm đến làm tan nhiệt độ băng giá khắp nơi trong gần suốt cả tháng Hai, khiến mọi người

vui mừng. Mùa bò sinh đang đến, hơi ẩm xuất hiện là cơ hội rất thuận tiện cho việc sinh nở của chúng.

Trey kéo mạnh lần cuối cùng chiếc khoá ở dây buộc yên ngựa vào lưng ngựa cho chặt, rồi đưa mắt nhìn qua bên kia dãy hàng rào của bãi quây ngựa, nơi dùng làm bãi nuôi bò đẻ. Bò thường đi tìm nước và cỏ vào lúc sáng sớm. Bò đẻ không bao giờ đi lạc quá xa chỗ chúng ở. Công nhân trong trại biết thế, nên họ thường bố trí thùng nước và cỏ khô gần nơi bò đẻ ở trại South Branch, để chẳng may khi gặp con bò nào sinh con, họ có thể giúp chúng sinh nở dễ dàng.

Vì có bệnh dịch cúm khiến cho một số đông công nhân trong trại Triple C không đi làm được, nên Trey phải làm một số công việc vặt. Đằng sau chàng, tiếng da yên kêu rảng rặc khi Laredo nhảy lên lưng ngựa.

- Cậu đã sẵn sàng chưa? – Laredo nắm dây cương chờ đợi.

- Rồi. – Trey tháo bàn đạp móc trên giá yên xuống, cúi lượm dây cương nằm trên mặt đất, rồi nhảy phóc lên yên, bỏ hai chân vào bàn đạp.

Laredo đi trước đến cổng, ông đưa tay tháo then gài, mở cửa và cho ngựa đi ra.

- Tôi thấy sáng nay nhiệt kế chỉ 50C. – Laredo giữ cổng mở cho Trey đi ra. – Hôm nay trời sẽ dễ chịu.

- Đúng vậy.

Giọng trả lời cộc lốc của Trey khiến Laredo đưa mắt dò xét nhìn chàng. Nhưng khuôn mặt trẻ trung, rắn rỏi của Trey vẫn bình thản, kiểu mặt của người trong nhà Calder quyết định giữ kín ý nghĩa của mình. Đối với Laredo, ông biết chàng đang suy nghĩ điều gì đấy.

- Trời ẩm áp như thế này, tôi nghĩ Sloan có thể đi xem bò đẻ ở trại bò sắp đẻ. – Laredo đẩy mạnh cổng đóng lại sau khi Trey đã đi ra.

- Cô ấy muốn đi, nhưng tôi ngăn lại. Ở South Branch này có quá nhiều vi trùng bệnh cúm, mà cô ấy đã gần ngày sinh không nên để cô ấy nhiễm bệnh. – Trey cho ngựa đi đến bó cỏ tròn lớn nằm cách đám bò sáu con một đoạn, bụng con nào cũng to phình ra hai bên vì đã đến ngày sinh.

- Chắc cậu phải nói nhiều chuyện mới thuyết phục được cô ấy. – Laredo nói khi họ đi đến gần đàn bò cái, cho ngựa đi chậm rãi, vó ngựa gõ lộp cộp trên mặt đất còn đóng băng.

Trey buông tiếng thở dài: - Chú nói đúng. Sloan buồn bực vì tôi. Cô ấy có hẹn gặp bác sĩ vào cuối tuần. Cô ấy muốn tôi đưa đi. Khi tôi nói tôi không thể vì đang mùa bò sinh, cô ấy rất buồn bã. Tôi mong sao Sloan sinh cho rồi, có lẽ khi ấy Sloan sẽ hết mè nheo, gắt gỏng.

- Dạo này cô ấy khó chịu lắm phải không?

- Phải và không. Thỉnh thoảng cô ấy có những ý nghĩ điên khùng, tôi nói mấy cũng chẳng nhằm nhò gì.

Trey không nói rõ ý nghĩ ấy là ý nghĩ gì, nhưng Laredo tỏ ra biết những ý nghĩ điên khùng đó của Sloan.

- Sloan nghĩ cậu đã lừa dối cô ấy chứ gì.

Trey gò cương dừng lại, nhìn Laredo đăm đăm, lòng phùng phùng tức giận. – Lạy Chúa lòng lành, chú muốn nói cô ấy nói với mọi người tôi lừa dối à?

- Tôi không nghe cô ấy nói với ai hết. – Laredo cũng dừng ngựa lại.

- Thế tại sao chú biết.

- Ngày hôm kia tôi đi Blue Moon, tôi nghe người ta nói. Họ đồn nhau rằng cậu lén lút gặp ai đấy, cho nên đã gây ra cảnh lục đục trong nhà.

Trey khẽ lắc đầu chán nản, rồi thúc ngựa đi tiếp.

- Tôi muốn biết người ta nói tôi hẹn hò gặp ai khi nào mới được chứ. Suốt nhiều tháng nay, đêm nào tôi cũng ở nhà. – Chàng nói.

- Dễ thôi. – Laredo thả lỏng dây cương để cho ngựa đi một bên ngựa của Trey. - Gặp chiều nay ở đây. Chiều mai chỗ khác.

- Chú nói thật chứ? – Trey hỏi.

- Người ta đồn thế.

Môi chàng mím chặt tức tối. – Hy vọng Sloan không nghe lời đồn. – Tuy nhiên Sloan đủ thông minh để tự mình nghĩ ra chuyện này.

- Nhưng cậu phải tự hỏi tại sao có lời đồn như thế. – Laredo nói với vẻ bình thản.

Trey hiểu câu nói của Laredo, chàng nhìn ông ta.

- Chú nghĩ như thế nào?

- Hình như lời đồn được lan truyền không lâu sau khi chúng ta biết cô ấy có liên hệ với Rutledge. Tôi nghĩ chuyện này có sự trùng hợp nhau, - ông ta nói thêm giọng châm biếm.

- Lúc nào cũng có chuyện ngồi lê đôi mách. Chẳng có nghĩ gì hết. – Tuy nhiên Trey không thể hoàn toàn bác bỏ lời ông được.

- Lần này chuyện ngồi lê đôi mách đem cậu và bố cậu ra so sánh. Chuyện bố cậu có đời vợ đầu...- Laredo dừng lại một lát rồi nói tiếp bằng giọng trầm ngâm. – Trên đời này, có nhiều Tara khiến chúng ta phải tin.

- Chú vẫn nghĩ Sloan là công cụ của Rutledge. – Trey nói, vẻ giận giữ. – Còn tôi, tôi vẫn nghĩ chú sai.

- Có thể tôi sai. Nhưng trong chuyện này có cái gì đấy không ổn.

- Không phải Sloan là công cụ của lão ấy.

- Tôi hy vọng cậu đúng. Hai vợ chồng cậu đã có lắm chuyện rắc rối mà không chịu dung hoà nhau.

- Chuyện rắc rối duy nhất của chúng tôi là do bất đồng tư tưởng. – Trey nói ra thẳng thừng.

- Thật không? Còn chuyện nghề nghiệp của cô ấy thì thế nào?

Trey sừng sốt. – Chú muốn nói gì?

- Người ta đồn cậu cương quyết buộc cô ấy bỏ nghề.

- Tôi không hề nói gì với cô ấy như thế. - Sự thật đúng như vậy. Hễ mỗi lần chàng thấy nàng mang chiếc máy ảnh là chàng cảm thấy tức tối trong lòng. – Nhưng chuyện này không thành vấn đề, vì chẳng bao lâu nữa cô ấy sẽ có con, phải chăm sóc con.

- Tôi không biết rồi trại Triple C sẽ đi về đâu nếu mẹ cậu cũng suy nghĩ như thế. Và cậu không thể nói cậu không biết Sloan là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp khi cậu cưới cô ấy.

Trey nhìn Laredo, ánh mắt vui vẻ. – Hình như chú không biết rõ về Sloan. Khi thì chú chống đối cô ấy, khi thì chú ủng hộ cô ấy.

Laredo cười toe toét. – Tôi có vẻ như đang cười con ngựa như cậu.

Cuộc bàn luận gần đến chỗ kết thúc, bỗng chấm dứt đột ngột vì Trey thấy một con bò cái đứng tách khá xa bầy của nó. Nó vểnh cao đuôi lên trời, vẻ lo sợ, dấu hiệu cho thấy nó đang chuyển bụng sinh con, và nó là con bò có thai đầu tiên trong số bò để sắp sinh.

Mặt trời to, vàng, nằm quá đỉnh đầu một chút trên bầu trời khô lạnh. Dưới mặt đất, đường cái quan hai lần chạy dài như vải màu xám xuyên qua cảnh vật có màu nâu của tiết trời mùa đông. Bên đường, rải rác đây đó trên hai bên mép thông hào những đám tuyết cũ còn đeo bám vào.

Chỉ có một chiếc xe hơi chạy bon bon trên đường, hướng về phía Bắc, bóng chiếc xe nhỏ xíu chạy bên cạnh xe. Cat ngồi sau tay lái, còn Sloan ngồi ở ghế trước bên cạnh bà. Âm nhạc từ chiếc máy hát CD phát ra tiếng nhạc êm dịu, phá tan bầu không khí yên lặng. Trên chuyến đi khám bác sĩ về này, họ đã nói hết mọi chuyện.

Sloan đã đi kham như thế này gần 15 lần, lần này khi còn gần nhà chừng 50 dặm, Sloan nhúc nhích luôn để cho khỏi mỏi. Thái độ của nàng không lọt qua được mắt của Cat.

Bà lo lắng nói: - Trước khi về nhà, chúng ta ghé vào nhà hàng Fedderson nghỉ ngơi một lát được không? Cô phải quay ra thành phố để mua tôm tại quán Marsha.

- Thật không? Cháu muốn nghỉ một lát để duỗi chân cho thẳng sau hai giờ ngồi bó rọ trên xe. – Sloan cong lưng rồi xê dịch tư thế ngồi.

- Mọi không? – Cat nhìn nàng, ánh mắt ái ngại.

- Mọi, đau nhức...đủ thứ. – Sloan thở dài. - Những chuyến đi khám bác sĩ như thế này xa quá. Ước gì ông ta làm việc ở đâu gần hơn.

- Nếu ở Blue Moon mà có bệnh viện thì sẽ rất tiện cho chúng ta, nhưng có lúc chúng ta thấy đường đi như thế này cũng không quá xa. – Cat đáp, rồi cười khích lệ. – Dù sao thì bác sĩ Wilson cũng cho cháu biết tin đáng mừng. Ông ta nói với cô không thấy ai trong số khách hàng của ông có sức khỏe tốt như cháu và thai nhi.

Sloan thản nhiên thoa một bên hông. – Còn một tuần nữa. – nàng lẩm bẩm với giọng sung

sướng. – Cháu hy vọng bé ra đời đúng kỳ hạn. Có một bà đến khám nói cho cháu biết bà ta đã quá ngày sinh đến 3 tuần.

- Con cái trong nhà Calder thường sinh đúng hạn. – Cat đáp với vẻ tự hào.

Giọng có tính khoe khoang của Cat là cho tinh thần đã căng thẳng của Sloan càng căng thẳng thêm. Sloan cố dần lòng để khỏi nói với bà rằng nàng đã quá ngán ngấm khi nghe ca ngợi tài ba của gia đình Calder. Nếu họ tuyệt vời thì tại sao chồng nàng không đưa nàng đi bác sĩ mà lại đến trại bò dê - mặc dù chàng có nhiệm vụ phải ra đấy. Nhưng nàng không nói gì và quay mắt nhìn những chiếc trụ khổng lồ ở hai bên đường, cột mốc cho biết họ đến cổng phía Nam của trại Triple C.

Âm nhạc lại vang lên trong không khí yên lặng trong xe. Sloan nhìn ra ngoài, nhưng không thấy những trụ điện và cọc hàng rào chạy bên đường. Nàng lại cảm thấy khó chịu và nhúc nhích thay đổi ghế ngồi luôn.

Khi thấy chiếc xe chạy chậm lại và thấy những toàn nhà ở Blue Moon xuất hiện, Sloan cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng. Khi Cat thắng xe để rẽ vào chỗ có trạm xăng, cửa hàng tạp phẩm và bưu điện, Sloan nhìn thấy số xe tải nhỏ đậu trước Ốc Đảo quán để xem có xe nào của trại Triple C không. Chiếc quán có hai chiếc xe, nhưng không có chiếc nào mang huy hiệu của Triple C trên cửa. Sloan không biết như thế là đáng mừng hay không, nàng bị dẫn xé như thế từ nhiều tuần nay, lòng nghi ngờ, lo ngại, mặc dù nàng rất muốn tin rằng sự ngờ vực này không có lý do chính đáng.

Đưa tay lên cái bụng nhô ra to tướng, Sloan mở khoá dây an toàn khi chiếc Suburban dừng lại trước cửa hàng Fedderson. Khi bước ra khỏi xe, không khí mát lạnh bên ngoài làm cho nàng hơi rùng mình, sau khi ngồi lâu trong xe có máy sưởi ấm. Nàng đứng yên một lát, một tay để nhẹ sau lưng ưỡn người thẳng cho bớt mỏi.

Rồi nàng đi theo Cat vào cửa hàng, bước đi chậm rãi. Chị chủ nhà hàng đang đứng sau quầy, da ngăm đen, dáng người hơi nhỏ nhắn, đang nói chuyện với một khách hàng. Khi chị ta thấy Cat đi vào, vội xin lỗi khách và đến quầy để tiếp bà. Chị ta nói:

- Tôi đã có tôm để dành cho bà ở sau quán. Tôm không được lớn như Ross thường lấy về. Nếu bà không thích thì thôi, không sao đâu.

- Tôm nhỏ cũng được.

- Bà ra xem cho thấy cái đã, rồi sẽ hay. – Marsha nói.

- Được thôi. – Cat nhìn Sloan. – Cô chỉ đi một lát thôi.

- Đừng vội vì cháu. – Sloan đáp rồi thủng thẳng đi đến xem hàng thủ công nghiệp trưng bày gần quầy. Nàng không quan tâm đến các thứ này, nhưng nàng lấy cớ để hoạt động chân tay cho thư giãn cơ thể.

Bỗng nàng nhận thấy người khách nơi quầy thu ngân đang nhìn nàng dăm dăm. Cô ta có mái tóc màu hung đỏ, trong trẻ hơn Sloan chừng một hai tuổi, mặc áo khoác dày màu xanh đậm không cài nút, để lộ cái áo len đan to sợi mà thuốc lá và mặc quần jeans. Khi Sloan nhìn về phía cô ta, hình như cô ta xem đây là cơ hội để làm quen.

- Chị là vợ của Trey, phải không?

Cặp mắt màu nâu đỏ hiếu kỳ nhìn nàng trân trân.

- Phải. – Sloan đáp.

- Có lẽ chị không nhớ tôi. Tôi là Annie Walters. Hồi tháng 10 năm ngoái chúng ta có gặp nhau bên ngoài nhà thờ. Bạn trai của tôi có tài quảng dây bắt bò, anh ấy thường thi đấu với Trey những trận tranh tài có tiền cá cược.

- À tôi nhớ ra rồi. – Sloan giả vờ nhớ người đối diện, nhưng thực ra nàng chỉ nhớ lơ mờ những người nàng đã gặp trước đây. – Cô vẫn khỏe chứ?

- Khoẻ. – Như thế muốn nói chuyện thêm với Sloan, cô ta vội nói tiếp. – Tôi vừa ghé vào Ốc Đảo quán để ăn trưa, họ cho biết Ross vừa đem tôm về trong chuyến đi vừa rồi. Vì vậy tôi nghĩ nên vào đây để mua ít tôm về ăn, mặc dù tôi mới ăn trưa món xúp rất ngon. Họ gọi là xúp bò nấu hạt tiêu. Xúp ngon tuyệt. Chị nên vào ăn thử cho biết. – Cô ta vừa nói dứt lời bỗng mặt lộ vẻ hoảng hốt. – Xin lỗi. Có lẽ chị không muốn vào quán ấy. Xin bỏ qua chuyện tôi vừa nói.

Thật là chuyện vô lý, cả hai người đều nghĩ thế. Sloan quá đau khổ và quá giận đến nỗi không nói được lời nào, chỉ đứng nhìn Annie, cô ta cúi đầu có vẻ có lỗi rồi lấy xách hàng trên quầy.

- Tôi phải về kéo tôm tan hết nước đá. Nhờ bà nhắn Marsha tôi sẽ nói chuyện với bà ấy sau. – Cô ta đi nhanh ra cửa.

Cô ta đi ra vừa lúc Cat và chủ cửa hàng đi vào. Nàng đau đớn và giận dữ, không nói với ai lời nào mà cũng không nghe hai người trao đổi chuyện gì khi họ bận mua bán với nhau.

Khi đi ra xe, Sloan không nhìn thẳng vào mặt Cat mà chỉ nói với bà: - Chúng ta về thẳng trại hay sao? Cháu hơi đói. Có lẽ ta nên ăn tô xúp lột lòng đọi cho đến bữa ăn tối. Cháu nghe Annie nói xúp trong quán Ốc Đảo này ngon lắm.

Sau một giây ngần ngừ, Cat nhún vai. - Về nhà vội cũng chẳng làm gì. Cô không ăn xúp, nhưng có thể ăn một lát bánh nhân trái cây.

Khi Sloan và Cat đi vào, trong quán chỉ có một người khách, ông ta già rồi, ngồi ở chiếc bàn phía sau, uống cà phê và đọc báo. Các cửa sổ được sơn màu tối sẫm để chắn bớt ánh mặt trời chiếu vào, khiến cho quán chỉ sáng lơ mờ nơi quầy rượu lẫn khu vực ăn uống. Các máy đánh bạc không có phát ra tiếng lanh canh và máy hát im hơi lặng tiếng.

Đi vào quán vài bước. Cat dừng lại nhìn vào trong, nói nhỏ với Sloan:

- Thời Sally còn làm chủ quán này, ở đây thường sáng sủa và vui vẻ. Bây giờ thì... - Bà im lặng ở giữa chừng khi thấy người chủ quán mới từ sau quầy tối tăm bước ra đón họ.

- Chào các bà. – Donovan lên tiếng chào. – Vào giờ này, quý vị muốn ngồi đâu tùy ý. Các bà cần xem thực đơn không?

- Không, cảm ơn. – Sloan trả lời cho cả hai người.

- Vậy mời quý vị ngồi. – Gã chỉ vào dãy bàn. – Cô tiếp viên sẽ đến hầu quý vị.

Cat gật đầu đáp lời gã rồi đi đến bộ bàn kê ở giữa cửa trước với nhà bếp. Suốt thời gian này, Sloan đưa mắt nhìn khắp nơi, quan sát tận các góc ngách tối tăm. Để làm gì? Nàng không biết. Nhưng nàng bị sự căng thẳng cao độ trong lòng thúc đẩy làm thế, để tìm ra câu trả lời.

Khi ngồi vào bàn, cởi áo khoác, vắt áo sau lưng ghế, nàng vẫn luôn luôn quan sát khắp nơi. Rồi nàng nghe có tiếng giày cao gót gõ mạnh trên nền nhà lát ván. Tiếng chân vang lên đâu đó từ khu vực quầy rượu, Sloan đưa mắt nhìn về phía ấy.

Khi nàng thấy cô gái tóc đỏ nhún nhảy bước tới phía họ, Sloan giận sôi gan. Cô ta mặc bộ áo quần liền nhau, bó sát vào người để lộ các đường cong trên cơ thể. Phía trước áo, sợi dây kéo mở ra một phần ở trên để lộ chỗ hở giữa hai bầu vú sâu hoắm vì cặp vú quá đồ sộ. Sloan nghĩ ngay vú của cô ta là vú giả chứ không phải vú thật.

Cô tóc đỏ dừng lại gần bàn hai người, vẻ mặt rất thản nhiên, đưa mắt nhìn người này rồi nhìn qua người kia.

- Hai bà dùng gì? – Cô ta hỏi, đôi môi đỏ nõn cười như thể ngăm khoái trá vì đã hỏi như thế.

Nhìn cô gái, Sloan chỉ thấy màu đỏ - cái gì nơi người cô ta cũng đều đỏ. Mọi thứ nơi cô ta đều kêu gọi tính dục, từ mái tóc hoe đỏ bờm xờm và đôi môi đỏ tươi tô thật đậm cho đến bộ áo quần chật bó, ống eo và đôi giày cao gót rất sang.

- Cô có bánh kem nhân chuối không? – Cat hỏi

- Có chứ. – Cô tóc đỏ ưỡn ẹo, làm dáng.

- Cho tôi một lát bánh và ly nước. – Cat nói.

Sloan cố gắng cất tiếng yêu cầu:

- Vui lòng cho tôi tô cháo nhỏ.

- Kem bông cải hay bò nấu tiêu? – Cô tóc đỏ hỏi, nhìn Sloan vẻ khoái trá vì biết nàng là ai.

- Bò nấu tiêu.

- Uống gì không?

- Sữa.

- Tôi sẽ mang ra ngay. – Cô tóc đỏ nói rồi thủng thích rời khỏi bàn. Cô ta ngoáy móng đi về phía cánh cửa bếp đóng mở tự động.

Cat đẩy ghế lui khỏi bàn, chân ghế kéo lê trên nền nhà. – Tay cô hôi mùi tôm. Cô phải rửa trước khi ăn. Chỉ đi một lát thôi.

Sloan thờ ơ gật đầu, lòng bồn chồn. Sau khi Cat đi khỏi bàn chỉ mấy giây, cô tóc đỏ từ trong bếp đi ra, cái khay đựng thức ăn trên lòng bàn tay phải. Khi đến gần bàn, cô ta lại nhìn Sloan, ánh mắt khoái trá.

Dứng bên cạnh ghế Sloan, cô tóc đỏ để ly nước trước hết vào chỗ Cat ngồi, rồi thức ăn gói trong khăn. Sloan nhìn chằm chằm vào chỗ trước mặt mình, không ngược mắt nhìn cô ta. Nhưng nàng không tránh khỏi thấy bàn tay có móng sơn đỏ choét được đưa lui đưa tới trước mặt nàng, và không khỏi thấy chiếc vòng bằng kim cương quanh cổ tay cô ta. Sloan biết đây không phải là nữ trang giả.

Sự nghi ngờ quá lớn khiến Sloan không thể làm ngơ được. Nàng nói:

- Cô có chiếc vòng đẹp quá.

- Tuyệt vời, phải không? – Đưa bàn tay ra trước mặt Sloan, cô tóc đỏ quay cổ tay cho những hạt kim cương nhấp nháy dưới ánh sáng mờ mờ. – Kim cương thật đấy. Không phải đồ giả đâu. Bỏ của tôi tặng.

- Tuyệt quá. – Sloan nói nhỏ, cổ nàng đang nghét.

Bỗng cô tóc đỏ buông tiếng thở dài như luyến tiếc.

- Tôi không được gặp anh ấy luôn như lòng mong muốn. Anh ấy cố đền bù sự mong đợi ấy bằng món quà nhỏ này.

- Tôi thấy món quà không nhỏ tí nào. – Sloan nghiêng chặt răng vì tức giận

- Đúng như vật thật. – Cô tóc đỏ mím chặt môi, để ly sữa trước mặt Sloan. – Khi nào cháu bé ra đời.

- Gần rồi. – Sloan cố gắng lắm mới thốt ra được như thế.

- Tôi cá không gần như cô nói đâu. – Cô tóc đỏ để bộ đồ ăn trên bàn. - Chắc cô thấy mình mập và khổ sở vì thế nên nói sắp sinh.

Sloan nhìn lên, tức giận trước lời nói sỉ nhục của cô ta, nhưng cô tóc đỏ đã bước đi, tiếng gót giày gõ lộc cộc vang to làm cho nàng không nghe thấy tiếng chân của Cat đã quay lại.

Khi Cat ngồi xuống bàn, Sloan không nhìn bà. Nàng bưng ly sữa, hai tay ôm quanh thành ly, lòng mong sao Cat đừng nói gì hết như thói quen ưa nói của bà. Sloan nghĩ rằng với tinh thần rối loạn như thế này, nàng không thể nói chuyện tầm phào với ai được.

Nhưng Cat không nói gì mà chỉ tháo khăn lấy bộ đồ ăn ra, trải khăn lên hai đùi chân, thái độ bình tĩnh của bà khiến cho Sloan muốn hét to, nhất là khi nàng bị giằng xé giữa việc muốn ném tất cả mọi thứ gần đó và đứng dậy đi ra khỏi cửa. Nhưng làm sao nàng biện minh được cho các hành động ấy. Bài học đầu tiên nàng học trong đời là đừng để ai thấy được nỗi đau khổ sâu sắc trong lòng mình.

Cánh cửa tự động trong bếp lại mở ra, cô tóc đỏ xuất hiện, lần này cô ta bưng thức ăn nàng gọi. Sloan nhìn cô ta đến gần, lòng sôi sục căm tức, tiếng nói trong đầu hỏi nhỏ nàng rằng nàng cần có thêm nhiều bằng chứng hơn nữa? Phải chăng nàng có ý định chịu đựng nhẫn nhục đến khi nào bắt tại trận cô tóc đỏ đang nằm trong vòng tay Trey.

“Hãy khôn ngoan lên”. - Giọng nói khuyên nàng. “Tại sao cứ chung thủy với người đàn ông đã phản bội mình?”

Điều cuối cùng làm nàng đau nhói trong tim là khi nàng nhớ đến chuyện mọi người xung quanh nàng đều không tin nàng. Nàng không biết tại sao họ không chịu nói cho nàng biết việc này. Rồi bỗng thai nhi cựa quậy, và Sloan biết lý do bé cựa quậy. Lý do duy nhất.

Nàng không chú ý thấy cô tóc đỏ để tô cháo trước mặt nhưng tô cháo đã ở đấy, cái muỗng nằm trên cái đĩa. Tô cháo trông có vẻ không ngon lành gì. Nhưng Sloan vẫn lấy muỗng múc cháo lên ăn. Cháo nhạt nhẽo, không mùi vị. Ăn hai muỗng, nàng để muỗng xuống bàn không ăn nữa, ngồi dựa người ra ghế.

Thấy thế, Cat hỏi: - Cháo không ngon hả cháu?

- Quá cay! – Sloan nói dối rồi đè mạnh tay lên chỗ lưng bị đau cứng.

- Cháu thấy có khoẻ không? – Cat hỏi, mắt bà lộ vẻ lo lắng

- Dạ khoẻ. Chỉ cái lưng đau mà thôi.

- Cháu có tin cái lưng đau vì chuyển bụng không? Khi cô sinh Quint, cô cũng đau như thế.

- Cháu không tin thế. – Sloan đáp, rồi bỗng nàng cười. – Nhưng biết đâu đấy? Cháu chưa sinh con lần nào.

Khoảng mười phút sau, khi những cơn co thắt đầu tiên làm Sloan đau đớn thì nàng tin chắc đây là cơn đau đẻ. Cổng Nam vào trại Tiple C đã hiện ra. Nhưng Cat không cho xe chạy chậm lại để rẽ vào.

- Có lẽ còn nhiều thì giờ. – Bà nói với Sloan. – Nhưng cô nghĩ chúng ta nên đến thẳng bệnh viện cho an toàn. – Bà dùng một tay lấy điện thoại di động trong xách ra và đưa máy cho Sloan. - Tốt hơn à cháu nên gọi Trey, báo cho cậu ấy biết. Số điện thoại di động của cậu ấy cô đã cài sẵn trong máy rồi. Cháu chỉ bấm số bốn là được.

Nghĩ đến việc nói chuyện với chàng, nàng thấy tức giận. Nhưng buộc lòng nàng phải cầm lấy máy do Cat đưa và gọi cho Trey. Chuông reo đến mười hai lần mà vẫn không có tiếng trả lời, nàng bèn tắt máy. Nàng cảm thấy đau đớn vô ngần, phân vân không biết chuyện gì làm cho Trey bận bịu đến nỗi không thèm trả lời điện thoại. Bỗng nàng thấy tiếc là mình đã không kiểm tra xem xe chàng có đậu khuất đâu đó sau quán Ốc Đảo không?

Ánh nắng chiều hắt lên cửa sổ chuồng bò đẻ, nhưng vì các khung cửa đều bám đầy bụi nên ánh sáng lọt vào trong chuồng chỉ lờ mờ. Đèn trong chuồng bật sáng. Đâu đó trong chuồng tiếng rơm kêu lào xào vì chân bò dẫm lên, chúng bồn chồn không yên. Chốc chốc có con rống lên vì khó chịu.

Trong một ngăn dành cho bò đẻ, con bò cái tư hai tuổi giương mắt nhìn Trey khi chàng thả các sợi dây xích và cố đẩy con bê lại một chút trong rãnh bò sinh. Đẩy xong, chàng chuẩn bị công việc quay con bê lại nửa vòng. Mặc dù trời lạnh nhưng mồ hôi vẫn chảy nhỏ giọt hai bên thái dương chàng.

- Trey ơi. – Lão Jobe Garvey xồng xộc đi vào chuồng. - Cụ Chase gọi điện thoại đến, ông cụ muốn nói chuyện với anh.

Trey không nhìn lên. – Bác nói với ông đang có con bê bị hông mắc kẹt trong xương chậu mẹ nó. Tôi sẽ gọi cho ông cụ sau.

- Tôi sẽ nói. – Jobe bước ra.

Sau khi bê con đã được đẩy quay lại, chàng lượm các sợi xích lên và cố lôi con bê ra ngoài, lần lượt kéo sợi xích này rồi tới sợi xích khác. Chăm chú vào công việc, chàng không nghe bước chân của Jobe đi vào lại.

- Cụ Chase nói, vợ anh đi đến bệnh viện để sinh. – Jobe nói với giọng mừng rỡ.

Tin này làm cho Trey hồi hộp, kích thích mạnh đến nỗi chàng bật ra tiếng cười ngắc, hân hoan. Chỉ có nụ cười trên mặt chàng là phản ứng duy nhất khi được tin này. Chàng không nhìn quanh để tìm người nhờ làm thay công việc của mình. Chàng biết không ai có thể làm việc này khéo léo hơn chàng.

- Ông cụ còn nói trước khi đến bệnh viện, anh phải về nhà để đem vali đựng quần áo của cô ấy theo. - Jobe nói thêm.

- Cám ơn. - Khi hông con bê đã tuột ra được khỏi xương chậu hẹp của con bò tơ. - Trey nói lỏng các sợi xích. - Tốt hơn bác nên nhờ ai trực đêm nay đến làm thay tôi.

Con bê rơi xuống êm ái trên lớp rơm dày. Trey quỳ xuống bên cạnh nó để xem cho chắc miệng và mũi nó đã sạch hết nước dãi chưa rồi tháo những sợi dây xích nơi hai chân trước của con bê. Những sợi dây giúp nó ra khỏi bụng mẹ dễ dàng hơn. Chàng nán lại một hồi lâu để đảm bảo con bò mẹ nhận con mình mới đi nhanh ra xe.

Áo quần chàng hôi mùi bò đẻ. Chàng về nhà, vội tắm rửa và thay quần áo rồi lấy vali của Sloan ra xe, đến bệnh viện xa khoảng 3 giờ.

Khi chàng vào tiền sảnh, Cat đang đợi chàng. Bà cười vui vẻ và mắt sáng long lanh, khiến chàng biết ngay có tin vui trước khi bà nói.

- Vợ cháu đã sinh... - Bà dừng lại xem đồng hồ. - Cách đây đúng 18 phút. Bây giờ cháu là ông bố của chú bé khoẻ mạnh nặng ba ký tám.

Chàng cố kiềm chế bớt nỗi vui đang dâng trào trong lòng chàng.

- Sloan ra sao? Cô ấy mạnh khoẻ chứ?

- Khỏe. Hai mẹ con đều khỏe. - Cat đáp. - Họ sắp đưa hai mẹ con về phòng riêng rồi đấy. Cháu vào trong đi. Cô gọi điện thoại báo cho mọi người ở nhà biết.

Trey đi vào khoa sản và đến phòng riêng của vợ, vừa đi lòng vừa mừng khắp khởi. Mấy phút sau, người ta đẩy xe lăn đưa nàng vào phòng. Chàng cảm động khi thấy nàng tái nhợt. Những tháng mùa đông đã làm cho da nàng mất màu nâu sậm, nhưng bây giờ màu da tái nhợt này là do quá mệt mỏi mà ra.

- Chào “mẹ”. - Chàng nói nhỏ rồi hôn lên môi nàng khiến nàng không nói được lời nào. - Anh đi thật nhanh đến đây.

Nàng nhìn chàng với ánh mắt có vẻ tức giận.

- Em gọi cho anh, nhưng anh không trả lời.

- Anh có nghe chuông điện thoại reo. Điện thoại trong túi áo khoác. Nhưng có lẽ anh không trả lời được vì anh đang lôi con bê ra khỏi bụng mẹ nó. Ông nội gọi đến, rồi lão Jobe tới báo tin em đang trên đường đến đây. Khi anh giúp con bò tơ đẻ con xong, anh liền về nhà, đi đến đây liền. Anh nghĩ với quần áo dơ bẩn, người ta sẽ không cho anh vào phòng sinh. Nhưng em đã không đợi anh đến.

- Phải. - Sloan đáp, nàng cảm thấy vui mừng khi biết lần này Trey nói đúng nơi chàng có mặt. Nhưng việc này vẫn không thay đổi được ý nghĩ trong đầu nàng.

- Em có khoẻ không? - Chàng đưa tay thô ráp vì lao động vuốt mớ tóc xoã xuống trên trán

nàng, hất sang một bên. – Trông em có vẻ mệt mỏi.

Sloan đồng ý lời chàng. – Em mệt thật. Anh đã thấy con chưa? – Nghĩ đến đứa con, lòng nàng trở lên dịu dàng, hồ hởi hơn bao giờ hết.

- Chưa. – Trey đáp. – Cô nữ hộ sinh nói họ sắp mang nó đến đây.

Cat đi vào phòng cùng lúc cô nữ hộ sinh đặt chú bé vào tay Trey, bé được bọc trong tấm vải. Vẻ mặt của Trey nhìn con khiến cho Cat dừng lại. Trong chàng có vẻ rất hạnh diện đồng thời có vẻ rất khiêm nhường. Hình ảnh này làm cho bà xúc động.

Bà nhè nhẹ di động khiến Trey chú ý đến sự hiện diện của bà, chàng liền quay mắt nhìn bà. Chàng toét miệng cười, nụ cười sung sướng của người lần đầu tiên làm bố.

- Mời cô đến chào cháu trai gọi cô bằng bà cô, cháu tên là Jacob Matthew Calder!

CHƯƠNG XX

Ngày hôm sau, khách ra vào phòng nàng tấp nập, phần lớn người ta chỉ chú ý đến bé Jacob Calder. Hầu hết đều là bạn của gia đình, họ đến để chúc mừng thành viên mới của gia đình Calder. Khi Sloan nói chuyện với họ, không ai chú ý đến niềm vui sướng của nàng.

Hiếm khi nàng ở một mình với Trey, nàng viện cớ mệt, muốn nghỉ ngơi nên Trey phải ra quán cà phê để Sloan được tự do gọi điện thoại và thực hiện kế hoạch đã được vạch ra một cách vội vàng.

Vào sáng sớm ngày thứ ba, khi vị bác sĩ chăm sóc nàng vừa đến thì Sloan đã ký riêng giấy xuất viện do nàng tự thu xếp lấy. Nàng chẳng cần thay quần áo đi đường và yêu cầu đem con nàng đến để nàng ra về.

Người nữ hộ sinh bối rối nhìn nàng. – Bà không đợi chồng bà đến rồi hãy ra về à?

Sloan đã chuẩn bị trước câu trả lời nên nàng đáp liền:
- Anh ấy đang ở trong khách sạn thành phố. Tôi muốn làm cho anh ấy ngạc nhiên.

- Nhưng... những bó hoa và các con thú nhồi bông này làm gì? – cô nữ hộ sinh hỏi.

- Cô cứ phân phát cho các bà mẹ đến sinh khác. – Sloan đáp. Nàng không thể thuyết phục được cô nữ hộ sinh bỏ qua luật lệ của bệnh viện là nàng phải được xe lăn đưa ra tận cửa. Như thế là nàng phải đợi thêm một thời gian nữa để xe lăn đưa đến phòng nàng.

Sau khi chờ đợi một hồi lâu, nàng leo lên chỗ ngồi ở phía sau chiếc taxi đang đợi, đưa con quý giá bằng trong tay. Nhưng nàng phải đợi đến khi người tài xế đã lái xe ra khỏi cổng bệnh viện, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng tám giờ hai mươi lăm phút, Trey đi qua phòng hộ sinh, tay xách cái nôi trẻ con. Chàng chú ý nhìn vào cánh cửa phòng của Sloan mở rộng, không để ý những ánh mắt ngạc nhiên đang nhìn chàng.

Khi chàng đến gần phòng, người hộ lý đẩy chiếc xe đi ra, trong xe chất đầy những bó hoa. Trey tránh xa một bên cho chị ta đi ra.

- Tôi giúp gì được cho ông không? – chị ta ngạc nhiên nhìn chàng.

- Tôi đến để đem vợ con về nhà. – Chàng nhìn vào phòng, thấy bong bóng, hoa và những đồ chơi đã được tháo đi hết, Nhưng chính căn phòng trống đã khiến chàng phải kiểm tra sổ phòng có đúng không.

- Chị ấy tên gì? – Người hộ lý hỏi với ý muốn giúp đỡ.

Trey tự động trả lời trong lúc cố tìm hiểu sự thể bày ra trước mắt. – Sloan Calder.

- Bà Calder à? – Cô gái ngạc nhiên lặp lại. – Trời đất, bà ấy về rồi.

Vẻ mặt mới cách đó một giây còn hân hoan, vui sướng thì bây giờ bỗng trở nên cau có, gay gắt.

- Chắc cô lầm rồi!

Người hộ lý bước lại. - Xin lỗi ông, tôi không lầm đâu. Bà ấy đi rồi.

Có tiếng chân người đi đến, bước chân nhẹ nhàng, cô hộ lý cảm thấy nhẹ nhõm khi ánh mắt gay gắt của Trey chuyển sang nhìn người nữ hộ sinh đang đi về phía họ.

- Chào ông Calder buổi sáng. - Lời chào của cô ta nghe bình thường vào lúc chàng cảm thấy không bình thường chút nào hết. - Có chuyện rắc rối về số hoa à? Vợ ông đã ra lệnh cho chúng tôi phân phát hoa cho các bà sản phụ khác ở đây.

- Cô ấy đâu rồi? - Trey hỏi cộc lốc. - Con tôi đâu?

Người nữ hộ sinh đứng yên kinh ngạc một lát, không thốt nên lời và tỏ vẻ ái ngại. - Hai mẹ con ra về trước khi tôi đến làm việc, có lẽ đã cách đây ba mươi hay bốn mươi phút rồi. Nếu tôi không lầm thì Tessa - Nữ hộ sinh Hutchins - đã đưa họ ra tiền sảnh.

- Hai mẹ con đi đâu?

Về mặt cô nữ hộ sinh bối rối, lo sợ.

- Thế họ không đến khách sạn ông ở à?

- Nếu họ đến thì tôi đến đây làm gì? - Trey đáp, giọng trầm, gay gắt.

- Phải. - cô nữ hộ sinh xác nhận. - Chính Tessa - Nữ hộ sinh Hutchins - đã nói rằng vợ ông muốn làm ông ngạc nhiên. Dĩ nhiên bà ấy nói xe taxi sẽ đưa bà đến khách sạn...

Trey bỏ đi trước khi cô ta nói hết câu, chàng bước nhanh về phía tiền sảnh. Người nữ hộ sinh nhìn theo chàng, vẻ lo lắng.

- Tôi không biết có chuyện gì xảy ra cho bà Calder không? - cô hộ lý nói nhỏ. - Chúng ta có nên gọi cảnh sát không?

Ngần ngừ một lát, cô nữ hộ sinh lắc nhẹ đầu.

- Không nên. Hay là...chưa nên. - cô ta nói thêm rồi vội vã đi theo Trey.

Mặc dù cô ta đi nhanh như chạy nhưng cũng phải đến tận tiền sảnh mới đuổi kịp chàng. Chàng tảng lờ như không nghe lời cô ta gọi, không đi chậm lại cho đến khi cô nắm tay chàng. Chàng dừng lại, quay lại nhìn cô vẻ tức giận vì hết kiên nhẫn.

- Có lẽ ông nên kiểm tra các khách sạn khác trong thành phố xem sao. - cô ta đề nghị, với giọng đầy thiện chí. - Có thể bà ấy vào nhầm khách sạn.

Không trả lời một tiếng, Trey quay đi, qua tiền sảnh, chàng không chú ý người đàn ông to con đội mũ lưỡi trai đang đứng nơi bàn tiếp khách. Nhưng bà nhân viên tóc hoa râm làm việc nơi bàn thấy chàng liền vẫy chiếc phong bì trong tay gọi chàng:

- Ông Calder ời. Ken mang cái này đến cho ông đây.

Thấy chiếc phong bì nơi tay bà nhân viên, Trey đổi hướng đi đến bàn bà ta. Chàng lấy chiếc phong bì trước khi bà ta đưa và mở ra ngay.

- Thật may là tôi gặp được ông trước khi ông ra về. – người đàn bà sung sướng nói. - Ồ, đương nhiên tôi phải gửi đến chỗ ông ở, nhưng độ này thư từ đi rất chậm, ai biết bao giờ nó mới đến.

Trong phong bì chỉ có tờ giấy xếp làm hai. Trey mở ra xem. Trên tờ giấy chỉ có vắn vện một câu: “Luật sư của tôi sẽ tiếp xúc với anh”. Dưới hàng chữ, ký tên “Sloan”.

Ngón tay của Trey co lại, vo tờ giấy thành một cục. Chàng quay mắt nhìn người đàn ông đội mũ lưỡi trai, ánh mắt căng thẳng.

- Có phải anh là người đem lá thư này đến đây không? – Giọng chàng gay gắt, cau có.

- Phải. – Vai anh ta hơi nhô lên như thể nhún vai.

- Ai đưa thư cho anh.

- Bà Calder. – anh ta đáp. – Bà ấy nhờ tôi đem thư đến bệnh viện này sau khi đã đưa bà đến phi trường. Xe taxi của tôi ngoài kia kìa. – Anh ta đưa tay chỉ về phía chiếc Sedan đang nổ máy nhỏ nhỏ ngoài cổng vào.

Luồng gió lạnh thổi nhanh đến, kéo theo mây giăng qua dải bình nguyên của Montana. Những lớp mây dày che mất ánh sáng buổi xế chiều khiến cho trung tâm đầu não của trại Triple C trở nên tối sẫm. Khói của một trong những lò sưởi ở trang viên cuộn cuộn bay lên trên bầu trời xám xịt.

Trong ngôi nhà lớn sơn trắng, chỉ có tiếng lửa nổ lộp bộp trong lò sưởi vang lên trong bầu không khí tĩnh lặng. Chiều nay, Chase không ngồi vào chiếc ghế sau bàn làm việc, mà ông ngồi vào cái ghế xích đu có lưng dựa gần lò sưởi, quay mặt nhìn thẳng ra ngoài nhà.

Một bàn tay có vết lốm đốm màu đỏ thẫm để trên đầu chiếc can, còn tay kia vỗ vỗ lên chỗ dựa tay với vẻ hết kiên nhẫn. Thính giác của cụ Chase rất nhạy bén với âm thanh và cảnh vật diễn ra ngoài khung cửa kính, nên ông nhanh chóng nghe có tiếng xe hơi đang chạy vào nhà.

Dùng chiếc can làm đòn bẩy, ông đứng dậy đi đến cửa sổ. Nhưng khi thấy Laredo lái xe, ông liền quay lui với vẻ chán nản, đến ngồi ở bàn.

Khi tìm cái gì đó trong hộc bàn mà không có, ông liền gọi lớn:

- Cat! Vào đây ngay!

Bước chân dồn dập của ba người chạy vào ngay khi nghe ông gọi, nhưng Cat vào phòng trước Laredo và Jessy.

- Chuyện gì thế bố? Có gì không ổn à? – Cat hoảng hốt hỏi.

- Con dấu hộp xì gà của bố ở đâu? – ông hỏi.

- Thuốc xì gà của bố à? – Cat ngạc nhiên lập lại.

- Thì ta vừa nói đấy, không nghe à? – Ông tức giận hỏi.

Cat liền đi đến bàn, mở nắp hộp đựng thuốc lá để trên bàn. – Thuốc xì gà của bố ở nguyên tại chỗ bố để sáng nay. Nếu bố chịu khó nhìn, bố sẽ thấy ngay. Đàng này bố cuống cuống như trời sắp sập.

Chase cau nhàu cái gì trong miệng không rõ, rồi lấy một điếu xì gà trong hộp. Cat cau mày hỏi:

- Bây giờ bố hút thuốc à?

- Hút. Nếu ta không ẵm được đứa chắt mới sinh ấy thì ta hút để mừng nó chào đời. – Ông quay mắt nhìn Jessy, vẻ cau có. – Trey làm gì mà lâu về thế? Ta nghĩ là sáng nay Sloan và bé Jake đã xuất viện.

- Đêm qua Trey nói như thế. – Jessy đáp. – Nhưng có nhiều lý do khiến cho họ chưa về đến được. Chúng con đoán có lẽ bác sĩ ký giấy xuất viện trễ. Chắc họ cũng sắp về rồi đấy.

- Bây giờ chúng đã về đến nhà rồi mới đúng. Ta ghét chờ đợi quá. – Chase chống cái gậy dựa vào bàn để rảnh tay bật lửa hút thuốc, miệng lấp bắp hít mấy hơi liền cho đầu thuốc đỏ lên.

Laredo đi đến cái xe để rượu. – Ông có uống một ly ạch ky cho thuốc xì gà được đậm đà không Chase? Như thế ngồi đợi bớt nóng ruột hơn.

- Nếu anh uống thì tôi mới uống. Với tuổi tôi mà uống rượu một mình buồn lắm. – Cắn đầu điếu xì gà âm ỉ cháy giữa hai hàm răng, ông đi đến ngồi xuống ghế xích đu.

- Vậy thì tôi uống với ông. – Laredo mở nắp chai ạch ky và liếc mắt nhìn Jessy. – Bà uống gì?

- Tôi uống cà phê thôi. – bà đáp.

- Có lẽ thế mà hay. – Laredo nói đùa, miệng cười toe toét. – Làm bà nội không nên để cho hơi thở có mùi rượu.

- Làm bà cô cũng vậy. – Cat nói chen vào. – Tôi cũng uống cà phê như Jessy.

Khi Cat rời khỏi phòng lớn, Chase lấy điếu thuốc ra khỏi miệng nhìn Jessy. – Số bò con sinh ra trong các chuồng bò để khỏe mạnh cả chứ?

- Số bò sơ sinh khỏe mạnh một trăm phần trăm bố ạ, nhưng ở trại Shadow Rock có con bê quá yếu không bú được nên họ phải cho nó bú bình. Chúng con đã kiểm tra hồ sơ, chính con bò mẹ ấy nằm ngoài đã để chết con bê, nên có lẽ chúng ta phải bán nó để làm thịt.

Laredo đứng ở xe đựng thức uống, lắng tai nghe họ nói chuyện. Ông rót hai ly ạch ky, thêm nước và đá vào ly của mình. Khi ông đẩy nắp chai rượu, ông liếc mắt nhìn ra cửa sổ, thấy chiếc Suburban chạy vào trước nhà. Ông định báo cho mọi người biết Trey đã về, nhưng rồi ông dừng lại vì thấy không có ai trên xe với chàng hết.

Khi Trey bước xuống xe, Laredo lại thấy vẻ mặt chàng lạnh lùng và khi chàng bước lên thềm vào nhà, thái độ của chàng có vẻ giận dữ khiến Laredo lên tiếng báo nguy với mọi người: - Có lẽ chúng ta sắp có chuyện không hay.

- Không hay à? – Chase ngẩng đầu nhìn. – Chuyện gì mà không hay? Ở đâu? Anh nói cái gì thế?

Laredo khỏi trả lời vì khi ấy tiếng cánh cửa trước đóng sầm lại thật mạnh vang lên và tiếp theo là tiếng bước chân nện thình thịch trên nền nhà dẫn vào phòng lớn. Trước khi chàng vào phòng, Laredo đã biết đó là tiếng chân của Trey. Áo khoác viền da cừu của chàng trật nút, chiếc mũ Stetson đen dùng vào dịp quan trọng đội sùm sụp xuống trước trán.

- Trey! – Mặt của Chase sáng lên như chú bé vào ngày Giáng sinh, rồi tối sầm lại với vẻ bối rối

khi ông thấy Trey chỉ về một mình. – Sloan và bé Jake đâu rồi? Tại sao hai mẹ con nó không về với cháu?

Không thèm trả lời, Trey bước đến xe rượu, mở nắp chai unction ky. Vành mũ che hết phần lớn mặt chàng, nhưng Laredo đứng gần đấy, ông thấy ánh mắt chàng long lên sòng sọc vì quá giận dữ.

Mẹ kiếp, thằng kia, mày trả lời tao đi chứ?. – Chase hét lớn.

- Ông nội, ông nhớ mùa xuân năm ngoái chứ? – Trey rót đầy ly unction ky, đây nút lại, cầm ly rượu lên tay, quay mắt nhìn ông nội chàng. – Ông cảnh cáo cả nhà nhớ rằng có lẽ Rutledge sẽ trả thù. Hắn trả thù thật. Ăn miếng trả miếng. Hắn trả thù con hắn bằng con trai của chúng con.

Jessy há hốc mồm không nói nên lời, tự động bà bước tới một bước về phía Trey, rồi bà cảm thấy nếu đụng vào người chàng, thế nào chàng cũng hất tay bà đi. Còn Chase chỉ phản ứng bằng cách dựa người ra ghế.

- Tốt hơn là cháu nên nói cho cả nhà nghe chuyện gì đã xảy ra. – Ông bình tĩnh nói.

Trey nốc một ngụm lớn unction ky, với lượng rượu như thế, cuống họng sẽ bị cháy bỏng, nhưng Laredo thấy Trey vẫn thản nhiên như không. Thay vì nhăn nhó vì rượu cay, mặt chàng trông lạnh lùng, quyết đoán, bộ mặt mà Laredo chỉ thấy một người khác trong gia đình có, đó là bộ mặt của Chase Calder.

- Sáng nay khi tôi đến bệnh viện, người ta nói cho tôi biết Sloan đã bỏ con ra đi trước đó ba mươi phút. Sau khi dò hỏi khắp nơi, tiếp xúc một số người đã thấy cô ấy, tôi biết cô ấy lên máy bay riêng của Rutledge. Theo sổ đăng ký phi hành, chiếc máy bay ấy đến Fort Worth.

Câu trả lời của chàng rõ ràng, gọn ghẽ, nêu đầy đủ các sự kiện mà không thêm thắt, vẽ rắn thêm chân. Nhưng Laredo có ấn tượng mạnh rằng Trey chỉ kể lại đầy đủ sự kiện mà không nói đến hành động của mình.

- Tôi đã xem sổ tính tiền điện thoại ở bệnh viện, Sloan gọi đi hai cuộc đường dài đến số không đăng ký ở Texas. Ba con số đầu giống số ở trại Cee Bar.

- Rõ ràng hai đứa đã âm mưu với nhau. – Chase nói, rồi thở dài náo nuột. – Ta ngạc nhiên là cô ta không để lại cho cháu vài lời...để làm cho cháu đau đớn thêm.

- Có chứ. – Trey lôi trong túi áo ra tờ giấy nhàu nhò. – Cô ấy thuê người tài xế taxi đem cái này đến bệnh viện và cho thêm năm mươi đô la để anh ta đợi máy bay cất cánh rồi mới đi.

Chase thọc tay vào túi tìm kính tuổi, nhưng không có kính trong túi, ông bèn đưa cho Jessy và nói:

- Đọc to lên cho ta nghe.

- Lạy chúa. – Jessy thốt lên khi bà đọc nội dung trong tờ giấy. Bà quay mắt nhìn con, ánh mắt thương xót. – Tờ giấy viết “Luật sư của tôi sẽ tiếp xúc với anh”. Và ký tên “Sloan”.

- Thật lạnh lùng, cạn tàu ráo máng.. – Chase nói, giọng hậm hực.

- Bây giờ, cậu làm như thế hay sao? – Laredo hỏi, ông nhìn một bên mặt Trey. – Đợi luật sư của cô ta gọi điện thoại đến à?

- Đợi con khỏi mốc.

Chiếc máy bay nhẹ nhàng đáp xuống bệ đáp riêng trong trại Slash R, được lập nên gần nơi nhà chính. Ánh đèn trên máy bay nhấp nháy trong ánh hoàng hôn. Harold Bennett đứng khá xa chiếc máy bay, nhưng vừa đủ xa để khỏi bị luồng gió xoáy thật mạnh cuốn hút.

Khi chiếc máy bay tắt máy, các cánh quạt quay chậm lại, một chiếc thang được thiết kế đặc biệt đưa đến tận cửa cabin máy bay. Hiếm khi Harold đứng dưới đất để quan sát chủ về nhà như thế này. Mọi khi, gã luôn luôn đi theo chủ trên máy bay. Nhưng hôm nay thì khác.

Rutledge ra lệnh vặn tắt và được hạ xuống mặt đất cùng chiếc ghế lăn, chiếc cặp hồ sơ để trong lòng. Harold bước đến đón Rutledge khi lão lái chiếc xe lăn chạy về phía gã.

Như mọi khi, Rutledge không phí thời giờ vào việc đón chào vô bổ. – Tôi đã ra lệnh tăng cường thêm lực lượng an ninh. Họ đã đến chưa?

- Dạ rồi thưa ngài. Hai người đang làm nhiệm vụ ngoài cổng chính. Một người khác đứng ở sân trại. Họ có ba chiếc xe đậu ngoài đường và hai người với chó tuần tra ở sân nhà.

- Có chuyện gì rắc rối xảy ra không? Có ai gọi điện thoại không?

- Không, thưa ngài. – Harold đáp, nhếch mép người.

- Tốt. – Rutledge gật đầu hài lòng, người hết căng thẳng. – Sloan như thế nào? Mọi việc đều ổn cả chứ?

- Dạ ổn thưa ngài. Cô ấy hơi mệt và căng thẳng khi mới đến. Nhưng bây giờ cả hai mẹ con đều ổn, khỏe mạnh.

- Anh bảo đảm họ có đầy đủ các thứ cần thiết chứ? – lão hỏi, giọng gay gắt.

- Nếu họ thiếu, tôi không biết thiếu cái gì. – Harold đáp. – Phòng trẻ con đầy ắp các thứ cho hài nhi chơi, còn Sloan có cả tủ áo quần mới. Nếu tôi bỏ sót cái gì thì đấy là cuộc điện thoại gọi đi.

- Bây giờ cô ta ở đâu?

- Trong nhà trẻ, cho con bú. – Phía sau họ, chiếc thang dùng hạ ghế lăn xuống được đi khỏi máy bay, cánh cửa cabin đóng lại, khóa chặt để chuẩn bị cất cánh.

- Bây giờ tôi đi thăm cậu cháu đích tôn của nhà Calder. – Miệng Rutledge méo xệch khoái trá, nhưng Harold biết đấy là nụ cười. Không phải nghĩ đến chuyện đi thăm chú bé mà Rutledge sáng mắt sáng lòng như thế, nhưng chính việc lão biết hiện đứa bé đang ở trong nhà lão mà lão cười.

Người phi công đợi cho hai người đã gần đến nhà mới cho máy nổ. Tiếng ầm ầm lại vang khắp không trung, phá tan bầu không khí yên tĩnh của buổi tối mùa xuân ấm áp. Chiếc máy bay từ từ bay lên như con chuồn chuồn khổng lồ ạch chao lượn, mới đầu hơi nghiêng về một bên rồi sau đó bay bỗng lên trời.

Để một tay lên bộ phận điều khiển, Max lái ghế lăn chạy dọc theo hành lang rộng. Ở đây cái gì cũng được thiết kế rộng rãi để ghế lăn đi được dễ dàng. Cánh cửa ở phòng trẻ sơ sinh để mở, phòng mới được xây cất. Nhưng Max dừng xe trước ngưỡng cửa. Sloan đang ngồi trên ghế xích

đu, say sưa nhìn chú bé trên tay, một ngón tay vuốt trên chiếc má mìn màng của chú.

- Max gõ lên cửa hai tiếng. – Tôi vào được không?

- Bác Max. – Nàng nhỏn miệng cười. – Dĩ nhiên ạ. Bác đến thật đúng lúc. Jake vừa bú xong bình sữa. Tôi định để cháu vào giường cho cháu ngủ.

- Vậy cháu chịu đựng máy bay được chứ? – Max lăn ghế vào phòng.

- Cháu làm ồn trên máy bay, Sloan đáp.- Tôi nghĩ vì thay đổi áp suất trên máy bay khiến cháu đau lỗ tai. Nhưng bây giờ cháu khỏe rồi.

- Còn cô, cô cũng khỏe chứ? – Lão nghiêng đầu một chút, nhìn nàng với vẻ quan tâm trù mến.

- Tôi sẽ khỏe. – nàng đáp.

- Cô nói với giọng can đảm, chịu đựng của người trong họ Davis. – Max nói, gật đầu tỏ vẻ khen ngợi.

- Cám ơn. – Sloan cười đáp, nụ cười có vẻ rụt rè, nhưng câu nói tiếp theo của nàng cho ông ta thấy rằng nàng có vẻ giao động. – Tôi hy vọng mình đã làm một việc đúng đắn.

- Cô đã làm đúng. Tất cả chúng ta đều mắc phải sai lầm. Kẻ yếu đuối nhắm mắt làm ngơ trước những sai lầm ấy, họ giả vờ mọi chuyện rồi sẽ yên ổn hết. Còn người mạnh mẽ xác nhận họ sai lầm, sẵn sàng sửa chữa những sai lầm ấy giống như cô đã làm. Tôi không nói làm thế sẽ không đau đớn, - Max nói thêm – nhưng chấm dứt nhanh, gọn như thế là tuyệt nhất.

- Tôi cũng tự bảo mình như thế. – Sloan đáp nhỏ, nhưng nét mặt nàng vẫn lộ vẻ buồn bã.

Harold Bennett dừng lại trước ngưỡng cửa để báo cho họ biết có mặt gã. Khi hai người nhìn ra, gã nói: - Tôi muốn kiểm tra chú bé và xem chú có khỏe không?. – Gã hất đầu chỉ cái bình sữa không để trên bàn gần ghế nàng ngồi. – Cháu uống hết cả bình phải không? Thế là tốt quá.

Trong lúc nàng lơ đãng, Max đưa mắt nhìn người y tá riêng của mình, ra dấu cho gã đến bế đứa bé. Harold gật đầu bước vào phòng.

- Để tôi bế cháu ra giường cho cô. – Gã dừng lại bên ghế nàng, đưa hai tay để ẵm đứa bé, chú bé được quấn trong tấm chăn mới màu xanh.

- Harold, ông làm cho tôi hư. – Sloan đưa con cho gã.

- Cô đi cả ngày mệt, cần nghỉ ngơi cũng như chú bé. – Harold đáp, vẻ hiểu biết.

Khi gã ẵm chú bé đến giường, Max nói:

- Cho tôi ẵm một chút được không?

Harold cố để khỏi tỏ vẻ ngạc nhiên. Gã lấy bình tĩnh và cười. – Được chứ. – Gã mang chú bé đến để trên tay chủ, cẩn thận để đầu chú tựa trên tay lão, rồi bước lại để nhìn, tin chắc Max sẽ không ẵm đứa bé lâu.

- Trời, xem tóc nó này. – Max thốt lên, giọng kinh ngạc. – Trong một thoáng nữa, chắc phải cắt tóc cho nó.

- Tóc cháu rậm quá, phải không? – Sloan cúi người tới trước cho gần, miệng cười hãnh diện.

Max nghiêng người nói đến nước da màu ngăm đen của chú bé, không muốn nói nó giống nhà Calder, gián tiếp hay trực tiếp. – Đã lâu rồi bây giờ mới có em bé trong nhà này. Tôi đã quên lúc nhỏ chúng như thế nào, quên chúng ngây thơ ra làm sao. Tâm hồn già cỗi của tôi rất cần có những cuộc sống trẻ trung non nớt. Cảm ơn cô đã mang cháu đến đây, Sloan.

Nàng vội lắc đầu để phản đối lời cảm ơn của ông ta.

- Nhờ bác tôi mới đến được...bác cho máy bay đến chở rồi chuẩn bị đủ thứ cho chúng tôi.

Chính tôi mới là người cần phải cảm ơn bác.

- Cô khách sáo quá. – Max nói, mắt không rời khỏi chú bé, rồi giả vờ ngạc nhiên lão nói tiếp: - Kìa, cháu ngáp. Chắc nó buồn ngủ rồi.

Chụp ngay cơ hội ấy, Harold bước tới để bồng đứa bé trên tay chủ.. – Bé sơ sinh cần ngủ nhiều.

- Đúng thế.- lão đáp và nhìn Sloan. – Tôi đã ra lệnh cho Vargas dọn đồ khai vị trong phòng khách rồi. Chúng ta sang đây vừa ăn vừa nói chuyện tiếp để khỏi làm ồn cháu. – Như dự đoán, lão thấy Sloan có vẻ không muốn ra phòng khách, nên lão cười và nói tiếp: - Đừng lo, Harold sẽ canh chừng cháu cho cô.

Sloan miễn cưỡng theo Max sang phòng khách, sự miễn cưỡng của người mẹ mới sinh con mà phải xa con. Max giả vờ không chú ý đến ánh mắt không vui của nàng nhìn về phía phòng trẻ con khi nàng ngồi xuống.

Lão đợi cho đến khi người hầu đem thức uống đến, ly nước chanh cho Sloan và ly unction ky mạnh pha nước cho Max, lão mới tiếp tục câu chuyện. – Xin nói cho cô biết là tôi không thích cô và cháu bé ở tại đây dưới hoàn cảnh khác trước. Tôi mong sao cuộc hôn nhân của cô được bền vững, hạnh phúc.

Sloan liền sững sờ vì quá giận.- Không thể như thế được...trừ phi tôi là người làm ngơ trước việc anh ta có tình nhân. Tôi không chịu được và không muốn thế.

- Thì thôi, thú thật tôi cũng ngạc nhiên khi nghe cô nói Trey đã phản bội cô. – Lão thở dài chán nản. – Cứ nghĩ đến chuyện xảy ra trong gia đình ấy, tôi thấy chuyện này không thể tránh được.

- Chắc bác muốn nói đến chuyện dan díu giữa bố Trey với Jessy. – Sloan đáp tức khắt. – Tôi đã nghe nói đến chuyện ấy., nhưng sau khi gặp Tara, tôi hiểu lý do tại sao ông ấy làm thế. – Nàng dùng ánh mắt nhìn Sloan rồi nói tiếp. – Thật buồn cười, nhưng bây giờ tôi cảm thấy tội nghiệp cho Tara. Trong trại không ai thích bà ấy hết. Giống như tôi, bà không được ai trong gia đình chấp nhận, ngoài cái tên họ gia đình.

- Và cũng giống như cô, Tara rất mạnh mẽ nhưng không âm thầm chịu đựng cảnh nhục nhã ấy. Theo chỗ tôi biết thì đây là trường hợp ít thấy xảy ra trong gia đình Calder. – Max cố tình không trình bày đông dài vấn đề này vì lão tin Sloan đã cắn câu.

Đúng là nàng như cá đã cắn câu. – Bác nói thế nghĩa là sao?

Lão bắt đầu với lời xin lỗi. – Tha lỗi cho tôi, Sloan, nhưng khi cô cho tôi hay cô đã gặp khó khăn trong hôn nhân, tôi liền lo cho cô và điều tra ngay về gia đình Calder. Nói tóm lại, cũng như nhiều người khác, tôi chỉ biết họ qua danh tiếng là gia đình giàu có trong nghề chăn nuôi. Tôi không có lý do gì để tìm hiểu sâu xa về đời tư của họ, cho đến khi nghe cô gặp rắc rối trong hôn nhân tôi mới tìm hiểu.

- Thế bác đã tìm ra được những gì? – Mắt nàng ánh lên vẻ giận dữ, chứng tỏ Sloan sẽ tin vào bất cứ điều gì lão nói.

- Tôi nghĩ đàn ông trong gia đình Calder không có tư cách đứng đắn. – Max đáp. – Ví dụ, cô có biết chuyện của bố Trey là đưa con ngoại hôn của Chase, và mãi cho đến mười lăm năm sau, khi Chase cần có đứa con trai thừa tự, ông ta mới công nhận anh ta là con trai mình không? Ông ta cưới người mẹ là chỉ để tránh cho con trai mình khỏi nhục nhã vì bị người đời gọi là “đồ con hoang”. Còn bố của Chase thì cũng không tốt gì hơn. Lão ta bị bắn trọng thương vì bị bắt quả tang đang ngủ với vợ người khác. Mối liên hệ giữa người sáng lập ra trại Triple C, Benteen Calder và Lady Elaine Dunshill vẫn còn trong vòng nghi vấn. Gia đình muốn người ta tin bà là mẹ của Chase, nhưng hình như bà ta chỉ là tình nhân của lão Benteen thôi.

- Tôi không biết gì hết về chuyện này. – Sloan đáp, cau mày tức tối và hoang mang.

- Tôi tin gia đình Calder muốn giữ kín những chuyện này. Nhưng người ta nói rằng tính trăng hoa này là di truyền từ đời này sang đời nọ, mãi cho đến khi họ xem tính này không những là điều bình thường mà còn hãnh diện vì nó nữa. Cho nên khi cô mãnh liệt chống đối chuyện trăng hoa của chồng cô, có lẽ cô đã làm cho họ kinh ngạc vô cùng. Trong mắt họ, đàn ông đi tặng tịu với phụ nữ khác là chuyện bình thường.

- Với tôi, chuyện này không bình thường. – Vừa tức giận và chán nản, Sloan xô ghế đứng dậy, đi đến cửa sổ. Nàng đứng yên, thoa hai cánh tay, vẻ bị dao động mạnh.

Max im lặng không nói gì một lúc, rồi giả vờ tỏ ý lo ngại cho nàng. – Với tinh thần cổ hủ như gia đình Calder, tôi không thể không nghĩ rằng nếu hôn nhân của cô mà không đổ vỡ thì sự nghiệp của cô cũng tiêu vong. Tôi biết cô rất yêu nghề nhiếp ảnh, không đời nào cô bỏ được. Cho nên tôi nghĩ rằng không chóng thì chày thế nào việc này cũng là đầu mối cho vợ chồng cô cãi cọ nhau.

- Chính Tara cũng nói thế, - Sloan đáp. – khi bà ta lên lớp tôi về bốn phận làm vợ trong gia đình Calder.

- Rõ ràng Tara nói thế là vì bà ta đã có kinh nghiệm trong gia đình này, phải thế không?

Sloan quay lại nhìn lão, mặt có vẻ phân vân.

- Tôi không nghĩ như thế.

- Tôi nghe nói Tara đi ra khỏi trại rất nhiều giờ. Tôi đoán chắc Tara tin rằng nếu Tara không đi xa luôn như thế thì chắc chồng bà ta không đan dít với Jessy. Có lẽ lời khuyên của bà ta như là lời cảnh cáo cô không nên để mắc phải sai lầm như chính bà đã mắc phải.

- Có lẽ thế, Sloan đáp. – Nhưng lời khuyên của bà ta chẳng thay đổi được gì. Bất cứ người đàn ông nào muốn tôi bỏ nghề nhiếp ảnh đều không thật lòng yêu tôi, vì nhiếp ảnh là một phần của con người tôi.

- Ngày nào đó cô sẽ gặp người đàn ông thấy được điều này. Khổ thay, gia đình Calder quá ích kỷ và quá chủ quan. Họ muốn mọi người phải làm theo ý họ.

- Lối sống của gia đình Calder! Lạy chúa, tôi đã nghe câu này bao nhiêu lần rồi nhỉ? – Sloan hỏi, vẻ ngao ngán.

- Bây giờ cô thoát khỏi họ rồi, cho nên cô khỏi cần quan tâm đến chuyện này nữa.

Nàng thở dài. – Nếu được như thế thì may cho tôi biết mấy. Nhưng tôi nghĩ chuyện chỉ mới bắt đầu.

Lão thấy giọng nàng lo lắng, buồn rầu. – Chuyện mới bắt đầu ư? Chắc cô sợ hẳn sẽ bắt đưa con khỏi cô.

- Tôi sẽ không được phép rời khỏi trại với bé Jake. Vì thế mà tôi không thể về đây lại được...cho nên khi có cơ hội là tôi phải bế con chạy trốn.

- Cô đã làm việc phải làm, - Max cố trấn an nàng. – Cả hai chúng ta đều biết thế. Nếu cô sợ Trey sẽ đến đây...

- Anh ta không biết tôi ở đây. Trong tờ giấy gửi đến cho Trey, tôi không nói tôi đi đâu.

- Bây giờ thì chắc hẳn đã đoán ra. – Max tin chắc như thế. – Nhưng chẳng thành vấn đề. Hẳn sẽ không bao giờ vào được nhà này dù chỉ một bước. Tôi đã thuê thêm nhiều bảo vệ để tuần tra khắp nơi trong nhà và các điểm dẫn vào trại Slash R. Con của cô hoàn toàn yên ổn ở đây, và cô cũng vậy.

Vừa ngạc nhiên vừa bối rối, Sloan nghiêng đầu một bên.

- Hình như bác tin rằng Trey sẽ bắt cóc Jake.

- Tôi không loại trừ giải pháp này. – Max đáp. – Gia đình Calder cầm cân nảy mực trong vùng một thời gian dài. Có lẽ họ nghĩ họ có thể hành động mà không bị luật pháp trừng trị. Vì thế cô và con cô nên đến đây, tôi nghĩ tôi có thể che chở cô khỏi bị họ quấy nhiễu.

- Họ không bắt cóc con tôi đi được. – Mắt nàng long lanh cương quyết, phát sinh do quyết tâm của người mẹ bảo vệ con thơ. – Tôi có quyền về đưa bé như anh ấy. Nếu họ không nghĩ như thế, thì họ cứ thử ra tay đi.

- Tôi sung sướng khi nghe cô nói thế. – Đây là lúc cô không được yếu lòng, vì họ sẽ không cư xử đẹp với cô đâu. Max dặn nàng, lão quyết làm cho nàng ghê tởm gia đình Calder cho đến khi nàng phải răm rắp nghe theo lời lão. Lão tin thế nào lão cũng thành công trong chuyện này.

- Tôi có vị luật sư chuyên về ly dị rất giỏi sẽ thu xếp việc này cho cô, ông ta là người giỏi nhất nước. Sáng mai cô phải gọi ông ta, điều quan trọng là cô phải nắm vai trò chủ động, buộc gia đình Calder phản ứng theo hành động của cô chứ đừng để cho họ chủ động. – Lão đưa cho Sloan tờ giấy có viết tên và số điện thoại của người luật sư.

- Sáng mai tôi sẽ tiếp xúc với ông ta. – nàng hứa.

CHƯƠNG XXI

Ánh mặt trời ban mai chiếu qua buồng lái của chiếc máy bay phản lực tư nhân khi nó đứng lại gần phi cảng FBO. Người nhân viên trong phi trường liền bước đến chêm vật cản vào bánh xe cho phi cơ đứng yên một chỗ.

Trong phi cảng, Quint Echohawk đứng gần cánh cửa kiếng mở ra ngoài hành lang đúc bê tông. Gò má cao, mái tóc đen sậm đã nói lên người gốc Sioux của anh. Cặp mắt xám giống mắt của bố, nhưng quai hàm cứng và khỏe với lỗ mũi thẳng là do anh lai dòng máu bên mẹ, giòng

Calder.

Anh chăm chú nhìn cửa máy bay mở ra, cầu thang hạ xuống. Người phụ lái bước xuống trước, mang tròn ten trên vai cái xách da. Rồi Trey đi xuống, dáng điệu bồn chồn nôn nóng. Chàng ra đầu cho người phụ lái để lấy cái xách rồi bước nhanh vào phi cảng.

Quint nhìn nhanh người đàn ông có mái tóc màu bạch kim mặc đồ lớn và thắt cà vạt đang ngồi nơi bàn, chiếc cặp hồ sơ đóng kín để bên cạnh và chiếc máy tính xách tay trước mặt. – Cậu ấy đến rồi. – Anh nói rồi đẩy cửa cho người em họ bước vào.

Nhìn nét mặt lạnh lùng của Trey, Quint thấy chàng không còn thơ ngây như trước đây, và ánh mắt chàng long lên gay gắt khiến Quint nghĩ chàng đang hậm hực tức tối.

- Mọi việc thu xếp xong rồi chứ? – Trey hỏi liền, không cho Quint có thì giờ để chia buồn cùng chàng.

- Rồi. – Quint đáp và quay người sang một bên để chỉ người đàn ông tóc bạch kim. Ông ta bước tới, máy tính xách tay nhỏ đã cho vào trong cặp. – Đây là Wyatt Breedon. Đêm qua cậu đã nói chuyện với ông ta rồi.

- Chào ông Breedon. – Trey vội bắt tay ông ta, cái bắt tay ngắn ngủi đã nói lên sự bồn chồn bất an trong lòng chàng.

- Xin gọi tôi là Wyatt. – người luật sư đáp. – Công việc của ông chỉ làm cho tình hình có vẻ quá nghiêm trọng, không đúng với tinh thần mà chúng ta muốn chuyển đến cho bà Grunwald khi gặp bà ta. Sáng nay trước khi ra đi, ông có đem theo các hồ sơ cần thiết không?

- Có đây. – Trey đáp và vỗ vào cái xách trên vai.

- Tốt. Tôi đang có xe đang đợi chúng ta.

Trey bước ra cửa rồi bỗng chàng dừng lại nhìn Quint.

- Anh có đi với chúng tôi không?

- Không. Tôi phải về Cee Bar kéo người của Rutledge nghi tôi đi đâu đó. – Quint đáp rồi nói thêm. – Tôi đã nói cho Wyatt biết Rutledge bố trí bọn mật thám quanh trại và đi tuần tra thường xuyên. Không ai có thể vào trong hàng rào của hẻm một bước mà không bị phát hiện.

- Tôi không lấy làm lạ về chuyện này. – Vẻ mặt Trey vẫn lạnh như tiền.

- Nhưng tốt hơn là ta nên đi vào cổng trước. – Quint cười khích lệ. – Nếu cậu cần tôi, cậu cứ gọi báo cho tôi biết.

- Cảm ơn. – Nhưng Trey biết chàng không cần Quint tham gia trong việc này.

Max Rutledge ngồi trong căn phòng tối tăm của Ban quản trị Tổng Công ty ở tầng trên hết của tòa nhà xây bằng đá granit và bằng kính. Lão nhìn đồ biểu phát triển trong công việc kinh doanh dầu khí đang hiện lên trên máy tính. Lão đang chú ý đến giọng nói đều đều giải thích về các sự kiện và các con số đang hiện ra trên màn hình. Lão bận tính toán số lợi tức sẽ gia tăng là bao nhiêu.

Cánh cửa phía sau lão mở ra, để ánh sáng bên ngoài lọt vào phòng khiến cho lão không chú ý đến công việc. Lão giận dữ quắc mắt nhìn cô gái da ngăm đen đang rón rén đi về phía lão.

- Cô Bridges, tôi đã bảo đừng quấy rầy tôi rồi kia mà.

- Xin lỗi ông Rutledge. – Cô ta cúi người sát lão, mùi nước hoa đắt tiền nơi cô phả vào mũi lão. – Ông phó cảnh sát Krause đang chờ ông trả lời điện thoại. Tôi đã nói ông bận họp, nhưng ông ta bảo có chuyện rất quan trọng cần nói ngay với ông.

Rutledge yên lặng một lát, nghĩ đến chuyện quan trọng khiến cho ông phó cảnh sát trưởng phải gọi đến.

- Ở trại có ai gọi đến không?

- Dạ không thưa ngài.

Câu trả lời của cô thư ký không làm dịu bớt sự lo âu đang giày vò lão. – Tôi sẽ trả lời điện thoại. – Lão nói, rồi quay qua nói với cô thư ký riêng và người phụ tá chính. – Cứ xem đồ biểu tiếp. Tôi đi có việc một lát. Có gì quan trọng cần trình bày lại với tôi thì hãy ghi lên giấy cho nhớ.

Ra lệnh xong, Max lái ghế lăn đến cánh cửa thông sang phòng lãnh đạo của lão. Khi ghế lão chạy gần đến cửa, cái nút điều khiển mở cửa từ xa đã mở cửa cho lão, để lão đi qua một mạch. Lão đến bàn làm việc trong góc phòng, nhắc máy điện thoại lên nghe.

- Rutledge đây, chuyện gì thế?

- Vâng, tôi là phó cảnh sát trưởng Krause. – Lão nghe có tiếng xe tải lớn chạy ầm ầm gần đầu đó. – Tôi nghĩ không nên gọi ông ở văn phòng, nhưng có chuyện này quan trọng nên tôi phải gọi để báo cho ông biết.

- Chuyện gì thế? – Rutledge hỏi nhanh, có vẻ bức mình vì người bên kia giải thích dông dài.

- Anna Grunwald, bà già khó tính ở phòng bảo vệ quyền lợi trẻ em, vừa gọi điện đến cách đây chừng ba mươi hay bốn mươi phút, yêu cầu một cảnh sát đồng phục đi theo bà ấy đến thăm nơi nào đó. Hình như đây là công việc đi điều tra, nên chúng tôi phải anh chàng lính mới Hobbs đi theo. Tôi mới liên lạc với anh ta qua điện thoại cách đây hai phút. Anh ta trên đường đi đến trại của ông.

- Anh ta không nói ai đi với anh ta à? – Max hỏi, lòng tức giận vì lão không nghĩ ra trước hành động này của Calder.

- Dạ không, anh ta không nói lý do anh ta đến đây. Tôi biết vợ chồng Clyde có mấy đứa con, nhưng...

- Đúng, anh cứ nghe tiếp, có gì báo cho tôi hay. – Max đáp và cúp máy rồi bấm nút máy điện thoại nội đàm. – Gọi Yancy Haynes ngay cho tôi nói chuyện! Rồi báo cho phi công biết tôi muốn máy bay trực thăng chuẩn bị bay.

Lão ngồi dựa người ra lưng ghế, nghĩ đến chuyện có thể gây khó khăn cho lão và tìm phương pháp để giải quyết. Theo lão nghĩ thì chuyện rắc rối này chỉ tạm thời thôi.

Máy nội đàm kêu lên ù ù. – Thưa ngài Haynes đang đợi ông trên đường dây số hai.

Không trả lời người nói, lão nhắc máy điện thoại, bấm vào đường dây đang nhấp nháy. – Haynes đó à, Rutledge đây...

- Ông khỏe chứ, Max? Hồi nãy tôi có điện thoại đến để báo cho ông biết tôi đã nói chuyện với bà Calder, nhưng tôi được trả lời rằng ông...

- Bây giờ không cần chuyện ấy nữa. – Lão cắt ngang. – Máy bya trực thăng của tôi sẽ đến đón ông ngay bây giờ. Tôi vừa được biết có người ở phòng bảo vệ quyền lợi trẻ em đang đi đến trại tôi. Có lẽ Calder đi theo bà ta, tôi không muốn hấn ở một mình với Sloan phút nào hết. Ông hiểu chưa? Không được ở với nhau dù chỉ một phút!

- Tôi phải hủy...

- Tôi không lưu tâm đến ông làm gì. Ông hãy đến đây ngay. – Rutledge gác mạnh ống nghe xuống giá.

*

* *

*

Ngồi một mình nơi bàn ăn trong phòng ăn rộng rãi, Sloan lấy chiếc muỗng múc xúp đưa lên miệng. Mặc dù xúp ngon, nhưng nàng thấy ít muốn ăn. Nàng để muỗng xuống, lấy dao cắt bánh mì, phết bơ lên khúc bánh mì tròn còn giòn ở trên cái đĩa cạnh đấy.

Mỗi tiếng lanh canh nho nhỏ của bộ đồ ăn cũng nghe rất to trong căn phòng tĩnh lặng này. Sloan nhận ra rằng nàng đã quen với tiếng nói chuyện lúc trầm lúc bổng trong các buổi ăn ở trang viên. Bây giờ nàng phải học lại cho quen cảnh ăn một mình, cũng như ngủ một mình.

Nàng cắn miếng bánh mì, nhai, rồi lấy muỗng múc xúp cố ăn. Nàng nén tiếng thở dài, lấy khăn lau khóe môi, rồi trải khăn lên lòng lại.

Vargas đứng quan sát nàng ở gần ngưỡng cửa bèn tiến đến gần, lên tiếng nói:

- Senora, nếu bà không thích xúp, tôi sẽ rất sung sướng mang cho bà món khác.

- Xúp ngon rồi. - Nàng đáp và lấy muỗng lên lại.

Từ phòng bên kia vọng sang tiếng chuông điện thoại reo nho nhỏ. Chỉ trong vòng năm phút mà chuông điện thoại reo ba lần, đây là việc rất kỳ lạ, vì điện thoại hiếm khi reo trong lúc ông Max không có ở nhà. Nàng nghe giọng trả lời nho nhỏ. Sloan không nghe người ta nói gì, nhưng nàng biết người trả lời là Harold Bennett.

Vào hai lần trước, câu chuyện diễn ra ngắn gọn. Nhưng đến lần nói chuyện thứ ba thì khi câu chuyện vừa chấm dứt, Sloan nghe tiếng giày đế cao su đi đến gần phòng ăn. Nàng nhìn lên, thấy anh y tá xuất hiện nơi ngưỡng cửa.

- Xin lỗi cô, tôi xin báo cho cô biết chúng ta sắp có khách đến thăm.

Giọng gã thận trọng khiến cho nàng rung mình lo sợ.

- Ai thế? – Sloan hỏi.

- Vị đại diện phòng bảo vệ trẻ em địa phương. Đi theo bà ta là ông phụ tá cho cảnh sát trưởng và hai người đàn ông. Một trong hai người là chồng cô.

- Trey đến đây à? – Nàng đứng dậy, muỗng rơi ra khỏi tay, bắt cần cái khăn bay xuống nền gần bên chân nàng. – Anh ta đến đây để bắt con của tôi à?

Bennett đưa tay để trấn an nàng. Không có chuyện đó đâu. Hình như đây là chuyện đến thăm để xem chỗ ở của con cô như thế nào?, cũng như xem sự an toàn và sức khỏe của cháu có bảo đảm không. Vị luật sư của cô, ông Haynes đã được thông báo về chuyện này, hiện ông ta đang trên đường đến đây. Vậy cô không có gì phải lo.

Khi Sloan nghe Bennett trình bày mạch lạc với giọng bình tĩnh, nàng hết lo sợ. Nàng hỏi:

- Hồi nãy điện thoại gọi, có phải báo họ đến không?

- An ninh ngoài cổng chặn họ lại để luật sư của cô có thì giờ đến đây. Nhưng rủi thay, chiến thuật làm họ trì hoãn không thành công, nên bảo vệ đành phải cho họ vào.

Chuông cửa ngân nga reo lên cho biết họ đã vào. Tim nàng đập thình thịch, tinh thần căng thẳng.

- Họ đến. – Sloan bước về phía phòng khách.

Bennett chặn nàng lại. – Vargas sẽ ra mở cửa. Chúng ta cần tranh thủ kéo dài từng giây để đợi luật sư của cô đến. Đây là cách duy nhất...làm họ chậm lại mà không có gì để trách ta được.

- Tôi hiểu. – Nàng quay đầu nhìn lại, ngạc nhiên khi thấy người giúp việc, Vargas, đã nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng.

- Mọi việc sẽ tốt đẹp. – Bennett trấn an nàng. – Ông Rutledge đã đảm bảo mọi việc sẽ giải quyết êm thấm.

Nhìn lại, nàng thấy bàn tay Max hoạt động tích cực sau hậu trường...những cuộc điện thoại gọi luật sư, chiến thuật làm trì hoãn thời gian, tìm cách làm cho nàng khỏi lo sợ. Đây là công việc đòi hỏi nhiều suy nghĩ, và đồng thời giúp nàng biết việc gì sắp xảy ra thay vì đến giờ phút chót mới biết.

Có tiếng người nói nho nhỏ trước cửa vào. Sloan sững người, cố lắng nghe, nhưng không nhận ra tiếng của Trey.

Vargas đi vào phòng ăn, mang chiếc khay nhỏ đựng tấm danh thiếp. Gã đưa danh thiếp cho Sloan.

- Senora, có một bà ngoài cửa muốn nói chuyện với bà.

Nàng xem tấm danh thiếp, nhưng ngoài huy hiệu của ban Texas và tên người đàn bà, Anna Grunwald ra, không có gì ghi nữa. – Cám ơn anh, Vargas. – nàng nói, rồi thấy Bennett lắc đầu nhanh để cảnh cáo. Sloan liền không nói ra điều nàng định nói, mà chỉ đáp : - Anh vui lòng nói với bà ta tôi sẽ ra ngay.

- Si, senora! – Vargas đáp trong khi Bennett gạt đầu hài lòng ở phía sau anh ta.

Khi người giúp việc đi ngang qua trước mặt gã để ra cửa trước lại, Bennett nói gì đấy với hân bằng tiếng Tây Ban Nha. Sloan không hiểu họ nói gì khiến nàng không thể không hỏi cho biết.

- Ông nói gì với anh ta thế?

- Tôi nói anh ta đi chậm chậm, như con tatu đi rình mồi lúc nửa khuya. – Gã cười, nụ cười tự mãn, khiến Sloan có cảm giác gã hài lòng vì nghĩ ra mưu kế để trì hoãn thêm những giây phút

quí báo.

Những giây phút ấy trôi qua rất chậm. Rồi Vargas xuất hiện lại. – Thưa bà, tôi đã chuyển lời nhắn cho họ rồi.

- Gracias! – Sloan nói lời cảm ơn.

Bennett lại ra dấu nàng nên đợi. Nhưng sự căng thẳng trong việc chờ đợi còn khó chịu hơn khiến nàng không chịu nổi. Nàng không nghe lời gã, đi ra khỏi phòng ăn, bước đi đều đặn, chậm rãi.

Đến gần cửa vào rộng rãi, Sloan nhìn thấy Trey. Nàng cứ tưởng nàng sẽ cứng rắn với chàng, nhưng nàng ngạc nhiên thấy lòng mình hồi hộp. Nàng nhận ra rằng tình yêu là thứ tình khó dập tắt, cho dù nó bị vùi dập tả tơi.

Khi Sloan ra đến cửa, một người đàn bà ăn mặc rất đẹp, vẻ hiền lành, có mái tóc bạc, bước đến đón nàng. – Chắc là bà Calder. – Nụ cười nhân hậu của bà già hài hòa với đôi má hồng hào. – Tôi là Anna Grunwald. Tôi chắc người giúp việc đã đưa tấm danh thiếp của tôi cho bà.

Sloan quên nàng đang cầm tấm danh thiếp trên tay.

- Vâng anh ấy có đưa. Bà khỏe chứ, bà Grunwald? – Khi đưa tay bắt tay bà, nàng liếc mắt nhìn Trey và người đàn ông tóc bạc kim đứng bên cạnh chàng.

Trey cúi đầu, vẻ căng thẳng. Sự lạnh lùng nơi chàng khiến nàng khó chịu. Nàng cảm thấy người lạnh giá, mặc dầu đứng xa chàng.

Khi người đàn ông lớn tuổi đi với chàng thấy Sloan nhìn mình, ông ta gật đầu chào lại rất lịch sự rồi bước tới.

- Chào bà Calder, chúng ta chưa được hân hạnh gặp nhau. Tôi tên là Wyatt Breedon. – Ông ta giới thiệu bằng giọng rề rề, trầm và trơn như dầu của Texas. – Chồng bà nhờ tôi đại diện cho ông ấy.

Trước khi Sloan lên tiếng trả lời, Anna Grunwald đã nói chen vào :

- Hai ông đây đi theo tôi như là vai trò của quan sát viên mà thôi. Tôi mới là người mà bà phải trả lời những câu hỏi. – Giọng cương quyết của bà ta có ý cảnh cáo những người khác.

- Bà muốn biết gì, thưa bà Grunwald? – Sloan giả vờ không biết mục đích chuyến viếng thăm của bà ta.

- Tôi vừa nhận được hồ sơ chính thức cho biết bà vừa sinh hạ một cháu bé. – bà ta nói.

- Phải, một bé trai. – Sloan gật đầu.

- Con bà bây giờ ở đâu?

- Đang ngủ trong giường.

- Chắc đang ở trong nhà này.

- Đúng thế. Tại sao bà hỏi thế? – Sloan nghiêng đầu, giả vờ ngạc nhiên.

- Chỉ để kiểm chứng có đúng đây là nơi đứa bé hiện đang ở không. Bây giờ, không biết bà có bằng lòng cho tôi xem cháu đang ở đâu không. – bà vừa nói vừa nhìn nàng.

- Dĩ nhiên tôi bằng lòng. Phòng trẻ con ở đằng này. Xin theo tôi. – Nàng nhìn sang Trey, nhưng chàng nhìn đăm đăm người đàn bà đạo mạo mặc bộ côm lê màu rượu vang. Sloan không khỏi cảm thấy đau nhói trong tim vì chàng chưa nhìn nàng khi nàng quay gót bước đi.

Nhưng chàng không cần nhìn nàng. Chưa bao giờ trong đời chàng ý thức được sự hiện diện của nàng như bây giờ. Mùi nước hoa thơm ngát nơi người nàng tỏa ra trong không khí phía sau nàng, hương thơm bao phủ quanh người chàng. Giọng nói dịu dàng ấm áp của nàng ngấm sâu vào lòng chàng, làm lay động lòng chàng. Chàng không cần nhìn nàng mới nhớ vị giác của môi nàng hay xúc giác của chàng khi ôm ấp nàng.

Tuy nhiên, dù những thứ đó rất quen thuộc với chàng, nàng vẫn là người xa lạ vì đã âm mưu với Rutledge để bắt con chàng. Ở gần bên Sloan, Trey vẫn nhắc nhở mình nhớ như thế, cho nên chàng không tin vào nàng. Bây giờ họ như hai người rất khác biệt nhau.

Trey nhìn tới trước, thấy Sloan đi vào một căn phòng, phòng này mở ra một hành lang rộng. Chàng thấy Anna Grunwald đi vào hai bước rồi dừng lại. – Ông là ai thế? – Chàng nghe bà hỏi ai đấy. Một giây sau, Trey mới thấy người đàn ông bà hỏi. Ông ta ngồi nơi chiếc bàn làm việc nhỏ, đang cắt cái gì đấy vào học bàn.

Sloan lên tiếng giới thiệu :

- Đây là ông Harold Bennett. Ông ta là y tá chính qui, đang làm việc cho ông Rutledge.

- Tôi là Anna Grunwald. – Bà già đưa tay ra bắt.

Bỗng chàng thấy nắm tay nhỏ ngo ngoe trong giường trẻ con, Trey liền không nghe họ nói gì nữa. Chàng bèn đi đến phía giường, ngực thắt lại vì biết đấy là bàn tay của con mình. Nhưng Sloan đứng gần giường hơn, nên nàng đến với đứa bé trước.

Chàng dừng lại, nhìn nàng cuối người, nựng đứa bé. Nét mắt dịu dàng, ánh mắt đầy yêu thương của nàng giống như tình cảm của nàng khi bế con ở bệnh viện. Chàng bỗng phùng phùng nổi giận, cơn giận phát sinh do đau đớn và cảm giác mất con mà ra.

- Bây giờ chắc cô cảm thấy hãnh diện quá rồi. – Trey nói nho nhỏ chỉ để cho nàng nghe mà thôi.

Nàng nhìn Trey, cặp mắt xanh bùng bùng tức giận.

- Anh nói thế nghĩa là sao?

- Nói thế chưa rõ à? – Trey đáp lại. – Cô thấy Max đã trả thù được rồi đấy. Lấy con tôi để trả thù cho con ông ta.

Max không dính dáng gì đến chuyện này. – Giọng nàng run run vì giận dữ.

- Đúng, - chàng mỉa mai. – Cô bay đến đây, trên phi cơ của ông ta, chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên.

- Max giúp tôi, ông ấy giúp rất vô tư. – Sloan đáp.

Cô quá tin vào ông ta. Có người dễ tin như thế, - đứng lại một lát Trey nói thêm, - Sloan à, tôi phải nói thật cho cô biết điều này. Cô là diễn viên đại tài. Cố đã làm cho tôi tin là cô yêu tôi.

- Anh là người đạo đức giả. – Lời nàng nói ra với giọng ghê tởm.

- Cô nói về tôi hay về cô đấy? Chắc cô mới thế. – Trey đáp, trả lời cho câu hỏi của chính mình. – Không phải đến giờ phút chót cô mới quyết định bằng con tôi đi. Cô đã vạch kế hoạch trước đó.

- Tôi biết làm sao hơn? – Giọng nàng đã bình tĩnh vì nàng cố giằng cơn giận xuống. – Cả hai chúng ta đều biết nếu tôi nói với anh tôi ra đi, anh sẽ không để cho tôi đem Jake theo.

- Cô nói quá đúng. Tôi không đời nào muốn thế, có lẽ ngay cả khi chúng ta cãi nhau, chống đối nhau về chuyện này. Nhưng chắc tôi phải để quyền lợi của con tôi lên hàng đầu. Dĩ nhiên tôi sẽ nhất quyết đòi cho được quyền được đến thăm con tôi thường xuyên. Tôi biết cảnh trẻ con lớn lên không có cha như thế nào rồi.

- Bộ anh nghĩ tôi quá vô tâm đến độ tôi không để cho anh đến thăm Jake à? Anh nghĩ sao khi tôi để tờ giấy báo cho anh biết luật sư của tôi sẽ tiếp xúc với anh? Ông ta sẽ thu xếp để cho anh đến thăm nó. Không có lý do gì chúng ta không nghĩ ra phương cách để cùng bảo trợ nó.

- Có phải Max biểu cô nói thế...hy vọng tôi sẽ nhượng bộ, phải không? Không ổn đâu. Vì tôi biết ông ta sẽ làm đủ cách để bảo đảm con tôi sẽ không rời khỏi nhà này. Max biết Jake là chìa khóa để cho ông ta mở cửa vào gia đình tôi.

- Nói láo! – Sloan thốt to lên, khiến những người khác trong phòng trẻ con chú ý đến.

- Đừng giả vờ thơ ngây, Sloan, - chàng cắt ngang. – Sự thật là thế đấy, và chắc cô thừa biết.

- Thôi, thôi. – Anna Grunwald liền nói chen vào, vừa đi nhanh đến gần giường trẻ con. - Ở đây không có ai được cãi nhau. Ông Calder, tôi nghĩ chúng ta đã thỏa thuận với nhau như thế rồi. Hay ông muốn tôi yêu cầu ông rời khỏi đây?

- Tôi xin lỗi, thưa bà Grunwald. – Trey cúi đầu trước mặt bà ta với vẻ cung kính. – Vì khác quan điểm nên chúng tôi cãi nhau. Tôi rất tiếc về việc này, và xin cam đoan với bà chuyện này sẽ không xảy ra nữa.

- Tôi muốn chuyện như thế sẽ không xảy ra nữa, - bà nói, rồi ngẩng đầu lắng tai nghe. – Quý vị có nghe gì không? – Ngôi nhà có tường dày vẫn không ngăn được tiếng kêu phàn phạch nhỏ nhỏ lọt vào. – Có vẻ như có máy bay trực thăng đang đến. – Bà quay mặt nhìn Sloan, ánh mắt phân vân.

Nhưng chính Bennett trả lời bà. – Ông Calder có chương trình gặp luật sư của cô ấy. Tôi nghĩ máy bay đang đưa ông luật sư Haynes đến đây.

- Tôi hy vọng ông ta sẽ mang đến sự hòa giải cho hai người. – Bà Grunwald nhìn Sloan rồi nhìn Trey, vẻ lo sợ rằng hai người có sự bất đồng ý kiến đang âm ỉ trong lòng họ. – Xin lỗi, - bà đẩy nhẹ Sloan sang một bên rồi bước đến bên giường chú bé. – Chú bé kháu khỉnh quá! – bà nói, vẻ nhân từ, hiền hậu.

Sloan thấy mừng vì Trey bỏ đi khỏi giường của bé. Tuy nhiên, dù chàng có đi khỏi đấy, nàng cũng không cảm thấy bớt lo sợ. Nhớ đến cách chàng hạch sách nàng đủ chuyện, cách chàng buộc tội nàng trong khi sự thật rành rành ra trước mắt như thế, nàng thấy đau đớn trong lòng.

Tiếng máy bay nổ ầm ầm thật lớn giảm xuống một lát. Sau mấy phút, máy bay lại cất cánh, và tiếng ồn vang lên. Chỉ trong phút chốc, máy bay đã liệng trên không. Tiếng ồn chưa tắt người ta đã thấy Yancy Haynes mặc côm lê hiệu Armani bước vào phòng trẻ con.

Người ta giới thiệu nhau, hai vị luật sư chào nhau thân thiện, chứng tỏ họ đã gặp nhau trước đó. Rồi Yancy Haynes bước đến bên cạnh Sloan, chia làm hai nhóm trong phòng, Anna Grunwald là cầu nối giữa họ.

- Thưa bà Grunwald, - Yancy Haynes nói, - tôi hy vọng bà đã yên tâm về em bé, được chăm sóc không thể nào tốt hơn được nữa. - Ông ta cười tự đắc, đưa tay chỉ quanh phòng. - Ở đây chúng tôi đã thiết kế một phòng riêng cho bé, có y tá chính quy, và dĩ nhiên, bà mẹ rất tận tụy vì con.

Bà quay mặt nhìn Sloan, ánh mắt dịu dàng, không mấy quan tâm đến lời ông luật sư. - Bà có cháu bé rất xinh đẹp và khỏe mạnh.

- Cảm ơn bà. - Mắt nàng vui sướng vì hạnh diện.

- Tôi được phép ẵm nó không? - Trey hỏi, câu hỏi có vẻ đầy thách thức.

Anh là bố nó. Dĩ nhiên anh bỗng được chứ. - Anna Grunwald đáp, rồi nhìn chàng với ánh mắt nghiêm nghị. - Nhưng nếu anh tìm cách đem cháu ra khỏi nhà, tôi nghĩ chắc anh sẽ bị bắt.

- Đừng lo. - Trey al5nh lòng đáp. - Tôi không làm thế đâu.

Khi Trey bế đứa con quăn trong tấm chăn len, Sloan cảm thấy lòng dễ chịu. Nhìn vẻ dịu dàng và ánh mắt trù mẫn của chàng khi bế con, Sloan biết chàng sẽ chiến đấu kịch liệt để chiếm quyền bảo trợ đứa bé. Trong lối lập luận thiên lệch của chàng, chàng nghĩ làm thế là để dành quyền kiểm soát đứa bé khỏi tay Max. Thái độ như thế sẽ không thể đưa họ đến giải pháp ổn thỏa được.

Khoảng hai mươi phút sau, Anna Grunwald chấm dứt cuộc thăm viếng chính thức, bà cảm ơn Sloan đã bỏ thời giờ để tiếp bà và đã tỏ ra kiên nhẫn, Sloan không biết bà ta đã ra về trước những người kia bao lâu. Nàng chỉ biết khi nàng đưa ba người kia ra cửa, nàng mệt mỏi rã rời. Thậm chí nàng không cảm thấy yên ổn cho đến khi Trey đã ra khỏi cửa. Nàng đóng cửa, dựa người vào đấy, hơi run sợ.

Yancy Hyanes nhìn nàng, mắt sắc sảo. - Tôi rất tiếc đã đến trễ, không có mặt với bà khi họ đến. Nhưng bà đã giải quyết một cách rất khéo léo.

- Cảm ơn... - Chuông cửa reo, tiếng chuông làm cho thần kinh nàng căng thẳng. Sloan giật mình quay lại, đi xa khỏi cửa, lòng lo sợ chính Trey đang ở bên ngoài cửa. Nàng không biết mình có thể đối mặt với chàng lại được nữa không.

Người luật sư bước tới mở cửa. Ngoài cửa là người cảnh sát phụ tá cho cảnh sát trưởng, mặt trẻ trung hiền từ.

- Thưa ngài, tôi cần gặp bà Calder. - Anh ta nói, mặt lộ vẻ ân hận.

Sloan ngạc nhiên, bước đến cửa, đứng bên cạnh ông luật sư. - Chuyện gì thế?

- Có phải bà là Calder không? - Anh ta hỏi.

- Phải.

- Tôi có nhiệm vụ giao cái này tận tay bà. - Anh ta đưa cho nàng chiếc phong bì dán kính rồi bỏ đi.

Sloan đứng sững sờ nhìn chiếc phong bì trong tay một giây. Trước khi mở ra xem, Yancy Haynes lấy chiếc phong bì.

- Tốt hơn là bà nên để tôi xem cho. – Ông ta đi vào phòng khách, xé phong bì, lấy tờ giấy trong phong bì ra.

Sloan vội đi theo ông ta. – Cái gì thế?

- Chồng bà thật nhanh tay, - ông ta đáp một phần như nói với chính mình. – Chiều nay tôi định nói cho bà biết chắc vài ngày nữa bà mới nhận được tờ giấy này.

- Nhận giấy gì thế? – Sloan hỏi, hết kiên nhẫn vì ông ta nói loanh quanh không chịu đi ngay vào vấn đề. Nàng không cần được chiều chuộng như thế, nàng tức vì ông ta tưởng nàng muốn vậy.

- Tuần sau tòa án ở Montana sẽ mở để xử quyền bảo trợ chú bé. Họ ra lệnh cho bà phải có mặt trước chánh án cùng với con của bà.

- Tại sao ở Montana? Tại sao không xử tại Texas?

- Vì bà không phải dân của Texas trong sáu tháng qua, và theo luật liên bang thì tòa án ở Montana có quyền về việc này. – Ông ta giải thích, rồi cười. – Dĩ nhiên tôi sẽ nộp đơn xin hoãn ngày xử.

- Dĩ nhiên. – Sloan lặp lại nho nhỏ.

- Bà Calder, xin bà hãy ngồi xuống, chúng ta bắt đầu bàn đến việc ly dị khốn khổ này. – Ông ta chỉ vào cái ghế trong phòng khách, đứng đợi cho đến lúc nàng ngồi. Ông ta ngồi xuống ghế nệm dài, để cặp hồ sơ lên bàn xa lông, mở cặp ra. – Ông Hensley thật tốt, ông ấy đã đưa cho tôi bản sao tờ hôn ước của bà. – Ông ta lấy cái kẹp hồ sơ, mở kẹp ra. – Tí nữa tôi quên. Ông ấy còn yêu cầu tôi đưa cái này cho bà. – Ông ta đưa cho nàng một xấp giấy tờ, kẹp vào nhau. – Đây là tài liệu ghi tên con trai bà là người thừa hưởng mớ tài sản của bà. Theo chỗ tôi biết thì ông ấy đã bàn thảo chuyện này với bà rồi.

- Phải, đúng thế. – Sloan đáp.

- Nếu bà muốn, xin bà đọc kỹ rồi ký tên trên đây. Tôi sẽ giao lại hồ sơ ấy cho Hensley. Tôi đã đồng ý với ông ấy. Việc này nên làm sớm chừng nào hay chừng ấy. – Ông ta đưa bút cho nàng.

Sau khi đọc nhanh tài liệu, Sloan ký tên và trả lại cho ông ta.

*
* *
*

Tối đó khi Max về trại, lão không lo gì về những chuyện mới xảy ra, hơn Yancy Haynes đã lo.

- Chúng ta muốn có phiên tòa phán quyết quyền bảo trợ ấy. – Lão nói với Sloan rồi cười châm biếm. – Tôi nghĩ tuần sau ra tòa chúng ta không đủ thời gian để chuẩn bị, nhưng Haynes sẽ xin tòa hoãn lại.

- Tôi nghĩ tôi và Trey có thể đồng ý để đi đến chỗ thu xếp việc đồng bảo trợ. Nhưng hôm nay... Sloan cảm thấy ớn lạnh khi nhớ đến lời lên án của Trey.

- Hôm nay có chuyện gì xảy ra à? – Lão vội ngắt đầu ngạc nhiên.

- Bác Max à, tôi thường nghĩ gia đình Calder đã hiểu sai về bác. Tôi đã nói cho bác biết họ phản ứng như thế nào khi họ biết về mối quan hệ giữa bác và tôi. Hôm nay Trey nói một chuyện khiến cho tôi nhận thấy gia đình Calder tin rằng chính bác đã có âm mưu để báo thù về cái chết của Boone. Trey còn nói rằng bác bắt con trai anh ấy để trả thù cho việc con trai bác chết. Anh ấy nghĩ rằng bác sẽ dùng Jake để kiểm soát mọi việc của gia đình Calder.

- Quá vô nghĩa. – Max giận dữ đáp.

- Nhưng họ cho là đúng như thế. – Sloan nói tiếp. – Thế mới quá khủng khiếp. Bác không thể tranh cãi với họ được.

- Thái độ của họ là kiểu của dân miền Tây. Có lẽ thái độ này xuất phát từ thời các chủ trại nuôi bò còn làm chúa tể, bắn trước rồi hỏi sau. Bạo lực luôn luôn là lối sống của gia đình Calder. – Lão nhìn Sloan với ánh mắt có vẻ miễn cưỡng. – Chắc cô thừa biết con tôi không phải là người đầu tiên chết vì tay của người trong nhà Calder.

- Nhưng theo điều tra của cảnh sát thì Quint giết Boone để tự vệ. – Sloan có cảm giác bây giờ Max nói chuyện khác.

- Việc điều tra này chỉ dựa vào một nữ nhân chứng duy nhất khia thôi. Và sau đó mấy tháng cô ta lấy Quint. Cho nên thú thật, tôi không thể nói chuyện đã xảy ra đúng như lời khai. Tuy nhiên, vì biết rõ con, nên tôi nghĩ có thể như thế. Nhìn vào thực tế, tôi thấy gia đình Calder không bao giờ chấp nhận điều gì tương tự như tôi.

- Theo họ thì bao giờ họ cũng đúng hết. – Sloan đồng ý với lão, giọng căm tức.

- Họ đã quen cái thói kêu ngạo như thế rồi. Thái kiêu ngạo làm cho họ cứ nghĩ mình đúng. Nói thật với cô, Sloan à, đấy là lý do mà tôi cương quyết đưa cô đến đây. Nếu cô ở một mình thì khi họ vào bắt đứa bé, cô khó mà đến thăm con cô được, vì các quan tòa đều đứng về phía họ. Ở đây, có nhiều bảo vệ canh gác. Tôi cam đoan với cô hôm nay chồng cô đến đây hẳn đã thấy thế.

- Nhưng khi tôi đưa Jake đến Montana, chuyện gì sẽ xảy ra? – Nàng lo sợ hỏi, ngoài mặt thì bình thản, nhưng trong lòng rối như tơ vò.

- Cô và cháu sẽ bình an. Tôi đã lo liệu hết rồi. – Max hứa. – Dù hẳn có thuê bao nhiêu luật sư, bao nhiêu bảo vệ đi nữa thì tôi cũng không ngần. Khi cô rời khỏi bang ấy, con trai cô sẽ bình an trong tay cô. Cứ tin tôi đi.

Nàng tin. –Tôi không biết phải cảm ơn bác bao nhiêu mới đáng với công lao của bác, bác Max.

- Bước đầu, cô đừng lo lắng gì hết, để mọi việc cho tôi lo. Đồng ý không? - Lão cười.

- Đồng ý. Lần đầu tiên trong ngày, Sloan thật tình cười với lão.

CHƯƠNG XXII

Vì sao hôm đầu tiên nhấp nháy trên bầu trời đêm, cặp kè một bên mặt trăng lưỡi liềm. Laredo không chú ý đến cảnh đẹp này, ông chăm chú nhìn chiếc máy bay sắp sửa hạ xuống phụ trường. Gió đêm lạnh khiến Laredo phải lật cổ áo lên cho ấm.

Chiếc máy bay hạ xuống phát ra tiếng bịch rồi tiếng thảng rít lên kin kít phá tan bầu không

khí tĩnh lặng của đêm trường, và sau đó là tiếng máy giảm dần. Laredo đứng lặng yên bên cạnh chiếc xe tải nhỏ, mắt nhìn chiếc máy bay cho đến khi nó dừng lại trước nhà kho máy bay.

Ông đưa tay vào cabin, bật đèn chiếc xe lên cho Trey thấy khi chàng xuống máy bay.

Ông nhìn Trey bước xuống thang, dáng nặng nề chậm chạp nhưng không đoán được tâm trạng chàng lúc ấy. Ông phải đợi cho đến khi hai người nhìn vào mặt nhau mới đánh giá được kết quả trong công việc của chàng. Nhìn đôi mắt thần thờ mệt mỏi của Trey, ông thấy được phần nào kết quả sau một ngày dài căng thẳng.

- Chuyến bay như thế nào? – Laredo nói, giọng tự nhiên theo phong cách của ông để mở đầu hỏi han thông tin.

- Lâu. Cả hai chuyến đều lâu. – Trey lạnh lùng đáp.

- Nhưng mà anh không gặp khó khăn gì quan trọng chứ?

- Không. – Trey đi vòng qua phía chỗ ngồi trước xe, leo lên cabin, thả cái xách xuống sàn xe bên cạnh chân chàng. – Rutledge bố trí người canh gác khắp nơi. Vượt qua được chúng là vấn đề khó khăn, nhưng rồi cũng yên ổn hết. Khi tôi ra phi trường, có một tên đi theo. Tôi nghĩ chắc Rutledge muốn bảo đảm tôi đã rời thành phố.

- Còn bé Jake, cháu cũng khoẻ chứ? – Laredo xoay chìa khoá mở máy.

- Cháu khoẻ. – Khi nói đến con, Trey hơi mỉm cười, nhưng sau đó chàng trở lại nghiêm nghị.

- Tôi tin Sloan không vui mừng khi gặp cậu.

Chàng nghiêng răng, đáp: - Chắc cô ta cho tôi là một thằng ngờ nghệch.

- Tại sao cậu nói thế? – Laredo nhìn chàng, ánh mắt ngạc nhiên, vừa lái chiếc xe ra khỏi khu vực nhà kho để máy bay.

- Vì cô ta cố làm cho tôi tin Rutledge không dính dáng gì đến việc cô ta bỗng Jake bỏ đi. Cô ta nói hần chỉ giúp cô thôi. Lạy Chúa lòng lạnh. – Giọng chàng trở lên giận dữ. – Nếu chú thấy phòng Jake thì chú sẽ tin là cái phòng ấy không phải mới làm ra để ở tạm, mà là phòng trẻ con rất đầy đủ tiện nghi. Tôi cam đoan Rutledge đã chuẩn bị lâu rồi để đợi ngày cô ấy rời bệnh viện mang Jake đến đây.

- Có lẽ thế. – Laredo đáp. – Cô ấy đã nhận tờ thông báo phiên toà mở đến phán quyết về việc bảo trợ chưa?

- Rồi. Breedon, người luật sư ở Texas được Quint yêu cầu đến giúp, cam đoan rằng thế nào luật sư của cô ta cũng xin hoãn ngày xét xử.

- Theo Chase cho biết thì ông sẽ nhờ chánh án Abrams ra lệnh chỉ cho hoãn hai ba ngày thôi. – Laredo đáp. – Nói đến chuyện này nhắc tôi nhớ đến chuyện khác, Jessy đã nhờ Walters và nhân viên điều tra thêm về Sloan, để xem cô ta có âm mưu gì nguy hại nữa không.

- Tôi tin họ sẽ không tìm ra gì đâu. Rutledge chắc đã đề phòng hết rồi. – Trey dừng lại để suy nghĩ. – Nhưng nhờ chú cảm ơn mẹ tôi giúp. Sloan đã làm cho tôi điên đầu.

- Mới đầu, cô ấy đã làm cho tất cả chúng ta điên đầu.

Câu trả lời của Laredo không làm cho Trey được an ủi. Một phần trong người chàng mới đầu vẫn tin rằng đây chỉ là chuyện hiểu lầm thôi.

Mưa rơi xối xả trên toà nhà Tổng Công ty Maresco, mây đen phủ kín bầu trời thành phố Fort Worth, sấm chớp ầm ầm. Max Rutledge không chú ý đến cơn mưa giông mùa xuân dữ dội ở ngoài trời, lão nắm chặt cái máy điện thoại trong tay, hỏi to vào máy:

- Anh nói cái gì mà kỳ quái thế, anh chỉ xin hoãn được hai ngày thôi à? Tôi nghe anh nói có thể xin hoãn ít ra là hai tuần kia mà.

- Tôi tưởng xin được như thế, nhưng chánh án bác bỏ. Ông ta chỉ cho phép hai ngày thôi. Và muốn được thế tôi phải nộp cho ông ta rất nhiều bản khai làm chứng. Nếu có lệnh của Chúa hay đưa bé ốm đau mới được, còn không ngày ấn định sẽ như đình đóng cột.

- Vậy thì anh trình bày với chánh án cho ông thông cảm. - Max không chấp nhận việc không thể làm gì được.

- Tôi đã cố thử rồi. Chúng ta bị kẹt, ít ra là trong phiên toàn đầu tiên này. Cả hai chúng ta đều biết sẽ có nhiều phiên toà nữa.

Max chụp ngay điều kiện mà người luật sư vừa nói.

- Nhưng nếu bác sĩ tuyên bố đứa bé quá...

- Rutledge, ông hãy thận trọng trong việc dùng biện pháp này, -Yancy Hayness cảnh cáo. - Ông sẽ phải có nhân viên xã hội đến kiểm chứng xem đứa bé có bị bệnh hay không và phải có ý kiến của họ mới được. Trừ khi đứa bé bệnh thật, còn không, biện pháp này chỉ gây thêm nhiều rắc rối và đẩy chánh án vào chỗ cứng rắn hơn mà thôi.

- Vậy thì ông nên bảo đảm việc Sloan ẵm con ra toà thôi, - Max cảnh cáo rồi gác máy thật mạnh xuống giá.

Một tiếng sấm nổ vang lên. Tiếng sấm to khiến cho Max chú ý đến cơn giông tố bên ngoài. Lão hết kiên nhẫn, ném cái ly vào cửa sổ bị mưa phủ mờ, rồi bấm máy bộ đàm.

- Dạ thưa ông Rutledge.

- Hỏi xem cơn giông này sắp hết chưa.

- Vâng thưa ngài. Cuộc hẹn 3h30 của ngài đã đến rồi. Tôi đưa họ vào gặp ngài nhé?

- Chỉ đưa Musgrave và số bạn thân của ông ta thôi. - Max nhớ lại chuyện hẹn gặp. - Mời họ vào đi, và huỷ hết các cuộc hẹn khác trong chiều này.

Một giờ sau trung tâm bão chuyển về phía Đông, nhưng đi máy bay vẫn còn nguy hiểm, cho nên Max không còn lựa chọn nào khác hơn là phải đi xe hơi về nhà, thời gian lâu hơn hai lần đi máy bay.

Sốt ruột vì chậm trễ, hai lần Max lấy máy điện thoại trên xe hơi. Nhưng lần nào Max cũng cố kiềm chế mình, nhắc mình nhớ rằng điện thoại di động không đảm bảo. Lão đã thành công,

không liền nói chuyện trên xe hơi.

Harold Bennett đã được nhân viên bảo vệ ngoài cổng báo trước, nên khi xe hơi của Max vừa đậu trước mái hiên nhà, gã đã đứng đợi sẵn sàng ngay khi người tài xế mở cửa sau xe. Gã đã có nhiều năm kinh nghiệm đưa lão từ xe hơi ra xe lăn, nên công việc rất gọn gàng, nhanh chóng, không có vẻ gì trở ngại vấp vấp.

Vừa ngồi vào xe lăn, lão hỏi liền:

- Tình hình trong ngày như thế nào?

Bennett biết đây không phải là câu hỏi chiếu lệ, mà gã hiểu chủ muốn biết đầu đủ về hoạt động của Sloan trong thời gian lão vắng mặt, bất kể chuyện xảy ra tầm thường đến đâu. – Bà Calder để con trong xe đẩy, đẩy đi chơi một vòng ngắn vào sáng nay, rồi tập thể dục trong hồ gần một giờ.

- Khi đi dạo, cô ta có nói chuyện với ai không?

- Chỉ với tôi thôi, thưa ngài, và chỉ nói ngày hôm nay trời quá đẹp. Dĩ nhiên đây là vào buổi sáng, trước khi cơn giông bão đến. Nhưng bà có nói bà muốn lấy cái máy chụp hình của bà để ở nhà chồng. Bà còn nói đến tập hồ sơ nữa. Hình như bà rất muốn lấy lại.

Max gật gù: - Cô ấy lo đến các thứ ấy hơn bất cứ cái gì khác để ở nhà chồng. Tôi sẽ nói luật sư yêu cầu Calder trả lại cho cô ấy. Trong lúc chờ đợi, anh hỏi xem máy ảnh của cô ta là loại gì để mua tạm cho cô một cái. – Lão lăn chiếc xe lên bờ dốc xuôi xuôi. – Còn chiều nay thì sao?

- Bà ấy nằm ngủ một giấc ngắn khi đưa bé ngủ, rồi nghe nhạc và đọc sách. Nói tóm lại, buổi chiều yên tĩnh, nếu không kể sấm chớp ồn ào. – Bennett đáp.

- Nhưng không có điện thoại chứ?

- Bà ấy không nghe mà cũng không gọi.

- Tôi tưởng Haynes có tiếp xúc với cô ta. – Max nói nhỏ và dừng xe đợi cho Bennett mở cửa trước.

Lão mới lướt xe vào trong tiền sảnh rộng, liền nghe tiếng của Sloan từ phòng khách vọng ra. Lão lái xe về phía phòng khách, thấy Sloan đang ngồi nơi ghế nệm dài, nói điện thoại. Lão nhìn Bennett mắt nẩy lửa.

- Thế mà anh nói không có ai gọi điện thoại! – Lão nói, vẻ gay gắt rồi lái xe lăn chạy nhanh vào phòng khách, nét mặt làm ra vẻ hiền từ dễ thương.

Sloan chào lão bằng nụ cười lơ đãng. Lão nheo mắt nhìn cây bút giữa mấy ngón tay nàng và tập giấy ghi chép để trên chỗ dựa của tay ghế dài, khoảng năm sáu dòng ghi chép trên nửa tờ giấy phía trên. Chữ viết nhỏ quá nên lão không đọc được nàng viết gì.

- Cám ơn. Tôi sẽ làm. Sẽ bàn lại với ông sau. Chào. – Nàng nói rồi gác máy và nhìn Max. – Tôi không ngờ bác về nhà sớm thế.

- Cuộc họp cuối cùng của tôi bị huỷ, cho nên phải về nhà sớm. – Max đáp rồi hỏi nàng cho thoả lòng hiếu kỳ. – Cô nói chuyện với ai thế? Với Yancy Haynes à?

- Không, hôm nay tôi không nghe tin gì của ông ấy hết. Tôi nói chuyện với người đại diện

của tôi, Phil Westbrook. Tôi gọi cho ông ta để nói cho ông ta biết về Jake và cho biết số nhà, số điện thoại ở đây để khi nào có chuyện gì cần, ông ta gọi đến để tiếp xúc với tôi.

- Ông ta có việc gì sắp giao cho cô à? – Max hất đầu chỉ xấp giấy nàng ghi chép.

- Khả năng có hai việc vào cuối mùa hè này, nếu tôi bằng lòng, ông ta sẽ nhả tôi từ...- Nàng không nói hết câu vì khi ấy có tiếng khóc nho nhỏ phát ra trên máy giám sát xách tay để trên bàn cuối phòng. – Hình như Jake thức dậy.

- Vậy cô nên đi xem cháu ra sao, trong lúc ấy tôi đi gọi điện thoại nói chuyện là ăn. – Max chạm tay vào bộ điều khiển xe lăn, quay xe lại. – Lát nữa đến phòng lớn với tôi, chúng ta sẽ uống cái gì trước khi ăn tối.

- Dạ, như thế tuyệt đấy. – Tay cầm bút và tập giấy, nàng đứng dậy, đi về phòng trẻ con.

Sloan đi được nửa đường bỗng nhớ cái máy giám sát trẻ con vẫn còn để trên bàn ở cuối phòng khách. Nàng nghĩ nên kiểm tra con trước rồi lấy máy sau, nên cứ thẳng trên hành lang. Khi vào phòng trẻ con, nàng thấy phòng yên lặng. Nàng đi nhẹ nhẹ đến giường. Nhìn vào giường, nàng thấy Jake ngủ say, đôi môi nhúc nhích như đang bú. Nàng nhìn con, định bế nó lên, nhưng nghĩ lại, nàng để nó nằm yên như thế.

Nàng nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng như khi bước vào, rồi đi lui theo hành lang rộng. Khi còn gần phòng lớn vài bước, nàng nghe tiếng Max giận dữ nói lớn.

Phản xạ tự nhiên, nàng nhìn về phía đó, thấy cửa mở hé hé. Nàng không có ý định nghe lén, nhưng không thể không nghe được.

- Tôi muốn anh phải làm theo lời tôi. Tình hình đã thay đổi. Tôi không cần biết anh làm như thế nào, chỉ cần anh làm sao dụ Calder vào thành phố trong vòng 10 ngày sắp đến. – Sloan bỗng dừng lại khi nghe lão nói đến tên Calder. Ý định đến lấy máy giám sát trẻ con bay biến mất khỏi trí nàng. – Sau đó, tôi không cần biết anh để ma túy vào người hần hay vào xe hần. Tôi chỉ muốn có biên bản ghi hần bị bắt trong vòng 10 ngày vì tàng trữ ma túy.

Nàng kinh ngạc đến sững sờ. Mặc dù lão không nói thẳng tên Trey, nhưng Sloan biết Max đang thu xếp để vu oan cho chàng tội tàng trữ ma túy. Lý do đã rõ ràng: gây ảnh hưởng lên chánh án chống lại Trey tại phiên toàn xử bảo trợ. Nàng bước tới phía cửa, cốt để ngăn việc này trước khi vấn đề đi xa hơn. Nhưng Max lại nói:

- Tôi không lo việc này. - Giọng lão hần học. – Khi hần bị bắt vì tội tàng trữ ma túy, vấn đề làm cho người ta tin hần dùng ma túy không khó khăn lắm. Cứ nhìn vào việc anh đã làm cho mọi người tin hần ngoại tình thì rõ. Anh đừng lo việc không ai thấy hần chơi ma túy. Người ta cũng không ai thấy hần gian dối với người đàn bà nào hết, thế mà họ vẫn tin chuyện anh đã cho phao ra.

Sloan đứng bất động, bao nhiêu câu hỏi quay cuồng trong đầu nàng. Ông ta nói gì thế? Ông ta nói không có người đàn bà nào gian dối với Trey hết à? Ông ta nói chuyện giấy ma túy vào xe hay vào người Trey để vu oan cho chàng ư? Nhưng những cuộc điện thoại gọi đến thì sao? Đều là giả mạo cả hay sao? Nhưng tại sao Max làm chuyện này? Chắc ông ta biết những việc này sẽ làm cho hôn nhân của nàng xáo trộn chứ? Hay phải chăng đây là kế hoạch của ông ta?

Bỗng nàng cảm thấy đau nhói trong lòng vì Trey đã nói đúng. Max tạo ra mọi chuyện. Và nàng đã tin và chuyện của lão như một kẻ điên. Nàng vô cùng tức giận vì mình là kẻ quá ngờ nghệch.

Quá dao động, Sloan quay đi và ngấp ngừng khi thấy Bennett đi vào phòng khách từ phía hành lang bên kia. Thấy nàng, mắt gã bỗng ánh lên vẻ gay gắt, như thể vẻ mặt nàng có cái gì đấy khiến cho gã chú ý.

- Có gì không ổn à, bà Calder?

Nàng nghĩ nhanh để tìm câu trả lời mà không làm cho gã nghi ngờ: - Có, nhưng tôi nghĩ ông không thể giúp tôi được. Tôi quay lại đây để lấy một thứ, thế mà đến đây lại không nhớ cái gì. Đúng rồi! – Nàng thốt lên, giả vờ nhớ ra vật mình muốn tìm. – Cái máy giám sát trẻ con.

Trước đây nàng không cần phải đóng kịch như thế này. Lòng bất an vì phải đóng kịch, Sloan cố làm ra vẻ bình thường khi đến lấy cái máy giám sát ở bàn cuối phòng rồi đi ra ngoài hành lang. Lòng hồi hộp vì sợ Bennett biết được việc nàng giả vờ. Thế nhưng nàng không dám nhìn xem gã phản ứng ra sao.

Bennett nhìn nàng vẻ suy nghĩ, cho đến khi nàng đi ra khỏi phòng. Gã quay lại phòng lớn, thấy cửa không đóng kín, gã đi vào.

- Tôi vừa nghe giọng Sloan phải không? – Max hỏi gã.

- Dạ phải.

- Cô ta làm gì bên ấy? – Ánh mắt lão có vẻ nghi ngờ.

- Bà ta để cái máy giám sát trẻ con trong phòng khách. Và quay lại để lấy.

- Cô ta không đứng ở cửa để nghe chứ?

- Dạ, có vẻ không nghe.

Lão càu nhàu cái gì trong họng.

Trước khi Sloan đến phòng trẻ con, Jake lên tiếng khóc. Lần này chú bé không khóc nức, mà khóc thật lớn. Nguyên do là tã bị ướt. Việc thay tã giúp cho Sloan cơ hội để suy và bình tĩnh hơn khi tiếp xúc với con.

- Thế này đỡ chưa, bé xịu? – Sloan hỏi, giọng ngân nga, vừa bế bé lên khỏi bàn thay tã, ôm bé vào vai mình, một bàn tay nhẹ để sau đầu bé. Nàng âu yếm áp mũi vào đầu con, hít hương thơm trong làn hơi da thịt con nít. – Con thơm tho hơn rồi. – nàng thì thào. Rồi nàng cảm thấy lo sợ. – Chúng ta sẽ làm gì đây, Jake? – nàng thầm hỏi.

Không có câu trả lời, Sloan đi đến bên cửa sổ. Bên ngoài mưa đã tạnh, nhưng nước còn nhỏ giọt xuống các đầu hồi, rơi qua các khung kính. Xa xa về phía tây, ánh mặt trời chiếu qua những lớp mây mỏng làm cho chúng sáng lên.

Một người bảo vệ, trang bị đầy đủ dụng cụ chống mưa, dắt con chó săn giống Đức bên cạnh, đi qua phía bên kia bãi cỏ. Thấy anh ta, nàng bỗng nhớ cả một đạo quân đang bảo vệ quanh trại. Bên ngoài thì nói họ bảo vệ nàng, nhưng Sloan biết rằng họ còn ngăn cấm nàng ra khỏi nhà này.

Chỉ một thân một mình, nàng có thể trốn qua khỏi họ. Nhưng với đứa bé, nàng biết không thể làm thế được, và dĩ nhiên nàng không bỏ đi một mình. Sloan cảm thấy rất bế tắc.

Thế nhưng nàng phải tìm cách để ra khỏi đây, phải tìm có gì đấy để họ không nghi ngờ.

Khi nghĩ đến cách ra khỏi đây, nàng mới thấy Max rất khôn khéo, lão làm cho nàng không có nhu cầu gì để ra ngoài hết. Đã có người đi mua sắm các vật dụng cần thiết trong nhà rồi. Những thứ mà nàng và Jake cần, đều được cung cấp đầy đủ. Nàng có luật sư đến tận nhà, và nếu hai mẹ con đau ốm, chắc chắn thế nào Max cũng mời bác sĩ đến chữa chạy cho mẹ con nàng. Không thể giả vờ ốm đau được, nhất là khi trong trại có ý tá chính quy.

- Ôi lạy Chúa! – Nàng thở hốt hển khi bỗng nhiên thấy Bennett là mối nguy hiểm thật sự đối với nàng. Trước đây, đã có vài dịp Sloan thấy gã lấy thuốc trong tủ thuốc ra. Nàng chỉ đoán số thuốc gã lấy ra là thuốc an thần, thuốc chống đau, thuốc làm giãn cơ bắp để cho Max dùng. Nhưng số thuốc này cũng có thể đưa cho nàng uống để đầu độc nàng nếu nàng phản đối việc ở lại tại đây, hay tệ hơn, chống lại Max khi biết hành vi bất hảo của lão.

Rồi Sloan nhớ đến tài liệu mà nàng đã ký, tài liệu chứng nhận Jake là người thừa hưởng tài sản của nàng. Trong số những điều khoản trong tài liệu có một điều khoản đề cập đến cái chết của nàng. Nếu nàng chết trước khi Jake trưởng thành, Sloan đã chỉ định Max Rutledge làm người giám hộ về mặt pháp lý của Jake.

Nàng cảm thấy lạnh toát cả người vì lo sợ. Nàng không dám gọi Trey để báo cho chàng biết về kế hoạch của Max. Thế nào Trey cũng đến cứu nàng, và kết quả rất khốc liệt cho họ.

Nàng chỉ còn một cách duy nhất là tìm ra một lý do hợp pháp để rời khỏi trại với Jake. Phải tìm một cớ gì để Max chấp nhận dễ dàng, nếu không lão sẽ nhận ra nàng biết nàng và Jake đang lâm vào hoàn cảnh của tù nhân. Nàng phải nghĩ ra cách gì đó khiến Max xem đây là chuyện bốc đồng ngây ngô, dễ nuông chiều.

Và nàng đã nghĩ ra điều đó một cách nhanh chóng. Nàng không biết bao lâu nữa nàng mới cho lão biết trò bốc đồng đại dột này.

Đầu của Jake nhúc nhích trong bàn tay nàng, miệng chú bé há ra tìm cách ngậm nắm tay của mình. Lòng nàng dịu lại khi nhìn làn da mịn màng và cái mũi nhỏ xinh xắn của bé.

Nàng quyết định thực hiện kế hoạch ngay tức khắc. Nàng cười nho nhỏ với mình, nụ cười vừa sung sướng và hân hoan.

- Hai mẹ con mình cần chụp ảnh với nhau một tấm hình nhé. – Sloan thốt lên. - Một tấm hình chính thức.

Nghĩ ra được lý do để rời trại một cách hợp lý mới chỉ là rào cản thứ nhất. Nàng biết Max sẽ làm gì. Thế nào lão cũng cho người đi theo hai mẹ con, có lẽ đông hơn một người, và đây là trở ngại thứ hai. Nếu nàng tìm cách để vượt qua được cả hai trở ngại này, thế nào nàng cũng tìm được một chỗ để ở lại cho đến khi tiếp xúc được với Trey. Và chỗ ở lại phải là nơi Max không ngờ nàng đến đấy.

Sloan nghĩ rằng nàng phải giải quyết ngay việc này, cho nên khi nàng đến phòng lớn với lão trước giờ ăn tối, nàng nói cho Max nghe ý định này. Câu trả lời của lão đúng như điều nàng đã dự đoán.

- Chụp bức hình hai mẹ con. Ý nghĩ quá tuyệt vời. – Lão đáp. – Ngày mai tôi sẽ cho cô thư ký đi gặp người nhiếp ảnh, mời anh ta đến đây để chụp cho cô.

- Bác Max thân mến ời. – Sloan cười, vẻ mặt hân hoan. – Rõ ràng bác không hiểu nhiều về vấn đề nhiếp ảnh.

- Sao? – Lão nhìn nàng, ánh mắt ngạc nhiên và có vẻ ngờ vực. Nói đến vấn đề nhiếp ảnh, lão chấp nhận nàng biết nhiều hơn lão.

- Vì tôi muốn có bức hình chuyên nghiệp, hình được chụp trong phòng ảnh được trang bị đầy đủ kỹ thuật. Không phải được chụp trong bối cảnh dựng lên tạm thời với vài ngọn đèn chiếu lệ. - Cố giữ cho giọng nói của mình được nhẹ nhàng tự nhiên là điều khó, nhưng nàng nghĩ không nên có giọng tranh luận với lão.

- Tôi hiểu. – Lão nhìn nàng để thăm dò ý đồ của nàng. – Sloan này, tôi không muốn cản cô, nhưng bây giờ là lúc không thuận tiện cho cô đi đâu, nhất là với cháu bé. Có lẽ sau này...

- Tôi nghĩ phải chụp ngay bây giờ. – Nàng phản đối quyết liệt. Nhận thấy thế, Sloan liền vội dịu dàng nói tiếp. – Nếu ông Haynes không xin được ngày hoãn ra tòa, thì tuần sau chúng tôi phải đi Montana rồi. Nếu có việc gì xảy ra ở đây... - Bỗng có ý nghĩ khác nảy ra trong óc, nàng liền nói ngay: - Chắc bác lo có chuyện bất chắc xảy ra phải không? Bác lo Trey cho người đến canh chừng bên ngoài trại chứ gì?

- Nếu hẳn không cho người đến thăm dò trại Slash R, thì tôi rất ngạc nhiên. – Max đáp, đồng ý với nàng.

- Bác cho hai bảo vệ đi với tôi không được sao? Có họ đi theo, tôi sẽ được yên ổn, phải không?

- Nếu thế thì được. – Lão đáp.

Sloan không thể để cho lão có cơ hội nói gì thêm, nàng bước đến ghế lão, nói vắn tắt: - Cám ơn bác Max. – Nàng hôn phớt lên má lão. – Như thế này là quá nhiều cho tôi rồi. Tôi biết bác sẽ tìm cách để giúp tôi.

Lão cười gượng, lộ vẻ không mấy hài lòng: - Tôi sẽ cho cô thư ký đi tiếp xúc với tiệm ảnh cho cô.

Sloan không muốn để cho lão thu xếp tìm nơi chụp ảnh cho mình. Làm thế lão sẽ dễ viện cớ này cớ nọ để trì hoãn kế hoạch của nàng.

- Bác Max, xin bác đừng bận tâm, tôi muốn tìm nơi để chụp cho vừa ý. Tôi biết cô thư ký có khả năng này, nhưng tôi muốn kiểm chứng loại phim và máy móc mà người nhiếp ảnh sẽ dùng, muốn kiểm tra quá trình thực hiện...những kỹ thuật mà tôi tin là cô thư ký của bác không am hiểu thấu đáo.

- Chắc đúng như vậy. – Max nhượng bộ, vẻ bực bội. – Trước khi cô định giờ đi chụp, cô hãy cho tôi biết để nếu có gì khó khăn, tôi phải thêm bảo vệ đi theo cô.

Về điểm này, Sloan phải đồng ý thôi. – Dĩ nhiên.

Vào trưa ngày hôm sau, nàng thu xếp xong với tiệm ảnh thích hợp nhất với các yêu cầu của mình. Để chụp một tấm hình vào sáng hôm sau đòi hỏi nàng phải thuyết phục rất nhiều, nhưng cuối cùng nàng đã thành công. Tuy nhiên nàng chỉ báo cho Max biết công việc của mình sau khi đã nói chuyện với người chỉ huy đội an ninh trong trại.

Sau khi đã thu xếp xong các việc cơ bản, Sloan gọi điện thoại đến cho Max. Nàng báo cho lão biết địa chỉ của tiệm ảnh, số điện thoại của tiệm, rồi nói thêm:

- Tôi đã gặp may, bác à. Ngày mai chủ tiệm rảnh việc lúc mười giờ. Và tôi đã nói chuyện với

người chỉ huy an ninh trong trại...tên anh ta là Grazanski thì phải. Tôi nói việc tôi muốn làm, và anh ta trả lời chuyện này không khó khăn gì. Tôi nghĩ công ty có thừa bảo vệ có khả năng đi theo tôi đến tiệm ảnh. Có phải như thế tuyệt không? Tôi biết bác rất lo việc này. Thú thật, tôi cũng lo.

Nàng nín thở, sợ Max nghĩ ra lý do gì để phản đối. Nhưng lão đáp: - Việc này sẽ kéo dài trong bao lâu?

- Chủ tiệm rảnh việc trong thời gian 2h vì khách hàng huỷ buổi hẹn, nhưng tôi nghĩ việc chụp ảnh không lâu như thế đâu, chỉ hơn 1h là cùng. Tôi nghĩ chuyện này tùy thuộc vào Jak, nó dễ chịu thì mau thôi.

- Nếu thế thì tôi sẽ dặn bảo vệ giúp cô chụp ảnh cho nhanh. Tôi có buổi họp, nên hẹn tối sẽ nói chuyện với cô.

Nếu có gì xảy ra thì đây là sự căng thẳng gia tăng khi nàng gác máy. Mọi việc tiến hành êm đẹp, nhưng nàng rất lo sợ. Nếu lần này có gì xảy ra không ổn, nàng tin sẽ không có dịp nào khác thuận lợi hơn.

Sáng hôm sau khi Sloan nhìn mình trong gương, nàng nghĩ trong óc: “Mặc áo quần quá bảnh”. Tóc chải cuốn lên trên đầu rất công phu, hài hoà với chuỗi ngọc trai quán quanh cổ hai vòng. Nàng cảm thấy mặt cứng nhắc vì trang điểm quá nhiều, nhưng nàng nghĩ phải chưng diện cho thật đẹp mới được, quen sợ dạ lạ sợ áo quần.

Ruột rối như tơ vò, Sloan quay người người khỏi gương soi bước đến giường Jake đang nằm, chú bé cũng ăn mặc thật đẹp. Bé đang kéo góc tấm chăn, vẻ mặt như chăm chú vào công việc này. Nàng kéo chăn quấn quanh bé, luồn tay dưới người bé và ẵm nó lên.

- Jake, con thấy sao? Chúng ta đi chụp ảnh nhé? – Sloan nói nho nhỏ. Có tiếng thì thảo trong nàng báo cho nàng hay rằng nàng không phải ở một mình trong phòng trẻ con. Nàng liền nói thêm, giọng to hơn: - Chúng ta đi chụp ảnh nhé. – Quay lui, nàng giả vờ chợt thấy Harold Bennett đứng gần đấy. – Có xe chưa?

- Rồi thưa bà.

- Tốt. – Nàng ẵm chú bé đứng lên một tí để cho người y tá thấy rõ bé hơn. – Trong nói tuyệt không?

- Rất tuyệt. – Bennett đáp.

- Tôi cũng nghĩ như thế. Để được an toàn tôi đã gói theo bộ đồ trắng cho bé, phòng khi nó tè trong quần. – Nàng gạt đầu chỉ cáci xách căng phòng to trên tủ áo quần. – Ông mang cái xách ra xe giúp tôi được không? Tôi xin báo ông rõ, đồ đạc trong xách lĩnh kính, lại thêm đồ trang điểm và các thứ của tôi, xách nặng hơn Jake đấy.

“Các thứ” ở đây gồm đôi giày và áo quần để thay, thêm mấy bình sữa và tã lót cho Jake. Nhưng tất cả đều được giấu dưới các thứ đã biết.

Khi Bennett mang cái xách đi ra khỏi phòng trẻ con, gã không nói gì về các xách nặng. Mỗi bước nàng cảm thấy sự căng thẳng mỗi gia tăng.

Xe chạy vào thành phố lâu, nàng rất sốt ruột. Nhưng khi đến thành phố mới là lúc quan

trọng. Sloan cần phải lấy bình tĩnh để chuẩn bị cho thời gian thử thách này.

CHƯƠNG XXIII

Sau khi đến nơi chụp ảnh, Sloan đợi cho hai nhân viên bảo vệ đi xem một vòng khắp tiệm để biết chắc trong tiệm chỉ có người chụp ảnh và người phụ tá thôi. May thay, khi Sloan nói họ ra đợi nàng ở ngoài tiền sảnh nhỏ phía trước tiệm, họ không phản đối.

Phần gay go nhất là giả vờ chú ý khi người nhiếp ảnh đề nghị nhiều kiểu để chụp. Sloan chọn kiểu cần phải chuẩn bị thật lâu, rồi hỏi phòng thay áo quần ở đâu để nàng rửa ráy trang điểm lại sau chuyển đi đến đây.

Trên đường đến phòng thay áo, nàng yêu cầu người nhiếp ảnh chỉ cửa ra phía sau ở đâu, viện cớ nàng sợ bị kẹt khi nhà gặp hỏa hoạn. Nàng không biết người nhiếp ảnh có tin nàng không nhưng nàng cóc cần.

Vào phòng thay áo quần, Jake hơi ồn một chút khi nàng để nó xuống mặt quầy rộng lớn, nhưng sau đó nó yên lặng. Sloan vội lấy hết các thứ trang điểm trong xách ra, lược chải đầu và ống keo xịt tóc, rồi thọc tay xuống dưới xách lôi ra áo quần và giày để thay. Nàng chất thành một đống bên cạnh Jake.

Ngay lập tức nàng lau hết son phấn trên mặt, xõa tóc xuống, bím thành hai bím sơ sài. Nàng thay quần Jeans, mặc cái áo vải ngắn rộng thùng thình, rồi đi đôi giày đế mềm. Sau đó nàng chỉ quần cho Jake tắm chắn mỏng màu khác, nhét ví vào xách bây giờ đã nhẹ nhiều, và thế là nàng đã chuẩn bị xong.

Lòng run sợ, nàng ẵm Jake lên tay, mang quai xách lên vai, mở cửa và nhìn ra ngoài. Có tiếng từ phòng chụp ảnh vọng đến, nhưng trên hành lang không có ai hết. Nàng lặng lẽ bước về phía cửa sau.

Sloan nơm nớp lo sợ, thậm chí khi đã bước ra ngoài đường ở phía sau nhà rồi, nàng vẫn chưa chắc đã bình an vô sự. Nàng nghĩ giỏi lắm cũng chỉ năm phút nữa thôi là người chụp ảnh bắt đầu phân vân không biết nàng làm gì mà lâu thế. Khi ông ta thấy không có ai trong phòng thay quần áo, thế nào ông ta cũng báo động ngay.

Nàng bèn bước nhanh, băng qua chỗ hai đường giao nhau sang bên kia, rồi đi đến góc đường. Nàng liếc mắt nhìn về phía tiệm ảnh, thấy người tài xế đứng dựa vào mui xe đậu phía trước tiệm. Nguy nhất là hẳn ta không nhìn vào tiệm ảnh.

Ngay lúc đó, Sloan thấy có chiếc xe taxi đang chạy đến, ngọn đèn báo không có khách bật sáng. Không chắc sẽ tìm được xe khác ở chỗ xa hơn, nàng liền đưa tay vẫy chiếc xe này. Xe rẽ về phía nàng, dừng lại gần góc đường.

Tim đập thình thịch, tay ẵm con, vai mang xách cồng kềnh. Sloan vội bước lên ghế ngồi ở phía sau. Cuối cùng nàng đóng cửa, lo lắng quay đầu nhìn lại, nhưng không thể nói người tài xế có thấy nàng vào taxi hay không. Nàng moi tờ giấy trong túi quần Jeans ra, trên tờ giấy có ghi địa chỉ, đưa cho tài xế taxi. – Vui lòng chạy nhanh đi.

Anh tài xế để ý đến sự tương phản giữa bề ngoài luộm thuộm của nàng với địa chỉ nơi đến, nhưng anh ta không nói gì hết, mà chỉ lái xe vào dòng xe cộ ngoài đường. Jake bắt đầu khóc, Sloan vội lục xách tìm núm vú cao su. Nàng đưa một tay tháo dải cao su buộc bím tóc, rồi dùng ngón tay cào tóc xõa ra.

Nàng đưa mắt nhìn lại đến hàng chục lần, tin chắc bây giờ họ đã phát hiện nàng không có ở tiệm chụp ảnh. Nhưng may ra, chắc họ sẽ tìm khắp nơi trong nhà trước.

*
* *
*

- Anh nói sao, chúng đi rồi à? – Max hét to trong máy điện thoại.

- Bà ta đi vào phòng thay áo quần ở phía trong tiệm...để trang điểm và thay áo quần, bà ta nói thế. Khi người nhiếp ảnh đến tìm bà ta, , thì không thấy hai mẹ con đâu hết. Áo dài, giày, đồ trang điểm nằm trong phòng thay áo quần, nhưng bà Calder và chú bé biến mất. Tiệm ảnh có cửa ra phía sau, có đường ở sau nhà. Chúng tôi tin họ ra cửa ấy.

- Các anh được chỉ định canh chừng họ. Tại sao không cho người gác ở đấy? – Max hỏi.

Cửa sau bằng sắt kiên cố, khóa ở bên trong. Chắc không ai đi vào cửa này, chúng tôi không nghĩ bà Calder...

- Mẹ kiếp, anh quá sai lầm. Nhận lỗi đi!

- Vâng, thưa ngài. Đây là do sơ xuất.

Lão giận vì họ làm việc lỏng lẻo, nhưng cũng nhận thấy bây giờ khiển trách họ cũng chẳng ích lợi gì. Lão bèn hỏi:

- Các anh làm gì để tìm ra họ?

- Chúng tôi cho người đến trạm xe khách và các phi cảng để xem bà ta có đến đấy hay không. Nghe bà ta có ngôi nhà ở Hawaii, nhưng chắc có ai đây để bà có thể...

- Cô ta có người anh họ bên chồng ở trại Cee Bar. Cho người đến đấy để kiểm tra xem ai đến gần trại ấy. Cô ta đi bao lâu rồi?

- Khoảng mười hay mười lăm phút. Có thể không lâu hơn thế. Mà khoan xin ông đợi một lát. – Bàn tay che máy, cắt đứt cuộc trao đổi với lão một lát, rồi giọng nói cất lên tiếp. – Chúng tôi vừa có tin mới. Có người trông thấy một phụ nữ rúm rúm con lên taxi cách đây nửa khối phố.

- Theo dõi chiếc taxi ấy để hỏi xem tài xế đưa cô ta đi đâu. Tôi không cần biết anh phải làm gì, hay tốn kém bao nhiêu, miễn anh tìm cho ra địa chỉ cô ta đến.

- Chúng tôi sẽ làm ngay.

Quá giận, Max dẫn mạnh cái điện thoại xuống giá, quay xe lăn ra khỏi bàn, đến nhìn vào bức tường kính trong phòng điều hành. Việc nàng ra đi chỉ có một lý do duy nhất thôi, Sloan đã nghe lén cuộc điện đàm giữa lão với Donovan, như linh tính đã báo cho lão biết. Sai lầm của lão là không tin vào linh tính.

Nhưng việc chưa hết. Bây giờ việc duy nhất lão phải làm là ngăn không cho nàng đến được với gia đình Calder và trao đứa bé cho họ.

*
* *
*

Hoa xuân nở rộ, rực sáng cả khu vực River Crest dành riêng cho giới thượng lưu nằm trong những ngọn đồi nhìn xuống sông Trinity. Sloan không còn lòng dạ nào để ngắm hoa khi chiếc taxi chạy vòng vèo quanh các con đường trong khu vực. Xe chạy với tốc độ chậm, để tài xế dễ nhìn các biển tên đường và số nhà. Sloan biết tài xế cần phải chú tâm nhìn, nên nàng im lặng không nói gì.

Trước mặt họ cổng bằng sắt cuộn mở cánh bên phải, để lối cho xe chạy vào trong sân. Chiếc taxi rẽ vào giữa hai cánh cổng, chạy theo con đường vòng đến trước ngôi biệt thự lớn xây theo kiểu Ý.

Sloan vội nhét vào tay tài xế mấy tờ giấy bạc, nhiều hơn giá biểu cần phải trả, rồi ẵm con bước ra ngoài, mang theo cái xách. Nàng nhìn lui để xem có ai đi theo mình không, rồi bước tới cửa trước, bấm chuông.

Khi chiếc xe chạy đi rồi, nàng mới ân hận là đã không bảo tài xế đứng đợi. Nhưng bây giờ quá trễ rồi. Vả lại Jake bắt đầu khóc. Cái núm vú cao su không làm cho nó hài lòng nữa. Sloan bấm chuông lần nữa, cảm thấy đứng ngoài nhà như thế này quá bất tiện.

Cửa mở, trước mặt nàng hiện ra một ông già, đầu hói, mặc chế phục của quản gia.

- Bà cần gì, thưa bà? – Ông ta hỏi, vẻ lạnh lùng, lễ phép.

- Xin ông vui lòng cho tôi gặp Tara ngay. Có việc rất quan trọng.

- Xin lỗi, bà Calder hiện không có ở nhà. Có lẽ bà...

Nàng cắt ngang lời ông ta:

- Bao lâu nữa thì bà ấy về? Tôi muốn đợi bà ấy. Tôi là Sloan Calder.

Ông ta quay qua nhìn đứa bé trên tay nàng, mặt như hiện ra nụ cười thờ ơ lãnh đạm. – Vậy đây là cháu nội của ông Calder. Chắc bà Calder sẽ rất sung sướng khi thấy nó. Bà ấy vừa từ Châu Âu về. Cách đây mấy phút bà ấy gọi điện thoại báo cho biết bà đang trên đường về nhà. Có thể bà ấy sắp về đến nơi rồi đấy. Tôi là Brownsmith, quản gia của bà Calder. Xin mời bà vào. – Ông ta bước lại một bước để tránh chỗ cho nàng vào, rồi bỗng ông dừng lại vì thấy chiếc xe hơi đen bóng loáng đang chạy vào nhà. Bà Calder đã về đấy rồi. Bà đến thật quá đúng lúc.

Khi Sloan quay nhìn ra phía đường xe chạy, người quản gia bước ra trước để chào nữ chủ nhân, ông ta đi với dáng lệt bệt của người già, Jake vẫn khóc, Sloan phải lắc lư đứa bé để đỡ nó, vừa đi theo người quản gia ra ngoài đường lối xe chạy vào.

Mấy giây sau, chiếc xe dừng lại nhẹ nhàng, tài xế bước ra khỏi xe, đi vòng ra phía bên kia để mở cửa ở phía sau, đưa tay đỡ chủ nhân xuống xe.

Tara bước ra, người mặc bộ đồ đi đường màu xám bạc và khoác chiếc áo lông chồn dài lê thê. Người quản gia cúi đầu cung kính chào bà.

- Chào mừng bà về nhà, thưa bà Calder, - ông ta nói rồi đưa tay chỉ Sloan và nói tiếp – Bà có khách. Hai người.

Thấy Sloan, Tara quá đỗi ngạc nhiên.

- Sloan, cô làm gì ở đây?

- Tôi cần bà giúp đỡ. – Sloan vừa nói vừa lắc lư đứa bé vì nó khóc lớn hơn.

- Có gì không ổn à? Đứa bé bị bệnh hay sao?

- Không, nó khỏe. Vì Max. Lão ta tìm tôi...

- Max à? Max Rutledge à? Ông ta làm gì khiến cô phải đến đây? – Trán Tara hơi nhăn vì ngạc nhiên.

- Nhiều chuyện. Trey đã cố cảnh cáo tôi về ông ta, nhưng tôi không nghe. Tôi cứ nghĩ anh ấy sai và...

Tara nhìn quanh và cắt ngang lời nàng:

- Trey đâu? Tại sao cậu ấy không có ở đây?

- Tôi đã bỏ anh ấy mà đi. Chuyện này phức tạp, phải cần nhiều thì giờ mới nói hết được.

- Cô cãi với cậu ấy về Max! – Giọng Tara gay gắt có vẻ lên án nàng.

- Chúng tôi cãi nhau rất nhiều chuyện, nhưng hóa ra chuyện nào cũng có bàn tay của Max nhúng đến. Nhưng tôi không biết, mãi cho đến ngày hôm kia...

- Cô nói cô đứng về phe với Rutledge để chống lại chồng cô phải không? – Tara hỏi, giọng có vẻ giận dữ.

- Tôi đã sai. Tôi xác nhận rằng...

- Đồ điên! Cô không biết cô sai lầm biết bao! Chắc cậu ấy không bao giờ tha thứ cho cô đâu. Không bao giờ. Lạy chúa lòng lành, tôi nghĩ tôi cũng đã từng sai lầm như cô, vì thế mà cuộc hôn nhân của tôi tan vỡ. Cô biết cô ngu ngốc như thế nào không?

Quá sững sốt trước sự tức giận của Tara và trước lời công kích kịch liệt của bà, Sloan gắng lắm mới nói được nên lời:

- Nhưng tôi có thể giải thích được lý do. – Thế nhưng lần đầu tiên nàng phân vân không biết kết quả ra sao. – Tôi chỉ cần nói chuyện với Trey. Tôi xin phép được dùng điện thoại của bà...

- Cô tin cậu ấy sẽ nói chuyện với cô hay sao? – Tara trả lời với giọng chế giễu. – Cho dù cậu ấy không cúp máy khi nghe cô nói thì cậu ta cũng không tin điều cô nói. Không tin nữa. Khi cô bỏ cậu ấy ra đi, cô đã giết chết lòng tin về cô trong lòng cậu ấy.

- Tôi không chấp nhận như thế. Tôi không nghĩ như thế. – Sloan khẳng khái nói, vừa cố dỗ Jake nín khóc. Tôi nói với anh ấy không phải cho tôi, mà cho con chúng tôi.

- Vì đứa bé. – Lần đầu tiên Tara chú ý đến đứa bé. – Được rồi, có thể đây là cơ may cho cô. Nhưng không nói trên điện thoại. Nói trên điện thoại không có kết quả đâu. Nhanh lên. – Bà nắm vai Sloan, đẩy nàng đến cửa xe đang mở. – Vào xe.

- Nhưng bà không hiểu. – Sloan cố chống lại.

- Cô không biết điều cô đã làm. Cứ vào xe đi, - Tara ra lệnh, rồi nói với quản gia. – Gọi ra phi trường ngay lập tức. Nói cho họ đổ xăng và chuẩn bị sẵn sàng để bay ngay khi chúng tôi đến đây. Tôi đưa Sloan đi Montana.

Nghe nói nơi họ sẽ đến, Sloan ném cái xách vào xe và bế con leo vào trong. Trong khi người quản gia vội vã đi vào nhà thật nhanh, thì Tara quay qua nhìn tài xế đang đứng bên cạnh thùng xe mở rộng, một nửa hành lý của bà để ở dưới đất.

- Anh làm gì đây? – Bà gay gắt hỏi. – Bỏ hết hành lý lại vào xe ta đi.

Người tài xế vội vã chất hành lý vào thùng xe, đóng nắp lại rồi nhanh chân leo vào tay lái. Một giây sau, chiếc xe quay lại đường cũ.

Đứng bên ngoài ngôi nhà trong trại Cee Bar, Quint lắng nghe Empty Garner, ông nội của vợ, kể chuyện đã xảy ra cho ông với vẻ rất tức tối.

- Sau khi chữa lại hàng rào xong, tôi chạy xe ra đường thì có một người chỉ mặc áo sơ mi bình thường ra dấu cho tôi dừng xe. Khi tôi dừng để xem anh ta muốn gì, tôi thấy có chiếc xe hơi đậu trên đường vào trại Rigsby. Bỗng có anh chàng thứ hai xuất hiện, cả hai nhìn khắp xe tôi như hai con chó săn tìm mồi. Họ nói họ thích xe tôi. Gọi xe tôi là loại xe cổ điển. Cổ điển cái con khỉ. Họ đang tìm cái gì đấy. Tôi cá là Rutledge thuê họ làm việc đấy, anh muốn cá không? – Empty hỏi.

Quint không để ý đến câu hỏi của ông, mà hỏi lại:

- Họ khám xe Dallas rồi bây giờ khám xe ông. Tại sao? Họ muốn tìm gì phải không?

- Anh nói họ tìm trong xe Dallas à? – Nghe nói đến cháu nội, ông già liền thay đổi câu hỏi.

- Cô ấy cũng bị họ tìm gì đó trong xe. – Quint tin có việc gì đang xảy ra, nên anh vội đi vào nhà.

Ngạc nhiên khi thấy Quint thành linh bỏ đi, ông già hỏi theo:

- Anh đi đâu thế?

- Đi gọi điện thoại để xem có gì lạ không. – Quint vừa đáp vừa đi ra hàng hiên ra cửa sau.

Vào nhà, anh đi thẳng đến bàn làm việc kê trong góc nhà bếp, nhấc máy điện thoại lên. Empty theo sau anh ta đi vào, thấy Dallas bên cạnh bồn rửa, lập tức ông hỏi ngay, để biết chuyện cô ta đã gặp các người kia như thế nào.

- Chào Jessy. Cháu là Quint đây, - anh nói khi nghe bà lên tiếng bên kia đầu dây – cháu muốn biết có chuyện gì xảy ra không. Hôm nay cháu vừa nghe nhiều chuyện rất lạ.

- Không có gì hết. Chuyện lạ như thế nào? – Jessy có vẻ vừa ngạc nhiên vừa lo lắng.

- Vì ở đây có chuyện xảy ra hơi kỳ quặc, cháu nghĩ chính Rutledge đã nhúng tay vào chuyện này.

- Cháu nói thế nghĩa là sao? – Jessy hỏi, rồi bỗng bà nói thêm – Khoan đợi một chút, Trey đang vào đây. Tôi mở máy điện thoại có loa cho cháu nói. – Một lát sau, bà nói bằng giọng trầm trầm

nhỏ nhỏ. – Cháu nói đi.

- Có cảnh sát chặn xe của Dallas để kiểm soát khi cô ấy trên đường từ trường đại học về. Anh ta nói có tên tù vượt ngục, họ muốn kiểm soát trên xe cô ấy. Cô ấy nghi ngờ khi nghe anh ta hỏi cô ấy ở đâu, đi đâu. Khi nghe cô ấy nói, cháu nghi ngờ, bèn hỏi để kiểm tra. Thì ra không có tên tù nào vượt ngục hết. Bây giờ ông Empty lại gặp một chuyện như thế, nhưng hai người đàn ông tìm trên xe ông không phải là cảnh sát.

- Và ca hú nghi Rutledge đứng đằng sau chuyện này?

- Có thể như thế.

- Nhưng họ tìm cái gì? – Trey hỏi. Quint nhận ra giọng nói của chàng ngay.

- Chính thế mới làm tôi lo. Tôi không biết họ tìm gì, Trey à. Tôi nghĩ chắc có chuyện gì đấy liên quan đến Sloan.

- Tôi không hiểu tại sao có chuyện như thế. – Giọng Trey có vẻ như không chấp nhận ý kiến của Quint.

_ Tôi cũng không hiểu. – Quint đáp. – Nhưng có lẽ Rutledge không làm thế chỉ để quấy phá chúng ta. Chắc có chuyện gì đấy quan trọng... chuyện gì đấy hay ai đấy mà lão ta không muốn đến với chúng ta.

- Có lẽ có người làm việc cho lão ấy à? – Trey hỏi.

- Có lẽ thế. Có lẽ cậu nên báo cho Walters biết. Các thám tử của ông ấy có khả năng nghe lén những chuyện trao đổi giữa các bảo vệ canh gác quanh trại Slash R.

- Chúng tôi sẽ gọi cho ông ấy ngay. – Jessy đáp. – Trong lúc chờ đợi, cháu hãy cẩn thận.

- Cháu...

Trey nói xen vào trước khi Quint nói hết câu. – Nếu có kẻ làm việc cho Rutledge, hẳn sẽ không đến gặp chúng ta đâu trừ phi có chuyện gì liên quan đến Sloan hay Jake. Và chắc nếu hẳn liều mạng làm việc như thế thì chắc đây là việc cực kỳ quan trọng.

- Tôi cũng nghĩ như cậu, - Quint đáp và nói tiếp ý nghĩ vừa xảy ra trong óc mình. – Nếu đây là công việc quan trọng thì bây giờ là lúc cấp bách nhất cho chúng ta.

- Tôi nghĩ đến lý do duy nhất khiến cho chúng ta xem bây giờ là lúc cấp bách nhất. – Trey đáp. – Phải chăng Sloan có kế hoạch đem Jake đi khỏi nước trước khi phiên tòa phán quyết quyền bảo trợ được mở vào tuần sau?

- Cậu nghĩ đúng dự định của Rutledge đấy. – Quint đáp, anh đồng ý với chàng. – Hãy gọi Walters, yêu cầu ông ta cho nhân viên bắt tay vào việc ngay. Nếu đúng lão ta có kế hoạch ấy, cô ấy sẽ không đi bằng máy bay thương mại đâu. Rutledge sẽ đưa cô ấy ra khỏi nước bằng máy bay riêng của lão.

- Tôi gọi ngay bây giờ. – Trey đáp rồi cúp máy. Không đợi chàng hỏi, Jessy đưa cho chàng số điện thoại của hãng điều tra Walters. Vừa bấm số máy, chàng vừa nói:

- Trát hầu tòa và lệnh của tòa án đối với Rutledge chỉ là giấy loại. Tôi đoán là Sloan cũng xem thường các loại giấy tờ này như lão ta thôi.

Tiếng máy nội đàm vang lên, Rutledge đưa tay nhắc máy điện thoại. Lão bấm nút đèn nhấp nháy và hỏi:

- Anh tìm ra tên lái taxi chưa?

- Rồi, thưa ngài. Anh ta miêu tả khách đi xe giống bà Calder và cháu bé, - người nhân viên đáp.

- Anh ta đưa cô ấy đi đâu?

- Đến nhà của Tara Calder.

- Tara. Max trách mình không nghĩ đến bà ta. Bỗng lão nhớ ra. – Bà ta đi nghỉ mùa đông ở châu Âu. Bà ta về rồi à?

- Dạ, về rồi, nhưng chúng tôi không thể thu thập được thông tin gì nơi người quản gia của bà ấy hết. Tuy nhiên, người tài xế thì cho chúng tôi biết anh ta vừa chở bà chủ quay lại máy bay, cùng với người phụ nữ còn trẻ và đứa bé. Theo anh ta thì họ bay đến nhà nghỉ hè của Tara Calder ở Montana, nhưng anh ta không thể cho tôi biết đến thành phố nào.

- Không thành vấn đề. Tôi biết chỗ ấy ở đâu rồi. – Max đáp và nghĩ đến cơ may lão đến được phi trường riêng bên cạnh ngôi nhà đá xa hoa của Tara.

- Ông có muốn tôi...

- Tôi muốn biết máy bay bà ta cất cánh bao lâu rồi...và tôi muốn biết ngay bây giờ. Anh đi hỏi nhanh lên. – Lão ra lệnh rồi cúp.

Không ai nói với Rutledge rằng lão có rất ít cơ may chặn được Sloan trước khi nàng về với gia đình Calder, Nhưng lão còn hy vọng, lão cứ làm. May ra lão có thể thuyết phục Sloan rằng nàng đã hiểu lầm câu chuyện nàng đã nghe trên điện thoại. Nếu không, lão sẽ dùng những biện pháp khác để đưa Sloan và đứa bé về lại Texas.

Nhưng trước hết, lão phải đến đấy.

Quyết định xong, Max ra lệnh cho người phụ tá thông báo phi hành đoàn biết lão đang trên đường đến bãi đáp trực thăng ở trên sân thượng tòa nhà. Sau đó, Edwards phải gọi ra phi trường, ra lệnh chuẩn bị cho lão chiếc máy bay phản lực nào nhanh nhất đợi sẵn, chờ lão ở đấy. Nếu có cuộc điện thoại nào của nhân viên an ninh gọi về thì phải chuyển ngay đến cho lão.

Khi chiếc trực thăng đáp xuống phi trường thì cuộc điện thoại được chuyển đến cho lão. Tin tức không mấy tốt đẹp. Máy bay của Tara đã cất cánh trước đó chừng chín phút, sau khi đã bị hoãn lại một thời gian vì bị trục trặc về kỹ thuật.

Sloan ngồi trong chiếc ghế bọc da sang trọng cách Tara lối đi ở giữa, nàng cố sức dỗ cho đứa bé khỏi khóc. Tara nhìn hai mẹ con, ánh mắt giận dữ. – Thằng bé còn khóc cái gì nữa đấy? – Bà ta hỏi hết kiên nhẫn. – Chẳng lẽ nó đòi thay tã lần nữa.

- Có lẽ tai nó đau vì thay đổi áp suất không khí. Tôi đã nhớ ra chuyện ấy đã chuẩn bị cho nó bình sữa đây. – Sloan đáp, lục cái xách để trên ghế ngồi bên cạnh.

- Trời đất ơi, vậy đưa cho nó bú đi. – Tara đáp, vẻ bực mình.

- Nhưng trước hết phải hâm cho ấm đã. – Tìm được bình sữa, Sloan lấy nó ra khỏi xách, có vẻ bực mình như Tara.

Tara gọi người tiếp viên:

- Kurt...Dan...Không biết cô ta tên gì – hâm nóng bình sữa cho em bú. Rồi đem đến cho tôi vài viên Aspirin.

Trong khi bình sữa được hâm nóng, người tiếp viên mang aspirin đến cho Tara. Bà ta uống ba viên với nước rồi đưa người ra sau ghế. Mắt nhắm, bà ta cố sức xua đuổi tiếng khóc đinh tai của đứa bé ra khỏi đầu óc và âm thầm mừng cho mình vì không có con ồn ào như thế. Tara xem tình mẫu tử là thứ tình cảm được người đời đánh giá quá cao.

Lát sau, đứa bé bớt khóc, chỉ thỉnh thoảng còn nấc lên một tiếng, khiến cho cabin máy bay trở nên im lặng. Tin rằng bây giờ đứa bé đã hết khóc, Sloan khỏi đỡ con, nàng có thể nói chuyện được với bà, nên Tara ngồi dậy.

- Cô hãy kể cho tôi nghe toàn bộ câu chuyện, - bà bảo. – Nói tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Không bỏ sót một chi tiết nào.

- Được rồi. – Sloan đáp, rồi dừng lại một lát để sắp xếp ý tứ cho mạch lạc và kể hết các chuyện đã xảy ra cho đến khi nàng đến biệt thự của Tara ở Fort Worth.

Khi Sloan kể xong, Tara hỏi Sloan về câu chuyện trên điện thoại mà nàng đã nghe. Thấy Tara tức giận, Sloan nhấn mạnh vào điểm quan trọng của vấn đề.

- Tôi cảm thấy mình như đồ điên khi nhận ra Trey nói thật với tôi...anh ấy không có tình nhân. Tất cả các cuộc điện thoại rất khả nghi, nhưng Max rất dễ bày trò bịa đặt này! Còn cô tóc đỏ với chiếc vòng kim cương – Trey không cho cô ta. Tôi vừa nhận ra như thế. Có lẽ Max cũng đã đạo diễn cả việc này.

- Chúng ta hãy trở lại chuyện ma túy. – Tara nói. – Max cho người lên bỏ ma túy vào người Trey. Cô không biết ai phải không? Max không nói ra tên ai hết.

- Không. Tôi không biết lão ta nói với đàn ông hay đàn bà. Có thể là cô tóc đỏ ở Ốc Đảo quán – hay có thể là người đàn ông làm chủ quán ấy. Tôi biết tên hắn là Donovan.

- Có lẽ tôi lầm rồi. – Tara nói, vẻ hơi ân hận.

- Lầm về chuyện gì? – Sloan nhìn bà, ngạc nhiên hỏi.

- Về chuyện gọi Trey. – Tara đáp. – Câu chuyện họ nói xảy ra khi nào? Đã hai ngày rồi phải không?

- Đúng hai ngày.

- Vậy thì kế hoạch ấy đã được thực hiện rồi. – Tara tháo dây nịt an toàn, đi đến cái ghế xoay kê gần nơi bàn viết, trên bàn có máy điện thoại. - Tôi nghĩ tốt hơn là phải gọi Trey, báo cho cậu ấy biết việc này, trước khi cậu ấy bị dụ vào bẫy.

- Để cho tôi nói chuyện với anh ấy. – Sloan vội vã nói.

- Nếu tôi trình bày tình hình trước thì chắc tốt hơn. – Tara đáp và ngồi xuống, nhắc máy điện thoại. Sau hai lần bấm máy gọi mà không được, bà gọi người tiếp viên đến hỏi:

- Tại sao máy điện thoại gọi không được?
- Có lẽ do trục trặc về điện mà họ đã cố gắng chỉnh lại trước khi chúng ta ra đi, - anh ta đáp.
- Chúng ta có đem theo thợ cơ khí. Bảo anh ta chỉnh lại đi. Tôi cần gọi điện thoại.
- Xin lỗi, thưa bà, tôi nghĩ anh ta không thể làm được việc này trong khi chúng ta đang ở trên không.

Bực mình, Tara đuổi anh ta đi. – Thế là chịu.

- Bà không có điện thoại di động à? – Sloan hỏi trong khi Tara quay về chỗ ngồi.
- Tôi không đem theo. Tôi thường thấy điện thoạidi động làm phiền cho mình hơn là có lợi. Chúng ta còn bay chưa đầy hia giờ nữa. Chúng ta đợi khi đến sẽ giải thích mọi việc cho cậu ấy hay. Trên máy bay chắc có bánh sandwich và xà lách. Cô cần ăn gì không?
- Không, cảm ơn.
- Chắc cô quá lo nên không muốn ăn gì. – Tara nói.

Sloan không chấp nhận mà cũng không chối. Nàng đứng dậy, đến gần Tara. – Bà ẵm Jake giúp một lát được không? Tôi cần vào phòng vệ sinh.

Xem như bà ta bằng lòng, Sloan để đứa bé vào tay Tara. Tara mở miệng định phản đối, nhưng Sloan đã bỏ đi. Nhìn xuống đứa bé đang ngủ. Bà nhìn bé, vẻ thận trọng, người cứng đờ.

Nắm tay bé nhỏ của nó thò ra khỏi góc chăn, ngo ngoe hai lần rồi để sát vào ngực. Nhìn nắm tay, Tara thấy những móng tay của bé giống như của bất cứ người nào nhưng bé xiu mà thôi. Bà thử sờ một ngón, thấy da thịt mềm mại.

Chú bé thở dài trong giấc ngủ. Tự nhiên Tara cười khi thấy cái bong bóng nhỏ hiện ra giữa hai môi nó. Càng nhìn chú bé lâu, bà càng thấy bị thu hút vì nó giống một người. Bà nhẹ nhàng thoa ngón tay lên mái tóc đen của chú bé, rất nhẹ vì sợ đánh thức bé dậy.

- Tóc của ông nội mày có màu giống mày như đúc, - bà nói nho nhỏ. – Ước gì có ông ấy ở đây để nhìn đứa cháu quý giá này.

Chỉ một lát sau, Sloan trở lại, Tara ngạc nhiên thấy mình mi6ễn cưỡng trả lại đứa bé cho mẹ nó. Bà cảm thấy hai cánh tay trống rỗng một cách kỳ quặc khi không có trọng lượng nhỏ nhoi của đứa bé trên tay. Tara không thể nào giải thích được cảm giác này, ngay cả với mình cũng không. Thế nhưng bà cảm thấy một chút ước mơ khi thấy Sloan ôm con sát vào lòng. Bà bèn quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, thấy những đám mây đang trôi qua.

Trey tiến người bán thức ăn cho bò ra cửa văn phòng trại và nhìn ông ta ra về. Tuy nhiên, khi chàng quay vào, chàng không nhớ những gì họ đã nói với nhau. Trey không thể nào xua đuổi được hình ảnh Sloan ngồi trên máy bay riêng với con mình để bay ra nước ngoài.

- Trey. – Giọng quen thuộc của Donna Vermon, thư ký của mẹ chàng, cất lên. – Tôi vừa nói đường dây của Ed Walters gọi đến cho mẹ anh. Bà ấy muốn anh đến cùng nghe với bà.
- Cảm ơn. – Chàng vội vã bước nhanh đến văn phòng của mẹ. Laredo đang ngồi vắt vẻo trên góc bàn khi Trey đi vào. Jessy nhìn lên, bà nói:

- Trey, Ed. Nói tiếp cho chúng tôi nghe anh đã nghe ngóng được gì nhiều.
- Trước hết, chúng tôi xác nhận Rutledge rời khỏi Fort Worth trên chiếc máy bay riêng. – Giọng đàn ông cất lên trên máy điện thoại có loa. – Theo đám nhân viên dưới đất cho biết thì ông ta đi một mình, không có người phụ nữ nào theo hết. Cho nên quý vị khỏi lo việc ông ta đưa cô ấy ra ngoại quốc. Nhưng rủi thay là tôi không thể nói cho quý vị biết nhiều về chuyện gì đang xảy ra ở trại Slash R. Chúng tôi có thể theo dõi tần số ban bảo vệ an ninh của Rutledge đang dùng. Như Quint đã nói, hình như họ đang tìm người nào đấy nhưng không nói rõ tên, chỉ dùng mật mã nhu mọi khi. Rồi cách đây chừng hai mươi hay ba mươi phút, việc tìm kiếm chấm dứt và có lệnh mọi người quay về nhiệm sở đã được giao.
- Thế à? – Trey cau mày ngạc nhiên. – Không có lời giải thích sao? Chỉ ra lệnh như thế thôi à?
- Chỉ có lệnh như thế truyền ra trên các đường dây ấy. Có lẽ có chuyện gì và cũng có thể không. Nhưng chúng ta nghe được ai đấy hỏi một bảo vệ :”Tìm thấy cô ấy ở đâu?”.
- Cô ấy. – Thế là chúng tìm đàn bà, Trey nghĩ. – Nghe hẳn nói gì?
- Hẳn không có nhiệm vụ gì để biết chuyện này. Tất cả những chuyện nói cho nhau nghe đều bị giới hạn tối đa kể từ lúc ấy. Chúng tôi đang cố thu thập thông tin về việc này, - nhà thám tử cam đoan với họ. – Trong lúc chờ đợi, chúng tôi quan sát hết các máy bay của Rutledge. Tôi rất muốn cho quý vị biết hiện Rutledge đang ở đâu, nhưng chúng tôi chưa có thông tin gì. Khi có, tôi sẽ gọi báo ngay cho quý vị biết.
- Laredo hỏi: - Quý vị quan sát quanh trại của Rutledge bằng phương tiện gì?
- Chỉ với máy Camera thôi, và tôi không biết công dụng của nó đạt được kết quả bao nhiêu. – Ed Walters đáp. – Có rất nhiều xe hơi vào ra trong trại, xe nào cũng có cửa sổ màu tối, khiến chúng tôi không thể thấy người ngồi trong xe. Vì sợ vợ của Trey có thể bồng con ra khỏi nước, nhưng chúng tôi sẽ nghĩ ra cách tốt hơn để giám sát kẻ vào người ra. Vì khó theo dõi xe hơi chạy ra nên chúng tôi chưa có cách để quan sát cho rõ, nhưng chúng tôi đang tìm cách.
- Cảm ơn, Ed. – Jessy nói. – Cứ tiếp tục công việc.
- Bà là người đầu tiên biết những gì tôi tìm ra, - ông ta hứa rồi cắt máy.
- Tiếp theo là sự im lặng nặng nề, không khí ngột ngạt do nhiều vấn đề không giải quyết được gây nên. Trey cảm thấy đứng ngồi không yên, chàng bèn đi ra cửa.
- Tôi không thể ở đây suốt ngày để đợi điện thoại reo.
- Con hãy ở tại nhà. Và xem điện thoại di động đã mở chưa. – Jessy nói với chàng.
- Con sẽ làm theo lời mẹ. – Chàng vâng lời mẹ và bước ra khỏi cửa văn phòng. Laredo nhìn theo chàng một lát rồi nhìn Jessy, nhướn mày, nói:
- Nếu có kẻ nào cần chặt củi thì người ấy là Trey.
- Tôi biết. – Jessy đáp và thở dài. Giọng bà nghe bối rối như đôi mắt Trey vậy.

CHƯƠNG XXIV

Chiếc phản lực láng bóng lướt nhẹ trên những đám mây rải rác, nhắm hướng về phía bắc. Trong cabin trang bị toàn bằng những thứ mạ kền láng bóng và bằng gỗ quý, Max chăm chú kiểm tra lại những tờ báo cáo hàng tháng, đọc thư phúc đáp và gọi vài cuộc điện thoại. Thế nhưng, trí óc lão không rời khỏi cuộc chạy đua mà lão đang tham dự.

Phía sau lão, dãy núi Rocky ở Colorado nằm đâu đó, và ở dưới lão chừng hai mươi ngàn bộ là bình nguyên lở chồm của bang Wyoming. Ngay phía trước lão là bang Montana. Bay được một dặm, lão thấy căng thẳng thêm một chút. Max không chấp nhận mình thua cuộc, thậm chí ngay bây giờ, khi thời gian và khoảng cách bất lợi cho lão mà lão vẫn không chấp nhận. Kế hoạch của lão rất hoàn hảo, lão sẽ không từ bỏ kế hoạch cho đến khi hết mọi hy vọng chiến thắng.

Trước mắt lão, cánh cửa buồng lái bật mở, người phi công phụ chỉ mặc sơ mi bước ra, nhìn Rutledge.

- Xin lỗi làm gián đoạn công việc của ông, ông Rutledge. – Anh ta gật đầu sau khi xin lỗi lão.

Max liền biết anh ta có điều gì quan trọng muốn nói với lão. Lão nghiêm mặt, sẵn sàng đón nhận tin xấu.

- Chuyện gì thế? – Lão hỏi.

- Chúng tôi vừa nhận được lời yêu cầu của chiếc máy bay mà ông đã bảo chúng tôi theo dõi. Người phi công trên máy bay này báo cho đài không lưu biết anh ta đang gặp trục trặc về điện và quyết định sẽ đáp xuống phi trường gần khu mỏ lộ thiên bị bỏ hoang nằm ở phía nam Blue Moon, cách nơi này một dặm.

Max bỗng thấy lo sợ. – Chúng đáp xuống khẩn cấp à? – Trong đầu lão hiện ra hình ảnh chiếc máy bay rơi xuống và bốc cháy, giết hết mọi người trên máy bay, làm lão mất hết hy vọng dùng đứa bé để kiểm soát dòng họ Calder.

Người phi công phụ lắc đầu. – Anh ta không nói khẩn cấp, thưa ngài. Mà đây chỉ là biện pháp đề phòng. Người phi công nói trên máy bay có họt cơ khí chính qui. Tôi nghĩ anh ta không muốn để cho một sự trục trặc nhỏ về điện trở thành một sự cố lớn nguy hiểm. Trong loại máy bay có kỹ thuật cao này thường xảy ra chuyện như thế.

Max cười trước cơ hội bất ngờ này đã xảy đến cho lão.

- Chúng ở trước ta bao xa?

- Chừng mười lăm hay hai mươi phút.

- Chúng ta hạ xuống cùng đường bay của họ, và đề nghị giúp đỡ các hành khách trên máy bay của họ. – Lão cảm thấy lòng bình tĩnh, thoải mái.

- Vâng, thưa ngài.

Người phi công phụ quay vào buồng lái. Max đợi cho anh ta đóng cửa buồng lái xong, mới nhắc máy điện thoại gọi đi.

Sau hồi chuông thứ tư, giọng Donovan vang lên bên tai lão. – Ông cần gì đấy?

- Cần anh. – Max đáp. – Có chiếc máy bay sắp hạ cánh xuống phi trường cũ ở công ty Dy Corp. Sloan ở trên máy bay với đứa bé.

- Sloan à? Bây giờ cô ta về đây làm gì?

- Anh không cần biết chuyện đó. – Max đáp. – Công việc của anh là đến đây và bảo đảm cô ta không tiếp xúc được với nhà Calder trước khi tôi đến.

- Ông cũng đang đến đây à? Đến Montana à? – Donovan hỏi giọng kinh ngạc.

- Không phải tôi đã nói rồi à? – Rutledge hỏi lại, vẻ hết kiên nhẫn. – Tôi sẽ đến đây trong vòng mười lăm phút nữa. Và anh đừng để cho Sloan thấy anh. Tôi không muốn cô ta làm ồn lên để đem đến nhiều nhân chứng không cần thiết.

- Tôi sẽ không để cho cô ta thấy. Tôi đi ngay bây giờ đây. – Im lặng một lát và gã nói tiếp. – Tôi nghe có tiếng máy bay.

- Vậy thì đi nhanh lên.

Người tiếp viên bước xuống thang máy bay trước tiên, mang cái xách của Sloan trên vai. Xuống đến bậc dưới cùng, anh ta quay lại đưa một tay để đỡ Tara bước xuống. Sloan theo sau, bế Jake trong tay, lấy góc tấm chắn che mặt chú bé. Một cơn gió mạnh thổi đến, hất góc tấm chắn, để lộ bé ra ngoài ánh nắng mặt trời chói chang.

- Đưa cậu bé cho tôi. – Tara đưa tay để ẵm đứa bé khi Sloan dừng lại để cho mặt cho con.

- Tôi bế được rồi. – Sloan đáp rồi đi xuống mấy bậc thang cuối cùng.

Tara đưa tay che mắt khỏi ánh mặt trời và bụi bay đến, bà nhìn quanh, không dấu vẻ tức giận của mình. – Đáp xuống đây thật vô nghĩa khi đã đến gần trại rồi.

Bà đã nói lời phản đối như thế nhiều lần từ khi nghe phi công quyết định hạ cánh, nói nhiều đến nỗi cả người tiếp viên lẫn Sloan không ai nghĩ đến chuyện cãi lại lời phản nản của bà làm gì. Thay vì thế, người tiếp viên chỉ tay về phía nhà kho máy bay bằng sắt mở rộng nằm cách đây một đoạn ngắn. – Quý vị đến đây để tránh gió và bụi.

- Tôi không đợi trong nhà kho cũ lộng gió trong khi thợ đang sửa máy bay. – Tara đáp và mở cái xách tay nhỏ màu đen.

- Tôi xin lỗi, thưa bà Calder, - anh ta nói một cách kiên nhẫn, - nhưng như tôi đã nói, ở trên máy bay sẽ rất ngột ngạt khi các hệ thống điều hòa trên ấy tắt hết.

- Tốt. Nhưng tôi không đợi trong nhà kho khi ở đây có nhà làm văn phòng rất tốt. Tôi nhớ khi tôi dừng ở đây vào mùa xuân năm ngoái, ngoài tiền sảnh vẫn còn cái ghế bành cũ. Chúng tôi đợi ở đây. – Bà mở dây kéo một ngăn nhỏ trong xách.

- Văn phòng ấy khóa cửa, thưa...

Tara lấy ra cái chìa khóa lớn màu vàng. – Không thành vấn đề, bà đáp. – Tôi có chìa khóa mở tất cả văn phòng của công ty Dy Corp. Đây là vật cuối cùng bố tôi đưa cho tôi. Tôi luôn luôn mang theo nó bên mình. Bây giờ anh đi lấy áo lông chồn cho tôi, phòng khi trời trở lạnh.

- Và nếu ai có điện thoại di động, nhờ mượn giúp một cái. – Sloan nói thêm.

- Tôi có một cái trong túi xách phi hành. – Người tiếp viên đáp rồi bước nhanh lên phi cơ.

- Ta đem bé vào trong nhà. – Tara đẩy Sloan về phía ngôi nhà một tầng bụi bặm đầy vào các khung cửa sổ. – Trong nhà chắc bụi bặm nhiều lắm, nhưng còn hơn đứng ngoài này.

Cửa trước được khóa bằng một bộ khóa đôi. Tara mở khóa không mấy khó khăn. Khi bà kéo cửa ra, bản lề lâu ngày đang mở rít lên răng rắc, và bà giữ cửa cho Sloan đi vào.

Sloan vào nhà, bước chân của nàng vang lên trong ngôi nhà trống vắng. Ánh mặt trời nóng chiếu vào tiền sảnh nhỏ, làm cho không khí trong phòng bớt lạnh.

Dọc theo một bức tường, có chiếc ghế nệm dài bọc vải nhựa với chiếc ghế bành kê vuông góc, da bọc ghế bị rách trên thành tựa tay và trên mắt ghế. Đồ bằng gỗ khác trong phòng là cái bàn thấp bị gãy một chân, mặt bàn nằm nghiêng về một bên.

Nhìn quanh một lượt, Tara ngao ngán thở dài.

- Tôi phải bảo Daniel hay Kirk, không biết tên anh ta là gì, đến đây lau bớt bụi trên bàn ghế.

- Tôi có đồ trong túi xách, ta có thể dùng để lau cũng được. – Sloan đáp.

- Thật tôi nghiệp cho cô không đến đây khi mỏ còn hoạt động. – Tara nói rồi bà kể dông dài về khu mỏ khi nó sản xuất một khối lượng lớn hàng ngày, về số nhân công làm việc trong khu mỏ và nguồn lợi phong phú nó mang lại cho Blue Moon.

Sloan nghe lóang thoáng lời bà, nàng đi quanh trong nhà, lòng hồi hộp căng thẳng khi nghĩ đến giây phút gặp Trey, cố suy nghĩ điều chàng sẽ nói và nàng sẽ trả lời.

- Chuyện gì giữ anh ta lại lâu thế không biết? – Tara hỏi, giọng tức tối chán nản. – Đi lấy cái áo lông và điện thoại di động mà lâu như thế sao?

- Rõ ràng lâu hơn chúng ta mong. – Sloan nói. – Hay có lẽ ta sốt ruột nên mới thấy lâu như thế.

- Ít ra cũng mất năm phút rồi. – Hết kiên nhẫn, Tara bước tới mở cửa, rồi dừng lại, vẻ nôn nóng dịu xuống một ít. – Anh ta đến rồi kìa. – Bà đứng nơi cửa, giữ cửa mở cho chàng tiếp viên đi vào nhà.

Anh xoay người sang một bên, để cho quai xách tuột ra khỏi vai, rồi từ từ hạ cái xách xuống nền nhà. – Áo của bà đây. – Anh ta đưa áo khoác lông cho Tara, rồi lấy điện thoại di động trong túi ra. – Tôi phải mượn điện thoại di động của phi công. Máy tôi pin yếu rồi.

- Cảm ơn. – Sloan dùng một tay bế con, tay kia lấy điện thoại nơi anh ta.

- Anh mất quá nhiều thì giờ chỉ để mượn điện thoại thôi à? – Tara hỏi, ánh mắt lạnh lùng, khiển trách.

- Tôi phải đợi để biết cho chắc người thợ cơ khí có kiếm được bộ phận anh ta cần hay không.

- Bộ phận gì? Anh nói gì thế? – Tara hỏi.

- Anh ấy cần có một món phụ tùng mới mới làm cho máy hoạt động tốt được. Nhưng có rồi. Bộ phận ấy đang được đem từ Miles City đến đây. – Anh ta đáp.

- Có người chở đến bằng máy bay à? – Bà ngạc nhiên hỏi.

- Có người giao hàng mang đến.

- Nhưng lái xe từ Miles City đến đây mất hai giờ. – Tara phản đối.

- Ít ra họ có sẵn bộ phận ấy trong kho, - anh ta đáp. – Vả lại, tôi được yêu cầu đi bộ đến trạm xăng trên quốc lộ để đợi người mang hàng đem đồ phụ tùng đến. Người phi công cho rằng làm thế còn dễ dàng hơn là chỉ đường cho anh ta đến đây, nhất là khi cổng đã khóa kín. Quý vị có muốn tôi thuê hay mượn xe ai đem đến đây cho quý vị không?

Sloan không để cho Tara trả lời. – Không! Nhất định không.

- Cô muốn ở đây suốt hai giờ hay sao? – Tara nhìn Sloan như thể nàng mất trí.

- Muốn, dù lâu bao nhiêu tôi cũng muốn ở đây. – Sloan trả lời ngay, rồi quay qua nói với người tiếp viên: - Tôi không muốn anh nói cho ai biết có chúng tôi ở đây. Anh hiểu không? Tuyệt đối không nói cho ai biết hết.

Anh nhìn Tara để hỏi xem bà có bằng lòng như thế không? Bỗng khi ấy Tara hiểu ra lý do khiến cho Sloan yêu cầu như thế. – Sloan nói đúng. Với hoàn cảnh nào anh cũng được nói trên máy bay có người ngoài phi hành đoàn.

Khi còn lại với nhau, Tara khen Sloan: - Cô nhanh trí đấy. Tôi sức nhớ thế nào Max cũng có người làm cho hẳn ở Blue Moon, ta không nên để kẻ ấy biết chúng ta đang ở đây.

- Tôi nghĩ như thế đấy. – Sloan đáp rồi hỏi. – Nhờ bà ẵm Jake để tôi gọi cho Trey được không?

- Cô nhất định không muốn tôi nói trước với cậu ấy à? – Nhưng Tara đã đưa tay để bồng đứa bé.

- Tôi nghĩ tôi nói trước thì tiện hơn. – Sloan giao con cho Tara giữ.

Từ trong văn phòng của trại ra đi, Trey đưa mắt nhìn sân trại và những ngôi nhà quanh sân, rồi nhìn thảo nguyên rộng mênh mông đầy cỏ ngả màu nâu trong mùa đông trải dài phía bên kia nhà cửa. Lòng đang buồn nên chàng thấy cảnh vật cũng buồn theo.

Tiếng còi xe vang lên khiến chàng nhìn chiếc xe tải nhỏ đang chạy đến gần. Khi xe dừng gần chỗ chàng đứng, Tank thò đầu ra khỏi cửa sổ bên chỗ tài xế ngồi, nói với chàng:

- Chắc anh muốn biết chúng tôi đang gặp chuyện rắc rối ở chuồng ngựa đẻ. Có khả năng chúng ta mất con ngựa mẹ màu nâu lẫn cả con ngựa con.

Không đợi chàng trả lời, anh ta lái xe đi. Trey đứng yên một lát, nghĩ bụng nếu có thể thì chàng nên đến giúp anh ta một tay. Đang còn chần chừ thì bỗng điện thoại di động trong túi reo vang.

Lòng bức bối, chàng lấy điện thoại ra nghe, tin rằng nhân viên trong chuồng ngựa đẻ gọi đến báo cho chàng biết họ đang gặp khó khăn ở đấy.

- Tôi nghe đây. Chuyện gì thế?

- Trey, Sloan đây.

Trey cố giữ bình tĩnh khi nghe giọng của nàng.

- Cô muốn gì đấy, Sloan? – Chàng hỏi, giọng tự nhiên.

- Anh nói đúng về Max. Ông ta đứng đằng sau tất cả những chuyện đã xảy ra. Hiện giờ ông ta đang lập mưu để anh bị bắt vì tội cất giữ ma túy.

- Có thật thế không? – Chàng hỏi với giọng nghi ngờ. Mặc dù nàng đã làm cho chàng chú ý, nhưng chàng vẫn cảnh giác, không dám tin những gì nàng nói.

- Thật đấy. Em cam đoan thật, Trey à.

- Nếu quả thật như thế thì... tôi khen cô đã báo cho biết.

- Không biết tại sao em nói cho anh biết chuyện này làm gì. – giọng nàng nghe có vẻ hối hận. – Em gọi anh không phải vì lý do ấy. Nay, sáng nay em đã tìm cách trốn khỏi bọn bảo vệ do Max cử theo em để canh chừng em. Em đã nhờ Jake đến nhà Tara.

Ngay khi nàng nói đến Tara, Trey vội bước vào văn phòng trại.

- Chúng tôi đang trên đường đến trại Triple C thì bỗng máy bay bị trục trặc, - Sloan nói tiếp, - và chúng tôi phải hạ xuống tại khu mỏ cũ ở ngoài Blue Moon. Phải mất hai giờ nữa máy bay mới chữa xong. Anh yêu à, anh có thể đến đón chúng tôi được không?

Khi nàng nói xong, Trey đẩy cửa phòng làm việc của Jessy và bước vào, ra dấu cho bà và Laredo lắng nghe. Chàng thận trọng hỏi:

- Có phải đây là cái bẫy không, Sloan?

- Không, đây là lời kêu gọi giúp đỡ. Nhưng nếu anh không tin lời em thì cứ hỏi Tara sẽ biết.

Thời gian im lặng sau câu trả lời hơi tức giận của Sloan rất ngắn. Tara nói với chàng ngay, báo cho chàng biết tình trạng của họ.

- Thật đấy, Trey à, cậu đừng quá căng với Sloan và hãy nghe cô ấy. Cô ấy nói toàn sự thật.

- Tara, bà đang ở đâu đấy? – Chàng cố tình gọi tên bà để mẹ và Laredo chú ý.

- Ở trong tiền sảnh của văn phòng Dy Corp cũ tại khu mỏ than. Ở đây bụi bặm và khủng khiếp quá... và dĩ nhiên không phải là chỗ phù hợp cho con của cậu.

- Vậy bà mang theo Jake à? – Trey muốn bà xác nhận việc này luôn.

- Phải, có mang. Phải không, cưng? – Tara nựng, rõ ràng nói với chú bé.

- Bà nói với Sloan tôi sẽ đến ngay.

- Chuyện gì thế? – Laredo hỏi khi Trey đóng máy điện thoại di động.

- Sloan hiện đang ở tại Blue Moon. Cô ấy mang theo Jake... và có cả Tara. – Chàng nhìn mẹ và hỏi:

- Khóa xe ở trong chiếc Suburban phải không?

- Dưới chỗ ngồi. – Bà đáp.

- Tôi đi với cậu, - Laredo nói, - phòng khi cậu cần chừng phía sau.

Tiếng chiếc xe tải chạy âm âm từ phí a Nam đến phá tan bầu không khí tĩnh lặng, nhưng Donovan không quan tâm đến chiếc xe đang đến gần. Gã bận chú ý nhìn người đàn ông đang đi trên xa lộ. Gã đứng yên không nhúc nhích, lưng dựa sát vào tường phía sau của căn nhà làm văn phòng cũ của khu mỏ than. Chiếc xe của gã đậu một chỗ cao bên vệ đường, mui xe chống cao để chứng tỏ xe đang bị hỏng máy. Bất cứ người nào đi xe qua đây cũng nghĩ rằng xe hỏng máy và tài xế lo đi kiếm đồ để sửa.

Donovan hy vọng sẽ không ai nghe tiếng máy bay hạ. Chuyện máy bay hạ xuống ở đây là điều kỳ quái đối với người dân ở vùng này. Với phi trường bỏ hoang xa thành phố đến một dặm này, dân chúng ít ỏi ở Blue Moon sẽ nhầm tiếng máy bay hạ với tiếng xe cộ chạy trên xa lộ. Donovan nghĩ rằng gã ở đây một mình như thế này là điều rất thuận tiện, và gã cũng tin Rutledge cũng rất muốn thế.

Khi thấy người đàn ông đi đã khá xa, nếu ông ta có nhìn lại cũng không thấy gã làm gì nên Donovan đi quanh theo góc tòa nhà để ra phía trước. Gã định đến nơi có nhà kho để máy bay cũ, gần đấy có chiếc máy bay đang đậu, nhưng con đường đi đến đấy quá trống trải. Rutledge chưa đến, nên gã không muốn xuất đầu lộ diện, trừ phi có chuyện cần thiết.

Gã ngược mắt nhìn lên trời, nhưng chưa thấy bóng dáng chiếc máy bay đâu hết. Gã dừng lại nơi góc nhà, nhìn quanh. Cửa cabin máy bay mở rộng, thang đã hạ xuống, nhưng gã không thấy động tĩnh gì, cả bên trong lẫn bên ngoài máy bay.

Bỗng gã nghe có tiếng xe chạy ngoài xa lộ, gã cúi thấp người để cho xe ngoài xa lộ không thấy gã, và tự động đưa tay nắm khẩu súng trong túi. Nhưng chiếc xe tải nhỏ chạy một mạch qua cổng khóa kín, không hề chậm lại.

Donovan nhẹ người, rồi căng thẳng trở lại khi nghe có tiếng người nào đấy đang nói. Tiếng nói không rõ, nhưng giọng the thé chứng tỏ đấy là giọng đàn bà. Gã nhìn nhanh đến chiếc máy bay, nghĩ rằng có người bước ra nhưng gã không thấy ai hết.

Gã lý luận rằng chiếc máy bay ở cách xa chỗ gã đứng nên không thể nghe tiếng nói chuyện của ai đấy ở trong máy bay. Trong nhà kho cũng không. Vậy chỉ còn một nơi gã có thể nghe được tiếng người thôi, đó là trong căn nhà làm văn phòng.

Mắt vẫn nhìn canh chừng chiếc máy bay, Donovan lần bước từ góc nhà đến cánh cửa sổ đầy bụi, và nhìn vào trong. Gã thấy có hai phụ nữ trong nhà. Không muốn bị phát hiện, gã không dám nhìn lâu. Nhưng gã vừa kịp trong thấy họ có mang theo đứa bé, gã bèn đi lui khỏi cửa sổ.

Khi đến góc nhà, gã thấy chiếc máy bay đang hạ thấp xuống. Gió mang tiếng ồn đi xa khỏi phi trường. Gã nhìn ra xa lộ, không có chiếc xe nào qua lại hết.

Khi chiếc máy bay láng bóng đến gần cuối phi trường, Donovan mới nghe tiếng nổ của máy bay. Tiếng bánh xe chạm xuống đường băng phát ra tiếng rít ngắn ngủi. Rồi máy bay chạy êm ái trong khi máy nổ lớn để phát lực cản.

Cánh cửa ở văn phòng chỉ cách chỗ gã đứng một đoạn ngắn bỗng mở ra. – Sloan, tôi nghe có tiếng máy bay. – Gã nghe giọng đàn bà cất lên. – Nó vừa đáp xuống. Tôi cam đoan nó mang đồ phụ tùng chúng ta cần đến. – Như thể bị chiếc máy bay vừa hạ lôi cuốn, Tara Calder bước qua ngưỡng cửa để nhìn cho rõ, tay che mắt cho bớt chói ánh sáng mặt trời. Donovan liền bước tới. Bà quay qua nhìn gã, vẻ sửng sốt và ngạc nhiên, bà hỏi:

- Anh là ai? Anh làm gì ở đây?

- Xin lỗi. Tôi không có ý định làm bà giật mình, thưa bà Calder. – Donovan xin lỗi ngọt xót. – Tôi là Donovan, năm ngoái chúng ta có gặp nhau rồi. Tôi là chủ nhân quán Ốc Đảo, ở trên đường này.

- Tôi nghe rồi. – Nhưng bà không có vẻ gì thân thiện.

- Tôi nghe tiếng máy bay hạ cách đây một lát và tôi lấy làm lạ. Có chuyện gì à? Có phải bà định mở lại khu mỏ này không? – Gã nói để lôi cuốn bà chú ý đến gã, khỏi nhìn máy bay đang chạy đến gần.

- Không, tôi không mở.

- Thật đáng tiếc. Nếu mỏ này hoạt động trở lại, thế nào công việc làm ăn của tôi cũng sẽ phát đạt. Chỗ này để không như thế này thật quá phí. – Gã giả vờ quan tâm đến ngôi nhà, liền thò đầu nhìn vào trong. – Trời, bà Clader, tôi không biết bà ở đây.

Sloan nhìn lên với vẻ sợ hãi. Chính khi ấy Donovan thấy nàng đang bấm số điện thoại, tay đang ẵm cháu bé.

- Thì ra bà mang theo cháu bé đến đây. – Gã vừa nói vừa bước qua mặt Tara vào trong nhà, gã hành động rất nhanh khiến Tara không kịp ngăn gã lại. Gã đi thẳng đến Sloan trong khi nàng đang bấm số cuối cùng. – Cháu là con trai phải không?

Gã cố ý đánh mạnh vào cánh tay nàng khi gã đưa tay đỡ đẩy tấm chắn ra khỏi mặt đứa bé. Cú đánh khá mạnh khiến máy điện thoại rơi khỏi tay nàng. Khi máy rơi xuống đất, gã cúi người lượm lên

- Tôi quá vụng về, xin lỗi. – Donovan áp máy lên tai nghe như thể để xem máy còn hoạt động không. – Dấu hiệu đường dây bận. – gã nói láo rồi tắt máy trước khi trả lại cho nàng. – Ít ra tôi không làm hỏng máy. – Gã lại chú ý nhìn đứa bé. – Cháu bé có vẻ khỏe mạnh quá. Cháu tên gì?

Chính Tara trả lời. – Jacob. – Bà đến bên cạnh Sloan.

- Jake. Tuyệt đấy, tên mạnh mẽ hợp cho con trai. Có phải đấy là họ không? – Gã hỏi chỉ nhằm mục đích đánh lạc hướng, không để cho họ thấy chiếc máy bay đang đến ở ngoài. Donovan cảm thấy Sloan đoán được ý đồ của gã. Tuy nhiên nàng không biết phải xử trí ra sao, ngoài việc nhìn ra phía sau.

- Không, không phải. – Sloan không nói thêm gì nữa để khuyến khích gã nói chuyện tiếp.

Gã không nản chí, quay qua hỏi Tara. – Mỗi khi bà đến đây bà thường hạ máy bay xuống chỗ này à?

- Không, chúng tôi bị trở ngại về kỹ thuật. Phi hành đoàn đang sửa chữa.

- Bà có muốn đi một vòng vào thành phố không? Tôi rất hân hạnh được đưa bà đi.

- Không, cảm ơn. – Sloan lên tiếng từ chối. – Chồng tôi đang đến đây để đưa chúng tôi về nhà. Có phải ông muốn biết chuyện ấy không, ông Donovan?

- Tôi không biết bà muốn nói gì, nhưng tôi sung sướng khi nghe có người đến chở các bà. – Tuy nhiên, điều duy nhất gã nghĩ đến là phải báo cho Rutledge biết ngay thông tin sốt dẻo này. Ngay lập tức. – Vì quý vị không cần tôi giúp đỡ gì, nên tôi không dám quấy rầy quý vị. Bà Calder,

bà có đứa con kháu quá. – Gã nói rồi bước ra cửa.

Thân hình lực lưỡng của gã chóang hết cả ngưỡng cửa, che mất ánh sáng chiếu vào. Rồi gã bước ra ngoài và biến mất.

- Bà nên gọi tiếp điện thoại di động. – Sloan đưa điện thoại cho Tara, giọng khẩn thiết.

Tara nhìn điện thoại trong tay. – Tôi gọi cho ai đây?

- Cho Trey, mau lên. – Sloan giục rồi bước ra cửa để xem Donovan đi về ngã nào, nàng không tin gã bỏ đi thật. – Ôi lạy chúa. – Bỗng nàng thốt lên với giọng ghen ngào vì khi ấy Max ngồi trên ghế lăn. Lão đang dừng lại để nói chuyện với Donovan. Quá hoảng hốt, nàng quay lại báo cho Tara biết:

- Max đến. Lão ta đến đây.

- Max à? Cô nói máy bay ấy của lão ta à? – Bà at kinh ngạc như Sloan hồi nãy. – Nhưng làm sao hẳn biết chúng ta ở đây?

- Chuyện ấy bây giờ không quan trọng nữa. Có cách nào thoát khỏi đây được không?. – Sloan thất vọng nhìn quanh, hai tay ôm chặt con vào lòng.

- Có cửa sau, nhưng không biết tôi có mở được không. – Tara đáp, vẻ lạnh lợi và bình tĩnh. – Nhưng dù mở được, chúng ta cũng không đến được máy bay. Cái thằng Donovan này thế nào cũng chặn chúng ta lại. Rõ ràng hẳn là tay chân của Max.

- Chúng ta cố chạy ra ngoài đường. – Sloan đáp, noi gương của Tara để cố giữ bình tĩnh như bà. – Trey đang đến đây và...

- Đúng. – Tara nói. – Bây giờ chúng ta phải làm sao để kéo dài thời gian Max gặp chúng ta để đợi anh ấy đến. Dù sao thì hẳn cũng không thể dùng vũ lực để lôi kéo chúng ta ra khỏi đây. Có phi hành đoàn của chúng ta và hẳn làm nhân chứng cho chuyện này.

- Bà nói đúng. – Sloan thấy Tara nói có lý, nàng bèn cảm thấy lòng bình tĩnh trở lại. Chỉ có điều nàng lo sợ là thần kinh quá căng thẳng.

CHƯƠNG XXV

Khi Sloan nghe tiếng bánh xe lăn lào rào nhẹ trên mặt bê tông ở ngoài, nàng nhìn ra cửa. Donovan đang đi sau chiếc xe lăn của Max. Khi họ đến ngạch cửa cao, chính Donovan bung xe lăn qua ngạch để cho lão vào trong nhà.

- Max, làm sao ông biết chúng tôi ở đây? – Tara hỏi, giả vờ ngạc nhiên.

Nhưng Max không nhìn về phía bà, lão dán mắt vào Sloan.

- Thật ơn Chúa, cuối cùng tôi cũng đuổi kịp cô, Sloan. – Lão nói, đôi vai rộng chùn xuống với vẻ khoan khoái. – Cô làm gì ở đây? Cô không biết rằng nếu gia đình Calder tìm thấy cô ở đây, họ sẽ bắt đứa bé khỏi cô hay sao?

- Tôi biết làm gì được? – Sloan hếch cằm thách thức. – Ông đã lợi dụng tôi và Jake để trả thù gia đình Calder.

- Cô nói thật vô nghĩa. – Max cau mày vẻ ngạc nhiên. – Tôi làm đủ cách để giúp cô giữ con cô. Tôi nghĩ vì thế mà cô đã đến với tôi.

- Có phải ông đã làm như khi tôi nghe ông nói chuyện trên điện thoại vào tối hôm nọ với...tôi đoán với ông Donovan đấy không? – Nàng gay gắt hỏi.

- Thì ra cô đã nghe. – Lão thở dài, ân hận. – Thật rủi. Nếu cô không biết gì về chuyện này thì hay biết mấy.

- Chuyện gì thế? – Sloan hỏi, lạnh lùng vì giận dữ. – Chuyện ông đã sai Donovan láo toét phao tin rằng Trey có nhân tình phải không? Hay là những cuộc điện thoại chính anh ta gọi đến để tôi tin chuyện ấy có thực?

Lão cau mày bối rối. – Chính cô đã nói rằng chồng cô hẹn hò với người đàn bà khác. Tôi không dính dáng gì đến chuyện ấy hết.

- Cũng như ông sẽ không dính dáng gì đến chuyện Trey bị bắt vì cất giữ ma túy. – Sloan nặng lời với lão.

- Như tôi vừa mới nói, thật rủi là cô đã nghe chuyện ấy. – Max xác nhận với vẻ ân hận. – Nhưng tôi không tin cô nhận ra việc giành quyền bảo trợ sẽ trở thành chuyện cực kỳ xấu xa. Gia đình Calder đã thuê người moi móc để phơi trần những chuyện về cô mà họ có thể bóp méo để thành những chuyện tai hại. Còn chuyện họ không tìm ra, họ sẽ bịa đặt rồi tìm người để làm chứng. Chuyện mà cô nghe về ma túy chỉ là phương pháp ra tay trước của tôi mà thôi. Tôi xác nhận như thế. Còn việc nói rằng tôi có dính dáng đến chuyện tình vụng trộm của chồng cô là sai. Chắc cô đã hiểu sai điều tôi nói.

- Vậy ông nói tôi đã bịa đặt tất cả những chuyện này à? – Sloan biết rõ lão, nhưng nàng dừng lại, không gọi lão là đồ nói láo. Nàng cần kéo dài thời gian và cách thức để tạo nên chuyện đôi co giữa họ với nhau.

- Đây là lối giải thích hợp lý duy nhất. – Max đáp. – Vì cô bị trải qua nhiều căng thẳng, thì việc cô dựng lên chuyện như thế là điều dễ hiểu thôi. Người mẹ mới sinh con mà phải lo âu, đêm đêm mất ngủ vì cho con bú, và lo sợ vì mất quyền bảo trợ con thì chuyện trong thời gian vừa qua tinh thần cô quá căng thẳng là chuyện bình thường. Cho nên cô đã nghĩ ra những chuyện không có trong thực tế, có gì đâu mà ngạc nhiên? Chỉ có chuyện đáng trách là có người tin đây là chuyện thật.

Nàng run lên vì sợ trước hình ảnh thuyết phục mà lão đã vẽ nên về một phụ nữ bất định về tinh thần cần phải có người chăm sóc, một người quá bấp bênh loạn không biết mình đang làm gì. Tệ hơn nữa, nàng đã vạch ra cho mình chương trình, chạy trốn đến Texas rồi chạy về.

- Sloan, tôi không phải là kẻ thù của cô. – Max nói tiếp, giọng bình tĩnh. – Tôi đã không chăm sóc cô cả đời đấy hay sao? Và tôi sẽ mãi mãi chăm sóc cô. Nhìn vào thực tế, chắc cô đã thấy điều đó rồi. Sự nguy hiểm không phải từ tôi. Nó xuất phát từ gia đình Calder. Nhưng nếu cô không tin tôi thì cứ hỏi Tara sẽ biết. Bà ấy sẽ nói cho cô nghe gia đình Calder đã đối xử với bà ấy tệ hại như thế nào. Bà ấy đã bị gia đình nhà chồng khinh khi, lừa dối. Chắc cô đã nghe luận điệu họ nói về bà ấy như thế nào rồi. Hãy tin tôi đi, bà ấy cũng không thương yêu gì họ đâu.

Rõ ràng trong giọng nói của Max có gì chứng tỏ rằng lão với Tara đã liên minh với nhau. Sloan sửng sốt nhìn bà với vẻ ngạc nhiên. – Bà tin ông ta à?

- Đừng kỳ cục như thế. – Khi Tara bước tới phía nàng để trấn an nàng, Sloan tự nhiên co người

tránh bàn aty đưa ra của bà. – Cô sao thế?

Hãy thận trọng. – Max đưa tay ra để chặn Tara. – Không ai cố tình làm cô đau đớn đâu Sloan. Chúng tôi đến đây để giúp cô.

- Tôi không có gì sai trái hết, - nàng đáp giọng cương quyết, mạnh mẽ. – Tôi làm như tôi là đồ điên khùng. Tôi không điên.

- Dĩ nhiên cô không điên. – Max dịu dàng đáp. – Cô sẽ khỏe mạnh. Chúng tôi chỉ cần đưa cô và cháu bé về nhà. Máy bay của tôi đang chờ sẵn ở ngoài. Ta đi thôi. Để tôi đưa cô về nhà.

Khi chiếc Suburban chạy vòng theo xa lộ lên phía Bắc, Trey chăm chú nhìn trước mặt đường trống trải, chân đạp mạnh vào bàn đạp tăng tốc, Laredo ngồi thoải mái ở ghế trước, vẻ thanh thản rất khác xa với ánh mắt cảnh giác của ông.

Hai người im lặng không nói gì với nhau như từ khi Trey kể cho Laredo nghe một vài chi tiết trong cuộc nói chuyện trên điện thoại của mình với Sloan. Laredo chỉ hỏi vài câu và không có ý kiến gì về chuyện sắp xảy ra khi họ tới nơi định đến. Trey cũng không có ý kiến gì. Nhưng trong thâm tâm, Trey nghĩ rằng Sloan có thể chỉ nói thật một nửa mà thôi.

Nhà cửa ở Blue Moon đã xuất hiện trước mặt họ. Trey giảm bớt tốc độ và đưa mắt tìm con đường vào khu mỏ bỏ hoang. Chàng thấy đường vào cùng lúc khi thấy có chiếc xe hơi đậu quá đó một chút, trên chỗ đất cao bên vệ đường, capô xe được nâng lên. Càng nhìn lâu chiếc xe, lòng chàng càng nặng trĩu lo âu.

Thăng bớt xe, chàng rẽ vào con đường vào mỏ, chạy thẳng đến cánh cổng khóa kín. Trey nhảy xuống xe thật nhanh, đi lui sau xe, mở thùng lấy ra khẩu súng dài với hộp đạn.

- Trông cảnh này có vẻ như cái bẫy để bẫy chúng ta, - chàng nói với Laredo và hất đầu chỉ chiếc xe đậu ngoài đường, - hình như đây là xe của Donovan thường dùng.

- Không biết có phải cậu thấy chiếc xe có vẻ khả nghi hay là cậu biết rõ chiếc xe hắn đang dùng. – Laredo đáp.

- Chú thường khuyên tôi nên đề phòng những dấu hiệu khả nghi. – Trey nhắc lời ông ta đã nói, miệng cười cay cú vừa nạp đạn vào súng. – Xin lỗi không có súng cho chú, trong xe chỉ có cây này thôi.

- Khỏi lo, tôi đã có súng ngắn trong ủng rồi.

- Sẵn sàng chưa?

Laredo gật đầu. – Ta bắt tay vào việc.

- Tara đã nói họ ở trong văn phòng cũ của khu mỏ. Chúng ta đến đó trước.

Tránh cánh cổng khóa kín, họ luồn dưới hàng rào một bên mà vào, rồi theo con đường đất chạy vòng đến văn phòng. Đi được nửa đường, Laredo đưa hai ngón tay chỉ hai chiếc máy bay đậu cách nhau một đoạn ngắn. Trey gật đầu đáp lại, nghĩ đến những vấn đề mới họ phải chuẩn bị để đương đầu.

Khi đến gần ngôi nhà, chàng thấy cửa trước mở toang. Chàng lập tức thay đổi hướng đi, theo một bên để đến gần ngôi nhà, tránh chỗ trống trải.

Trước khi đến được bức tường để dùng làm nơi che chở, chàng nghe có tiếng người trong nhà vọng ra. Laredo cũng nghiêng đầu báo cho chàng biết ông ta cũng nghe.

- Sloan cô sợ đấy thôi. Quá sợ nên không biết mình đang làm gì.

Laredo nhìn mắt chàng, nhóp nhép môi đọc tên Rutledge. Trey gật đầu, nhận ra giọng nói của lão. Nhưng ai ở trong ấy với lão? Chắc chắn là có Sloan, có lẽ có Tara và Donovan. Chàng đưa lên bốn ngón tay và nhún vai phân vân. Laredo gật đầu đồng ý rồi bước đến một tí nữa cho gần chàng.

- Nếu nhà này xây dựng qui tắc, - ông thì thảo nói, - thì chắc phải có hai cửa ra. Tôi lên ra cửa sau. Đợi tôi năm phút.

Trey không hỏi Laredo làm sao mở được cửa sau đã được khóa chắc. Một người tinh khôn, mang theo súng trong ủng, sẽ không bị khóa ngăn cản. Trey nhìn ông ta nhẹ nhàng đi theo bức tường ngoài, không làm động đến đám cỏ mọc dưới chân. Rồi chàng cũng lần bước đi đến gần góc nhà, cổ không gây ra tiếng động.

- Tôi sẽ không đi trên máy bay với ông, Max, chấm dứt chuyện này. – Giọng Sloan cất lên, gay gắt và cương quyết.

Nhưng chính sự dứt khoát của nàng làm cho Trey hứng khởi, như ngọn lửa đốt hết mọi nghi ngờ về nàng. Chàng đã rõ lập trường của nàng, nên bây giờ chàng sẵn sàng đương đầu với những gì sắp đến mà chàng nghĩ là sẽ rất gay go.

- Hình như cô không biết cô đang lâm nguy. – Rutledge nói, có dấu hiệu lão bắt đầu tức giận. – Cô tin gia đình Calder sẽ mở rộng tay đón cô về à? Họ chỉ muốn đưa bé thôi, chứ không muốn cô. Nếu cô bước chân vào trại ấy, cô sẽ không bao giờ có cơ may ra khỏi đấy. Lạy chúa, Sloan, gia đình ấy đang thuê một tên giết người làm công, tên này có lệnh truy nã của cảnh sát. Việc này nói lên tư cách của họ. Bạo lực. Tại sao họ thuê hẳn làm?

- Ông nghĩ là tôi tin vào lời ông nói nữa hay sao? – Sloan quá tức giận nên không cần để ý đến điều mình nói. – Tôi biết ông mong tôi tin ông một cách mù quáng, nhưng tôi không ngốc đâu.

- Cô nghĩ đây là chuyện láo à? – Rutledge lấy xấp giấy trong túi đưa ra trước mặt nàng. – Cô đọc đi. Giữa nhiều bí danh của hắn có tên Laredo Smith.

- Ông thật quá tài tình. – Donovan cười toe toét trong khi Sloan nhìn xấp giấy, cảm thấy lòng thất lại. – Khi mới thấy hắn là tôi biết ngay, hắn là thằng rất nguy hiểm.

- Cầm lấy đi. – Max lắc xấp giấy trước mặt nàng. – Và sau khi đọc xong, cô hãy cho tôi biết cô còn tin gia đình Calder nữa không. Hay có lẽ cô không có lòng dạ nào để tin nữa.

Thật như một lời sỉ nhục, làm chạm đến lòng tự hào của mình. Sloan liền chụp xấp giấy trên tay của lão đang đưa ra và lùi lại, một tay ôm chặt bé Jake. Nàng dùng tay kia lắc để mở xấp giấy. Đọc lướt qua trong đầu, nàng thấy quả đúng như lời lão nói.

- Giấy nói về chuyện đã xảy ra cách đây hai mươi năm, trước khi Laredo đến trại Triple C. – Chuyện thật khó biện minh, nhưng đấy là lời biện giải duy nhất Sloan nghĩ ra.

- Chuyện này không làm cho cô tự hỏi tại sao họ chứa chấp một tên đào thoát à? – Rutledge hỏi, vẻ tự mãn.

- Tôi chỉ tự hỏi không biết tài liệu này có thật không, hya ông nguy tạo để dụ dỗ tôi. – Sloan

đáp. – Với người có nhiều tiền như ông, chuyện như thế này làm thật dễ. Ông mua được hết. Thậm chí cả chuyện lão. Có lẽ chuyện này cũng lão thôi.

- Đưa tôi xem nào. – Tara ngạc nhiên, đưa tay lấy xấp giấy.

Lập tức Sloan thu xấp giấy ra sau lưng. – “Tác phẩm nghệ thuật” này Max đã cho “tôi”.

- Thôi dẹp đi, Sloan. – Tara hết kiên nhẫn thốt lên. – Tôi biết tài liệu nào giả mạo. Đưa tôi xem sao.

Bị Tara nhất quyết muốn lấy xấp giấy, Sloan lơ đãng không để ý nhìn Donovan cúi người gần Rutledge, nói nhỏ:

- Hình như bên ngoài có người đi đến. Tôi thấy loáng thoáng có bóng người.

Để đáp lại, Rutledge nhìn thẳng vào Sloan. – Chúng ta không nên phí thì giờ để cãi nhau về chuyện này. Tôi hỏi cô lần cuối: Cô có lên máy bay với tôi hay không?

Sloan trả lời cũng bằng giọng gay gắt : - Không!

- Vậy cứ thế mà làm. – Rutledge nhìn Donovan và gật đầu.

Lão đưa tay điều khiển xe lăn quay lùi ra cửa. Ngay lúc ấy Sloan cũng thấy Donovan tiến về phía nàng.

- Tôi đã nói tôi không lên máy bay ấy. – Nàng nói và đi thụt lùi.

- Nếu cô muốn ở lại đây thì cứ ở. – Gã nhún đôi vai rộng, vạm vỡ với vẻ bất cần. Nhưng liền sau đó, gã chồm tới rất nhanh, giật đưa bé ra khỏi tay nàng. – Nhưng con cô sẽ đi trên máy bay ấy.

- Không! – Sloan kêu lên thất thanh, nhào theo gã. Nhưng Donovan dùng một cánh tay hất nàng ra. Cú hất quá mạnh làm cho Sloan té xuống nền nhà. Sloan cảm thấy đau khắp ở đầu gối, hông và vai. Ráng chịu đau, nàng cố đứng dậy, vừa khi ấy Tara chạy đến ngồi xuống bên nàng, đưa hai tay để giúp nàng đứng lên.

- Sloan, cô đau không?

Nàng không nghe gì hết ngoài tiếng khóc thất thanh của con nàng. Sloan cố lồm cồm đứng dậy, tay đè vào chỗ đau bên hông. Nàng chỉ cảm thấy đầu gối đau tê thôi.

Rutledge thấy nàng khập khiễng chạy theo Donovan, lão liền nói:

- Ta đi thôi, cô ấy sẽ đi theo ta.

Chưa đến năm phút như đã hứa, nhưng thời gian không cho phép Trey nữa. Chàng không thể đợi Laredo vào vị trí. Chàng nhảy ra ở ngưỡng cửa, chặn lối ra, kê súng lên vai, mở khóa an toàn trên súng, chĩa mũi súng nhắm vào Rutledge.

- Các người dừng lại! – Trey lên tiếng. – Các người không được đi đâu hết. Chỉ trong nháy mắt, các giác quan của chàng ghi nhận hết mọi thứ trong phòng: từ mùi ẩm mốc cho đến cảnh Rutledge ngồi trên xe lăn với Donovan lực lưỡng ở một bên, một nắm tay nhỏ xíu ngoe ngoe trong tấm chắn được một cánh tay của gã ôm cứng vào mình., giọng Sloan thảng thốt gọi tên chàng, cảm giác lạnh ngắt của khẩu súng trên tay chàng và tiếng tim đập thình thịch của chàng.

Donovan bước lui một bước, mắt nhìn khẩu súng trên tay Trey. Rutledge cũng lăn xe lui chừng mấy tấc rồi dừng lại, mắt nhìn đăm đăm vào Trey.

- Calder, anh chỉ dọa thôi. – Rutledge châm biếm nói. – Anh sẽ không dám bắn...trong cự ly rất gần như thế này, vì chỉ cần sai một chút thôi là con anh bị trúng đạn ngay.

- Tôi không bắn nhằm mục tiêu đang ngồi đâu. Trey di chuyển nòng súng nhắm vào Rutledge.
- Cẩn thận đấy nhé. – Tara đứng ở phía bên trái chàng cất tiếng nói. – Đừng làm tổn thương thằng bé.

Chàng liếc mắt sang một bên thấy Tara đang đẩy Sloan ra xa khỏi Donovan và Rutledge. Chàng cảm thấy Sloan đưa mắt nhìn chàng, nhưng chàng không dám nhìn nàng. Bỗng đứa bé khóc thét lên.

- Calder, anh làm cho con anh sợ. – Donovan nói, gã cười, nhẹ lắc lư đứa bé vẫn trong chăn. Gã làm thế để cho tay kia lấy khẩu súng nòng ngắn trong túi ra. – Tôi nghĩ thế này có thể gọi là bằng nhau, nhưng tôi có đứa con của anh.

- Hạ súng xuống! – Rutledge ra lệnh.

Bỗng Trey nắm chặt khẩu súng, thầm nghĩ cách xử trí. Nhưng chàng thấy tình thế quá nguy hiểm, quá nhiều sai lầm có thể xảy ra. Càng muốn thấy Rutledge chết bao nhiêu, chàng càng muốn con chàng còn sống bấy nhiêu.

- Ông thẳng rồi đấy. – Chàng khóa chốt an toàn, hạ súng xuống.

- Để súng xuống nền nhà. Cẩn thận. – Donovan nói, gã nhấn mạnh vào câu cuối để cảnh cáo. Gã chĩa mũi súng theo Trey khi chàng cúi người để súng xuống nền nhà. – Bây giờ để nó sang một bên. – Trey làm theo lời gã, rồi đứng thẳng lên lại. – Bước vào trong nhà. Phía này. – Gã hất mũi súng ra lệnh cho chàng bước sang bên phải.

- Xin lỗi. – Trey không nhúc nhích, cố căng tai để nghe có tiếng động gì cho biết Laredo đã vào trong nhà. – Mày phải đi qua xác tao.

- Mày, thằng bố điên khùng xuất hiện để giành con trước họng súng à? Chuyện này không khó khăn gì. – Donovan vẫn cười lạnh lùng, đưa thẳng tay, chĩa mũi súng vào ngực Trey.

Khi chàng thấy Donovan đưa ngón tay lên cò súng, Trey nhìn Sloan lần cuối cùng.

Bỗng Tara xuất hiện, bà nhăn nhó trông vừa giận dữ vừa lo sợ một cách lạ lùng, bà nhào đến Donovan, hai cánh tay dang rộng. Donovan thấy Tara khi bà đã đến gần gã, nên gã bắn ngay khi bà đánh mạnh vào cánh tay gã. Rutledge nghiêng sang một bên, nhưng không viên đạn nào găm vào Trey. Chàng bước vào trong nhà thêm một bước, định tấn công Donovan, khi Tara kéo đứa bé ra khỏi tay hắn ta, để cho hắn nắm cái chăn không. Tara hét to với Sloan bảo nàng ẵm con, và đưa đứa bé cho nàng.

Ngay lúc đó, Trey thấy Donovan đưa súng lên lại. Giữa hai người còn xa nhau quá nhiều. Trey nhào sang một bên, chụp khẩu súng dài.

- Sloan! – Laredo hét to từ cửa phía sau.

Trey thấy Sloan chạy, ẵm con trong tay và Tara chạy theo sau nàng. Tiếng hét của Laredo khiến cho Donovan chú ý. Gã quay súng về phía ấy và bắn tiếp hai phát. Trey nghe có tiếng

thét ngắn vì đau đớn, chàng biết có người đã bị bắn trúng.

“ Không phải Sloan!”. Chàng nghĩ khi lặn người ra phía sau lưng Donovan, chĩa nòng súng, kéo cò bắn gã ngay khi gã bắn chàng. Viên đạn găm vào tường cách đầu chàng hai phân, rồi Donovan đổ xuống nền nhà, khẩu súng rơi ra khỏi tay gã. Tay chân Trey tê cứng một lát.

Sự yên lặng tiếp theo nặng nề một cách kỳ lạ. Nhưng không lâu, vì Laredo nhảy vào phòng, súng trên tay, nhanh chân đá khẩu súng của Donovan văng xa người gã, rồi cúi xuống bắt mạch.

- Sloan đâu? – Trey hỏi và gắng sức lồm cồm đứng lên.

- Cô ấy và cháu bé bình yên. Nhưng chúng ta cần gọi xe cấp cứu cho Tara. Bà ấy bị trọng thương. Hai tên này không cần xe cấp cứu làm gì.

Lời nói bóng gió của Laredo muốn đến chỉ đến Rutledge khiến Trey nhìn qua chiếc xe lặn, lão nằm nghiêng về một bên trên xe. Chàng không cảm thấy ân hận gì về cái chết của lão.

Để khẩu súng xuống nền nhà, Trey lấy điện thoại di động ra, rồi vừa đi vào trong phòng vừa gọi đến phòng cấp cứu bệnh viện. Chàng thấy Sloan ngồi trên nền nhà, ôm đứa bé và tựa đầu Tara vào lòng mình. Máu chảy ướt phía trước chiếc áo tròng, mặt bà tái nhợt. Bỗng Sloan ngược mắt nhìn chàng đôi mắt xanh thẫm say đắm như muốn lấy lại thời gian hạnh phúc đã mất.

Cũng bị thúc đẩy bởi tình cảm như nàng. Trey quì xuống trên một đầu gối, hôn nàng say đắm cho đến khi một bàn tay bé nhỏ đập lên ngực chàng. Nhích người lui, chàng nắm bàn tay nhỏ ấy sung sướng nhìn con.

Chỉ khi ấy Trey mới thốt được nên lời: - Cả hai yên ổn chứ?

- Phải. – Mắt nàng đang nhìn chàng, liền nhìn xuống người đàn bà tóc đen, mặt nhợt nhạt đang nằm bất động trên nền nhà. – Nhưng Tara không ổn rồi!

- Xe cấp cứu đang đến. – Đây là hy vọng duy nhất Trey có thể nói ra mà thôi.

Laredo lại hiện ra với hai cái tã lấy trong xách của Sloan. – Chúng ta tạm thời dùng những cái này đắp vào vết thương. – Ông quỳ xuống, lặn Tara nghiêng qua phía mình, để lộ phía hông bên trái đầy máu. Khi ông dè mạnh các miếng vải vào vết thương để cho máu bớt chảy, bà rên lên.

Cặp lông nheo dài, đen, nhấp nháy. Tara nói phều phào cái gì đấy, Trey không nghe gì cả, nhưng Sloan có vẻ hiểu.

- Jake bình an ở đây, Tara. Nó khỏe. Bà đã cứu nó. – Sloan nói, giọng đầy xúc cảm

Đôi môi đỏ của Tara cong lên có dáng một nụ cười yếu ớt và bà lại thều thào: - ...bé thật xinh...
- tiếp đó là tiếng thở dài nho nhỏ.

Lập tức Laredo bắt mạch bà: - Tôi nghĩ bà đã mất rồi.

Sloan nhìn Trey, âm thầm đau khổ. Nhưng họ không có thời gian để khóc than, vì khi ấy có nhiều tiếng chân chạy đến thành thịch. – Có lẽ phi hành đoàn. – Trey đoán. – Chắc họ đã nghe tiếng súng nổ. – Laredo, chú nên ra khỏi đây thôi. Ra theo lối chú đã vào.

Laredo cười với chàng. – Cậu nói đúng. Tôi không phải ở đây. Ông ta chạy ra hành lang trong

khi Trey giúp Sloan đứng dậy. – Đi thôi. Ta kiểm cái chăn quấn cho Jake.

Họ vừa đi ra đến tiền sảnh thì người phi công phụ của Tara và hai người trong phi hành đoàn máy bay của Rutledge chạy vào nhà. Họ bỗng dừng lại đột ngột khi thấy hai thi thể. Một người bước đến phía Rutledge.

Trey chặn anh ta lại. – Tôi nghĩ là cảnh sát không muốn anh đụng vào cái gì hết.

- Chuyện gì xảy ra ở đây thế? – Người phi công phụ hỏi và nhìn vào thi thể thứ hai. – Anh chàng ấy là ai thế?

- Anh ta tên là Donovan. – Sloan đáp.

Nhìn vẻ mặt của nàng, Trey đoán nàng sắp kể hết đầu đuôi câu chuyện đã xảy ra. Chàng không cho nàng cơ hội để nói. Nên chàng lên tiếng nói trước.

- Anh ta đến Blue Moon vào mùa hè năm ngoái, mua quán rượu trên đường gần đây. Tôi không biết nhiều về anh ta, ngoại trừ ảnh là cựu Thủy quân Lục chiến. Chắc anh ta đã có một thời oanh liệt. Có lẽ chúng tôi không biết lý do anh ta đến đây. – Bỗng chàng đưa ra ý kiến: - Nếu các anh đợi bên ngoài thì chắc là hay nhất. Tôi nghĩ cảnh sát sẽ rất cần lời khai của tất cả mọi người.

- Chúng tôi không thấy gì hết. – Một người phản đối. – Chúng tôi nghe tiếng nổ như tiếng súng thôi.

- Tôi nghĩ các anh cứ khai như thế khi cảnh sát đến đây. – Trey đáp.

Cả ba người nhìn các thi thể thêm một lần nữa mới đi ra ngoài và quay về chỗ phi cơ họ đậu. Trey nhìn theo họ một lát rồi quay qua Sloan.

Đưa mắt nhìn chàng, nàng lôi ra tấm chăn dự phòng đã được nhét vào trong xách. – Tại sao anh nói với họ như thế?

- Đôi lúc sự thật quá phức tạp. Câu chuyện mà anh nói với họ dễ tin hơn. – Trey đáp. – Rồi đây, báo chí sẽ đăng những hàng tít lớn về vụ này, có cả Tara và Rutledge chết, nhưng câu chuyện sẽ tồn tại một thời gian ngắn thôi. Đúng không?

Sloan khỏi cần suy nghĩ, nàng đáp liền: - Phải. Những chuyện về trả thù, hôn nhân tan vỡ và nói dối chỉ có trong tiểu thuyết, chứ không có trong bản tin thời sự lúc mười một giờ.

- Anh cũng nghĩ như thế. – Họ thông cảm nhau, thứ tình cảm làm cho người ta trở nên ấm lòng và gắn bó keo sơn với nhau.

Tiếng còi xe hụ từ xa vọng lại, tiếng còi nhắc cho họ nhớ việc này chưa xong. Thế nhưng, khi Sloan trải tấm chăn lên ghế nệm dài và để Jake nằm lên đấy, nàng cười. Nàng biết họ còn nhiều chuyện để nói với nhau nữa, nhưng phải đợi đến khi ở với nhau một mình mới nói được.

Rồi nàng nhớ một chuyện mà không thể đợi.

- Ôi lạy chúa. Chúng đâu rồi? – Nàng nhìn quanh phòng mắt hốt hải.

- Em nói gì? – Trey cau mày hỏi.

Ngay khi ấy, nàng thấy chúng nằm trên nền nhà cách đấy mấy bước. Để Jake nằm trên tấm

chăn, nàng chạy nhanh đến lượm mấy tờ giấy gấp đôi lên.

Trey đoán ngay: - Đây là thông tin về Laredo mà Rutledge đã đưa cho em.

Sloan gật đầu, gấp số giấy ấy làm tư cho gọn.

- Cảnh sát khỏi cần những giấy tờ này. – Nàng nói rồi nhét vào túi quần nhỏ xíu của Jake, sau đó nàng bọc bé trong tấm chăn và ấm vào lòng. Xong xuôi nàng quay qua Trey: - khi về nhà ta sẽ đốt đi.

Chàng bước đến gần nàng, úp bàn tay lên má nàng, vẽ cảm ơn, yêu thương, ánh mắt ánh lên sự đồng ý của mình.

- Em biết ở đây người ta gọi hành động ấy là gì không?

- Là gì? – Sloan hỏi, mạch máu trong người nháy mạnh khi chàng đến gần.

- Đèn nhà ai nấy sáng. – Chàng đáp, ám chỉ đến câu tục ngữ lâu đời ở miền Tây khuyên người ta đừng xoi mói người khác.

Bên ngoài có tiếng nói lớn và bước chân thình thịch đến gần. Trey quàng cánh tay quanh vai nàng, kéo nàng đứng sát vào mình với vẻ che chở.

- Mọi việc rồi sẽ ổn thôi.

- Đúng thế, - nàng đáp.

ĐOẠN KẾT

Ánh mặt trời buổi chiều chiếu xiên qua tấm kính chắn gió của chiếc Suburban, khiến trong xe trở nên ấm áp. Trey ngồi sau tay lái, lái một tay, còn tay kia quàng quanh vai Sloan, nàng ngồi nép vào một bên chàng. Cổng Nam đã ở phía sau họ, hai bên đường đất của trại Triple C trải dài, nhấp nhô, gồ ghề. Có nàng nép vào bên mình, chàng cảm thấy ấm áp, và thấy hạnh phúc lại quay về với chàng.

Trey quay đầu nhìn lại, nhoen miệng cười khi thấy chú bé nằm trong nôi, được buộc dây nịt an toàn vào ghế ngồi ở phía sau. Đây là cái nôi nhỏ mà trước đây chàng đã đem đến bệnh viện, và sau khi không thấy vợ con, chàng đã ném vào trong chiếc Suburban. Nhưng Trey không nhớ việc này.

- Con vẫn ngủ say. – Chàng nói với Sloan.

- Khi chúng ta về đến nhà, sẽ đúng giờ cho con bú bình sữa khác. – Nàng đáp, giọng thản nhiên, đúng phong cách của bà mẹ mới sinh con đầu lòng nhớ giờ cho con bú.

- Có em về, nhà cửa sẽ thực sự trở lại là tổ ấm. – Khi Trey nhìn nàng, chàng không thấy những vết máu khô dính trên áo của nàng, mà chàng chỉ nhìn một bên mặt nàng, mạnh mẽ, xinh đẹp và mái tóc đen mượt mà. – Khi em bỏ đi, ngôi nhà rộng lớn trống vắng vô cùng.

- Anh không biết em rất ân hận như thế nào đâu. – Giọng Sloan đượm vẻ bất an. – Em chỉ hy vọng gia đình anh thông cảm, nhưng nếu họ không thông cảm thì em cũng không trách, vì em đã gây nên nhiều chuyện rắc rối cho họ.

- Vì Rutledge gây nên, chứ không phải do em. – Trey dứt khoát tin như thế.

- Nhưng em đã tin vào chuyện dối trá của lão. – Sloan đáp.

- Đáng ra anh phải thấy bàn tay của lão trong những chuyện xảy ra mới phải. Có nhiều điều đáng trách trong việc này, – chàng nói, - nhưng bây giờ hết rồi. Chúng ta đã vượt qua được cơn giông tố đầu tiên.

- Nhưng còn những cơn giông tố khác. – Sloan thấy có khả năng cơn giông tố khác đang ập đến. Bây giờ nàng quyết định phải đối mặt với cơn giông tố này. – Trey, anh phải biết chuyện này. Anh có phản đối việc em hành nghề của em không?

Chàng ngần ngừ, lòng buồn bã. Rồi chàng nói:

- Sloan, anh biết em rất thích nghề nhiếp ảnh.

- Em không hỏi anh điều đó. – Nàng nhìn chăm chăm tới trước, lòng đau như cắt.

- Này nhé, anh không mong em bỏ nghề. – Giọng chàng có vẻ mất kiên nhẫn, hơi gay gắt và tức giận. – Nhưng anh thú nhận là đôi lúc anh ghét nghề của em.

Quá ngạc nhiên, nàng nhìn chàng, ánh mắt phân vân, sẵn sàng chiến đấu. – Tại sao?

- Anh biết như thế là sai lầm. – Trey đáp, giọng biện bạch. – Nhưng mẹ kiếp, Sloan, khi em cầm máy ảnh trên tay, em quên hết mọi thứ trên đời, kể cả anh. Giống như em đang ở trong một thế giới khác, và anh không được dự phần vào đó.

Nàng cảm thấy lòng hân hoan nhẹ nhõm, bật ra tiếng cười nho nhỏ, thích thú. – Trey, anh không biết anh sai lầm như thế nào đâu. – nàng nói. – Trong mỗi bức hình em chụp đều có anh trong đó.

- Đúng. – chàng đáp giọng châm biếm, hoài nghi.

- Thật đấy. – Bỗng nàng thấy vấn đề này trở nên rất quan trọng đến nỗi nàng phải thuyết phục chàng tin. – Trước khi Jake ra đời, em đã cập nhật hóa hồ sơ của em. Chính khi ấy em thấy được điều đó. Trước khi em gặp anh, tất cả ảnh em chụp trông có vẻ lạnh lùng, cô độc, đầy bóng tối. Còn những bức em chụp sau khi gặp anh đầy ánh sáng và ấm áp. Chúng không phải là cảnh trống trải, nhưng trong ảnh có nhà cửa và con người. Bây giờ ảnh em chụp có cuộc sống rất phong phú...như cuộc sống của em có anh.

Trey nhìn nàng với đôi mắt hơi xấu hổ.

- Anh không biết.

- Bây giờ thì anh biết rồi. – Rồi đến phiên nàng ngần ngừ. – Nhưng em cũng nhận ra rằng công việc của em sẽ gây một ít phiền toái trong tương lai.

- Tại sao? – Trey cau mày.

- Này nhé, cô của anh sẽ không ở đây mãi để lo việc nội trợ và chiêu đãi khách khứa. Đến lúc nào thì...

Trey cắt ngang lời nàng:

- Lay Chúa lòng lành, Sloan. – Chàng cười rất khoan khoái. – Chúng ta có thể thuê người nấu nướng, làm vệ sinh nhà cửa, và nếu cần, chúng ta sẽ tuyển một thư ký thành thạo để giải quyết những việc còn lại.

- Anh không phiền lòng à? – Sloan hỏi, nàng không thể giữ giọng nói khỏi lộ vẻ ngạc nhiên.

- Anh chỉ phiền là em đi đâu đó để chụp ảnh thay vì ở với anh, nhưng anh sẽ vượt qua được, vì anh nghĩ thế nào em cũng về nhà khi đã xong việc.

- Em sẽ luôn luôn về nhà. – Sloan hứa.

- Tốt hơn là em nên về. – Chàng lại cười, nụ cười méo xệch khiến cho mạch máu trong nàng chảy loạn xạ. – Nếu không thì anh sẽ đi tìm em.

Nàng cười và nhích người vào gần chàng hơn chút nữa. Trước mặt họ, trang viên hiện ra, in cao ở chân trời, đồ sộ trên những hàng cột bao quanh. Tổ ấm. Sloan cảm thấy mãn nguyện, nàng nhận ra rằng cuối cùng nàng đã có một tổ ấm. Và một gia đình trong tổ ấm ấy.

Khi họ dừng xe trước nhà, mọi người đã sẵn sàng để chào mừng họ. Mọi người ôm ghì lấy nàng, vẻ mặt người nào cũng hân hoan vui mừng vì họ không ai bị hề hấn gì.

Khi vào trong nhà rồi, bé Jake trở thành trung tâm để mọi người chú ý. Chase đi ngay đến ghế xích đu trong phòng lớn, ngồi xuống. Ông dựa chiếc gậy vào ghế rồi đưa hai tay ra.

- Nào. Ta đợi bé chắt nội quá lâu rồi. Đưa nó đây cho ta, - ông ra lệnh.

Sloan rất sung sướng được làm cho ông vui lòng, nàng để chú bé vào hai tay ông và đứng nhìn. Jake mở to mắt, cau mày nhìn ông cụ. Sloan rất ấm lòng trước vẻ hết sức dịu dàng và tình thương yêu trong mắt Chase.

Jessy ở bên cạnh nàng, bà cười sung sướng. – Trông như nó cố hình dung ra cụ già kỳ lạ này là ai?

- Ông là người trong họ Calder, giống như cháu vậy. – Chase nói. Ông có vô số chuyện để kể cho cháu nghe...như là chuyện về những cái sừng trên bệ lò sưởi vậy. Bộ sừng này là của con bò đực có màu nâu vân vân được gọi là đội trưởng.

Trey nghe ông nói, chàng nhớ lại bao nhiêu lần chàng đã nghe kể về chuyện đàn bò đầu tiên đến Montana. Bây giờ con trai chàng lại nghe những truyền thuyết ấy về gia đình Calder. Chuyện dòng họ tiếp tục sự nghiệp của cha ông là điều làm cho chàng hãnh diện và sung sướng.

Laredo nhẹ nhàng đi đến bên Trey, giả vờ chú ý đến cảnh người trẻ nhất và người già nhất trong gia đình Calder đang ở bên nhau. Với giọng nho nhỏ ông ta hỏi chàng. – Sau khi tôi về, mọi việc đều diễn ra tốt đẹp cả chứ?

- Tốt đẹp. – Trey hỏi lại ông ta vì hiếu kỳ: - Chú về bao lâu rồi?

- Khoảng một giờ. Jessy cho Jobe Garvey đến đón tôi. – Không chịu thay đổi đề tài, Laredo trở lại chuyện ông muốn biết ban đầu. – Vậy cảnh sát chấp nhận chuyện cho rằng Donovan gây sự trước à?

- Tại sao không chấp nhận? Chuyện đã xảy ra đúng như thế. – Trey thấy ông ta vội đưa mắt

nhìn chàng, ánh mắt bình tĩnh, lạnh lùng, và tin vào chuyện chàng bịa ra.

- Tốt. – Laredo cười thầm.

Cat bước nhanh vào phòng, tay nắm bình sữa cho bé.

- Tôi đã hâm bình sữa cho Jake ấm rồi, - bà nói rồi dừng lại, hơi thất vọng khi thấy chú bé nằm thoải mái trong tay Chase. – Tôi nghĩ bây giờ chắc chú bé đói rồi.

- Bé xiu, cháu nói sao? – Chase hỏi. – Cháu sẵn sàng uống sữa rồi chứ? – Chú bé trả lời bằng một tiếng ờ ờ thật lớn và đưa nắm tay vẫy vẫy khiến cho mọi người bật cười. – Tôi nghĩ là nó “đạ”. – Chase nói.

Cat miễn cưỡng đưa chai sữa cho ông, rồi lùi lại.

- Chắc hai cháu cũng đói rồi. Để cô làm bữa trưa nhanh cho nhé.

Khi bà định đi ra thì điện thoại reo. Cat tự động bước đến để trả lời. – Để tôi nghe cho. – Nhưng Laredo vẫy tay cho bà nhường máy, và bước đến bàn, nhắc điện thoại lên. – Trại Calder đây.

- Xin vui lòng cho tôi gặp ông Calder được không? – Giọng nam bên kia đầu dây hỏi.

- Ai gọi đấy? – Laredo liền cảnh giác ngay.

- Tôi là Allen Forrester, phóng viên ở...

- Xin lỗi. – Laredo cắt ngang lời anh ta. – Gia đình không trả lời điện thoại. Rồi sẽ có lời công bố chính thức.

- Ông có thể xác nhận cho tôi một điều thôi có được không? – người phóng viên vội hỏi.

- Điều gì thế? – Laredo chờ đợi.

- Tôi biết có một người trong gia đình Calder hôm đó có mặt tại mỏ than Dy Corp khi bà Tara Calder và Maxwell Rutledge bị người cừu thủy quân lục chiến giết chết. Ông cho tôi biết tên người đó được không?

Laredo im lặng một lát, nhìn Trey đang đứng bên cạnh ghế của ông nội, và so sánh những đường nét mạnh mẽ, rắn rỏi trên mặt của hai ông cháu. Sự giống nhau bên trong còn sâu sắc hơn thể xác bên ngoài – đó là sự giống nhau về tâm hồn và ý chí.

- Tên người đó là Calder. – Laredo nói cho người phóng viên biết. – Chase Benteen Calder.

Hết.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>